

விமர்சனக் கட்டுரைகள்

மு கமது சமீம்

விமர்சனக் கட்டுரைகள்

முகம்மது சமீம், B.A. (Hons.)
Dip. in. Ed. TEFL (London)
(Rtd. Director of Education, SRI LANKA)

றிசானா பப்ளிஷர்ஸ்

20/14, சீமென்ட்ஸ் ரோட்,

கொழும்பு - 10

இலங்கை

முதற் பதிப்பு : 1999

©

விலை : ரூ. 70/-

TITLE : VIMARSANA KADDURAIKAL
SUBJECT : REVIEWED ARTICLES
AUTHOR : MUHAMED SAMEEM, B.A (HONS.)
NO. OF PAGES : 304
PAPER : 11.6 CREAMWOVE
TYPE : 11 POINT
BINDING : ART BOARD
PRICE : Rs. 70/-
PUBLISHERS : RIZANA PUBLISHERS
20/14, CEMENTS ROAD,
COLOMBO - 10. SRILANKA.
INDIAN SALE : KUMARAN PUBLISHERS
RIGHTS : 3, MEIGAI VINAYAGAR STREET,
VADAPALANI
CHENNAI - 600 026.

Printed by :

MONARK GRAPHIKS

Chennai - 600 014. Ph : 858 88 15, 481 51 86

சமர்ப்பணம்

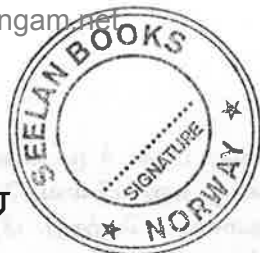
தன் வாழ்வின் லட்சியம்
பொது மக்களின் நல்வாழ்வே
என்று தன் வாழ்க்கையையே மக்களுக்காக
அர்ப்பணித்த ஒரு மகா புருஷன் -

இரா. சிவலிங்கத்திற்கு

இந்நூலை சமர்ப்பணம் செய்கிறேன்.

தேசியரின் ஏனைய நூல்கள்

1. இஸ்லாமிய கலாச்சாரம்
2. இலங்கை முஸ்லிம்களின் திருமண சம்பிரதாயங்கள்
3. **Problems of a Minority Community**
4. **Marriage Customs of the Muslims of Sri-Lanka**
5. ஒரு சிறுபான்மை சமூகத்தின் பிரச்சினைகள் (முதலாம் பாகம்)
6. ஒரு சிறுபான்மை சமூகத்தின் பிரச்சினைகள் (இரண்டாம் பாகம்)
7. ஒரு சிறுபான்மை சமூகத்தின் பிரச்சினைகள் (மூன்றாம் பாகம்)
8. ஒரு சிறுபான்மை சமூகத்தின் பிரச்சினைகள் (நான்காம் பாகம்)

என்னுரை

கூடந்த நாற்பது வருடங்களாக நான் எழுதிய கட்டுரைகளில் ஒரு சிலவற்றை கோர்த்து நூலுருவில் வாசகர்கள் முன் வைக்கிறேன். இவைகளில் பெரும்பான்மையானவை விமர்சனக் கட்டுரைகளே. சிறுகதை நூல்கள், வரலாற்று நூல்கள், அரசியல் நூல்கள் போன்றவற்றிற்கு நான் எழுதிய விமர்சனங்கள் இங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. நான் நெருங்கிப் பழகிய எழுத்தாளர்களான சில்லையூர் செல்வராஜன், எச்.எம்.பி. மொகிதீன், இளங்கீரன், 'பிரேம்ஜி' ஞானசுந்தரம், புரட்சிக்கமால் ஆகிய நண்பர்களைப் பற்றிய கட்டுரைகளையும் இத்தொகுப்பில் சேர்த்துள்ளேன்.

இலங்கை முஸ்லிம்களின் அரசியல் தலைவர்களில் இருவரைப் பற்றிய கட்டுரைகளும் இதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. மொழி, பண்பாடு, பாரம்பரியம், இலக்கியம் ஆகிய துறைகளைச் சார்ந்த கட்டுரைகளும் இதில் அடங்குகின்றன. 'காதிநீதிஸ்தலங்களை'ப் பற்றிய எனது கட்டுரைக்குப் பிறகு நீதிபரிபாலனத்தில் ஒரு மாற்றம் கொண்டு வரப்பட்டது. ஆங்கிலேயருக்கெதிராக போர்க்கொடி தூக்கியவன் 'கட்டபொம்மனா', 'பூலித்தேவனா' என்ற விவாதம் தமிழ்நாட்டில் நடந்த சமயம், இருவரையும் விட மிக முக்கியமானவன்தான் 'திப்புசல்தான்' என்ற வரலாற்றுண்மையை நிலைநாட்டும் நோக்கத்துடன் எழுதிய கட்டுரைதான் திப்பு சுல்தானைப் பற்றியது. இக்கட்டுரைக்கு தமிழகத்திலும் வரவேற்பு இருந்தது.

பள்ளிக் கூட மாணவனாயிருக்கும் போது நான் விரும்பி வாசித்த நாவலாசிரியர் தான் டாக்டர் மு.வரதராசன். 'தினகரன்' ஆசிரியர் கைலாசபதி 'நாவலாசிரியர்களைப் பற்றிய விவாதம்' ஒன்று பத்திரிகையில் நடக்கிறது, அதில் நீயும் கலந்து கொள்ள வேண்டும்'' என்று கேட்டுக் கொண்டதற்கி

ணங்க, டாக்டர் மு.வ.வைப் பற்றிய கட்டுரையைப் பத்திரிகைக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அக்கட்டுரை பலருடைய பாராட்டுதலையும் பெற்றது. பிறகு 'நான் விரும்பும் நாவலாசிரியர்' என்ற தலைப்பில் பல எழுத்தாளர்கள், உலகில் சிறந்த நாவலாசிரியர்களைப் பற்றி எழுதினார்கள். இளங்கீரன், தகழி சிவசங்கரம்பிள்ளையைப் பற்றி, கைலாசபதி ஜேம்ஸ் ஜெய்சைப் பற்றி, எஸ்.பொன்னுத்துரை அல்பர்ட்டோ மொராவிையைப் பற்றி எழுதினார்கள். இந்தத் தலைப்பில் நான் விரும்பிய நாவலாசிரியரான தோமஸ் ஹார்டியைப் பற்றி எழுதினேன்.

ஐம்பதுகளில் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கிடையில், இலக்கியத்தைப் பற்றிய ஒரு சர்ச்சை ஏற்பட்டது. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றத்துடன், இச்சர்ச்சை மிகவும் மும்முரமாகியது. 'உருவமா உள்ளடக்கமா, முக்கியம்', என்ற விவாதம் பண்டித வகுப்பினரிடையேயும், முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்கிடையேயும், வலுப்பெற்றது. முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் 'உள்ளடக்கம்'தான் முக்கியம் என்று வாதாட, 'அழகையும், இயற்கையையும்' கதைகளிலும், கவிதைகளிலும் காண விழையும் எழுத்தாளர்கள், உருவம்தான் முக்கியம் என்று கூறினர். இதன் அடுத்த கட்டமாக, 'இலக்கியத்தில் தமிழ் மரபு காக்கப்பட வேண்டும், சாதாரண மக்களின் மொழி வழக்கை அதில் புகுத்தினால் இலக்கியத்தின் தன்மை கெட்டுவிடும்.' 'இது இழிசனர் வழக்கு' என்றெல்லாம் பண்டித வகுப்பினர் கூறினர். இந்தக் கொள்கையை எதிர்த்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் 'இலக்கியத்தில் யதார்த்தம் இருக்க வேண்டும்; மண்வாசனை பிரதிபலிக்க வேண்டும், மக்களைப் பற்றி இலக்கியம் படைப்பதாயிருந்தால் மக்களின் 'பேச்சு மொழி இருக்க வேண்டும்' என்றெல்லாம் வாதாடினர். இதன் உச்சக்கட்டமாகத்தான் 1963ம் ஆண்டில் நடந்த சாகித்திய விழாவில் இவ்விரு கொள்கைகளுக்குமிடையில் நேரடியான மோதல் ஏற்பட்டது. அரவிந்தரும், பாரதியும் கலந்து கொண்ட குரத் காங்கிரசில், எப்படி நேரடி கைகலப்பு ஏற்பட்டு, எப்படி

இந்த மகாநாடு, மிதவாதிகளிடமிருந்து காங்கிரசை மீட்டு அது ஒரு மக்கள் இயக்கமாக மாறியதற்குக் காலாக இருந்ததோ அதேபோல, இந்த சாகித்திய விழா, இலங்கையின் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. இலங்கை இலக்கியம் ஒரு மக்கள் இலக்கியமாக பரிணமித்தது. இவ்வி லக்கியப் போக்கை இலங்கை சர்வகலாசாலைகள் கூட ஏற்றுக் கொண்டன. இந்த விழாவிற்குப் பிறகு முற்போக்கு எழுத்தா ளர்கள் நடாத்திய மகாநாட்டில், சாகித்திய மண்டல சிரேஷ்ட உறுப்பினர் என்ற கோதாவில், நூலாசிரியர் 'சாகித்திய மண்டல மும் இலங்கை இலக்கியமும்' என்ற தலைப்பில் உரையாற்றி னார். பிறகு 'எமது இன்றைய இலக்கியப்பணி' என்ற தலைப் பில் 'முற்போக்கு இலக்கியத்தை'ப் பற்றி ஆசிரியர் ஆற்றிய உரையும் இத் தொகுதியில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இலங்கைத் தமிழர்கள் 'வந்தேறு குடிகள்' என்ற தப்பிப் பிராயம் சிங்களவர் மத்தியில் பரப்பப்படும் இவ்வேளையில் 'வடகிழக்குப் பிரதேசம் - வரலாறும் பாரம்பரியமும்' என்ற விமர்சனக் கட்டுரையில் தமிழர்களின் தொன்மையைப் பற்றி கற்காலம் முதல் இந்நாட்டில் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையை விளக்கியிருக்கிறேன்.

1992ம் ஆண்டில் 'இந்து மத, கலாச்சார' அமைச்சினால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட, ஒரு கருத்தரங்கில், 'இந்திய இலக்கி யத்தைப் பற்றிய ஓர் அறிமுகத்தை, இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு எடுத்துரைப்பதன் நோக்கத்தோடு, ஆசிரியர், 'தென்னாசிய நாடுகளின் இலக்கியம் - ஓர் ஆய்வு' என்ற தலைப்பில் ஆற்றிய உரையும் இதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

1996ல் ஈரானிய ஸ்தானிகராலயம் நடாத்திய ஒரு கருத்தரங் கத்தில், இஸ்லாமிய சிந்தனையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைப் பற்றிய தனது கருத்தை ஆசிரியர் விளக்கினார். முற்போக்குக் கண்ணோட்டத்தில் இஸ்லாமிய சிந்தனையைப் பற்றிய ஒரு புதிய பார்வையை இக்கட்டுரை விளக்குகிறது.

இலங்கை அரசியலில் பூஜ்யமாகக் கணிக்கப்பட்டு வந்த முஸ்லிம் சமூகம், 'சட்டசபையில் தனக்கு அங்கத்துவம் வேண்டுமென்று வாதாடி, அதில் வெற்றி கண்ட, வரலாற்றைக் கூறும், 'இலங்கை முஸ்லிம்களின் முதல் உரிமைக் குரல்' என்ற கட்டுரையோடு, 'முஸ்லிம்களின் அரசியல் எழுச்சி' என்ற தலைப்பில் உள்ள கட்டுரையை வாசித்தால் ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு, ஒரு புதிய அரசாங்கம் இலங்கையில் நிறுவப்படுதலுக்குக் காலாக முஸ்லிம் சமூகம் எப்படி அரசியலில் வளர்ச்சி பெற்றது என்ற உண்மையை அறியலாம்.

கடைசியாக, நான் நெருங்கிப் பழகிய ஒரு மகாபுருஷனுக்கு இந்நூலைச் சமர்ப்பிக்கிறேன். இதை அவருக்கு சமர்ப்பிப்பதில் நான் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஏறக்குறைய நாற்பது வருடங்களாக நான் பழகிய ஒரு பெருமகன் - அவருடைய கொள்கைகளினாலும் கருத்துக்களினாலும், பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டவன் நான். ஹட்டன் ஹைலண்ட்ஸ் கல்லூரியில் சிவலிங்கம் அதிபராயிருந்த சமயத்தில், மாவட்ட வித்தியாதரிசியாக இருந்த நான் அவரை, தொழில் காரணமாக அடிக்கடி சந்திக்க நேர்ந்தது. 'மக்கள் சேவை மகேசன் சேவை' என்ற கொள்கையைக் கொண்டிருந்த அவர், இலங்கைச் சமுதாயத்தில் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் அல்லற்பட்டுக் கொண்டிருந்த இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நல்வாழ்வுக்காகப் பாடுபட்டார். இதனால் பலனடைந்து அரசியல் லாபம் பெற்றவர்கள் வேறு சிலர். 1983ம் ஆண்டில் இலங்கையில் நடந்த இனக்கலவரத் தால் பாதிக்கப்பட்ட அவர் இந்தியா சென்றும், இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்த இந்திய மக்களுக்காக வாதாடி பல இன்னல்களை அனுபவித்து நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார். அவரது திடீர் மறைவு அறிந்து பெருந்துன்பமடைந்தேன். அவரது ஆத்மா சாந்தி அடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

கொழும்பு

01.08.1999

முகமது சமீம்

முன்னுரை

திரு. முகமது சமீம் அவர்கள் அடிப்படையாக ஒரு வரலாற்று மாணவர். அத்துடன் அரசியல், பொருளாதார, சமூக பண்பாட்டுப் பிரச்சனைகளில் மிக்க ஆர்வமுள்ளவர். மேலும், தமிழ் மொழியிலும் தமிழிலக்கியத்திலும் அவருக்குள்ள ஆர்வம் அளப்பரியது. இவ்வாறாக அனைத்துத் துறைகளிலும் பரந்த, ஆழமான அறிவு பெற்ற ஒரு சிந்தனையாளர் என்பதை இந்நூலிலுள்ள கட்டுரைகள் மூலம் எளிதில் அறியலாம்.

தான் எடுத்துக் கொண்ட எந்த விஷயம் பற்றியும் அழுத்தமான கருத்துக் கொண்டவர். அக்கருத்தை துணிச்சலாகச் சொல்லும் ஓர்மமும் கொண்டவர்.

விரிந்த ஆழமான வரலாறு பற்றிய அறிவே அவரது சிந்தனைத் தெளிவுக்குத் தூபமிடுவதாகக் கூறலாம்.

சனநாயகம் பற்றிக் கூறும்போது சமீம் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

'சனநாயகம் என்பது எல்லோரினதும் ஆட்சி என்று சொல்லுவதும் வெறும் பிதற்றல். அதனை மாற்றி பெரும்பான்மையான மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பெரும்பான்மையினரின் ஆட்சி எனச் சொல்வது மிகவும் பொருத்தமானது. இவ்வாட்சி சிறுபான்மையோரை எதுவும் செய்யலாம். சனநாயகத்துவத்தில் உள்ள ஊழல்களில் இதுவும் ஒன்று.

பண்பாடு பற்றி விரிவாக விளக்கும்போதும் சமீம் கூறுகிறார்:

'பண்பாடு என்பது காலம் என்னும் உரை கல்லில் தேய்க்க பளபளப்பாக மின்னும் மாற்றுக்குறையாத தங்கம்.'

வரலாறு எழுதும் ஆசிரியர்கள், அரசியலார் நடுவுநிலையை விட்டு தத்தமது இனம், மொழி, சமயம் சார்ந்து எழுதுவதை சமீம் கண்டிக்கிறார். இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் ஆரம்பமான 1857ல் நடந்த 'சிப்பாய்களின் புரட்சி'யை ஆங்கில ஆட்சியாளர் 'சிப்பாய் கலகம்' என பெயரிட்டதை சமீம் ஏற்பதற்குத் தயாரில்லை. - 'சிப்பாய்களின் புரட்சி' என்று இந்நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்திய சரித்திர ஆசிரியர்களும் இதைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

சமூகம், மொழி பற்றிக் குறிப்பிடும் போது எழுதுகிறார்: மக்களின் ஒன்றுபட்ட உழைப்பினால் தான் சமூகம் வளர்கிறது. இதே மாதிரித்தான் மொழியும். பிறமொழிச் சொற்கள் புகாமல் ஒரு மொழியை வளர்த்து விட நினைப்பது மொழி வரலாற்றின் அறியாமையையே காட்டுகிறது.

கவிஞர், கவிதைமேல் அளவற்ற பற்றுக் கொண்டவர் சமீம் என்பதை இத்தொகுதியிலுள்ள பல கட்டுரைகளில் காணலாம். கவிதை பற்றிய தனது வரைவிலக்கணத்தையே 'கவிதையின் தத்துவக் கண்ணோட்டம்' என்ற தனிக்கட்டுரையில் விரித்துள்ளார்.

பாரதி மேல் அவருக்குள்ள பற்று மகத்தானது. அதேவேளை இக்பாலையும் அவர் குறைவாகக் கொள்ளவில்லை. ஈழத்து கவிஞர்களான சில்லையூர் செல்வராஜன், புரட்சிக் கமால் ஆகியவர்களின் கவிதைகளையும் ஆராய்ந்துள்ளார்.

மு.வ. நாவல்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அன்னாரது பாத்திரங்கள் மூலம் மு.வ.வே பேசினார் என்றார். அதனால் நாவல் தரம் குறைந்துள்ளது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்போக்கு வியப்பானதல்ல. பர்னாட் ஷா தன் நாடக பாத்திரங்கள் மூலம் 'ஷாவே பேசினார்' என்பது யாவரும் அறிந்ததே. வடிவத்தைப் பற்றிப் பொருட்படுத்தாது பல ஆசிரியர்கள் தமது கருத்துகளைத் கூற கலை வடிவங்களைப் பயன்படுத்தியதைக் காணலாம்.

இலங்கை போன்ற நாடுகளில் வாழும் முஸ்லிம்களின் பண்பாடு அரேபிய பண்பாட்டை விட பாரசீக, இந்திய பண்பாட்டினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது என்று நிரூபித்துள்ளார்.

சமீம் தான் ஓர் இஸ்லாமியர் என்பதை மறந்து விடவில்லை. 'இஸ்லாம் என்பது வாழ்க்கை முறை' என்பதே அவர் கூற்று. வாழுமிடத்து பண்பாடு தவிர்க்க முடியாதது. சீறாப்புராணம், கம்பராமாயணத்தை ஒத்திருந்ததே தவிர அரேபிய இலக்கியங்களையல்ல என்று நிரூபிக்கிறார்.

வெள்ளையரின் எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை இந்திய மண்ணில் முதன் முதலாக நடத்திய தீரர் திப்புசல்தான் என்பதை சமீம் ஒரு வரலாற்றாசிரியராக நிரூபிக்கிறார்.

ஈழத்தின் அரசியல், இலக்கிய முன்னோடிகளான இளங்கீரன், எச்.எம்.பி. மொகிதீன், பிரேமஜீ பற்றியும் தனிக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். திக்குவலை கமாலின் கிராமியத் தமிழின் மண்வாசனையையும் அவர் மறந்து விடவில்லை.

மாத்தளை வரலாறு பற்றிய நூல்களும் ஆய்வுகளும் தனிச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன.

'தென்னாசிய நாடுகளின் இலக்கியம் - ஓர் ஆய்வு' என்ற கட்டுரை தனிச்சிறப்புக் கொண்டது. இந்தியா தொடக்கம் பங்களாதேஷ், இலங்கை ஈறாக உள்ள நாடுகளின் இலக்கியங்களை ஆசிரியர் ஆராய்வது ஒன்றே அவரது பரந்த, ஆழ்ந்த அறிவை வியப்பூட்டுகிறது. பண்டைய, மத்திய கால, நவீன இலக்கியங்கள் எனப் பிரித்து எழுதியது மட்டுமல்ல சீன, கிரேக்க இலக்கியங்களுடனும் ஒப்பு நோக்கி ஆய்ந்துள்ளார்.

இந்நூல் 'விமர்சனக் கட்டுரைகள்' என்ற தலைப்பைக் கொண்ட 'விமர்சனக் களஞ்சியம்' என்று கூட்டு மொத்தமாகக் கூறலாம்.

சென்னை
01.08.1999

செ. கணேசலிங்கன்

பொருளடக்கம்

1. தான் தோன்றிக் கவிராயரின் கவிதைகள் 1
2. நாவலாசிரியர் வரிசையில் வரதராசனின் இடம் 9
3. நான் விரும்பும் நாவலாசிரியர் - தோமஸ் ஹார்டி 20
4. கவிதை - தத்துவக் கண்ணோட்டம் 29
5. நாவலர் அடிச்சுவட்டில் - கல்வி 36
6. நீலன் திருச்செல்வம் எழுதிய, 'சிவில் ஒத்துழையாமையும் ஏனைய கட்டுரைகளும்' என்ற நூலுக்கு விமர்சனம் 46
7. திக்குவலை கமாலின் 'குருட்டு வெளிச்சம்' 56
8. சுதந்திர இலங்கையின் வரலாற்று நாயகன் 65
9. முஸ்லிம் மறுமலர்ச்சியின் தந்தை பதியுத்தீன் மஹமூத் 74
10. இஸ்லாமிய தத்துவக் கவிஞன் - 'புரட்சிக் கமாலின் கவிதைகள்' பற்றிய ஓர் ஆய்வு. 83

11. எஸ்.எச். வதூத் எழுதிய 'மாத்தளை மாவட்ட முஸ்லிம்களின் வரலாறு' 92
12. புவாஜியின் 'மாத்தளை மாவட்ட முஸ்லிம்கள்' 98
13. இளங்கீரன் - முற்போக்கு இலக்கிய சிந்தனையின் முன்னோடி. 109
14. 'பிரேம்ஜி ஞான சுந்தரம்' - முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கத்தின் கதாநாயகன். 121
15. எச்.எம்.பி. மொகிதீன் - மானிடத்தின் தலைமகன். 133
16. அல்லாமா இக்பால். 142
17. தென்னகத்து முதலாவது சுதந்திர வீரன் திப்புசுல்தான் 149
18. இலங்கை முஸ்லிம்களின் முதல் உரிமைக் குரல் - 'முஸ்லிம் நேசன்'. 163
19. 'தென்னாசிய நாடுகளின் இலக்கியம்' - ஓர் ஆய்வு. 170
20. இஸ்லாமிய சிந்தனையில் மறுமலர்ச்சி. 188
21. மொழியும் பண்பாடும். 198
22. நமது பாரம்பரியம். 205

23. மட்டக்களப்பு முஸ்லிம்களின் பேச்சுத் தமிழ். 212
24. முஸ்லிம் பண்பாடு. 223
25. காதி நீதிமன்றங்களின் தன்மையும்
முஸ்லிம்களின் நிலையும். 232
26. முஸ்லிம்களின் அரசியல் எழுச்சி. 241
27. இலங்கையின் ஐம்பதாண்டு நிறைவு பெற்ற
சுதந்திர மலர் - விமர்சனம் 250
வடகிழக்குப் பிரதேசம் - வரலாறும்
பாரம்பரியமும்
28. எமது இன்றைய இலக்கியப் பணி 268
29. இலங்கை சாகித்திய மண்டலமும் தமிழ் 276
இலக்கியமும்

தான்தோன்றிக் கவிராயரின் கவிதைகள்

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம் 'பாரதி' என்ற ஒரு மகாகவிஞனை உருவாக்கியது. பிராமணர்களுக்கும் திராவிட இயக்கத்தினருக்கு மிடையில் ஏற்பட்ட மோதல் 'பாரதிதாசன்' என்ற புரட்சிக் கவிஞனைப் பெற்றெடுத்தது. பண்டித பரம்பரையினருக்கும் முற்போக்கு வாதிகளுக்குமிடையில் எழுந்த சர்ச்சை ஒரு திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயரைத் தோற்றுவித்தது. தமிழ் மரபுவாதிகளுக்கும் புதுமை விரும்பிகளுக்குமிடையில் தோன்றிய போட்டி ஒரு தான்தோன்றிக் கவிராயரைப் பிரசவித்தது.

சுதந்திரத்திற்கு முன் சுதந்திர உணர்வையும் தமிழ் பற்றுதலையும் தூண்டிவிட்ட பாரதி, சுதந்திரத்திற்குப் பின் தமிழ்நாட்டிலும் இலங்கையிலும் தமிழ் உணர்வு ஏற்படுவதற்குக் காலாக இருந்தான். சுதந்திர இலங்கையின் ஆரம்ப காலத்தில் அரசியல் பொருளாதாரம் சமூகத் துறைகளில் பெரிதும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. சுதந்திர உணர்வு இலக்கியத்திலும் பிரதிபலித்தது. சுதந்திரம் பெற்ற இலங்கையின் முதற் பாராளுமன்றத்தில் புதிய சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. ஐம்பதாம் ஆண்டுக்குப் பிறகு பாமர மக்களிடையே ஒரு புது உத்வேகம் கிளம்பியது. சோஷலிசக் கருத்துக்கள் தொழிற் சங்கங்களின் மூலம் புத்தி ஜீவிகளால் பொது சனங்கள் மத்தியில் பரப்பப்பட்டன. சர்வகலாசாலைப் பேராசிரியர்களும் விரிவுரையாளர்களும் ஆசிரியர்களும் இக்கருத்துக்களை மாணவர்கள் மத்தியில் பரப்பினார்கள். பிரெஞ்சுப் புரட்சி ஆரம்பிப்பதற்கு எப்படி, வொல்தயர், ஸூசோ போன்ற சிந்தனைச் சிற்பிகளினதும் மற்றும் பல்பொருள் அறிவாளிகளுடைய எழுத்துக்களும் காரணமாக

இருந்ததோ அதேபோல 1957ஆம் ஆண்டின் அரசியல் மாற்றத்திற்குக் காரணமாக இருந்தார்கள் அக்கால கட்டத்தில் வாழ்ந்த எழுத்தாளர்கள். முற்போக்கு எண்ணம் படைத்த சிந்தனையாளர்கள் தமது படைப்புக்களின் மூலம் புதிய சிந்தனையை மக்களின் மனதில் தூண்டி விட்டார்கள். தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் முற்போக்கு தோன்றியது. செல்லரித்துப் போன கருத்துக்களையும் மரபு என்ற போர்வையில் மக்களின் எண்ணங்களுக்கு விலங்கிட்டு வந்த பண்டித பரம்பரையினரை முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் சாடினார்கள்.

1957ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றம் எழுத்துலகில் ஒரு பிரளயத்தையே கிளப்பி விட்டது. முற்போக்கு இலக்கியம், தேசிய இலக்கியம், யதார்த்த இலக்கியம், என்ற கோஷங்கள் எழுத்தாளர் கூட்டங்களில் எதிரொலிக்கத் தொடங்கின. மக்கள் இலக்கியம் பரவுவதற்கு புதிய அரசாங்கத்தால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சாகித்திய மண்டலம் பெரிதும் உதவியது. சிறுகதைகள் நாவல்கள் கவிதைகள் புதிய உத்திகளுக்கமைய எழுத்தாளர்களால் படைக்கப்பட்டன. சிறுகதைத் துறையில் டொமினிக் ஜீவா, கே. டொனியல், எஸ். பொன்னுத்துரை, வ.அ. இராசரத்தினம், நீர்வை பொன்னையன், முத்துலிங்கம் போன்றவர்களும் நாவல் இலக்கியத்தில் இளங்கீரன், செ. கணேசலிங்கன் போன்றோரும் கட்டுரை இலக்கியத்தில் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்ற சர்வ கலாசாலை விரிவுரையாளர்களும் கவிதையில் சில்லையூர் செல்வராஜன், முருகையன் போன்ற கவிஞர்களும், முற்போக்குக் கருத்துக்களையும் புதிய உத்திகளையும் தம் படைப்புக்களில் கையாண்டார்கள். தான்தோன்றிக் கவிராயர் என்ற புனைபெயரில் மறைந்திருக்கும் சில்லையூர் செல்வராஜன் தன்னுடைய சொல்லாட்சியாலும் கருத்து வன்மையாலும் கவிதைத் துறையில் ஒரு புதிய திருப்பத்தை உண்டு பண்ணினார். நாவன்மையும் பரம்பரையினருக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக விளங்கியதோடு கவிதையுலகில் ஒரு சாம்ராட்டாகவும் விளங்கினார். கவியரங்கங்களில் மிகவும் இனிமையாகப் பாடி மக்கள் கரகோஷத்தைப் பெறவில்ல சில்லையூர் செல்வராஜனின் கவிதைகளை இனி பார்ப்போம்.

'தானாகத் தோன்றி தனி வழியே செல்லும் தான்தோன்றிக் கவிராயர்' என்று தன்னைத்தானே அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளும் சில்லையூர் செல்வராஜனின் ஊரடங்கப் பாடல்கள் என்ற தனிப் பாடற்றிரட்டு வெளிவந்துள்ளது.

'தமிழ் எனது அடிமையின் ஆணை;
கோயிலாம் அகத்தில் கொண்டெனை இருத்திக் கும்பிடும்
வாணி மீதாணை'

என்று கூறுவதை கர்வம் பிடித்தவன் என்று சிலர் எண்ணினாலும் 'வித்வ' கர்வம் சிறந்த படைப்பாளிகளிடம் இருப்பதில் தவறில்லை. 'வாணி' தன்னுடைய அகத்தில் என்னை வைத்துக் கும்பிடுகிறான்' என்று கவிஞர் கூறுவதில் வியப்பில்லை;

காலா உன்னைப் புல்லென மதிக்கிறேன்
என் காலருகே வாடா, சற்றே உன்னை மதிக்கிறேன்
என்று பாரதி கூட காலனைப் பார்த்துக் கூறுகிறான்.

இதே கருத்தைத்தான் சில்லையூர்,
'காலனுக்கென்றன் காயம் பலியானால்
காலத்துக் கென்றன் கவிதை பலியாமோ
காலனுக் கென்றன் காயம் பலிப் பிடினும்
காலத்துக் கென்றன் கவிதை பலியாகாது,

இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரமும், கம்பனின் காவியமும் பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதமும் எப்படி காலத்தையும் வென்று மக்களின் மனதில் வேரூன்றியிருக்கிறதோ அதேபோலத்தான், ஒரு கவிஞனின் படைப்புக்கள் அவனுடைய மறைவுக்குப் பின்னும் என்றைக்கும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்.

ஒரு கவிஞனுக்கு தன்னம்பிக்கை வேண்டும். தான் படைக்கும் கவிதைகள் என்றென்றைக்கும் அழியாது மக்களை வாழ்விக்க வைக்கும் தன்மையுள்ளது என்ற திடகாத்திரம் இருக்க வேண்டும். அது மட்டுமல்ல, சமுதாயத்தை அடிமைப் படுத்தி வைத்த சீரழிந்த கருத்துக்களையும் அச்சமுதாயத்தின் எண்ணங்களை அடக்கி ஒடுக்கி நலிவுறச் செய்த மரபுகளையும் உடைத்தெறிந்து வீரமிக்க ஒளிபடைத்த சமுதாயத்தினை உரு

வாக்க வல்லது தனது கவிதைகள் என்ற நெஞ்சுரம் கவிஞனுக்கு இருக்க வேண்டியது அவசியம்.

சுவை புதிது, பொருள் புதிது, வளம் புதிது, சொற் புதிது, சோதிமிக்க நவகவிதை எந்நாளும் அழியாத மகா கவிதை, என்று பாரதி பாடிய பாணியில் சில்லையூரும்,

பைய நலிந்து வரும்

பழைய தமிழ்க் கலைகள்

உய்திடவும் புதுக்கலைகள்

ஓம்பித் தமிழ் வளர்த்து

வையத்தில் தலைசிறந்து வாழ்ந்திடவும்

மயனையினாற் செய்து தமிழ் எழுத்தின்

சிகத்தை நான் அமைப்பேன் என்று பாடும்போது சில்லை யூரின் தன்னம்பிக்கையின் தன்மையை உணரலாம். கம்பனின் நாவில் சரஸ்வதி குடிகொண்டிருந்தாளாம். காளமேகத்துக்குத் தன் உமிழ் நீரைக் கொடுத்தாளாம். சில்லையூருக்கு அவள் சேவகம் செய்கிறாள். சில்லையூரின் கவிதைகளில் வரும் சொல்லாட்சியைப் பார்க்கும்போது தமிழ் சில்லையூருக்கு வளைந்து கொடுக்கிறது என்று கூறுவதில் தவறில்லை. சில்லையூரின் கவிதை வளம் மட்டுமல்ல, அவருடைய கவிதைகளில் வரும் தத்துவமும் ஆராயப்பட வேண்டியதொன்று என்று கூறிக் கொண்டு அவர் எனக்காகப் பாடிய சில கவிதைகளை இங்கே தருகிறேன்.

ஒருசமயம் நான் சில்லையூரிடம் அக்கரைப் பற்றுக்கு மாற்றலாகிப் போகிறேன். அங்கே ஒரு வரவேற்பு வைபவம் வைக்கப் போகிறார்கள். ஒரு கவிதை எழுதித்தா என்று கேட்டேன். உடனே சில்லையூர்,

'அக்கரைப்பற்றூரில்

அகம் நோகும் மக்கட்கு

துமியாய்த் தொடங்கிப்பின்

தொடராய் மழை பொழியும்

சமீம் அங்கு போனால் சரி'

உண்மையில் வரவேற்பு விழாவில் நான் இக்கவிதையைப் பாடிக் கொண்டிருக்கும்போது மழை தூற்றலாகப் பெய்து கொண்டிருந்தது.

இன்னொரு சமயம் தினகரனில் நாவலாசிரியர் வரிசையில் என்ற தொடரில் தோமஸ் ஹார்டியினுடைய நாவலொன்றை விமர்சித்துக் கொண்டிருக்கும் போது ஷெல்லியினுடைய கவிதை ஒன்று அந்நாவலில் இருந்தது. "இதைத் தமிழாக்கம் செய்து தா செல்வா" என்று கேட்டவுடனேயே சில்லையூரின் பேனா அசைந்தது.

எண்ணப் பெரு வெளியில்
எட்டாத் தொலைவினிலே
வண்ணக் கனவுகளை
வணைந்தலையும் என் ஆத்மா
சஞ்சரிக்க, அங்கோரோர்
சமயம் எதிர்ப்பட்டென்
நெஞ்சலைத்தோர் பிறவி!
நிலவைத் துகிலுடுத்த
பெண்ணுருவின் சாயலுக்குப்
பின்னமைந்த மென்மையெலாம்
ஒண்ணுவதோ மானிடர்க்கு?
உற்ற அவள் தெய்வ மகள்!

நிலவைத் துகிலாக பாவிக்கும் உவமையை கலிங்கத்துப் பரணியிலும் புதுமைப் பித்தன் கவிதையிலும் காண்கிறோம்.

'வட்டமுலை மின்னார் வசமிழந்த காமத்தால்
நீல மணிமாடத்து நெடியதொரு சாளரத்தைத்
தொட்டுத் தடவி வந்து தோயும் நிலாப்பிழம்பை
எட்டி, எடுத்து இடைசுற்றி சேலையென
ஒல்கி நடப்பதாய் உவமை சொல...'

என்று புதுமைப்பித்தன், நிலாப் பிழம்பைத் தட்டுத் தடுமாறி எடுத்துடுக்க முனையும் பாவையை சில்லையூர் 'நிலவையே

துகிலுடுத்திய பெண் உருவம்' என்று வர்ணிக்கும் போது சில்லையூரிடம் சொல்வளம் மாத்திரமல்ல பொருள் வளமும் இருப்பதைக் காணலாம். 'மந்திரம் போல் வேண்டுமடா சொல்லின்பம்' என்ற பாரதியின் கூற்றுக்கேற்ப சொற்கள் அமைய வேண்டும்.

இன்னொரு சமயம் ஷேக்ஸ்பியருடைய கவிதை யொன்றை நான் ரசித்துக் கூறியபோது சில்லையூர் அதனை,

மன்னவர்கள் தங்கத்தில்
மணிக்கலவைக் கற்களில்தாம்
சின்னம் செதுக்கி வைத்த
சிகரங்கள் கோபுரங்கள்
என் அரிய பாவில் இயலும்
கவிதை நயம் தன்னை
விஞ்சி வாழ் வதும்
சாலுவதோ சாலாது.

என்று தமிழில் மொழி பெயர்த்தார். உண்மையில் அசலில் உள்ள கவிதை வளம் நகலிலும் இருக்கக் காணலாம்.

முகிற் கூட்டங்கள் மத்தியிலே மங்கிய நிலவொளியில் சந்திரனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் சில்லையூரின் கவிதை யொன்று என் ஞாபகத்திற்கு வரும். மட்டக்களப்பில் வித்தியா திபதியாக இருந்த காலத்தில் படுவான் கரையில் நடந்த ஒரு இலக்கிய விழாவுக்குச் சென்றிருந்தேன். அப்போது என் அலுவலகத்தில் வேலை பார்க்கும் கணக்காளரும் நிர்வாக உத்தியோகஸ்தரும் என்னுடன் வந்திருந்தார்கள். நேரம் போய்க் கொண்டிருந்த படியால் இருவரும் தங்கள் மனைவி மார்கள் தவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள் என்று என்னிடம் கூறினார்கள். விழாவை முடித்து தோணியில் திரும்பவும் ஏறிச் செல்ல வெகு நேரமாகலாம் என்று என்னைத் தொந்தரவு செய்தார்கள். அப்பொழுது என் ஞாபகத்திற்கு வந்த சில்லையூரின் கவிதையொன்றை அங்கிருந்த மக்களுக்கு எடுத்து கூறினேன்.

வண்ண முகிற் சாளரத்தே
மோனத் தவமிருக்கும் முத்து நிலவழகி
ஏனிங் கிருந்தேங்கி ஏகாந்தமாய் வதனம் கூன-
பொலிவிழந்த கோலத்தில் வாடுகிறாய்

என்று சந்திரிகையைப் பார்த்து தோழிகளான நட்சத்திரங்கள்
கேட்க -

சந்திரிகை —

ஆழிமகள் கூத்தாட
ஆதவனாம் என் காதலன்
பாழ்ப்பட்டாள் அப்பாசவலைப்பட்டு
மேலைத் திசை சென்றான்
மீளவரக் காணேனே நாழிப் பொழுதாச்சு
நம்பிவரக் காணேனே

என்று கூறினாள். என்று என்னுடைய சகாக்களின் மன வேத
னையை அங்குள்ள மக்களிடம் கூற, அவர்களும் உடனே
கூட்டத்தை முடித்தனர். மங்கிய நிலவொளியில் சந்திரனைப்
பார்க்கும் போதெல்லாம் மோனத் தவமிருக்கும் முத்து நிலவ
ழகி - ஏகாந்தமாய் பொலிவிழந்த கோலத்தில் வாடுவதாக
எனக்குத் தென்படும். பாழ்ப்பட்டாள் என்ற வார்த்தையைப்
படிக்கும்போது - காதலியின் விரக்தி - ஏக்கம் - வெறுப்பு
- எல்லாம் எம்மால் உணர முடிகிறது.

நானும் சில்லையூரும் ஒருநாள் கடற்கரையில் அமர்ந்து
இலக்கியத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது - சோமு
வின் கவிதையிலுள்ள கனிவை -

கன்னிப் பருவத்துப் பெண்மயிலே
உந்தன் கட்டழகெல்லாம் வீணாகுதடி
மின்னி ஒளிவிடும் மேனியளே
உந்தன் மின்னலெல்லாம் வீணே போகுதடி

என்று கூறி - சோமுவின் இன்னொரு கவிதையையும் கூறி
னேன்.

பரிதியின் மேலும் இந்தப்
பாழ் நிலா மேலுந் தானே
உறுதிகள் கோடி செய்தோம்
உன்மத்தராயிருந்தோம்

சில்லையூர் உடனே -

சோலையிலும் சாலையிலும்
சுற்றிவரும் பெண்டிருடன்
வாலை மிடுக்கினிலே
வாயடித்து மாலையிலே ஆழி
அருகமர்ந்தோர் அரிவை இடைதழுவி
நாழிக் கணக்காக நன்னிலவில் கண் செலுத்தி
கரை கழுவும் கடலருகில் கடுகு மணம் மீதினிலே
கைவிரல்கள் கீறியதைக் காதலென ஏமாந்தேன்

என்று பாடிக் காட்டினார். கவிதையை உடனுக்குடன் யாப்பில் சில்லையூருக்கு நிகர் சில்லையூரேதான். கவிதை மொழியின் உதவியுடன் உணர்ச்சிகளுக்கு உருக்கொடுக்கும், ஓர் இலக்கியத் துறை. தன்னுடைய சொல்லாட்சியாலும் கவிதை வளத்தாலும் உணர்ச்சிகளை எப்படி சில்லையூர் வெளிப்படுத்துகிறார் என்பதற்கு மேலே கூறப்பட்ட கவிதைகளே சான்று.

சில்லையூரின் கவிதா விலாசத்தை இன்னும் ஆழமாக விமர்சிக்க வேண்டும்.

நான் செத்த பின்
நிதிகள் திரட்டாதீர்
நினைவை விளிம்பு
கட்டி வையாதீர்

என்ற புதுமைப்பித்தனின் வார்த்தைகளை ஞாபத்திற் கொண்டு - ஒரு கவிஞன் வாழும்போதே அவனுடைய திறமையை அறிய வேண்டும் என்ற எனது நோக்கமே இக்கட்டுரையை எழுதத் தூண்டியது.

நாவலாசிரியர் வரிசையில் வரதராசனின் இடம்

(1959ஆம் ஆண்டு தினகரன் வாரமஞ்சரியில், உலகப் புகழ்பெற்ற நாவலாசிரியர்களைப் பற்றிய விமர்சனம் நடைபெற்றது. டாக்டர் மு. வரதராசனைப் பற்றிய விமர்சனத்தை முகம்மது சமீம் எழுதினார். அதனையே இங்கே தருகிறோம்.)

நாவல் 'இலக்கியம்' தமிழில் எப்பொழுது தோன்றியது என்று நாம் ஆராயப் புகுந்தால், கடந்த நூற்றாண்டின் இறுதியிற்றான் நாவல் இலக்கியம் தோன்றியது என்ற முடிவுக்கு நாம் வருகிறோம். இதற்குமுன் நாவல் தமிழில் இருந்ததில்லையென்றே நாம் உறுதியாகக் கூறலாம். மேல்நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருள்களில் 'நாவல் இலக்கியமும்' ஒன்று. மேல்நாட்டு இலக்கியங்களில் ஒரு முக்கிய அம்சமாக விளங்கியது 'நாவல் இலக்கியம்'. ஆகவே, நாம் தமிழிலுள்ள நாவல்களை எடைபோடும் போது, மேல்நாட்டில் தோன்றிய ஒரு சில நாவல்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதில் ஒருவித தவறுமில்லை என்றே கருதுகிறேன்.

நாவல்களைப் பற்றி ஒரு விரிவான கட்டுரையை திரு. இராசதுரை எழுதியிருக்கிறார். ஆதலால், நான் 'நாவல்'களைப் பற்றிய இலக்கணம் சொல்ல விரும்பவில்லை. எனினும் நாவல்களைப் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். நாவல்கள் மூலம் ஒருவர் தன்னுடைய தத்துவங்களைப் பரப்பலாம். அதில் பிழையொன்றுமில்லை. ஆனால் குறிப்பிட்ட தத்துவத்தை நாவலில் ஆசிரியர் எப்படிக்கையாங்கிறார் என்பதிற்றான் தங்கியிருக்கிறது அவரது வெற்றியும் தோல்வியும். இதையே ஆங்கில நாவலாசிரியரான டி.எச். லோறன்சும் கூறுகிறார்.

“மற்றக் கலைகளைப் போல் நாவலும் ஒரு கலை; நாவல்கள் அவைகளைச் சிருஷ்டித்த ஆசிரியரின் தத்துவங்களை விளக்குகின்றன. சாதாரணமாகச் சொல்லப்படும் தத்துவத்தைவிட நாவல்கள் மூலம் சொல்லப்படும் தத்துவம் வாசிப்போரின் மனதில் ஆழப் பதிந்து விடுகின்றது.”

இன்னோரிடத்தில், அவரே “வாழ்க்கையை நாம் திருத்தியமைப்பதற்கு நாவல்கள் எமக்குப் பெரிதும் உபயோகப்படுகின்றன;” என்று சொல்கிறார். டாக்டர் வரதராசனுடைய நாவல்களைப் படிக்கும்போது, அவர் தத்துவங்களை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டுதான் நாவல்கள் எழுதுகிறார் என்ற எண்ணம் உதிக்கிறது. ‘அகல் விளக்கும்’, ‘டாக்டர் அல்லியும்’, இளைஞர்களின் வாழ்க்கையைச் சீர்திருத்துவதற்கு எழுதப்பட்ட நூல்கள் என்றே நான் கருதுகிறேன். ‘டாக்டர் அல்லியில்’ அறிமுகம் என்ற தலைப்பில் ‘சோமுவின் நாட்குறிப்பு இளைஞர்களுக்கு எச்சரிக்கை தரும் வழிகாட்டி’ என்றிருக்கிறது. ஆகவே இளைஞர்கள் காமத்திற்கு இரையாகி வாழ்க்கையில் வழக்கி விழாமலிருப்பதற்காகவே எழுதப்பட்ட நூல் என்றே ‘டாக்டர் அல்லியையும்’, ‘அகல் விளக்கையும்’ எண்ணுகிறேன்.

இந்தத் தத்துவத்தைப் புகுத்துவதில் டாக்டர் வரதராசனார் எவ்வளவு தூரம் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார் என்று நாம் ஆராய்தல் அவசியமாகிறது. காமவெறிக்குப் பலியாகி விட்ட ஓர் இளைஞனின் வாழ்க்கைச் சித்திரமே ‘அகல் விளக்கின்’ சாராம்சம். கதை வளர்வதற்குப் பதிலாகச் சில இடங்களில் கதை நின்று விடுகிறது. கதையோடு சம்பந்தமில்லாத அநேக விஷயங்கள் நாவலில் வருகின்றன. கதையின் முக்கியமான பாத்திரத்துடன் தொடர்பில்லாத அநேக பாத்திரங்கள் நாவலில் வருகின்றன. ஆங்கிலத்தில் இதே அடிப்படையில் எழுந்த நாவல்தான் ‘ஓஸ்கார் வைல்ட்’ எழுதிய ‘டோரியின் கிரேயின் படம்’ என்ற நாவல். இந்த நாவலோடு நாம் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது ‘அகல் விளக்கிலு’ள்ள பிழைகள் உளங்கை நெல்லிக் கனிபோலத் தெரிகின்றன.

'டோரியன் கிரேயி'ல் கதை வளர்ந்து கொண்டே போகிறது, கதாநாயகன் எப்படி வாழ்க்கையில் சீரழிந்து போகிறான் என்பதைக் கதையை வாசிக்கும்போது உணர்கிறோம். நாவலில் வரும் ஒவ்வொரு கதாபாத்திரமும் கதாநாயகனுடன் சம்பந்தப்பட்டது. ஏன், ஒவ்வொரு சம்பாஷணையும் கதாநாயகனைப் பற்றியேதான் இருக்கிறது. டாக்டர் அல்லியிலும் அநேகமாக இதே விஷயத்தைத்தான் படிக்கிறோம். இதிலும், கதையோடு சம்பந்தமில்லாத அநேக விஷயங்கள் வருகின்றன. அல்லியின் மூலமாக சுப்பரத்தினத்தின் வாழ்க்கையை அறிகிறோம். ஆனால் தேவையில்லாத அநேக கதாபாத்திரங்களும் பிற விஷயங்களும் அவருடைய நாவலில் பிரதிபலிக்கின்றன. இதனால் கதை வளராமல் துண்டிக்கப்படுகிறது.

இனி, வரதராசனார் கூறும் தத்துவத்தைப் பற்றியும், கதையோடு சம்பந்தமில்லாமல், தத்துவத்தைத் திணித்தல் சரியா? என்று கவனிப்போம். டாக்டர் வரதராசனாரின் நாவல்களில் ஒரு முக்கியமான அம்சம் என்னவென்றால், அவர் கதையோடு சம்பந்தமில்லாத தத்துவத்தைத் திணிக்கிறார் என்பதே. அவர் தன்னுடைய எண்ணங்களுக்குத் தத்துவ சாஸ்திரம் என்ற மெருகு பூசி, தன்னுடைய கதாபாத்திரங்களின் சம்பாஷணையின் மூலமோ, அல்லது ஒரு கதாபாத்திரத்தின் மனதில் எழுகின்ற சிந்தனையின் மூலமோ வாசகர்களுக்குச் சொல்கிறார். எப்பொழுதோ வாழ்ந்த ஒரு சமுதாயத்தின் கோட்பாடுகளை வைத்துக் கொண்டு (அப்படியொரு சமுதாயம் இருந்ததா என்று கூடச் சொல்ல முடியாது.) முற்றிலும் மாறியிருக்கிற இன்றைய சமூகத்திற்கு நாவல் மூலம் உபதேசிக்கப் பார்க்கிறார். அறநூல்களிலிருந்தும் தத்துவ ஆராய்ச்சி நூல்களிலிருந்தும் எடுத்த விஷயங்களைக் கொண்டு இன்றைய சமுதாயத்தைச் சீர்திருத்த எண்ணுவதென்பது சமூகத்தையும் அதன் பிரச்சினைகளையும் அறியாத ஒருவரால்தான் முடியும்.

இப்படி ஆராயும்போது ஒரு நாவலின் நோக்கம் என்ன? என்ற கேள்வி எழுகிறது. அண்மையில் டில்லியில் நடந்த

எழுத்தாளர் மகாநாட்டில் இந்தியப் பிரதமர், பண்டிட் ஜவஹர் லால் நேரு, எழுத்தாளருடைய கடமையைப் பற்றிக் கூறும் போது, "இன்றைய சமுதாயத்தை அப்படியே படம்பிடித்துக் காட்டுவதுதான் ஓர் எழுத்தாளரின் கடமை" என்றார். சமூகத்தின் ஊழல்கள் நாவல்களில் பிரதிபலிக்க வேண்டும். பிரபல ஆங்கிலேய நாவலாசிரியரான 'சார்ள்ஸ் டிக்கன்ஸ்' என்பவருடைய 'ஒலிவர் டுவிஸ்ட்' என்ற நாவலில் அன்றைய இலண்டன் சமுதாயம் அப்படியே படம்பிடித்துக் காட்டப்படுகின்றது. அதை விட்டுவிட்டு, சமூகத்தோடு தொடர்பில்லாத ஒரு சில தத்துவங்களை நாவலில் புகுத்திச் சமூகத்தைச் சீர்திருத்த எண்ணும் நோக்கத்துடன் எழுதும் நாவல் நாவலாகாது. பக்குவ மடையாத உள்ளங்களுக்கு ஒரு சமயம் அவர் கூறும் தத்துவங்கள் சரியெனப்படலாம். சமுதாயத்தின் ஊழல்களை நாவலில் எடுத்துக்காட்ட விரும்பினால் கதையின் மூலம்தான் அதை உணர்த்த வேண்டும். அப்படியின்றிக் கதையின் இடையில் ஊழல்களைப் பற்றிப் பேசினால் கதையின் போக்கே கெட்டு விடும்.

ஆங்கில நாவலாசிரியரான, டி.எச். லோரன்ஸ் எழுதிய 'வானவில்' என்ற நாவலில் ஓர் ஆழ்ந்த தத்துவம் பதிந்திருக்கிறது. அந்தத் தத்துவத்தை அவர் கதையின் மூலமாகத்தான் சொல்கிறார். ஒரு கலைஞன் தன்னுடைய சிருஷ்டியில் தன் கற்பனையை மறைமுகமாகத்தான் காட்டவேண்டும். அதே போல ஒரு நாவலாசிரியன் தன்னுடைய தத்துவத்தை மறைமுகமாகத்தான் உணர்த்தலாம். 'வானவில்' என்ற நாவலில் ஆசிரியர் 'மனிதனுள்ளே மறைந்துகிடக்கும் உள் மனிதனை', வெகு அழகாகக் காட்டுகிறார். நாவலை வாசித்துக் கொண்டே போகும்போது, 'அந்த உள்மனிதனை', நாம் அறிய முடிகிறது. வாழ்க்கையில் கதாபாத்திரங்கள் எப்படி நடமாடுகின்றன என்று காட்டுமுகமாக அவர் அந்த உள்மனிதனின் உணர்ச்சிகளையும், அவன் நடத்தைகளையும் வெகு துணுக்கமாகச் சித்தரித்துக் காட்டுகிறார். டாக்டர் வரதராசனுடைய நாவல்களில் இந்த சிறப்பு இல்லை.

டி.எச். லோரன்ஸ், மேல்நாட்டு நாகரிகத்தின் அடிப்படையில் எழுதியவர் என்றும், டாக்டர் வரதராசனார் இந்திய கலாசார அடிப்படையில் எழுதியவர் என்றும், மேலும், கதா பாத்திரங்களும் இருவேறுபட்ட கலாசாரங்களின் அடிப்படையில் உதித்தவையாதலால் இப்படி ஒப்பிடுதல் தகாது என்றும் ஒரு சிலர் கூற முன்வருவர்.

நான் இங்கே கூறுவது என்னவென்றால், இலட்சியங்களை வரதராசனார் எப்படி நாவலில் புகுத்துகிறார் என்பதே. உதாரணமாக அவர் எழுதிய 'மலர்விழி' என்ற நாவலை ஆராய்வோம். மணி, தன் மாமன் வீட்டுக்குச் செல்லும்போது முத்தையனையும் அழைத்துச் செல்கிறான். கதை அவ்விடத்தில் நின்று விடுகிறது. முத்தையனுக்கும் மணிக்கு மிடையில் சம்பாஷணை தொடங்குகிறது. சம்பாஷணையின் நடுவே மணி ஊழ்வினையைப் பற்றி விளக்கம் சொல்கிறான். ஆசிரியர் தன் தத்துவத்தை நாவலில் புகுத்துவது நன்றாகத் தெரிகிறது. கதை ஒரு புறமிருக்க, ஆசிரியர் வேறு விஷயங்களைப் பற்றி விவாதிக்கிறார். இன்னோரிடத்தில் ஆசிரியர்,

"ஆண் விபசாரியைக் கேட்டுப்பார். அவன் ஏன் வீட்டை விட்டு அலைகிறான், சூதாரியைக் கேட்டுப்பார், அவன் ஏன் சூதாடுகிறான். கிரிக்கட் பந்தயத்துக்குப் போகிறவனைக் கேட்டுப்பார். அவன் ஏன் பகல் முழுவதும் வெயிலில் வாடிக் கொண்டாவது பந்தயத்தைப் பார்க்கிறான்..."

என்று கதையோடு சம்பந்தமே யில்லாத அர்த்தமற்ற விஷயங்களை அடுக்கிக் கொண்டே போகிறார்.

அவருடைய நாவல்களிலெல்லாம் இந்தக் குறையைக் காண்கிறோம். முத்தையனும் மணியும் சந்தித்த போதெல்லாம் கதையோடு சம்பந்தமில்லாத விஷயங்களைப் பற்றி சம்பாஷிக்கின்றனர். ஒரு முத்துமாலையிலுள்ள நூல் எப்படி எல்லா முத்துக்களையும் கோர்த்து, பார்ப்பவர் கண்ணுக்கு மாலையா

கத் தோற்றுவிக்கிறதோ, அதேபோல, ஓர் அடிப்படைத் தத்துவம் நாவல் முழுவதும் ஓடவேண்டும். முத்துமாலையிலுள்ள நூல், எப்படிப் பார்ப்பவர் கண்களுக்குத் தெரிவதில்லையோ, அதேபோல ஒரு நாவலில் உள்ள தத்துவம் மறைமுகமாக இருக்க வேண்டும். நூல் அறுந்தால் எப்படி முத்துக்கள் எல்லாம் சிதறிவிடுமோ, அதேபோல் கதையின் தத்துவம் உடைந்தால் கதை துண்டிக்கப்பட்டு விடுகிறது.

டாக்டர் வரதராசனுடைய நாவல்களில் முக்காற் பகுதி அவருடைய உபதேசராகவே இருக்கிறது. அவருடைய 'தம்பிக்கு', 'தங்கைக்கு' என்ற நூல்கள் உண்மையில் சிந்தனையைத் தூண்டி விடுவன. அதே தத்துவத்தை நாவலில் புகுத்த முயன்றதாற்றான் நாவலில் ஓட்டம் கெடுகிறது. அப்படி நாவல் மூலம்தான் ஒரு தத்துவத்தை விளக்க வேண்டுமென்று நினைத்தால் அதற்கும் ஒரு வழி இருக்கிறது. டொஸ்வொவ்ஸ்கியின் 'கரமசவ் சகோதரர்கள்', எமிலி சோலாவின் 'மனிதனுள் மிருகம்' போன்ற நாவல்களில் நாம் சில ஆழ்ந்த கருத்துள்ள தத்துவங்களைக் காண்கிறோம். கதையின் ஆரம்பத்திலிருந்து கடைசிவரை ஒரே அடிப்படையான தத்துவத்தைத்தான் காண்கிறோம். அதேநேரத்தில் கதையின் விறுவிறுப்பும் குறையவில்லை. இந்தச் சிறப்பு டாக்டர் வரதராசனாருடைய நாவல்களில் காணமுடியவில்லை.

இனி, டாக்டர் வரதராசனாருடைய நாவல்களில் வரும் கதாபாத்திரங்களைச் சிறிது ஆராய்வோம். ஒரு கல்லூரிப் பேராசிரியர், தமிழில் பாண்டித்தியம் அடைந்த ஒரு தமிழ்ப் பாண்டிதர் 'அறவாழி' என்ற பெயருடன்; வாழ்க்கையில் விரக்தியடைந்த ஒரு பெண்; வாழ்க்கையோடு சம்பந்தமில்லாத ஒரு சில தத்துவங்களைக் கைக்கொண்ட ஒரு மாணவன் அல்லது ஓர் இளைஞன் - இவர்கள்தான் அநேகமாக அவருடைய நாவல்களில் வரும் கதாபாத்திரங்கள். இந்தக் கதாபாத்திரங்க

ளில் ஒன்றாவது மனதில் பதிந்ததா வென்றால் அதுதான் இல்லை. ஒரு நாவலின் முக்கிய அம்சம் என்னவென்றால், கதாபாத்திரங்கள் வாசிப்பவரின் மனதில் அப்படியே பதிந்து விட வேண்டும். அதற்குக் கதாபாத்திரங்கள் வாழ்க்கையோடு சம்பந்தப்பட்டனவாயிருக்க வேண்டும். உதாரணமாக ஆங்கில நாவலாசிரியரான தோமஸ் ஹார்டியின், 'றெஸ் ஒவ் த டர்ப்வில்ஸ்' என்ற நாவலில் வரும் 'றெஸ்' என்ற கதாபாத்திரத்தையும், பிரெஞ்சு நாவலாசிரியரான பிலோபயரின் 'மேடம் போவரி' என்ற நாவலில் வரும் 'போவரி' என்ற கதாபாத்திரத்தையும் மறக்கவே முடியாது. இதேபோலத்தான் இராமாயணத்திலும் மகாபாரதத்திலும் வரும் கதாபாத்திரங்கள் இன்னும் நம்மிடையேயிருந்து உயிருள்ள ஜீவன்களைப் போல் உலவுகின்றன. சில ஆங்கிலப் பழமொழிகள் கூட நாவல்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவையே. உதாரணமாக, 'பார்க்கிசுக்குப் பிரியம்' என்று 'டேவிஸ் கொப்பவில்ட்' என்னும் நாவலில் வரும் வசனம், இன்று ஆங்கிலத்தில் பழமொழியாகத் திகழ்கின்றது. 'ஒலிவர் டுவிஸ்ட்டுவில்' வரும் 'இன்னும் அதிகம் வேண்டும்' என்ற வசனம் இன்றும் நம்மிடையே உபயோகிக்கப்படுகின்றது. ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களில் வரும் அநேகமான வசனங்கள், இன்றும் இலக்கியவாதிகளால் கையாளப்படுகின்றன. 'சுவர்க்கத்தில் இதற்கு மேலும் இருக்கின்றன, ஹொறேய் ஷோ' என்ற வார்த்தைகள் மறக்க முடியாதவை. ஒரு சம்பவத்தில் ஒரு முக்கிய பிரமுகர் வரவில்லையென்றால், 'ஹெம்லட்டில், டென்மார்க் இளவரசன் இல்லாததுபோல' என்று கூறுகிறோம். சில நயவஞ்சகர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது கெஸியசைப் பற்றி ஜூலியஸ் சீசர், மார்க் அன்றனியிடம், 'அவன் ஒல்லியாகவும், பலநாள் பசித்தவன் போலுமிருக்கிறான்', அப்படிப்பட்டவர்கள் மிகவும் பயங்கரமானவர்கள்; என்று கூறும் கூற்று, இன்றும் எம்மனதில் நிலைத்து நிற்கிறது. மக்கள் எவ்வளவு தூரம் ஒரு நாவலில் வரும் கதாபாத்திரங்

களை வாழ்க்கையோடு ஒப்பிடுகிறார்கள் என்பதிற்றான் தங்கியிருக்கிறது ஒரு நாவலாசிரியரின் வெற்றியும் தோல்வியும்.

டாக்டர் வரதராசனாருடைய கதாபாத்திரங்கள் நடமாடும் விதத்தைக் கவனிப்போம். சதுரங்கப் பலகையில் வரும் காய்களைப் போலுயிரில்லாமல் இருக்கின்றன அவருடைய கதாபாத்திரங்கள். அதில் ஆடுகிறவர்கள் வரதராசனாரும், வரதராசனாரும் தான். இருபக்கமும் அவரே ஆடுகிறார். அவருடைய கைத்திறமை அந்தக் காய்களை அவர் அங்கும் இங்கும் அசைப்பதில் தெரிகிறது. காய்களைத் தனக்குச் சாதகமான இடங்களில் கொண்டு போய் வைக்கிறார். ஆகவே அந்த ஆட்டத்தில் ஒருவித சிக்கல்களும் ஏற்பட முடியாது. அப்படி சிக்கல்கள் ஏதாவது ஏற்பட்டால், புதிய சட்டங்களைப் புகுத்தி ஆட்டத்தை மாற்றுகிறார். 'கயமை' என்ற அவருடைய நாவலைப் படிக்கும் போது, எனக்கு இந்த எண்ணம்தான் உதித்தது. கதை பாதியிலேயே முடிந்து விடுகிறது. கதாநாயகனும், கதாநாயகியும் சிறைச்சாலைக்குப் போகிறார்கள். கதாநாயகனுக்குத் தூக்குத் தண்டனை கூட விதித்தாகி விட்டது. ஆசிரியர் என்ன நினைத்தாரோ? கதாபாத்திரங்கள் மேல் அனுதாபம் கொண்டாரோ? அல்லது வாசகர்களைத் திருப்திப்படுத்த எண்ணினாரோ (நம் தமிழ்ப்படங்களைப் போல) கதாபாத்திரங்களை விடுதலை செய்து, கதையை மாற்றுகிறார். இந்தியச் சட்டம் இதற்கு இடம் கொடுக்காது என்று தெரிந்ததும், உடனே சட்டத்தைக் கூட மாற்றுகிறார். இதனால் கதை தன் இயற்கைத் தன்மையை இழந்து விடுகிறது. ஆங்கில நாவலான 'றெஸ்ஸிலும்', கதாநாயகி கடைசியில் சிறைச்சாலைக்குச் செல்கிறாள். சிறைச்சாலைக்குச் சென்ற 'றெஸ்' வரதராசனாருடைய நாவலில் போல் விடுதலையடையவில்லை. அவள் மூலம் ஆசிரியர் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இங்கிலாந்தின் பொருளாதாரத் துறையில் நடந்த மாறுதல்கள்

ளையும் அதனால் விளைந்த சமூகக் கேடுகளையும் வெகு அழகாகச் சித்திரிக்கிறார். இதேபோலத்தான், அன்றைய பிரான்சின் சமுதாயத்திலுள்ள ஊழல்களைப் 'போவரி' என்ற கதா பாத்திரத்தின் மூலம் பிலோபயர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். 'போவரி'யும் கடைசியில் துயரமான முடிவுக்குத்தான் வருகிறார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பிரான்சில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை வைத்து, அன்றைய ஆட்சியாளர்களின் அக்கிரமங்களை அம்பலமாக்கி, அவர்களைப் பதவியில் நின்றும் நீக்க வைத்து சிறையிலடைப்பதற்கு, எமிலி சொலாவின், 'த ட்ரெய் பஸ்கேஸ்' என்ற நாவல் காரணமாயமைந்தது. பிரான்ஸ் தேசத்திற்கு நடந்த ஒரு பெரும் அவமானத்தை, பாவம் 'ட்ரெய்பஸ்' என்ற ஓர் அப்பாவி தளபதியின் மேல் சுமத்தப்பட்டு, அத்லாந்திச் சமுத்திரத்திலுள்ள ஒரு தீவுக்கு அவர் நாடு கடத்தப்பட்டார். இந்த அநீதியைத்தான் 'ட்ரெய்பஸ் கேஸ்' என்ற நாவலின் மூலம் எமிலிசோலா அம்பலப்படுத்தினார். அவரே நாட்டை விட்டோட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இந் நாவலை வாசித்த மக்கள் கொதித்தெழுந்தனர். ஆட்சியைக் கைப்பற்றியிருந்த தளபதிகள் குற்றவாளிகளாகக் கணிக்கப்பட்டு அவர்களுக்கு சிறைதண்டனை விதிக்கப்பட்டது. 'ட்ரெய்பஸ்' வெற்றிவீரனாக நாட்டுக்கு அழைக்கப்பட்டார். படைத் துறையினரின் ஆட்சியைக் கவிழ்த்து அவர்களை சிறைச் செல்ல வகுத்தது சோலாவின் பேனா, என்றால் பேனாவுக்குத்தான் எத்தனை சக்தியிருக்கிறது. 'அமெரிக்க ஜனாதிபதி நிக்சன் பதவியிலிருந்து விலகியதும், ரஷ்யப் புரட்சியின் விளைவால் சார் மன்னன் மக்களால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதும், பேனாவின் வலிமையினால் என்ற உண்மையை மறுக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாது.

டாக்டர் வரதராசனாருடைய நாவல்களில் நாம் வரதராசனாரைத்தான் காண்கிறோம். கதாபாத்திரங்கள் வெறும் பொம்

மைகளாகவே இருக்கின்றன. நாவல் முழுதும் வியாபித்திருக்கும் அவருடைய பிரம்மாண்டமான உருவத்தின்கீழ் கதாபாத்திரங்கள் மறைந்து விடுகின்றன. நாவலில் அவரே நேர்முகமாக நம்மோடு பேசுகிறார். கதாபாத்திரங்கள் பேசவில்லை. இந்த அம்சத்தைப் பொதுவாக அவருடைய நாவல்கள் எல்லாவற்றிலும் காண்கிறோம்.

இனி, அவர் எப்படிச் கதாபாத்திரங்களை வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார்; கதை வளரும்போது எப்படிச் கதாபாத்திரங்கள் வளர்கின்றன என்பதைக் கவனிப்போம். கதை ஆரம்பத்திலேயே கதாபாத்திரங்களைப் பற்றிய எல்லா விவரங்களையும் கூறிவிடுகிறார் ஆசிரியர். இதனால் கதாபாத்திரங்கள் இன்னதுதான் செய்யும் என்று வாசகர்களுக்குத் தெரிந்துவிடுகிறது. 'மலர்விழியில்' நாகுவைப் பற்றிக் கூறும்போது, அவன் நல்ல பையன் என்று கூறிவிட்டு, முத்தையன் மூலம் அவனிடம் குறையிருக்கிறது என்றும் கூறுகிறார். ஒருவித காரணமில்லாமல் முத்தையன் நாகுவின் மேல் சந்தேகங் கொண்டு அவனைப் பற்றி பலரிடம் விசாரிக்கிறான். மேலும், முத்தையனும் மணியும் சம்பாஷிக்கும் போது, நாகுவைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாத மணி அவன் இன்னதுதான் செய்வான் என்று பிற்பகுதியில் வரப்போகும் சம்பவத்தைத் தீர்க்க தரிசியப் போலக் கூறி விடுகிறான். இதனால் கதை சப்பென்றிருக்கிறது. ஆனால் ஆங்கில நாவல்களைப் படிக்கும்போது, கதாநாயகனைப் பற்றி அறியவேண்டும். அவன் என்ன செய்யப் போகிறான் என்ற ஆவல் அதிகரிக்கிறது. நாவலோடு கதாநாயகனும் வளர்ந்து கொண்டே வருகிறான். கதாபாத்திரங்களை அவைகளின் நடத்தை மூலம் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். ஆசிரியர் கதாபாத்திரங்களுக்குப் பின்னால் மறைந்துவிட வேண்டும். ஒரு நாடகம் நடக்கும் போது அதைத் தயாரிப்பவர் மேடைக்கு வருவதில்லை. திரையின் மறைவிலேயே நின்று

விடுகிறார். ஆனால் அவருடைய திறமை ஒவ்வொரு கதாபாத்திரத்தின் நடிப்பிலும், நாடகத்தில் வரும் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் காணலாம். நாடகத்தில் அதைத் தயாரிப்பவர் மேடைக்கு வந்தால் எப்படி அருவருப்பாயிருக்கிறதோ அப்படியிருக்கிறது வரதராசனாருடைய நாவல்களைப் படிக்கும்போது. அவருடைய நாவல்களில், மேடையில் வந்து அவரே டைரக்ட் செய்வதை நாம் காண்கிறோம். அத்தோடு கதை வளரும்போது (சிலசமயம் கதை கூட வளர்வதில்லை) கதாபாத்திரங்கள் வளர்வதில்லை. பக்கங்கள் வெறுமனே அதிகரிக்கின்றன. வரதராசனாருடைய நாவல்களில், பெரும்பாலும், கதையின் நிகழ்ச்சி (Plot) என்று ஒன்றில்லை. அதில் உணர்ச்சி முகடு (Climax) வீழ்ச்சி நிலை (anti-climax) ஆகிய நாவலின் சிறப்பியல்புகள் இல்லை.

முடிவாக, டாக்டர் வரதராசனார் நாவல் துறையில் தோல்வியடைந்துள்ளார் என்றே கூறலாம். ஆகவே நாவல் என்ற பட்டியலில் வரதராசனாருடைய 'நாவல்'களைச் சேர்க்க முடியாது என்றே கருதுகிறேன். அவர் இலக்கியத் துறையுடனும், இலக்கணத்துடனும் நின்று விடுவது, அவருக்கும் நல்லது வாசகர்களாகிய எங்களுக்கும் நல்லது. அவருடைய நாவல்களைப் படிப்பது, நேரத்தை வீண்விரயம் செய்ததாகிவிடும்.

நான் விரும்பும் நாவலாசிரியர் தோமஸ் ஹார்டி - 1840-1928

(ஜனவரி - 1 - 1961 - தினகரனில் வெளியான 'நான் விரும்பும் நாவலாசிரியர்' என்ற வரிசையில், முகம்மது சமீம் எழுதியது)

ஷெல்லியின் ஆங்கிலக் கவிதை —

“There was a Being whom my spirit oft
Met on its visioned wanderings for aloft

.....
A seraph of Heaven, too gentle to be human
Veiling beneath that radiant form of woman”

எண்ணப் பெருவெளியில்

எட்டாத் தொலைவினிலே

வண்ணக் கனவுகளை

வனைந்தலையும் என் ஆத்மா

சஞ்சரிக்க, அங்கோரோர்

சமயம் எதிர்பட்டென்

நெஞ்சலைத்தோர் பிறவி!

நிலவைத் துகிலுடுத்த

(எமில்சோலா, சரத்சந்திரர், ஏணஸ்ட் ஹெமிங்வே ஆகிய பிறமொழி நாவலாசிரியர்களைப் பற்றி இதற்கு முன் வெளிவந்த அறிமுகக் கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து ஆங்கில நாவலாசிரியர் தோமஸ் ஹார்டியைத் தான் இனங்கண்டு கொண்ட விதத்தை இங்கு எழுதுகிறார் முகம்மது சமீம். இஸ்லாமிய வரலாற்றுக் கட்டுரைகள், முஸ்லிம் பெரியார்கள் சரிதங்கள், முஸ்லிம்களின் திருமண சம்பிரதாயங்கள் முதலியவற்றை எழுதியுள்ள கட்டுரையாளர் சிறுகதைகளும் எழுதுபவர். வரலாற்று மாணவனான சமீம், ஹார்டியின் பண்புகளை இக்கட்டுரையில் விவரிக்கிறார்).

பெண்ணுருவின் சாயலுக்குப்
பின்னமைந்த மென்மையெலாம்
ஒண்ணுவதோ மானிடர்க்கு?
உற்றஅவள் தெய்வமகள்!

ஆங்கிலக் கவிஞன் ஷெல்லி எழுதிய இதன் ஆங்கிலக் கவிதையை தோமஸ் ஹார்டி தன்னுடைய 'புகழ் பெறாத ஜூட்' (Jude the Obscure) என்ற நாவலில், 'ஜூட்' தன்னுடைய காதலி 'சூ பிரைட்ஹெட்' (Sue Bridehead) டைப் பற்றிய நினைவு வந்ததும், இதை அவன் நினைவுகூருகிறதாக எழுதுகிறார்.

தோமஸ் ஹார்டி எழுதிய 'புகழ்பெறாத ஜூட்' என்ற நாவலில் இதைப் படிக்க நேர்ந்தபோது, என்னையே அறியாமல் எப்பொழுதோ, நான் உணர்ந்து, அனுபவித்து, பிறகு உள்ளூணர்வில் உறைந்து மறைந்துபோன உணர்ச்சிகள் வெளிப்பட்டு என்னைக் கற்பனை உலகில் சஞ்சரிக்கச் செய்தன. இவ்வரிகளை நான் திரும்பத் திரும்பப் படித்தேன்.

"சூ, உன்னை ஸ்பரிசுக்க எண்ணி, என் கைகளை நான் நீட்டினால், அவை உன் உடம்பின் ஊடாகச் செல்வதை உணர்கிறேன், அவ்வளவு மென்மையானது உன் உடல்."

"திரும்பவும் சொல்லுங்கள் அத்தான். இவ்வரிகள் என்னைத்தான் குறிக்கின்றன என்று சொல்லுங்கள். தங்கள் கற்பனை உலகில் தோன்றும் தெய்வம் நான்தான் என்று சொல்லுங்கள் அத்தான்... என்னை மனதாரக் காதலிக்கிறேன் என்று மறுபடியும் சொல்லுங்கள்..."

இப்படிச் செல்கிறது காதலர்களின் சம்பாஷணை. இந்நாவலில் வரும் 'ஜூட்' என்ற கதாபாத்திரத்தில் இனம்புரியாத ஒருவித பாசம் ஏற்பட்டு அப்பாத்திரத்தில் என்னையறியாமலேயே நான் ஐக்கியமாகியதை உணர்ந்தேன். என் கற்பனையில் நான் பூஜித்து வணங்கிவந்த என் இலட்சியப் பெண், 'சூ பிரைட்

ஹெட்' என்ற கதாநாயகியில் மறைந்துநின்று எனக்கு வண்ணம் காட்டி ஒய்யாரமாக நிற்பதை நான் உணர்ந்தேன். இவ்விரு காதலர்களின் வாழ்க்கையில் ஏதோ ஒருவித சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாத ஓர் உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. இதயத்தின் அடித்தளத்தில், போதாய், மொட்டாய், பூவாய் மலர்ந்து இன வேற்றுமை என்ற வாடைக் காற்றினால் சூம்பிக் கருகிப் புதைந்து போன ஆசைக் கனவுகளைக் கிளறிவிட்டு, வேடிக்கை பார்த்தது இந்நாவல். இக்கதையில் வரும் சம்பவங்களும், சம்பாஷணைகளும், அனுபவக் கோட்டையாகக் காட்சியளித்து, சமுதாயக் கட்டுப்பாட்டுப் புயலினால் உடைந்து நொறுங்கிச் சக்கு நூறாகிக் கால வெள்ளத்தில் அடிபட்டு, இதய மண்ணுக்குள் அமிழ்ந்து, புதைந்து மறைந்து போயிருந்த இவ்வனுபவம் திரும்பவும் கற்பனை யுலகில் மாளிகையாகக் காட்சியளித்து அழகு காட்டியது.

இக்கதையைத் திரும்பத் திரும்ப வாசித்தேன். இந்நாவலை வாசித்தபோது துன்பத்திலும் ஒருவித இன்பத்தைக் கண்டேன். ஆசிரியர் எழுதிய இதர நாவல்களைத் தேடிப் படித்தேன். 'டெஸ் ஒவ்த டர்பவில்ஸ்' (Tess of the Durbervilles) 'காஸ்டர் பிரிட்ஜின் மேயர்' (Mayor of Casterbridge) 'பிறந்தகத் துக்குத் திரும்பிவந்த ஊரவன்' (The Return of Native) போன்ற நாவல்களை இரசித்துப் படித்தேன். ஆங்கில இலக்கியத்தில் அழியாத காதற்காவியங்களாக இவை மிளிர்வதை அப்போது தான் உணர்ந்தேன். இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்த உணர்வுகளை மீட்டி, நாதம் செய்தன இந்நாவல்கள்.

'தோமஸ் ஹார்டி' இங்கிலாந்தில் 'டோச் செஸ்டர்' என்ற இடத்தில் 1840ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். 1928ஆம் ஆண்டுவரை வாழ்ந்த இவ்வாசிரியர் பல அற்புதமான நாவல்களையும் நாடகங்களையும் எழுதியிருக்கிறார். எண்பத்தி எட்டாவது வயதுவரை வாழ்ந்த இவர் தமது வாழ்க்கையில் இருபது வருடங்களைத்தான் நாவல் இலக்கியத்திற்கு அர்ப்பணித்தார்.

1874ஆம் ஆண்டிலிருந்து நாவல் எழுதிவந்த இவர் 1894ஆம் ஆண்டில் 'புகழ் பெறாத ஜூட்' என்ற நாவல் வெளிவந்ததும், நாவல் துறையிலிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டார். தன்னுடைய பிற்கால வாழ்க்கையைக் கவிதைத் துறையில் கழித்தார். அவர் கடைசியாக எழுதிய 'புகழ்பெறாத ஜூட்' என்ற நூல் பல கண்டனங்களுக்குள்ளாகியதால் ஹார்டி நாவல் எழுதுவதையே நிறுத்திவிட்டார் என்று ஒரு சில விமர்சகர்கள் கருதுகின்றனர். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், தான் நாவல் மூலம் என்னென்ன சொல்ல நினைத்தாரோ அவை அத்தனையையும் சொல்லி முடித்த பின்னரே நாவல் துறையினின்றும் விடைபெற்றுக் கொண்டார். இந்நாவல், ஓரளவு அவரது சொந்த வாழ்க்கை வரலாறாக இருக்கலாம். தான் இளவயதில் பட்ட கஷ்டங்கள், 'வின்செஸ்டர்' சர்வகலாசாலைக்குச் செல்வதற்கு ஏங்கிக் கொண்டிருந்து, கைகூடாமல் போனதும், தான் உயிருக்குயிராகக் காதலித்த பெண்ணை, தானே மணம் முடித்துக் கொடுத்ததும் தன் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட விரக்திகளினாற்பாதிக்கப்பட்ட தன் உணர்வுகளை 'ஜூட்' மூலம் சொல்கிறார். அவர் தனது இலட்சியக் கனவான கவிதைத் துறையில் தனது இறுதி நாட்களைக் கழிப்பது என்று முடிவு செய்ததும், அவர் நாவல் துறையிலிருந்து விடை பெறுவதற்கு இன்னொரு காரணம்.

'தோமஸ் ஹார்டி' ஒரு கவிஞராகவே வாழ விரும்பினார். ஆனால் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட அனுபவம் அவரை ஒரு நாவலாசிரியராக்கியது. அவர் முதலில் எழுதிய கவிதைகள் ஒன்றும் பிரசுரமாகாமல் திரும்பி வந்தன. கவிதையில் மனக்கசப்பு ஏற்பட்டதும், ஹார்டி நாவல் துறையில் இறங்கினார். இதில் அவர் எதிர்பாராத அளவுக்கு வெற்றி பெற்றார். இருபத்தைந்து வருட காலத்தில் பதினான்கு நாவல்களை எழுதினார். இவற்றுள் ஒரு சில நாவல்களே அவருக்குப் புகழைத் தேடித் தந்தன.

சாதாரண தொழிலாளியாக வாழ்வைத் தொடங்கிய ஹார்டி, தனது முதல் நாவலுக்குப் பிறகு எழுத்தையே நம்பி வாழத் தொடங்கினார். அவ்வப்போது பத்திரிகைகளுக்குத் தொடர்கதையாக இந்நாவல்களை எழுதியதாலேதான், இவர் நாவல்களில் குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்று கருதுகின்றனர் விமர்சகர்கள். ஹார்டியே ஒருமுறை, இந்நாவல்களைத் தாம் ஊதியத்திற்காக எழுதுவதாக ஒப்புக் கொண்டார். "தொடர்கதை எழுதுவதில் எனது திறமையைக் காட்ட வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன்தான் நான் இந்நாவல்களை எழுதுகிறேன்" என்று ஆசிரியர் ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுகிறார். ஹார்டி தன்னுடைய கவிதைகளுக்கு அவர் கொடுத்த மதிப்பு நாவல்களுக்குக் கொடுக்கவில்லை. இதனால் அவருடைய நாவல்களில் சில குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. ஹார்டி மக்கள் அபிமானத்தைப் பெற்ற ஒரு நாவலாசிரியராகையாலும், நாவல்களின் மூலம் தனது வாழ்க்கையை நடத்த விரும்பியதாலும், அவர் தனது நாவல்களில், வாசகர்களுக்குப் பிடித்தமான சில சந்தர்ப்பங்களை உண்டுபண்ணி, அவர் விரும்பும் வண்ணம் கதை அமைப்பை மாற்றிக் கொண்டு போகிறார்.

தோமஸ் ஹார்டி பொழுதுபோக்குக்காகவே தமது நாவல்களைப் படைத்தார் என்ற குறைபாடும் இருக்கத்தான் செய்திருந்தது. கிராமியக் கதைகளையும் நாட்டுப் பாடல்களையும் கருவாகக் கொண்டு அற்புதமான சிருஷ்டிகளைப் படைக்க வல்ல கற்பனைவளம் வாய்ந்தவர் ஹார்டி. தாம் பிறந்து வளர்ந்த 'டோர் செஸ்டர்' பகுதி மக்களின் வாழ்க்கையைத் தத்ரூபமாகக் காட்டுகிறார். இருந்தாலும் இக்கருவூலங்களை வைத்துக் கொண்டு அற்புத சிருஷ்டிகளைப் படைக்காமல், பொழுது போக்குக்காக எழுதியதுதான் தவறு. "ஒரு கதாசிரியன் சாதாரண மக்களை, அசாதாரண சந்தர்ப்பங்களில் வைத்துக் கதையைப் பின்ன வேண்டும்; அப்பொழுதுதான் கதை சுவாரஸ்யமாக யிருக்கும்" என்ற கருத்தைக் கொண்டவர்.

சில ஆங்கில விமர்சகர்கள் கூறுவதுபோல், ஹார்டியை ஒரு தத்துவஞானி என்றோ, ஒரு யதார்த்தவாதி என்றோ, நுட்பமான நூலறிவாளர் என்றோ, அல்லது நாவல் இலக்கியத்தில் புதிய அமைப்புகளையும், உத்திகளையும் கையாளும் வல்லமையுடையவர் என்றோ நாம் கணிக்க முடியாது. அவர் ஒரு நல்ல கதாசிரியர்; கிராமியக் கதைகளைக் கருவூலமாகக் கொண்டு புதிய முறையில் கதை சொல்லவல்லவர் என்றே நாம் கருதவேண்டும். அவரை உலகத்தின் தலைசிறந்த நாவலாசிரியர்களுடனோ, அல்லது அவருடைய படைப்புகளை உலக இலக்கியத்தின் சிறந்த படைப்புகளுடனோ, நாம் ஒப்பிட முடியாது என்றாலும் அவருடைய படைப்புகளில் சில, காலத்தை வென்று நிற்கும் வல்லமையுடையன என்பதையும் மறுக்க முடியாது.

பொழுதுபோக்குக்காக எழுதிய நாவல்களில் அவருக்குப் புகழைத் தேடித்தந்தது, 'தி ட்ரம்பட் மேஜர்' (The Trumpet Major) என்ற நாவலே. இதைத்தவிர இந்தப் பட்டியலில் அடங்கும் மற்ற நாவல்களில் விசித்திரமான கருவூலங்களையும் நம்ப முடியாத சூழ்நிலைகளையும் நாம் கூறலாம். பெரும்பாலும் இக்கதைகள் காதற்கதைகளாகவே இருக்கின்றன. காதலர்களுக்கிடையே ஏற்படும் சச்சரவுகள், அவர்கள் பிரிவு, காதல் துரோகம், காதலர்களுக்கு எதிராகச் சதி செய்யும் ஒரு வில்லன், நடுநிசியில் சதித்திட்டம் வகுத்தல், சதிகாரர்கள் கடைசியில் பிடிபடுதல் இவைகளை வைத்துக் கொண்டுதான் ஆசிரியர் கதைகளைப் படைக்கிறார்.

ஹார்டியினுடைய வேறு சில நாவல்களை, 'வெசெக்ஸ் காதற் காவியங்கள்' என்று குறிப்பிடலாம். இந்நாவல்களில் ஹார்டி தமது இயற்கைவாதத் தத்துவங்களைப் புகுத்துகிறார். 'பச்சை மரத்தின் கீழ் (Under the Greenwood Tree) போன்ற நாவல்களில் அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் பொருளாதார சமூக மாற்றங்களால் பாதிக்கப்பட்டு, நாதியற்று, அழிந்துகொண்டு

வருகிற இங்கிலாந்தின் கிராமங்களைக் காணலாம். அவர் வாழ்ந்த 'டோர் செஸ்டர்' கிராமம், 'வெசெக்ஸ்' கிராமமாக அவரது படைப்புக்களில் உருவெடுக்கிறது.

ஹார்டியின் நாவல்கள் மூலம் நாம் 'வெசெக்ஸ்' பகுதியின் வரலாற்றை அறியலாம். அவர் வெசெக்ஸை மையமாக வைத்து எழுதிய பத்து நாவல்களும் இப்பகுதியில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நடந்த முக்கிய சம்பவங்களை மிக நுணுக்கமாக ஆராய்கின்றன. நாகரிக வாழ்வினால் பாதிக்கப்பட்டு அல்லலுறும் கிராம மக்களின் வாழ்க்கையை ஆசிரியர் எவ்வளவு தூரம் கண்டு உணர்கிறார்; என்பதை இக்கதைகளிலிருந்து நாம் அறிய முடிகிறது. இவரது நாவல்களில், கிராமங்களில் வாழும் சாதாரண குடியான மக்களின் விருப்பு வெறுப்புக்களையும் அபிலாஷைகளையும் காணலாம். இம்மக்களின் ஆசைக் கோட்டைகள், சூழ்நிலையினாலும், எதிரான சந்தர்ப்பங்களினாலும் பாதிக்கப்பட்டுத் தகர்ந்து பொடியாவதைக் காண்கிறோம். இவர்களின் ஆசைக் கனவுகள் விதியின் சதியினால் நிறைவேறாத ஆசைகளாகவே செத்து மடிகின்றதை ஆசிரியர் வெகு அழகாகக் காட்டுகிறார். கதாபாத்திரங்கள் விதியென்ற புயலில் அகப்பட்டுச் சிக்கிச் சீரழிந்து மாய்ந்து மடிகின்றதை நாம் இவருடைய கதைகளில் பார்க்கிறோம். தான் சிறுவயதிலிருந்தே கண்டு களித்து வந்த காட்சிகளை தான் ஒன்றிப் பழகிய மக்களின் வாழ்க்கையில் சித்திரிக்கிறார். காதற் கதைகளுக்கு வேண்டிய சூழ்நிலைகள் இக்கதைகளில் தத்ரூபமாக அமைகின்றன. இயற்கை அன்னையின் வளத்தால் எப்படி சீர்சிறப்புடன் ஒருவன் வாழ்கிறான் என்பதை 'ஹார்டி' யின் நாவல்கள் மூலம் அறிகிறோம். இயற்கை தேவியின் தன்மைகள் கதாபாத்திரத்தின் குணாதிசயங்களாக மிளிர்வதைக் காண்கிறோம். கிராமத்தின் இயற்கை வளத்தைத் தத்ரூபமாகக் காட்டுவதிலேதான் ஹார்டியின் சிறப்பு தங்கியிருக்கிறது.

'ஹார்டி' எழுதிய 'புகழ் பெறாத ஜூட்' என்ற நாவல்தான் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. ஜூட் என்ற கதாநாயகன் 'அர

பெல்லா' என்ற பெண்ணின் மீது மோகங்கொண்டு சந்தர்ப்பவ சத்தினால் அவளை மணமுடிக்க நேர்கிறது. இக்காரியத்திற்காக அவன் பலமுறை வருந்துகிறான். தனது அத்தை மகள் 'சூ பிரைட் ஹெட்' மீது, தன்னை அறியாமலேயே காதல் வளர்கிறதை உணர்கிறான். அப்படியிருந்தும், அவளைத்தானே 'பிளட்சன்' என்ற ஒருவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கிறான். அவனுடன் வாழமுடியாமல் 'சூ' திரும்பவும் 'ஜூடை'த் தேடி வருகிறான். 'ஜூடும்' தன் மனைவியுடன் வாழமுடியாமல் 'சூ'வின் அன்பை நாடி வருகிறான். ஒருவர் மேல் ஒருவர் அன்புவைத்து பாசத்தை வளர்த்துக் கொண்டே போகின்றனர். இவர்கள் அன்பில் உள்ள சிறப்பு என்னவென்றால் 'காமம்' என்ற வார்த்தைக்கே இங்கு இடமில்லாமல் போகிறது என்பதே. ஆசிரியர் இவர்களுடைய காதலைத் தெய்வீகக் காதல் என்று வர்ணிக்கிறார்.

"ஐயோ! நான் ஆண்களுடைய மனதை அடிக்கடி சஞ்சலத் திற்குள்ளாக்குகிறேனே! நாம் இருவரும் திருமணம் செய்ய வேண்டுமென்று ஊரார் சொல்கின்றனர்... ஐயேயோ! தெரியாமல் சொல்லி விட்டேனே. நான் இதை உங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கவே கூடாது. தவறிச் சொல்லிவிட்டேன்" என்று பிரலாபிக்கிறான்.

"உன்னுடைய வாக்கு எனக்குத் தெய்வக்கட்டளை 'சூ'... உனக்கு விருப்பமிருந்தால் என்னைக் கொண்டு விடு 'சூ' எவ்வளவு ஆனந்தமாய்ச் சாவேன்" என்கிறான் 'ஜூட்'.

காதலர்களுடைய சம்பாஷணையை இந்தப் பாணியில் தான் ஆசிரியர் விளக்குகிறார்.

தோமஸ் ஹார்டி படைத்த கதாபாத்திரங்கள் அத்தனையிலும் 'சூ பிரைட் ஹெட்' என்ற இப்பாத்திரம் பெண்ணினத்துக்கே பெருமை தரக்கூடிய அளவு அறிவும், ஆற்றலும்

பண்பும் நிறைந்த ஒரு பாத்திரம். ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமிடையே உள்ள தெய்வீகக் காதலின் பிரதிபிம்பமாகக் காட்சியளிக்கிறாள். 'ஜூட்' என்ற கதாபாத்திரம், மன உறுதியில்லாமல், ஷேக்ஸ்பியரின் 'ஹெம்லட்' என்ற நாடகத்தில் வரும் 'டென்மார்க்' இளவரசனைப் போல், எந்தப் பிரச்சினைக்கும் முடிவு காண முடியாமல் தனக்குள்ளேயே ஆசைகளை வளர்த்துவிட்டு அவைகளை அடைய முடியாமல், வாழ்க்கையில் விரக்தியேற்பட்டு, தனது வாழ்க்கையையே அழித்துக் கொள்கிறாள். நாவலாசிரியர் ஹார்டி சிருஷ்டிக்க நாவல்களிலெல்லாம், 'புகழ் பெறாத ஜூட்' என்ற நாவலே காலத்தையும் வென்று நிற்கவல்லது என்பதே எனது கருத்து. ஹார்டியின் வாழ்க்கை அனுபவங்களை இந்நாவலின் மூலம் நாம் ஒருவாறு அறியலாம்.

"எனது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட அனுபவங்களைக் கோவையாகக் கோத்ததே இந்நாவலின் தோற்றம்" என்கிறார் ஆசிரியர்.

கவிதை — தத்துவக் கண்ணோட்டம்

“நமக்குத் தொழில் கவிதை நாட்டிற்கு உழைத்தல்” என்ற பாரதியாரின் வாசகத்தைப் படிக்கும் போதெல்லாம் கவிதையைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் இறங்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் எழுகிறது. கவிதையின் மூலம் நாட்டிற்கு உழைக்க வேண்டுமென்று பாரதி ஏன் கூறினான்? கவிதையின் தொழிலென்ன? ஒரு கவிஞன் தன்னுடைய எண்ணங்களை, உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவதற்குக் கவிதை பயன்படுகிறதா? அல்லது ஒரு சமூகத்தின் உணர்வுகளை அதன் அபிலாஷைகளை அதன் ஆசாபாசங்களை பிரதிபலிப்பதற்குக் கவிதை பயன்பட வேண்டுமா? என்ற பிரச்சினை அடுத்து எழுகிறது. வெறும் யாப்பிலக்கணத்தின் மூலம் வார்த்தைகளில் கூறுவதுதான் கவிதையா? இந்தப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண வேண்டுமென்றால் கவிதையின் தோற்றத்தையும் அதன் வளர்ச்சியையும் ஆராயும்போது சமுதாய ஆராய்ச்சியில் மட்டுமல்ல, மனோதத்துவ ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபட வேண்டியுள்ளது. கவிதையை வெறும் ரசனைப் பொருளாகக் கருதுபவருக்கு எனது கருத்து எடுபடாமலிருக்கலாம். ஆனால் கவிதையைத் தத்துவார்த்த ரீதியில் ஆராயும் போதுதான் அதனை மேலும் ரசிக்க முடிகிறது.

ஆதியில் மனிதன் ஒலியை எப்படி எழுப்பினான்? அவன் எழுப்பிய ஒலி அவனுடைய எண்ணங்களை எப்படி விளக்கின என்பவைகளுக்குரிய விளக்கத்தை வரலாற்றாசிரியர்கள் ஏற்கனவே கூறியிருக்கிறார்கள். தன்னுடைய சகாக்களுடன் சம்பாஷிப்பதற்கு ஒலி எழுப்பிய மனிதன் காலப்போக்கில் தாளயத்துடன் அந்த ஒலியை ஒற்றுமைப் படுத்தினான். இசையோடு கூடி அந்த ஒலி, உருவம் பெற்றது. இதுதான் கவிதையின் தோற்றம். அவன் எழுப்பிய ஒலி இயற்கையோடு

அமைந்ததாயிருந்தது. இறைவன் அண்ட சராசரங்களைப் படைக்கும் போது இயற்கையோடு நாதத்தையும் படைத்து விட்டான். "சலசல"வென்று ஓடும் ஜலமும், ஓங்காரத்துடன் வீசும் காற்றும், அண்டம் அதிர ஒலிக்கும் இடியும், இயற்கையோடு அமைந்த இசையாகியது. "ஓம்" என்ற நாத பிரம்மத்தில் அடங்கியிருக்கும் இயற்கையின் பிரதிபலிப்பான இந்த இசையை ரிக்வேத ரிஷிகள் இறைவனின் பிரதிபலிப்பாக எண்ணினார்கள். இசையை ஏதோ ஒன்றுடன் சம்பந்தப் படுத்தும் போது அதன் உண்மை விளங்குகிறது. அந்த இசைக்கு ஏற்ப வார்த்தைகள் அமையும் போது அதில் ஒரு சக்தி பிறக்கிறது. அதுதான் ஜீவசக்தி. கவிதையில் அந்த ஜீவசக்தி இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அது கவிதையாகிறது.

ஒருவன் பெருமூச்சுவிடும் போது தன்னுள் ஆழ்ந்து பதிந்திருக்கும் ஏதோ ஒரு துன்பத்தை வெளிப்படுத்த முயல்கிறான். பெரும் சுமைகளை முதுகில் ஏற்றிக் கொண்டு மலைகளில் ஏறும் பொழுது மனிதன் கூட்டமாக வருத்தத்துடன் கூடிய ஒலி எழுப்பும் போது அந்தச் சுமையின் வேதனை குறைவது போன்ற உணர்வைப் பெறுகிறான். மீனவர்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து வலையை இழுக்கும் போது கூட்டமாக ஒலி எழுப்புகிறார்கள் என்றால் அது தங்களுடைய தொழிலின் துன்பத்தை மறைப்பதற்கோ அல்லது தொழில் மேல் உள்ள உற்சாகத்தைக் காட்டுவதற்கோ இப்படிச் செய்கிறார்கள் என்ற எண்ணந்தான் எழுகிறது. இனி, உழவர்கள் உழும் பொழுதும் அறுவடை செய்யும் பொழுதும் இசையோடு கூடிய ஒலி எழுப்புகிறார்கள். இதுதான் நாட்டுப் பாடலின் தோற்றம். இயற்கையோடு சம்பந்தப்பட்ட இந்த ஒலியின் நாதத்திற்கு ஏற்ப வார்த்தைகள் செட்டாக அமையும்போது கவிதை பிறக்கிறது. ஜீவசக்தியுள்ள இந்தக் கவிதை காலத்தையும் வென்று வாழக்கூடியது. தொழிலோடு வளர்ந்த இந்த இசை, தொழிலின் மகத்துவத்தை உணர்த்துகிறது. உலகத்தில் எந்தப் பாகத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் மனித சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியில் இந்த அம்சத்தை நாம் காணலாம். இயற்கையோடு

ஒன்றிய இந்த இசையோடு அமைந்த பாடல்களுக்கு ஏற்ப அங்க அசைவுகளை ஏற்படுத்தும் பொழுது நாட்டியம் பிறக்கிறது. நாட்டுக்கு நாடு, சமூகத்துக்கு சமூகம், இந்த நாட்டுப் பாடல்களும், நாட்டுக் கூத்துக்களும் வேறுபட்டவையாக இருந்தாலும் அவைகளெல்லாம் ஒரே தத்துவத்தில் அமைந்தவையே. காட்டுமிராண்டி வாழ்க்கை வாழ்ந்த ஆப்பிரிக்க மக்களின் கூத்தும், பண்டைய ஐரோப்பிய மக்களின் நடனமும் வரலாற்றில் மேம்பட்டவையாகத் திகழ்ந்த இந்திய சீன சமுதாயங்களின் கிராமிய நடனத்திலும் இயற்கையின் ஜீவசக்தி ஊடுருவிச் செல்கின்றதைக் காண்கின்றோம். இந்தக் கிராமியக் கலைகள் தாமாகவே தோன்றியவை. மக்களின் வாழ்க்கையில் அவை ஆழமாகப் பதிந்திருக்கின்றன. ஆகவே இந்த நாட்டுப் பாடல்களும் நாட்டுக் கூத்துக்களும் எந்த ஒரு சமுதாயத்திலிருந்து தோன்றுகின்றனவோ அது அந்த சமுதாயத்தின் தேவைக்காகத் தோன்றின என அறிகிறோம். சாதாரண மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையின் இன்ப துன்பங்களை வெறும் சாதாரண மொழியில் இயற்கையோடு அமைந்த இசையுடன் கூறும் பொழுது அந்தக் கவிதை இன்னும் பலம் வாய்ந்ததாக அமைகிறது. நாட்டுப் பாடல்கள், நாட்டுக் கூத்துக்கள், இவைகளின் மூலம் அந்தப் பாமர மக்களின் உணர்வுகளை அவர்களுடைய துன்பம் நிறைந்த அன்றாட வாழ்க்கை அல்லது அவர்கள் வாழ்க்கையில் நிறைந்திருக்கும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கை, குதாசலத்தை நாமறிகிறோம். அவர்களுடைய இந்த இன்பதுன்பங்களின் பிரதிபலிப்பை கவிதையென்றும் பாடலென்றும் உருவமமைத்து தாளத்தோடு சேர்ந்த அங்க அசைவுகளை நாட்டியமென்றும் பெயர் சொல்லி அந்த மக்களின் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அம்சத்துடனும் ஏதோ ஒரு வகையில் தொடர்புபடுத்துகிறோம். இதுதான் கவிதையின் பிறப்பிடம். இந்தப் பின்னணியைக் கொண்டுதான் ஒரு கவிஞன் கவிதை எழுதமுற்பட வேண்டும்.

கவிஞனுடைய உள்ளத்தில் எழும் உயர்ந்த எண்ணங்களை அவன் வார்த்தைகளில் அமைக்கும்போது அது கவிதை

யாகிறது. இந்தக் கவிதைக்கும் நாட்டுப் பாடல்களுக்கும் எந்தவிதத் தொடர்புமில்லையென்று ஒரு சிலர் கூறலாம். கவிஞனுடைய கவிதையில் வார்த்தை அலங்காரம் இருக்கலாம். ஆனால் நாட்டுப் பாடல்களிலுள்ள உண்மை - வாய்மை, அதிலிருக்க முடியாது. வயல்வெளிகளில் உழவர்கள் வேலை செய்யும்போது அவர்கள் எழுப்பும் அந்த ஓசையும், மீன் பிடிக்கும் போது மீனவர்கள் பாடும் பாடலும் அறுவடை செய்யும் போது வனிதையரின் இன்னிசை நாதமும் ஒரு கவிஞன் இயற்றும் கவிதையின் அழகும், மெருகும் இல்லையென்றாலும் அது கவிதையல்ல என்று நாம் தள்ளிவிட முடியுமா? அவர்களுடைய அன்றாட எண்ணங்களைப் பிரதிபலிக்கும் ஒலியாக அது அமையும் பொழுது, அதற்கொரு சக்தி ஏற்படுகிறது. இந்தச் சக்தி, சொல் அலங்காரத்தை மட்டுமே முக்கியமென்று எண்ணும் கவிஞனின் கவிதையில் இருக்க முடியாது.

ஒரு கவிஞனோ அல்லது கதாசிரியனோ சிருஷ்டிக்கும் இலக்கியத்தில் உண்மை - சத்தியம் - இருக்க வேண்டும். அவனுடைய சிருஷ்டி, யதார்த்த உலகத்துடன் சம்பந்தப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவனுடைய சிருஷ்டியில் ஜீவன் இருக்கும். கவிஞனின், சிருஷ்டி சக்தி தாளயத்துடன் சேரும் பொழுது கவிதை பிறக்கிறது. அவனுடைய உள்ளத்தில் எழும் உணர்வுகள் அவனுடைய தனிப்பட்ட உணர்வுகளாக அமைதல் கூடாது. அவன் எந்தச் சமுதாயத்தில் அங்கம் வகிக்கிறானோ அந்தச் சமுதாயத்தின் உணர்ச்சிகளை அவன் பிரதிபலிக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவனது கவிதை அழியாததன்மை பெறுகிறது. தன்னுடைய கவிதையில், அவன் தன் சமுதாயத்தின் உணர்வுகளை உருவகப்படுத்திக் கதையாக எழுதும் பொழுது அது காவியமாகிறது. வால்மீகி எழுதிய இராமாயணத்தை தன்னுடைய காவியத்திற்குக் கருவாக அமைத்தானென்றாலும், கம்பன் சோழ சாம்ராட்சியம் உச்ச ஸ்தானத்தை அடைந்திருந்த பொழுது சோழ மக்களின் வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கின்றான். சோழ நாட்டை

வருணிப்பதோடு நில்லாமல் அந்த மக்களின் எண்ணங்களையும் அவர்களின் இன்ப துன்பங்களையும் அயோத்தி மக்களின் வாயிலாக வருணிக்கிறான். கம்பனுடைய இந்த யதார்த்தப் போக்குடன் சொல் அலங்காரமும் சேர்வதனாற்றான் அவனுடைய காவியம் இன்றும் நிலைத்து நிற்கிறது. சிலப்பதிகாரத்தை எழுதப்புகுந்த இளங்கோ அடிகள் - வணிக சமுதாயத்தின் ஆசாபாசங்களையும் எண்ண எழுச்சிகளையும் கவிதையென்ற உருவம் கொடுத்து, சரித்திரமாக்குகிறார். தேவனோ அல்லது அரசனோ காப்பியத் தலைவனாக இருக்க வேண்டுமென்ற இலக்கண விதி இருந்த போதிலும் சாதாரண வணிகனை காப்பியத் தலைவன் மட்டுமல்லாமல் அரசனுக்கும் மேம்பட்டவன் என்று தனது காப்பியத்தில் காட்டுகிறார் இளங்கோ அடிகள். சமணசமயம் தழைத்தோங்கிய காலத்தில் அந்தச் சமண சமயத்துடன் ஒன்று சேர்ந்து வளர்ந்த வணிக சமுதாயத்தின் ஒழுக்க நூலாக அமைகிறது திருக்குறள். அற வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறப் புகுந்த வள்ளுவர் பொருள் எப்படித் தேட வேண்டுமென்று கூறும் பொழுது அந்த வணிக சமுதாயம் எப்படி வாழ்ந்தால் உயரலாம் என்றும் கூறுகிறார் இல்லையா? இந்நூல்களுக்கு முற்பட்ட நூல்களாகிய அகம், புறம், ஆகிய நூல்கள், தமிழ்நாட்டில் சமுதாயத்தின் அகவாழ்க்கையையும் புறவாழ்க்கையையும் பளிங்குபோல் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அம்மக்களின் காதல் வாழ்க்கையையும் அவர்களின் எண்ணங்களையும் இன்ப துன்பங்களையும் ஆசாபாசங்களையும் எடுத்துக்காட்டுவதன் மூலம் அவ்விலக்கியம் சாசுவதமான தன்மை பெறுகிறது. தமிழர் வரலாற்றில் ஆயிரக்கணக்கான ஏன் இலட்சக்கணக்கான கவிஞர்கள் தோன்றி மறைந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் கம்பனுக்கும், இளங்கோவுக்கும், வள்ளுவனுக்கும் ஏன் இந்தப் பெருமை? அவர்கள் தாம் வாழ்ந்த சமுதாயத்தின் யதார்த்த நிலையைத் தமது உள்ள நெகிழ்ச்சியுடன் உணர்ச்சி வசப்பட்டு, அச்சமுதாய மக்களின் எண்ணங்களையும் ஆசை அபிலாஷைகளையும் தம்முடைய எண்ணங்களாகவும், கனவுகளாகவும் தாள லயத்துடன் சேர்ந்த உருவம்

கொடுத்து, காவியமாக வடித்தார்கள். அச்சமுதாய மக்களின் வாழ்க்கை ரகசியங்களைத் தம்முடைய அனுபவத்தின் மூலம் பார்க்கும் பொழுது அவர்களுடைய கவிதைக்கு ஒரு சக்தி பிறக்கிறது. இதைத்தான் நான் முன்பு "ஜீவசக்தி" என்று கூறினேன். தான் வாழும் சமுதாயத்தில் தனக்கு ஏற்படும் அனுபவத்தை ஒரு கவிஞன் தன் சமுதாயத்தினுடைய உணர்வுகளுடன் ஒற்றுமைப்படுத்தி எவ்வளவுக் கெவ்வளவு உத்வேகத்துடன் உணர்த்துகிறானோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அவனுடைய மேதைத்தன்மை விளங்குகிறது.

இந்தப் பின்னணியிலிருந்து இன்றைய இலக்கியத்தை நாம் பார்க்கும் பொழுது சுப்ரமணிய பாரதி விஸ்வரூபம் எடுத்து நிற்கிறான். 20ஆம் நூற்றாண்டு மகாகவியாகத் தோற்றமளிக்கிறான். அடிமைத் தளையில் கட்டுண்டு கிடந்த மக்களின் கோழைத் தனத்தை "நெஞ்சு பொறுக்கு தில்லையே" என்று கூறும் பொழுது அதைத் தன்னுடைய உணர்வாகப் பிரதிபலிக்கிறான் பாரதி. தமிழனுடைய மூட நம்பிக்கைகளை அழிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு,

"பார்ப்பானை ஐயனென்ற காலமும் போச்சே

- வெள்ளைப்

பரங்கியை துரையென்ற காலமும் போச்சே!"

என்று கூறுகிறான். தமிழர் சமுதாயம் மீண்டும் உன்னத நிலையை அடைய வேண்டுமென்றான். அடிமைத் தளையை அறுத்தெறிந்து தமிழருக்கு விடுதலை ஏற்பட வேண்டுமென்று கனவு காண்கிறான் பாரதி. இந்தக் கனவையே திரும்பவும் கண்டு கண்டு உணர்ச்சி வசப்பட்ட பாரதி

"தாயின் மணிக்கொடி பாரீர் - அதைத்

தாழ்ந்து பணிந்து புகழ்ந்திட வாரீர்"

என்று மக்களுக்கு அறைகூவி அழைக்கிறான். குயில் பாட்டின் மூலமோ கண்ணன் பாட்டின் மூலமோ நாம் பாரதியின் கவிதா விலாசத்தை ஓரளவு அறிய முடியுமென்றாலும் அவனுடைய

கவித்துவ மேதைத்தன்மையை, அவன் தன் சமூகத்தினுடைய எண்ண எழுச்சிகளுடன் தன்னைப் பின்னிப் பிணைத்துப் பாடிய பாடல்களின் மூலம்தான் அறிய முடிகின்றது. பாரதி சகாப்தம் என்று அவனுக்குப் பின்னால் ஒரு சகாப்தமே உருவாவதற்கு அவன் காரணமாயிருந்தான்.

ஆகவே கவிதையில் யதார்த்தம் இருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அதில் ஜீவன் இருக்கும். கவிதையின் ஜீவன் சிருஷ்டி சக்தி. இந்தச் சிருஷ்டி சக்தியில் சக்தியம் இருக்கும். அப்பொழுதுதான் கவிதை காவியமாகிறது. அழியாத் தன்மை பெறுகிறது.*

* 1957ம் ஆண்டு பதுளையில் உள்ள ஒரு கல்லூரி இதழுக்கு எழுதியது.

நாவலர் அடிச்சுவட்டில்... - கல்வி -

ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுக நாவலருடைய சமயத் தொண்டு, இலக்கியப் பணி ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பரவலாக ஆராய்ந்து வரும் இக்கால கட்டத்தில், அவரது கல்விக் கருத்துக்கள் இன்றைய சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டு வரும் கல்விக் கொள்கைகளின் மாற்றங்களுக்கமைய எவ்வாறு பயன்படலாம் என்ற ஆராய்ச்சி நாவலர் பணியின் முக்கியத்துவத்தை இன்னொரு துறையில் அறிந்து கொள்வதுடன் இலங்கையின் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் பயனளிப்பதாக அமையும். எனவே, எமது நாட்டுக் கல்விக் கொள்கையில் இன்று ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்களை நாவலரது கல்விக் கருத்துக்களின் பின்னணியில் ஆராய்வது சாலச் சிறந்ததாகும்.

'யுனெஸ்கோ' ஸ்தாபனம் சமீபத்தில் நடாத்திய இரு ஆராய்ச்சிகள் இன்றைய கல்வி வளர்ச்சியினால் மனித சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டுவரும் சமூக, உளவியல் மாற்றங்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. "உலகக் கல்வி நிலையில் ஏற்பட்ட நெருக்கடி"¹ என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த ஆராய்ச்சியும், சமீபத்தில் வெளிவந்த "வாழ்வாங்குவாழக் கல்வி"², "யுனெஸ்கோ" அறிக்கையுமே இங்கு குறிப்பிடப்படும் இரு ஆராய்ச்சிகளுமாகும். கல்வியென்றால் என்ன? கல்வியின் நோக்கங்கள் என்ன? என்பன தொடர்பாகப் பொதுவாக இரு கருத்துக்கள் கூறப்பட்டு வந்தன. கல்வியென்பது பண்டைப் பாரம்பரியங்களைப் பேணுவது; கல்வியின் நோக்கம் - ஆற்றல்

1. World Crisis in Education
2. Learning to be.

உள்ள சமுதாயத்தை உருவாக்குதல் என்பனவே இவ்விரு கருத்துக்கள். ஆனால் இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இந்நோக்கங்களில் பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இப்புதிய நோக்கங்களை மூன்றாக வகுத்துக் கூறலாம். முதலாவது கல்வியென்பது மனித சக்தியிற் செய்யும் முதலீடு; அதாவது கல்வியை மனித சக்தியை அதிகரிக்கச் செய்யும் மூலதனமாகக் கணித்தல். இரண்டாவது, நாட்டின் சக்திக்கும், வளர்ச்சிக்கும் கல்வியைப் பயன்படுத்துதல்; அதாவது நாட்டின் தொழில்க ளுக்கேற்பக் கல்வியை அமைத்தல்; மூன்றாவது அரசியற் கொள்கைகளுக்கேற்பச் சமுதாயத்தை உருவாக்குதல். இப்பு திய நோக்கங்களினால் சமூகத்திலேற்பட்ட விளைவுகள் எவை? என்பதைப் பற்றித்தான் மேற்கூறிய ஆராய்ச்சிகள் நடாத்தப்பட்டன. இதனையே பிலிப் கூம் (Philip Coomb) என்ற ஆசிரியர் உலகக் கல்வி நிலையில் ஏற்பட்ட நெருக்கடி எனக் கூறுகிறார். இந்நெருக்கடிக்கான நான்கு முக்கிய காரணங்களையு ம் அவர் கூறியுள்ளார். கல்வி பயில்வோர் தொகை கூடியமை, கல்விக்கு முதலீடு செய்யப் போதிய வசதியில்லாமை; கல்வித் திட்டத்திலுள்ள செயலடக்கம்; சமுதாயத்திலுள்ள செயலடக் கம்; என்பனவே அக்காரணங்கள். ஒவ்வொரு நாளும் தனது தொழில் வளர்ச்சிக்குரிய மூலதனமாக மட்டும் கல்வியைக் கணிக்க முற்பட்டதன் விளைவாகச் சமுதாயத்தில் பெரும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. சி.பி. 'ஸ்னோ' (C.P. SNOW) என்ற ஆசிரியர் இரு கலாசாரங்கள் என்ற தமது நூலில் கூறியுள்ளது போல் "விஞ்ஞானத்தை மட்டுமே கற்ற ஒரு சாராரும் கலை இலக்கியத்தை மாத்திரமே கற்ற ஒரு சாராரும் மனித சமுதாயம் வெவ்வேறாக வளர்ந்த காரணத்தால் ஒருவரையொ ருவர் புரிந்து கொள்ளாத நிலையில் இருக்கின்றனர். விஞ்ஞா னம் கற்றவர்கள் சமூக உணர்வெயில்லாமல் விஞ்ஞானத்தில் மட்டுமே அக்கறை காட்டியதனால் 'இயந்திர மனிதர்கள்' என்று கூறுமளவுக்கு அவர்கள் உணர்வற்ற ஒரு சமூகமாக வளர்ச்சியடைந்தனர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் முதலாளித்துவ நாடுகள் தொழிலை மையமாக வைத்து விஞ்

ஞானக் கல்வியை மட்டுமே புகட்டியதன் விளைவாக இதய மில்லாத இயந்திர சமுதாயம் ஒன்று தோன்றக் காரணமாயிருந்தது. இதனையே "இயந்திரக் கலாசாரம்" எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். இதன் விளைவாகப் பண்டைய பாரம்பரியமும் கலாசாரமும் மக்கள் மனதினின்றும் அகன்று வருகின்றன. பயன்கருதியே ஒவ்வொன்றும் கணிக்கப்படும் காலமாக இன்றைய காலம் உள்ளது. மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் இன்று "கொம்பியூட்டர்கள்" ஆட்சி செலுத்தி வருகின்றன. ஆசிரியர்களுடைய உதவியில்லாமல் கல்விப் பயிற்சி பெருமளவுக்கு இயந்திரமுளை வளர்ந்துள்ளது. இவ்வியந்திர சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி எந்த அளவு மனிதகுலத்தைப் பாதித்துள்ளதெனின் எந்தவொரு கருத்தையும் அல்லது எந்தவொரு பொருளையும் நிரந்தரமாகக் கணிக்காமல் எதனையும் தற்காலிகமானதாகவே கணிக்கும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இதன் பிரதிபலிப்புத் தான் முன்னேற்றமடைந்த சில மேனாடுகளிலுள்ள இளைஞர் சமுதாயம் ஆத்மீக வளர்ச்சி என்ற நினைப்பில் காம உணர்ச்சியை வளர்க்கின்றனர். இந்தியா போன்ற கீழைத் தேயங்களின் தத்துவத்தில் சரணடைய முயல்கின்றனர். சுருங்கச் சொன்னால் மேனாட்டுச் சமுதாயம் இன்று ஒரு தத்துவத்தைத் தேடி அலைகின்றது.

இப்பயங்கர நிலையைக் கண்டு அஞ்சியே "யுனெஸ்கோ" ஸ்தாபனத்தாரின் அறிக்கை வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எழுபத்தியிரண்டாம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதத்தில் பாரிஸில் நடந்த மாநாட்டில் வெளியிடப்பட்ட இவ்வறிக்கையின் கருத்துக்களை உலகம் முழுவதும் பரப்பு தற்கு இவ்வாய்வாளர் எண்ணங் கொண்டனர். இவர்கள் பரப்பு தற்கு கருதிய கருத்துக்களைப் பின்வருமாறு சுருக்கமாகக் கூறலாம். ஒரு சமுதாயம் என்றும் கல்வி கற்கும் சமுதாயமாகவே இருக்க வேண்டும். அதாவது ஆயுள் முழுவதும் ஒரு மாணவன் கல்வி கற்கவேண்டும். கல்வி தொழில் வளர்ச்சிக்குரியதாக மாத்திரம் அமையாது அறிவு வளர்ச்சிக்குரியதாகவும் அமைய வேண்டும். கல்வியின் நோக்கம் கற்றவர்களை

உருவாக்குதலன்று. கற்பவர்களை உருவாக்குதலே அதன் நோக்கம். அடிக்கடி மாற்றமுற்றுவரும் சமூகத்தில் அம்மாற்றங்களுக்கேற்பத் தம்மைப் பக்குவப்படுத்திக் கொள்ளும் சமுதாயத்தை உருவாக்குவதே கல்வியின் நோக்கமாயிருந்தல் வேண்டும். இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களைக் கூர்ந்து நோக்கும் போது மேனாட்டுக் கல்விக் கொள்கை திரும்பவும் கீழைத்தேயத் தத்துவத்துக்கே மீள்வதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

இச்சூழ்நிலையில் ஆறுமுகநாவலர் போன்ற கீழைத்தேய அறிஞர்களின் கல்விக் கொள்கைகள் எம்மை நேர்வழிப்படுத்துவனவாய் அமைதல் கூடும். ஆறுமுகநாவலரின் கல்வித் தத்துவந்தான் என்ன? நாவலர் ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:

"சாரீ கரத்துக்கேதுவாகிய அன்னவஸ்திரம்

முதலியவற்றையும்,

ஆன்ம சுகத்துக்கேதுவாகிய ஞானத்தையும் கொடுப்பது

வித்தையேயாதலின்

எல்லாத்தானங்களிலும் வித்தியாதானமே சிறந்தது"

இக்கருத்தை இன்றைய மொழியில் கல்வியின் நோக்கம் உலகாயத வளர்ச்சியையும் ஆன்மீக வளர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தல் எனக் கூறலாம். இவ்விரு வளர்ச்சிகளும் இருந்தாற்றான் சமூகம் வளர்ச்சி யடையும்; மனிதாபிமானங் கொண்டதாகவும் அமையும். இலங்கையில் இன்று ஏற்பட்டுவரும் கல்வி மாற்றமும் இக்கருத்துக்கமையவே உள்ளது. புதிய பாடத்திட்டத்தில் தொழிற் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் அதே நேரத்தில் அறவழியில் பாடத்திற்கும் நுண்கலைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. விஞ்ஞான வளர்ச்சியினால் ஒரு சமூகம் அழியாமல் இருக்க வேண்டுமெனின் அச்சமூகத்தில் அன்பு, இரக்கம் முதலிய உணர்ச்சிகள் இருத்தல் வேண்டும். பிரஞ்சுத் தத்துவாசிரியர் ஒருவர் கூறுவதுபோல முற்பகலில் இரசனை அழிந்தால் பிற்பகலில் உலக சமுதாயம் அழிந்துவி

டும், என்ற கருத்து இரசனை இல்லாத சமூகத்தில் உணர்ச்சிகள் இல்லையென்பதைக் காட்டுகிறது. எனவே, நுண்கலைகளின் மூலம் ஒருவனுடைய இரசனை உணர்ச்சிகளை வளர்க்கலாம். இதே கருத்தின் அடிப்படையில்தான் பாரத மூதறிஞர் இரவீந்திரநாத் தாகூர் சாந்திநிகேதனத்தை அமைத்தார். மனித வளர்ச்சியில் எல்லா உணர்வுகளும் ஒருமித்து வளரவேண்டும். எனவே, விஞ்ஞான அறிவு தொழில்நுட்பம் போன்றவை வளரும் அதே நேரத்தில் கலை நுகர்ச்சியும் அறநெறியும் வளர்ந்தாற்றான் மனித வளர்ச்சியில் முழுமையைக் காணலாம். இக்கருத்தினை நாவலரும் கொண்டிருந்தார் என்பதை மேற்கூறிய அவரது கூற்றிலிருந்து உணர்ந்து கொள்ள முடியும். பிறிதொரு இடத்திலே நாவலர் கல்வியைப் பற்றி கூறுகிறார்.

"கல்வியையுடையவர் தாம் கற்றறிந்தபடி நல்வழியிலே ஒழுகுதலும் நன்மாணாக்கருக்குக் கல்வி கற்பித்தலும், எல்லாருக்கும் உறுதியைப் போதித்தலுமாகிய இம்மூன்றையும் எந்நாளும் தமக்குக் கடனாகக் கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வியல்புடையவரே கல்வியாலாகிய பயனைப் படைத்தவராவார். இம்மூன்றுமில்லாவிடத்துக் கல்வியினாற் பயனில்லை.

இதன் சாராம்சம் என்னவெனில் கல்வியின் பயன் ஒழுக்க நெறியை மையமாகக் கொண்ட பண்பட்ட சமுதாயமொன்றை உருவாக்குதல் என்பதாகும். ஒரு சமூகம், அறிவு, பொருளாதார தொழில் வளர்ச்சிகளும் ஒழுக்க வளர்ச்சியும் அடைந்தால் மட்டும் போதாது, அதற்குக் கடவுள் பக்தியும் அவசியமாகும் என்றும் இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தில் சில சமூகங்கள் அழிந்தமைக்கான காரணம் கடவுள் பக்தியின்மையே யெனச் சில அறிஞர் கருதுகின்றனர். நாவலரும் கடவுள் பக்தியை வளர்க்கும் காரணமாகக் கல்வி பயன்படுகின்றது என்னும் கருத்துக் கொண்டிருந்தாரென்பதை அவரது பின்வரும் கூற்று தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றது.

"கல்வி கேள்வியில்லாதவர் கடவுளை அறிந்து வழிபட்டு உய்ய மாட்டார்கள்"

நாவலர் வாழ்ந்த காலத்தில் அரசியல் சமூக பொருளாதார பின்னணியை நாம் நோக்கினால் இவர் தமது சமூகத்துக்கு ஆற்றிய கல்வித் தொண்டின் முக்கியத்துவத்தினை உணரலாம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இலங்கையில் மத்தியதர வர்க்கத்தினரிடையே அரசியல் கிளர்ச்சி தோன்றுவதைக் காணலாம். நாவலர் வாழ்ந்த சமூகம் சாதி முறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட நிலவுடைமைச் சமூகமாக இருந்தது. பொருளாதாரத் துறையில் பெருந்தோட்டப் பொருளாதார ஆதிக்கத்தின் காரணமாக விவசாயத்துக்கு மதிப்பற்ற நிலைமை ஏற்பட்டது. தொழிற்றுறையில் அன்று கற்றவர்க்கு வாய்ப்பு இருக்கவில்லை. ஆங்கிலக் கல்வி ஒன்றின் மூலமே அரசாங்க உத்தியோகமும், உயர் பதவியும் சமூக உயர்வும் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. ஆங்கிலக் கல்வி மிஷன் பாடசாலைகளின் ஏகபோக உரிமையாக அமைந்தது. இக்கல்வி மத்தியதர வகுப்பினருக்கு மட்டுமே கிடைப்பதாயும் இருந்தது. உத்தியோகம் பெறும் நோக்கத்துடன் இப்பாடசாலைகளுக்கு மாணவர்கள் சென்றாலும் ஆங்கிலக் கல்வி மூலம் கிறித்தவ சமயமும் புகுத்தப்பட்டது. மிஷனரிமார்களுக்கு ஆட்சியாளர் எல்லா வகையிலும் உதவியளித்தனர். ஏனெனில் ஏகாதிபத்தியம் தனது ஆதிக்கத்தை பரப்புவதற்குக் கையாண்ட கருவியாகக் கல்வி பயன்பட்டது. இதன்மூலம் இந்நாட்டிலிருந்து பண்டைய கலாசாரத்தையும் சமய அனுட்டானங்களையும் உடைப்பதே அவர்களது நோக்கமாக இருந்தது. 1870ஆம் ஆண்டு அரசாங்க பாடசாலைகளை மூடிவிட்டு நன்கொடைப் பாடசாலைகள் மட்டுமே இயங்குதற்கு அனுமதியளிக்கப்பட்டது. எனவே, கல்வி ஒரு குறிப்பிட்ட உயர் வகுப்பினரின் தனிச்சொத்தாக இருக்கும் நிலையேற்பட்டது. உயர்ந்தோர் குழாத்தின் வளர்ச்சிக்கு மட்டுமே கல்வி பயன்பட்டது. வர்க்க அடிப்படையில் அமைந்த இக்கல்வி வர்க்க வேறுபாட்டை மேலும் மேலும் விரிவடையச் செய்வதாகவே அமைந்தது. இன்றும் கூட இக்கல்வித் தத்துவம் அனேக நாடுகளில் உள்ளது. 1917ஆம் ஆண்டில் ரஷ்யாவில் ஏற்பட்ட சோஷலிஸப் புரட்சி

யின் பின்னர்தான் கல்வி என்பது பொதுமக்களுடைய சொத்து என்ற கருத்து வேரூன்றியது. ஆனால் நாவலர், ஏழை, எளிய வர்க்கும் கல்வி உரியது என்னும் கருத்தை உடையாராய் இருந்தார், என்பதற்கு அவர் நடாத்திய இலவசக் கல்விப் பாடசாலைகள் ஆதாரமாகவுள்ளன. சமூகத்திலுள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு முக்கிய காரணம் மனிதர்களது எண்ணங்களில் தான் உள்ளது. எனவே, ஏற்றத்தாழ்வு ஒழிய எண்ணங்களில் மாற்றம் ஏற்படவேண்டும். எண்ணங்களில் மாற்றம் ஏற்பட கல்வியமைப்பில் மாற்றம் ஏற்படவேண்டும். அக்கல்வி சகல மக்களுக்கும் உரியதாக அமைய வேண்டும் என அவர் கருதினார். கல்வி பொதுமக்கள் சொத்தாக அமைவதற்கு அவர் தம் தாய் மொழியில் புகட்டப்படல் வேண்டும். இக்கருத்தை மனதில் வைத்துப் போலும் நாவலர் தமிழிலும் இலகுவான வசன நடையை உருவாக்கினார். வசன நடையை வெகுசனத் தொடர்புடையதாக உபயோகித்தார். நாவலர் வசன நடையின் தந்தையென்று கூறுவதற்கு தமிழிலே எளிமையான வசன நடையை ஆரம்பித்தது மட்டும் காரணமன்று. அதனை அறிவு வளர்ச்சிக்கான ஒரு சாதனமாகவும் பயன்படுத்தினார் என்பதும் முக்கிய காரணமாகும். அவரது சமகாலத்தவர்களான வேதநாயகம் பிள்ளை, ராஜம் ஐயர் என்போர் நாவலர்களை எழுதிய வேளையில் நாவலரோ இந்து பாரம்பரியத்தையும் தத்துவத்தையும் வெளியிடும் சாதனமாக வசன நடையைப் பயன்படுத்தினார்.

பாடப் புத்தகங்களில் அவர் கையாண்ட முறையைப் பற்றியும் இங்கு குறிப்பிடுவது அவசியமாகும், பண்டைய இலக்கியங்களையும் சமய நெறிகளையும் புதிய அறிவுக் கருத்துக்களையும் கூறுதற்கு வசன நடையை கருவியாக உபயோகித்த அதே வேளையில் இக்கருவியின் மூலம் கல்வியைப் புகட்டுவதற்கு முதன்முறையாக அவர் பாடப் புத்தகங்களை எழுதினார். அவருக்கு முன்னர் தாய்மொழியில் பெற்ற கல்வி வெறும் ஏடுகளிலிருந்து நேரடியாகப் பெறப்பட்டதாகவே இருந்தது. அவரோ பாடப் புத்தகங்களின் மூலம் "பிள்ளைக

ளுக்கு நிகண்டு, திருக்குறள் முதலிய நீதி நூல்கள் சிவபுராணம், இலக்கணம், கணிதம், சுருக்கம், வெளிப்படையாகிய வசன நடையில் செய்யப்பட்ட சைவ சமய நூல்கள் பூகோள நூல்கள், வைத்தியம், சோதிடம், வேளாண்மை நூல், வானநூல், அரசு நீதி, சிற்பநூல் முதலானவைகளைப் படிப்பிக்க வேண்டும்” என கூறியுள்ளார்.

பாலியற் கல்வி அவசியமா? என்பது இன்றும் தர்க்கத்துள் ளான விஷயம். பாலியற் கல்வி அவசியம் என்பதை ஒரு நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே நாவலர் உணர்ந்திருந்தார் என்பதை அறிய வியப்பாக விருக்கின்றது. மூன்றாம் பால பாடத்திலே “வியபிசாரம்” என்ற தலையங்கத்தில் எழுதிய பாடத்திலி ருந்து அவரது பாலியற் கல்வி பற்றிய கருத்து தெளிவாகின்றது. பொதுவாக இத்தகையதொரு பொருளை எழுதுபவர்கள் பெண்களைப் பற்றித்தான் அதிகம் எழுதுவர். ஆனால் நாவ லரே ஆண்களுக்குத்தான் புத்திமதிகளைக் கூறுகிறார். இவ்வி டத்தில்,

“கற்புநிலையென்று கூறவந்தார் அதை இரு கட்சிக்கும் பொதுவில் வைப்போம்”

என்று புதுமைக்கவி பாரதியாரின் பாடற் பகுதியை நினைவுப டுத்துவனவாக வாசகங்கள் அமைந்துள்ளன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் கல்வி கற்பிக்கும் முறையில் ஏற்பட்ட ஒரு பெரிய மாற்றம் ‘ஜோன் டீவி’யின் யதார்த்தம் என்ற தத்துவத்துக்கமைய கற்பிக்கும் ‘செயல்முறைக் கல்வி’ யென்ற புதிய முறையாகும். இச்செயல்முறை கல்வியே இன்று பொதுவாக எல்லா நாடுகளிலும் பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. ‘பியாஜே’ என்ற உளநூலறிஞர் கூறுவது போல ஒரு தத்துவம் ஒருவனுடைய மனதிற் பதிவதற்கு அவனுடைய வயதும் காரணமாயிருத்தல் வேண்டும். அதாவது ஒரு பிள்ளையின்வ யது வளர உடல் வளர்ச்சியேற்படும்போதுதான் அறிவு முதிர்ச் சியும் ஏற்படுகின்றது. ஆறுவயது மாணவனுக்குச் சொல்ல வேண்டிய கருத்தை மூன்று வயது குழந்தைக்குச் சொல்லும்

பொழுது அக்குழந்தையின் அறிவு வளர்ச்சியில் தாக்கம் ஏற்படக் கூடும். இக்கருத்தை 'தேர்ஸ்டன்'* என்னும் அறிஞர் பரிசோதனைகளின் மூலம் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ஆகவே, செயல்முறை மூலம் ஒரு கருத்தை இலகுவாக மாணவனுக்குப் புலப்படுத்தலாம். இம்முறையிலுள்ள பிரச்சினையென்ன வென்றால் பியாஜே கூறியதுபோல வயது முதிர்ச்சியடையாத ஒரு மாணவனிடம் ஒரு பாரியதத்துவத்தை இச்செயல்முறை மூலம் புரியவைக்க முடியுமெனினும், கருத்து வடிவமாக (Theoretical) அவனுடைய மனதில் பதிய வைத்தலில் சிரமம் இருக்கின்றது. எனவே, செயல்முறை மூலம் பெறும் ஒரு கருத்து, கருத்து வடிவமாக மாறும்பொழுது அருவமான அத்தத்துவத்தை விளங்க முடியாமலும் போதல் கூடும். ஆகவே, மனனஞ் செய்வதன் மூலம் கருத்தை உணராமலே மாணவனின் மனதில் ஒரு தத்துவத்தைப் பதிய வைக்கலாம். அது அவனது அடிமனதில் உறைகின்றது. அறிவு வளர்ந்த காலத்தில் இக்கருத்து அவனுடைய எண்ணங்களைப் பாதிப்பதுடன் அவனுடைய வாழ்க்கை முறையையும் பாதிப்பதற்கு ஏதுவாகிறது. சமூக உளவியலாளர் கூறும் கருத்து என்னவெனில் தொன்றுதொட்டு வாழ்ந்து வரும் சமூகங்களின் பாரம்பரியங்களும் கலாசார கோலங்களும் இம்முறையினாந்தான் பேணப்பட்டு வருகின்றன. உதாரணமாக பெரியோரைக் கனம் பண்ணும் மனப்பாங்கு சிறுவயதிலேயே வளர வேண்டும். இத்தகைய கலாசார வளர்ச்சியில்லாது சமீபத்தில் தோன்றிய சில தென்னமெரிக்கச் சமூகங்களிடையே உள்ள அரசியல் சமூக வாழ்க்கையின் அவல நிலையை இங்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். மனனஞ் செய்யும் முறையே நாவலரது கருத்தாய் இருந்தது. "அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம். ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று", "கீழோராயினும் தாழ உரை" என்பன போன்ற ஆழ்ந்த கருத்துக்களை அவற்றின் பொருள் உணராமலே ஐந்து வயது மாணவன் மனனஞ்

* Thurstan

செய்கிறான். அவனுடைய அறிவு வளர இவைகளின் கருத்துக்களை உணர்வதுடன் ஐம்பது வயதான பிறகும் இக்கருத்துப் பதிவினால் ஏற்பட்ட மனநிலையினின்றும் பிறழாமல் இருக்கின்றான். எனவே, எமது நாட்டுப் பழமொழியான 'ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையுமா?' என்பதற்கு இணங்க ஒரு மாணவனுடைய அடி மனதிலே ஏற்பட்ட தாக்கங்கள் ஐம்பது வயதான பின்னரும் நிலைத்து நிற்கும்.

இன்று துரித முன்னேற்றமடைந்து வரும் யந்திர வளர்ச்சியினால் உருவாகிவரும் இதயமில்லாத மனித சமுதாயத்திற்கு ஒரு நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் வாழ்ந்த நாவலர் போன்றோரு வருடைய தீர்க்கதரிசனமான கருத்துக்கள் மனிதாபிமானமுள்ள சமுதாயமாக அமைவதற்கு உதவலாம். எனவே, ஆறுமுக நாவலருடைய கல்விக் கருத்துக்களை மேலும் ஆழமாக ஆராய்ச்சி செய்வது சாலச் சிறந்தது.

'புதுமை இலக்கியம்' என்ற முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் - நாவலர் அடிச்சுவட்டில் என்ற தலையங்கத்தில் பிரசுரமான சஞ்சிகையில் வெளியானது - ஜனவரி, 1974.

நீலன் திருச்செல்வம் எழுதிய சிவில் ஒத்துழையாமையும் ஏனைய கட்டுரைகளும் என்ற நூலுக்கு எழுதிய விமர்சனம்

சட்டத்தரணியும், பாராளுமன்ற அங்கத்தவருமான கலா நிதி நீலன் திருச்செல்வம் எழுதிய இந்நூல் இலங்கையில் இன்று நிலவும் இனப் பிரச்சினை, அதிகாரப் பகிர்வு, இன ஒதுக்கல், பெரும்பான்மை சமூகத்தின் பேரினவாதம், பகைமை அரசியல், மனித உரிமைகள் மீறல் ஆகிய பிரச்சினைகளால் நோய் வாய்ப்பட்டிருக்கும் இலங்கை சமுதாயத்திற்குப் பரிகாரமாக அமையும் என்பது எனது நம்பிக்கை. இந்நூட்டில் நீதியையும் சமத்துவத்தையும் நிலைநாட்ட விரும்பும் நீதிபதிகளுக்கும் சட்டத்தரணிகளுக்கும் சர்வகலாசாலைகளிலும், சட்டக் கல்லூரியிலும், அரசியல், சட்டம் கற்பிக்கும் விரிவுரையாளர்களுக்கும், பேராசிரியர்களுக்கும் அத்துறைகளில் கல்விகற்கும் மாணவர்களுக்கும், சமுதாய உணர்வு, அரசியல் ஞானம் பெறுவதற்கும் அரசியல் கட்சி உறுப்பினர்களுக்கும் அக்கட்சிகளின் தலைவர்கள் பாரபட்சமின்றி நடப்பதற்கும் இந்நூல் பயன்படும். இந்நூல் உயர்மட்டத்திலுள்ள புத்திஜீவிகளுக்கும் பயன்படுவதோடு இந்நூட்டின் அரசியலையும், ஆட்சி முறையையும் புரிந்து கொள்ள நினைக்கும் ஒவ்வொரு வாசகனுக்கும் இது பயனுள்ளதாக அமையும். பாராளுமன்ற பிரதிநிதித்துவ முறையிலுள்ள சீர்கேடுகளும் நிறைவேற்று அதிகாரத்தில் உள்ள சர்வாதிகாரத் தன்மையும் மக்களின் பிரதிநிதிகளாகப் பாராளுமன்றத்தில் அங்கம் வகிக்கும் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களின் பொறுப்பு இன்மையும், அறிவு சூன்யத்தையும் அரசியல் கட்சிகளின் பகைமை அரசியலையும்

பொது மக்களின் போதாமையையும் இந்நூல் வெளிப்படையாக காட்டுகிறது. சுருங்கக் கூறின் இந்நூல் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் அரசியல் இலக்கண நூலாக பயன்படுவதற்கு இதற்கு எல்லாத் தகைமைகளும் இருக்கின்றது.

இந்நூல் மூன்று பகுதிகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பிரிவுகளுக்குரிய காரணங்களை ஆசிரியரே தன்னுடைய முன்னுரையில் கூறுகிறார். முதலாவது பகுதி: மனித உரிமைகளை முன்னேற்றுவதல் மனிதாபிமான நிவாரண உதவிகளை வழங்குவதல் மற்றும் இனப்பிரச்சினைக்கு நீதியானதும், சமாதானமான, ஒரு தீர்வை முன்னெடுத்தல், அரசு சாரா நிறுவனங்களின் பாத்திரத்தை பகுப்பாய்வு செய்தல் என்பவற்றை உள்ளடக்குகின்றது.

இரண்டாவது பகுதி: நீதிமுறைசார் சீர்திருத்தம், காணி உரித்துப் பதிவு, அங்கவீனர் உரிமைகள், அவசரகால நிலை, இடம் பெயர்ந்தோர் அவலங்கள், சட்டம் மற்றும் பொருளாதார அம்சங்களைக் கையாளும் பல பாராளுமன்ற விவாதங்கள் குறித்ததாகும். மூன்றாவது பகுதி: சட்டம், அரசியல் மற்றும் ஆட்சிச் செயன்முறை குறித்த எந்த ஆய்வும் சட்ட வாக்கம் மற்றும் ஆட்சிச் செயன்முறையில் ஈடுபட்டிருந்த பிரதான அரசியல் பாத்திரங்களின் மதிப்பீடு ஒன்று இன்றிப் பூரணமாகாது. ஆகவே "ஒரு தமிழ்க் கல்விமான், ஓர் அரசியல் அமைப்பு கோட்பாட்டாளர் என இரு புத்திஜீவிகள் மற்றும் பிரதான கட்சிகளின் தலைவர்களாக விளங்கிய மூன்று அரசியல் தலைவர்கள் ஆகியோரின் வரலாறுகள், சட்டம் சமூக மற்றும் சமூக மாற்றம் குறித்த பரந்த பார்வையை வழங்கும் பல அணிகளாக உள்ளன.

அவ்வக்காலங்களில் பாராளுமன்றத்திலும், ஏனைய ஸ்தாபனங்களிலும் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளை, கட்டுரையாக மாற்றி ஒரு நூல் உருவம் கொடுப்பதற்குத் தன்னுடைய நோக்கத்தை பின்வருமாறு விளக்குகிறார்: 'இக்கட்டுரைகளின் நோக்கம் அரசியல் மற்றும் ஆட்சி செயன்முறை சீர்திருத்தத்

தின் குடியியல், சமூகத்தின் தொடர் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துவதாகும்''. ஆசிரியர் மேலே குறிப்பிட்டது போல இந்நூல் அவருடைய உள்நோக்கத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக அமையவில்லை. காரணம் அவ்வக் காலத்திற்கு ஏற்ப பாராளுமன்றத்தில் அவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளே கட்டுரைகளாக உருவம் எடுக்கின்றன. அவர் தன்னுடைய உண்மையான நோக்கத்தை வெளிப்படுத்துவதாயின் இக்கட்டுரைகள் ஒரு நூலின் உள்ளடக்கங்களாக இருக்க வேண்டும். ஆசிரியரின் உன்னதமான நோக்கம் நூலின் முழுவதிலும் ஊடுருவிச் செல்ல வேண்டும். உதாரணமாக இந்நாட்டின் சனநாயக முறையை குழிதோண்டி புதைத்ததோடு இந்நாட்டின் இன உணர்வு வளர்வதற்குத் தூண்டு கோலாக இருந்தவரும் மீட்க முடியாத பாதையில் இந்நாட்டை திசை திருப்பியவருமான, மக்களின் வசைவுகளுக்கும் அவலங்களுக்கும் காரணமாயிருந்த ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தனவின் நாசகாரத் தன்மையை மறைத்து அவரது தீய குணங்களைக் காட்டாமல் எழுதியமை உடலின் தூர்நாற்றத்தை மறைப்பதற்கு வாசனைத் திரவியங்களால் மூடுவதைப் போன்றிருக்கிறது.

''ஓர் அரசியல் அமைப்பு கோட்பாட்டாளர்'' என சர். ஜவர் ஜெனிங்சை பற்றிய அவருடைய கட்டுரை, நூலின் நோக்கத்திற்கு எதிரானதாக இருக்கிறது. பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் பிரதிபிம்பமாக இருந்த ஜெனிங்ஸ் இலங்கை சர்வகலாசாலை வளர்ச்சிக்கு உதவினார் என்பது ஒருபுறம் இருக்க அவர் இந்நாட்டின் தேசியத்திற்கும் பொது மக்களின் உயர்விற்கும் எதிரியாக இருந்தார் என்பதை ஆசிரியரே ஒப்புக் கொள்கிறார். இலவச கல்வியையும், தாய்மொழியை போதனா மொழியாக்குவதையும் அவர் எதிர்த்தார். தேசம், 'தேர்ஸ்டன்' வீதியிலுள்ள ஒரு சோலையே தவிர ''ஒரு கலாச்சாரப் பாலைவனம்'' என்று கூறுகிறார். ''பரிணமிக்கும் ஒரு தேசத்தில் வளர்ச்சியுற்று வந்த கலாச்சார விழிப்புணர்வு, தேசிய மற்றும் குடியேற்ற வாத எதிர்ப்புச் சக்திகளுக்கும் பகைவராக விளங்கினார்'' என்று ஆசிரியரே கூறுகிறார். இப்படிக் கூறிவிட்டு

ஆசிரியர் இக்கட்டுரையை இந்நூலில் சேர்த்ததுதான் விந்தை. ஜெனிங்ஸ் அரசியல் ஞானமும் அரசியல் அறிவும் உள்ள ஒருவர். இலங்கையின் அரசியலமைப்புச் சாசனத்தின் மூலகர்த்தாவாக இயங்கினார். அப்படி என்றால் இன்றைய இனப் பிரச்சினை, நாட்டையே பிளவுபடுத்தும் அளவிற்கு வளர்ந்து விட்டது என்றால் இதற்கு இந்த அரசியல் ஞானியே காரணம். சிறுபான்மையினங்களுக்கு அவர் வகுத்த பாதுகாப்பு. பின்னர் வந்த ஆட்சியாளர்களினால் தூக்கி எறியப்பட்டது. அரசியல் தீர்க்க தரிசனம் உள்ளவராக இருந்திருந்தால் சிறுபான்மை சமூகங்களுக்கு நிரந்தரமான ஒரு பாதுகாப்பை அளித்திருப்பார். அவருடைய இந்தக் குறை காரணமாக இன்று சிறுபான்மை இனங்கள், பெரும்பான்மை இனத்தின் கோரப்பிடியில் சிக்குண்டு அல்லற்படுகின்றன. இலங்கை சமுதாயத்தின் சிறுபான்மை இனங்களின் அவலநிலைக்குக் காரணமாக இருந்த ஒருவரைப் பற்றி சிறுபான்மை இனத்திலுள்ள ஒருவர் புகழ்வது அவருடைய அரசியல் நேர்மைக்கு உகந்ததாயில்லை. இவ்விரு அத்தியாயங்களும் இந்நூலிலிருந்து தவிர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஓர் அழகான முகத்தின் படத்திற்குக் கோணற் பார்வையுள்ள இரு கண்களை வைத்தது போலிருக்கிறது இவ்விரு அத்தியாயங்கள். ஆசிரியரின் நோக்கத்தையே இவ்விரு அத்தியாயங்களும் பாழ்படுத்தி விட்டன. நீலன் அவர்கள் பிரித்தானிய வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் ஜனநாயக முறையில் உள்ள முறைகளை மிக அழகாக எடுத்துக் கூறுகிறார். தெற்காசிய நாடுகளில் ஜனநாயக முறையைக் கடந்த ஐம்பது வருடங்களாகப் பேணி வந்த இலங்கை, மத்திய அரசாங்கத்தின் பாராளுமன்றத்திலும், மாகாண உள்ளூர் அதிகார சபைகளிலும் விகிதாசாரப் பிரதி நிதித்துவத்தைப் புகுத்தியதோடு, நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஒரு ஜனாதிபதி ஸ்தாபனத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டதனால் ஜனநாயகப் பாதையிலிருந்து கொஞ்சம் விலகிக் கொண்டது. அதே சமயத்தில் ஆட்சி, முக்கிய கட்சிகளின் கையில் மாறிமாறி வந்தமையால் பகைமை அரசியல் ஒரு கேலிக்குரிய எல்லைவரை சென்று விட்டது' என்கி

றார் ஆசிரியர். அவர் 'இப்பகைமை அரசியல் ஒரு பொதுவான அரசியல் பொருளாதார இலட்சிய நோக்கு ஒன்று ஏற்படுத்துவதற்குத் தடையாக இருப்பதோடு அரசியல் பிரச்சினைகளைக் கூட்டு அணுகு முறையில் தீர்ப்பதற்கு முட்டுக்கட்டையாகவும் இருக்கிறது. அதே நேரத்தில் நாடு கீழ் நோக்கிச் சரிந்து செல்கையில் அரசியல் நிறுவனங்களின் சட்ட நிறுவனங்களின் நிலைத்தகவும் தேய்ந்து செல்கின்றது' என்கிறார். பாராளுமன்றத்தின் அங்கத்தவர்களின் அறிவுத் திறனையும் அவர் சாடுகிறார். "40 நாட்களுக்கு மேல் நீடித்த வரவு செலவுத் திட்ட விவாதம் எவரையும் சுவர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. சபை உறுப்பினர் அநேகரின் பேச்சு, வரவு, செலவு முன்மதிப்பீட்டு விடயங்களோடு தொடர்பற்றவையாக இருந்தன. பாராளுமன்ற உரைகளின் புத்திஜீவி உள்ளடக்கம் தீவிரமாகத் தரம் குறைந்து செல்கின்றது" என்று கூறுகிறார்:

மேலும் அவர் சனநாயக முறையின் ஆணிவேரான பாராளுமன்றத்தைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது அதன் கடமைகளை செவ்வனே செய்து முடிப்பதின் இயலாமையைப் பின்வருமாறு கூறுகிறார். "சட்டவாக்கம், நிறைவேற்று நடவடிக்கையின் நுண்ணாய்வு என்பவற்றில் பாராளுமன்றம் பயனுறுதி மிக்க பாத்திரத்தை வகிக்கத் தவறியுள்ளமை இலங்கையின் அரசியற் கட்சிகள் அனைத்துக்கும் எதிராகத் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ள மலையளவு பாரிய குற்றப் பத்திரமாகும். பிரதேச சபைகளுக்கும் மாவட்டங்களுக்கும், நகரங்களுக்கும் கிராமங்களுக்கும் அதிகாரப் பரவலாக்கம் பற்றிய விவாதம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இவ்வேளையில் இன்று நடைமுறையிலிருக்கும் அதிகாரம் எப்படி இருக்கிறது என்பதை அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

"பிரதேச சபைகள் பெரிதும் அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்ட விவாத அரங்குகளாக விளங்குவதோடு, கிராமத் தெருக்களை திருத்துதல் குப்பை கூளங்களை அகற்றுதல், சிறுகுளங்களைத் திருத்துதல் போன்ற வேலைகளை உதாசீனஞ் செய்து தேசிய

மற்றும் சர்வதேசப் பிரச்சினைகளிலேயே கூடுதல் கவனஞ் செலுத்த விரும்பும் போக்கே நிலவுகின்றது” என்று கூறி, அதற்குரிய பரிசாரத்தையும் கூறுகிறார். “உள்ளூராட்சி முறைகளில் சீர்திருத்தம் ஒன்று அவசியம். அரசியற் கட்சிகளிடையே அதிகாரப் பகிர்வு இடம் பெறக் கூடிய வகையில் சீர்திருத்தங்கள் வேண்டும். விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம் சட்ட மன்றத்தில் மட்டுமன்றி நிறைவேற்று மட்டத்திலும் இடம் பெறுவது அவசியமாகும். ஆசிரியருடைய இந்த ஆழ்ந்த அரசியல் ஞானம் அவருடைய தீர்க்கதரிசனமிக்கக் கருத்துக்களை இந்நூல் எடுத்துக் காட்டுகிறது. இன்றைய இலங்கை அரசியலில் உள்ள நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி முறை ஒரு சர்வாதிகார அரசியல் அமைப்புக்கு அடிகோலுவதாக அமைகிறது. மேலும் ஜனாதிபதிக்கும் பாராளுமன்றத்திற்குமிடையே உள்ள தொடர்பு மிகவும் குறைவாகவே இருக்கிறது. பாராளு மன்றத்தை உதாசீனமாக செய்யுமளவுக்கு ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் இருக்கிறது. இன்றைய அரசியலில் இன்னுமொரு முக்கியமான முறை என்னவென்றால் சட்டவாக்கத்திலும் நிறைவேற்று அதிகாரத்திலும் பொது மக்களின் செல்வாக்கு மிகவும் குறைவாகவே உள்ளது. மாவட்ட தேர்தல் முறை வந்த பிறகு ஒவ்வொரு தேர்தல் தொகுதி மக்களும் தங்கள் பிரதிநிதி யார்? என்று அறிய முடியாமலிருக்கிறது. ஒரு மாவட்டத்திற்குப் பத்துப் பதினைந்து பிரதிநிதிகள் இருப்பதால் இப்பிரதிநிதிகள் பொறுப்பில்லாமல் இயங்க முடியும். ஒரு குறிப்பிட்ட தேர்தல் தொகுதியில் மக்களுக்காக அவர்கள் சேவை செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை. தேர்தல்கள் விகிதாசார முறைப்படி நடப்பதால்,

அதோடு பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையினர் நியமன அங்கத்தவர்களாக நியமனம் பெறுவதனால் பொது மக்கள் உதாசீனம் செய்யப்படுவதற்கு ஏதுவாயிருக்கிறது. ஆகவே இலங்கை அரசியலை ஒரு ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பு என்று கூற முடியாது”. இக்கருத்தை மிகவும் ஆழமாகவும் அழுத்தமாகவும் நீலன் கூறுகிறார்.

இவ்வரசியல் நிலைமையின் சீர்கேட்டைத் திருத்துவதற்குச் சில யோசனைகளை நீலன் கூறுகிறார். "அதிகாரப் பகிர்வை நிறுவனப் படுத்துதல் மூலம் பல்லினப் பாங்கான குடியியல் நிர்வாகம் ஒன்றின் அடித்தளத்தைத் தாபிப்பதே முதல் தேவையாகும். தனி நபர்களின் அடிப்படை உரிமைகளை விஸ்தரித்து கட்டுப்பாடுகளை நியாய விளக்கத்துக்கு உட்படுத்தி இவ்வுரிமைகளின் நடைமுறைப்படுத்துதலை சனநாயகப்படுத்துதல் இரண்டாவது தேவையாகும். நிறைவேற்றுத் துறைக்கும் சட்டமன்றத்துக்கும் இடையிலான உறவை மீள வரைவிலக்கணப்படுத்தி சீர்திருத்தத்தினூடாக நிறைவேற்று அதிகாரப் பிரயோகத்துக்கான மேலும் பயனுறுதியுள்ள வகைப் பொறுப்பை உறுதி செய்வது மூன்றாவது தேவையாகும். நான்காவதாக, விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத்தை நிறைவேற்றுத்துறை மட்டத்துக்கு எடுத்துச் செல்லும் தர்க்கத்தை உள்ளூராட்சி மற்றும் பிராந்திய அரசு மட்டங்களுக்கும் இலங்கையின் தேசிய மட்டத்துக்கும் விஸ்தரித்தல் வேண்டும்.

இன்றைய இலங்கையின் இனப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதில் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களின் பாத்திரம் எத்தகையது என்பதை ஓர் அத்தியாயத்தில் விவரமாக விளக்குகிறார். பாதிக்கப்பட்ட இனங்களின் அதிருப்தி. இயக்கங்களாகப் பரிணமித்ததைக் கண்ட அரசாங்கம் நியாயமான முறையில் செயல்படாமல் அடக்கு முறையை கையாண்டது. 1958, 1977, 81, 83-ம் வருடங்களில் தமிழினம் சில நாசகாரச் சக்திகளால் அகோரமான தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டது. இவைகளைக் கண்டும் காணாத மாதிரி நடந்து கொண்டது அரசாங்கம். அரசாங்கத்தின் பொது சனத்தொடர்பு சாதனங்கள், பற்றி எரியும் நெருப்புக்கு நெய்யை வார்த்தன. நீலன் திருச்செல்வம், முஸ்லிம்கள், சில தமிழ் பயங்கரவாதிகளின் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டதையும், காத்தான்குடிப் பள்ளிவாசல் தாக்கப்பட்டதையும் முஸ்லிம்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டதையும் குறிப்பிடுகிறார். "ஒரு சிறுபான்மையின் பிரச்சினைகளை தீர்ப்பதற்கு அடக்குமுறையை ஏவி விடுவதன்

மூலமோ பெரும்பான்மை இனத்தவரின் உணர்ச்சிகளை மதிக்காமல் இஷ்டப்படி செயற்படுவதன் மூலமோ தீர்க்க முடியாது'' என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

இலங்கையின் இனப் பிரச்சினை பூதாகாரமாக வளர்வதற்கு அரசாங்கம் முழுப் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். தமிழ் மக்களிடையே பிரிவினையை வேண்டி நிற்கும் இயக்கங்கள் தோன்றுவதற்குரிய காரணங்களையும் கூறுகிறார். குடியுரிமைச் சட்டங்கள் பெருந்தோட்டத் தமிழ் மக்களின் வாக்குரிமையைப் பறித்தன. இச்சட்டங்களை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கென இனத்துவ அடிப்படையிலான தமிழ்க் கட்சிகள் உருவாவதற்கு வழி அமைத்தது. அவை தேசிய மொழிகள் அந்தஸ்தில் சமத்துவத்தையும், ஒரு சமஷ்டி அரசியல் அமைப்பை உருவாக்குவதையும் வலியுறுத்தின. 1983-ம் ஆண்டில் தமிழர்களுக்கெதிராக ஏவிவிடப்பட்ட வன் செயலுக்கு அரசும் உடந்தையாக இருந்ததை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். அரசாங்கத்திற்கெதிராகத் தெற்கில் இடம் பெற்ற அரசவிரோத இயக்கங்களுக்கும் வடக்குக் கிழக்கில் இடம் பெற்ற எழுச்சிக்குமிடையில் பல ஒற்றுமைகள் இருந்ததைப் பற்றி ஆசிரியர் விரிவாகக் கூறுகிறார். இவ்விரு இயக்கங்களும், அரசியல் யாப்பினூடாக தீவிர அரசியல் மற்றும் சமூக பொருளாதார மாற்றங்கள் ஏற்படும் என்ற தம் வாதத்தை நம்பவில்லை. ஐம்பதுகளில் உரிமை கோரி தமிழ் மக்கள் இயக்கங்களால் நடந்த அகிம்சைப் போராட்டங்கள் பெரும்பான்மை இனத்துக்கு எதிராகவே நடத்தப்பட்டன என்ற தப்பான கருத்து பரவலாக்கப்பட்டது. மேலும் இப்போராட்டங்கள், நீதிகோரி நடத்தும் போராட்டமாக வன்றி சாதிப்பகைமையின் வெளிப்பாடாகவே நோக்கப் பட்டது'' என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். பிராந்திய உரிமை இயக்கங்களைப் பற்றிக் கூறப் புகுந்த ஆசிரியர் இஸ்லாமிய மாநாட்டு (ஓ.ஐ.பி.) அமைப்பும், அரபு லீக்கும் முக்கிய இடங்களை பெறுகின்றன என்று கூறுகிறார். முக்கியமாக இஸ்லாத்தின் மனித உரிமைகள் குறித்த கெய்ரோப் பிரகடனத்தைப் பற்றிக்

குறிப்பிடுகிறார். “இஸ்லாத்தின் அடிப்படை உரிமைகளும் சகலருக்கும் சுதந்திரமும் இஸ்லாமிய மதத்தின் பிரிக்க முடியாத பகுதியாகும். இனம், மொழி, நிறம், பால், மத நம்பிக்கை, அரசியல், கட்சி அல்லது வேறு இழைக்கப்படலாகாது” என்ற இந்தப் பிரகடனத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறார். இஸ்லாமிய ஷரியா சட்டம் இப்பிரகடனத்தின் மையமாக அமைகிறது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இந்த நூலில் இடம் பெற்ற “இனத்துவ உரிய பங்குகளும் சமத்துவத்துக்கான கானல்நீர் தேடலும்” என்ற அத்தியாயம் இந்நூலின் இருதயமாக அமைகிறது. இவ் பிர்ச்சினையைப் பற்றி விரிவாக அறிய விரும்புவர்களுக்கு இவ்வத்தியாயம் மிகவும் பயன்படும்.

சிறுபான்மையினராக தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் அரசாங்கத்தின் பேரின வாதக் கொள்கையால் கல்வி, வேலை வாய்ப்பு, வர்த்தகம் ஆகிய துறைகளில் எவ்வளவு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை புள்ளி விபரங்கள் மூலமும் ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். தேசிய மட்டத்தில் சிங்களவர் சனத்தொகையில் 73.9% ஆகவிருந்த போதிலும் அவர்கள் அரச சேவையில் 91.2% ஆகவுள்ளனர். இலங்கைத் தமிழர்கள் பொதுவான சனத்தொகையின் 12.7% ஆகவிருப்பினும் அரச சேவைகளிற் பணியாற்றுவோருள் அவர்கள் 5.9% ஆக மாத்திரமே உள்ளனர். மலைநாட்டுத் தமிழர்கள் 5.5% ஆக விருந்தபோதிலும் அரசுத் துறைகளில் அவர்களின் விகிதங்களும் 0.1% ஆகவே உள்ளது. முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் பொதுவான சனத்தொகையின் 7% ஆகவிருந்தபோதிலும் அரசுத் துறையில் அவர்கள் 2% ஆக மாத்திரமே உள்ளனர் என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். இந்தப் பாரபட்ச நிலை மாறவேண்டுமானால் ‘பிரதி நிதித்துவப் பொதுச் சேவை’ இருத்தல் அவசியம் என்கிறார். உலகில் பல நாடுகளில் சகல மட்டங்களிலும் சிறுபான்மையினர் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தலை உறுதி செய்யும் முகமாக பல்வேறு நடைமுறைகள் சட்டவாக்க முறையில் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 1990-ம் ஆண்டில் அரசாங்

கம் தேசிய மட்டத்திலும் ஆட்சேர்ப்பும், பதவி உயர்வும் விகிதாசாரப்படி இருத்தல் வேண்டும் என்ற அரசாங்கத்தின் தீர்மானம் இன்றுவரை நடைமுறைப் படுத்தப்படவில்லை பேரினவாத அரசாங்கங்களின் இத்தகைய செய்கைகளினாற் றான் சிறுபான்மையினத்தவர்கள் இவ்வரசாங்கங்களில் வைத்த நம்பிக்கையை இழந்தனர். தமது உரிமைகளைப் பெற ஆயுதந் தாங்களும் அவர்கள் தயங்கவில்லை. இந்நூல் கற்றோருக்கும் மற்றோருக்கும் ஒரு முக்கிய ஆவணமாக அமையும் என்பதில் எள்ளளவு சந்தேகமில்லை. மொழி பெயர்ப்புத் தமிழை விளங் கிக் கொள்வது கஷ்டமாயிருக்கிறது.

திக்குவலை கமாலின் 'குருட்டு வெளிச்சம்'

ஒரு சிருஷ்டி எழுத்தாளன், தன்னுடைய படைப்புக்களில், தான் வாழும் சமுதாயத்தின் அங்க அசைவுகளை, அதன் உணர்ச்சிகளை, அபிலாஷைகளை, ஆசாபாசங்களை, மரபுகளை, பழக்க வழக்கங்களை, மொழியினைத் தனது கதாபாத்திரங்களின் மூலம் வெளிப்படுத்துவதினால், எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு அச்சமுதாயத்தை பதித்து வைக்கிறான். ஒரு வரலாற்று மாணவனோ, வரலாற்றாசிரியனோ, ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றை எழுத முற்படும்போது, வரலாற்றுக்குத் தேவையான மூல ஆதாரங்களைத் தேடுவதோடு, அச்சமுதாயத்தைப் பற்றிய ஆழ்ந்த அறிவைப் பெறுவதற்கு சிருஷ்டி எழுத்தாளர்களுடைய படைப்புக்களையே நாடுகிறான். இத்தகையதொரு சிருஷ்டி இலக்கியத்தைப் படைத்தவர்தான் திக்குவல்லை கமால். புதுமைப் பித்தனின் கதைகளில் திருநெல்வேலி மக்களின் தமிழ் மொழியையும், மண்வாசனையையும் காண்கிறோமே, அதே போல திக்குவல்லை கமாலின் கதைகளில் திக்குவல்லை முஸ்லிம்களின் பேச்சு மொழியையும், அவர்களது பழக்க வழக்கங்களையும் திக்குவல்லை கிராமத்தின் மண்வாசனையையும் நாம் காண்கிறோம். இக்கதைகளில் பெரும்பாலாக இஸ்லாமிய மதக்கோட்பாடுகளும் சம்பிரதாயங்களும், பழக்க வழக்கங்களும் அழகாக கதையம்சத்துடன் பின்னிப் பிணையப் பட்டிருக்கின்றன. ஒரு முஸ்லிம் கிராமத்தில் இருக்கும் சாதாரண மனிதர்களைக் கதாபாத்திரங்களாகத் தன்னுடைய கதைகளில் உலவ விடுகிறார் கதாசிரியர்.

இஸ்லாமிய மரபு, பெரும்பாலும் எல்லாக் கதைகளிலும், பின்னணியாக இருக்கிறது. 'உணர்வுகள்... உருவங்கள்... மாறு

தல்கள்... என்ற கதையில், காதர்ஸா, தொழுக்கைக்குப் பின் ஒரு குழந்தையை வைத்தியரிடம் கொண்டு போவதாக வாக்குக் கொடுத்து விட்டான். பள்ளி இமாம், தன்னுடைய முதலாளிக்கு மிகவும் வேண்டியவர் என்று அறிந்தும் கூட, அவர் சவாரி கேட்டதற்கு மறுத்து விட்டான். ஒரு முஸ்லிம் யாருக்காவது வாக்குக் கொடுத்து விட்டால் அதை எப்படியாவது காப்பாற்றியே ஆக வேண்டும். இதுதான் இஸ்லாமிய பண்பு.

முஸ்லிம் பெண்கள் வயது வந்தவுடன் பிற ஆண்கள் கண்களுக்குத் தெரியக் கூடாது என்பது இன்னொரு இஸ்லாமிய மரபு. அப்படியே வெளியே வர வேண்டிய நேரத்தில், தங்களை மூடி மறைத்துக் கொண்டு வரவேண்டும். முஸ்லிம் கிராமங்களிலுள்ள குமரிப் பெண்கள், விடிவதற்கு முன், ஸுபஹுக்கு (காலைத் தொழுகைக்கு) முன் கிணற்றிலோ, ஆற்றிலோ, குளத்திலோ குளித்து விட்டு வருவார்கள். 'மகிழ்ச்சிப் பேரிகை' என்ற கதையில், ஜெமீலா பூப்பெய்து விட்டாள். இந்த இஸ்லாமிய மரபை, ஆசிரியர் இரண்டே இருவரிகளில் கூறியிருந்தார். "ஜமீலா நாங்க தண்ணிக்கு போமாடி" ஃபரிதா தான் கேட்டாள். "அவ இப்ப எங்களோட வரமாட்டா... ஸொபஹிலதான் போவா. இது நுவைசா. "ஓ, ஒத்தரொத்தரா எங்களோட வந்து சேருவாங்க". ஜமீலா இப்படிச் சொன்னது தான் தாமதம். அங்கே பளார் என்று சிரிப்பொலி வெடித்தது.

சிங்களப் பிரதேசங்களில் இருக்கும் முஸ்லிம் கிராமங்களில், இஸ்லாத்திற்கு முரண்பாடாக இல்லாத சில பழக்க வழக்கங்கள், ஊடுருவல் செய்வதுண்டு. இப்படியொரு பழக்கம்தான், முக்கியமான வைபவங்களில் 'ரபான்' அடித்தல். இதை ஆசிரியர், "மகிழ்ச்சிப் பேரிகையில், மூன்று குற்றிக்கால் களில் வைக்கப்பட்டிருந்த அந்த பெரிய ரபானைச் சூழ்ந்து, நாலைந்து பெண்கள் அமர்ந்து நொடிப் பொழுது வித்தியாசம் கூட இன்றி ஒன்றாகவே கைதளில் இயங்க விட்டுக் கொண்டிருந்த அழகை" என்று கூறுகிறார். மேலும் "ரபான் கோஷ்டி

யில் ஒவ்வொருவராக இடையிடையே கொஞ்சம் ஓய்வெடுக்க மாப்போல் ஒதுங்கி... வெற்றிலை மூக்குத்துள் இத்தியாதிகளைச் சொருகி உசாரை வருவிக்க முயல, அதற்கிடையே தாங்களும் சளைத்தவர்கள் அல்ல என்பதைக் காட்டுமாப்போல் அவ்வப்போது வந்தவர் சிலரும் ரபான் கோஷ்டியோடு குந்தி எழுந்தனர்” என்று கூறுகிறார். எம்மைப் போன்றவர்கள், ஒரு சமூகத்தைப் பற்றி ஆயிரம் கட்டுரைகள் எழுதுவதைவிட ஒரு கதாசிரியன், தன்னுடைய கதைகளின் மூலம் இச்சமுதாயச் சம்பிரதாயங்களை எழுதும்போது அது மக்கள் மனதில் படிவதோடு அது என்றும் நிலைத்து நிற்கும் ஒரு குறிப்பேடாகவும் இருக்கிறது. முஸ்லிம் கிராமங்களில் முஸ்லிம் பெண்கள் வெளியே செல்லும்போது அந்நிய மதத்து ஆண்களைக் கண்டால், முகத்தைத் திருப்பி, முந்தானையால் மறைத்துக் கொண்டு செல்வார்கள். ஏதோ ஒரு பெரிய பாவம் செய்தவர்களைப் போல்...

முஸ்லிம் கிராமங்களில் இருக்கும் இன்னுமொரு பழக்கம் என்னவென்றால் - மை வெளிச்சம் பார்ப்பது - இப்பழக்கம் பிற சமயத்தாரிடமு மிருக்கிறதாகையால், இதுவும் பிற கலாசாரத்தின் செல்வாக்கினால் ஏற்பட்ட ஒரு பழக்கமாக நாம் கருதலாம். ஆசிரியர் 'குருட்டு வெளிச்சம்' என்ற தன்னுடைய கதையில், இம்—மை வெளிச்சம் பார்ப்பதை 'குருட்டு வெளிச்சம்' என்ற தலையங்கமிட்டு மிருப்பதுமல்லாமல் இதை நையாண்டியும் செய்கிறார். இப்பழக்கத்தை 'மை வெளிச்சம் போட்டுப் பாத்தா நல்லம் போலிருக்கு. அஸனாலெப்பை வெளிச்சம் போட்டுப் பாத்தா சரியாச் சொல்லலாம். நாங்களும் அவருகிட்ட கேட்டுப் பாக்கியதானே. ஸமீர் தாத்தா புள்ளோட மோதிரம் இல்லாப் பெய்த்து அவரு சென்ன மாதிரி கெடச்சதானே என்று விவரித்து, இந்தப் பழக்கம் இல்லாத்திற்குப் புறம்பானது என்று மன்கூர் நானாவின் மூலம் மிகவும் நாசுக்காக ஆசிரியர் வைகிறார். "பார்த்துக் கோங்கோ... எத்தினபேரச் சந்தேகம் நெனச்சன்... எத்தினபேரோட சண்டன் புடிச்சன்... மை வெளிச்சத்தை பத்தி இப்ப எனத்தியன்

செல்லிய... மூணு நாள் பிந்தினா, கெடக்கியல்லயெண்ட இப்ப மூணுமாசம் பிந்தி கெடச்சீக்கே... இதுக்குப் பொறகாவது அல்லா ரஸூல நம்புங்கோ... 'அல்லா ரஸூல' நம்புங்கோ என்பதுதான் இஸ்லாத்தின் அடிப்படை நம்பிக்கை.

பள்ளிவாசல்களுக்கும், வியாபாரங்களுக்கும் நேத்திக் கடன் வைப்பது, இன்றும் முஸ்லிம்களிடையே இருக்கும் ஒரு வழக்கம். இது இந்து மதத்தினரின் செல்வாக்காயிருக்கலாம்.

இப்படிப்பட்ட பழக்கங்களுக்கெதிரான உலமாக்களினது, அறிவுரைகளும், தபலிக் இயக்கத்தாரின் பிரச்சாரங்களும் இருந்தும் கூட இப்பழக்கம் இன்றும் முஸ்லிம் மக்களிடையே நிலவி வருகிறது. இனி ஆசிரியர் கூறுவதைப் பார்ப்போம். "அவ்லியாக்களின் ஸியாரம் சென்று அன்னதானமளிக்க ஒரு வர் உயரத்துக்கு ரொட்டி சுட்டு, ஊரெல்லாம் பகிர இன்னொரு வர், மெளலுது ஒதி சாப்பாடு கொடுக்க மற்றொருவர்... இப்படியிப்படி! ஒரு சாதாரண காய்ச்சலென்றாலே மருந்தை விட நிய்யத்துக் கடன் வைப்பதிலே நம்பிக்கை கொண்டுள்ள வர்களாயிற்றே அவர்கள்! "நேர்த்திக்கடன்" என்ற கதையில், கதாநாயகன் சாமில், ஒப்பரேசன் செய்வதற்கு முன், "யா அல்லா! என்னைக் காப்பாத்து" என்று பிரலாபிக்கிறான். மேலும், "யா அல்லா! நீதான் பெரியவன். ஒப்பரேசன் பிரச்சினில்லாமல் நடந்து சொகம் கெடக்கோணும் யா அல்லா ஏழு பேரட பசி தீத்து வெக்கியன்". ஒப்பரேசன் நல்லபடியா முடிந்த பிறகு, "அல்ஹம்துலில்லா... என்னக் காப்பாத்திட்டாய் யா அல்லா!" என்றும் ஆண்டவனுக்கு நன்றி செலுத்துகிறான். இதுதான் இஸ்லாம். இதுதான் இஸ்லாமிய தர்மம் - இஸ்லாமிய தத்துவம் அல்லாஹ்வின் மேல் பூரண நம்பிக்கை வைத்தல். வேடனிடமிருந்து, "ஆண்டவா என்னைக் காப்பாற்று" என்று தப்பித்துக் கொண்ட முயல், பிறகு "உன்னால்தானே நான் தப்பினேன்" என்று தனது முன்னங்கால்களை முத்தமிடுவதைப் போல... ஆசிரியர் அல்லாஹ்வில் வைக்கும் நம்பிக்கையை விட்டு, வேறு கிரியைகளில் நம்பிக்கை வைக்கும்

பழக்கத்தை 'தற்செயலாகவாவது, சொன்னால் மெளலூது, ஃபாத்திலூரா என்று கிரியாம்சங்களெல்லாம், அதிகரித்து பெரிய விஷயமாம். அதை மாற்றி விடுவார்களே! அதையெல்லாம் அந்தந்த முறைப்படி செய்யாவிட்டால், கோபப் பார்வை விழுந்து இன்னும் துன்பங்கள் தொடரும் என்றெல்லாம் விளக்கங்களும் வேறு சொல்லத் தொடங்கி விடுவார்கள்!' என்று கூறுகிறார். கடைசியில் கதாநாயகன், 'ஏழு பேருக்கு அன்னதானம் செய்கிறான்.

ஆன்மீகத்தை மறந்து, அல்லாஹ்வின் கட்டளையான, ஐநேரத் தொழுகையைச் சரிவரக் கடைப்பிடிக்காமல், பணம் சம்பாதிப்பதிலே கண்ணும் கருத்துமாய், வெறும் லௌகீக வாழ்வில் மூழ்கி, நிம்மதியில்லாத மனிதனுக்கு 'தப்லீக் ஜமாஅத்தில்' செல்பவருக்குக் கிடைக்கும் மன நிம்மதியைப் பற்றி ஆசிரியர், 'தேடி வந்த நிம்மதி' என்ற கதையில் மிகவும் அழகாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். சாப்பாட்டில் உப்புக் குறைந்தாலே மனைவியின் மேலும் சீறிஎழும் முனவ்வர், தப்லீக் ஜமாஅத்தில் சென்று திரும்பிய பின் முனவ்வருக்குப் பிடிக்காத நாட்டரிசியில் சோறு சமைத்து, புளியில்லாத சம்பலோடு, உணவைப் படைத்தபோது, சாப்பிட்டு முடிந்ததும், "என்ன ஆச்சர்யம், சாப்பிட்டு முடிந்து 'அல்ஹம்தலில்லாஹ்' என்றபடி எழுந்துவிட்டார் அவர்" என்ற ஆசிரியரின் கூற்றிலிருந்து முனவ்வரின் மனநிலையில் ஏற்பட்ட ஆச்சரியத்தக்க மாற்றத்தைக் கூறுகிறார். அந்த மனநிறைவைப் பற்றி ஆசிரியர் முனவ்வரின் மனைவி, ஃபெரோசாவின் மூலம் கூறுகிறார். "இங்க பாருங்கோ ஏன்ட மனசிலீந்த பெரிய கொறபாடு நல்ல மாதிரி ஒங்களுக்கு ஆக்கித்த ரேலாண்டியதான். நீங்கள் ஜமாஅத்தில் பெய்த்திட்டு வந்ததில் எனக்கிப்ப எவ்வளவு நிம்மதியன்... எல்லாம் அல்லா செய்த வேல..." தப்லீக்கில் இன்னொரு அம்சமாகிய, 'எல்லோரும் அல்லாவின் முன்னால் சமம் என்ற தத்துவத்தை நடைமுறையில் தப்லீக் இயக்கத்தார் செய்கிறார்கள் என்பதை ஆசிரியர் மிக அழகாக விளக்குகிறார். "புதினந்தானே ஒதிப் படிச்சவங்க மொதலாளிமாரு... ம்..."

எல்லோரும் எவ்ளோ வேல செஞ்ச.... இவளவு பெரிய மனிசரே கொற நெறயப் பொறுக்கச் செல்லே நான் எப்பிடிக்கோனுமன் இஸ்லாம் ஒரு கட்டுப்பாடுள்ள சமயம். 'அல்லாஹ்வுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்தல்' என்பதுதான் இதன் விளக்கம். தப்லீக் ஜமாஅத்தில் செல்பவர்கள், தங்கள் தலைவர் 'அமீரின்' சொற்படி கேட்டு நடக்க வேண்டும் என்பதுதான் நியதி.

தப்லீக் ஜமாஅத்தில் சென்ற முனவ்வர் 'தெரிஞ்சாலும், தெரியாட்டும் அமீர் சாஹிப் சென்னா அதுதாங்க செய்யணும்' என்று கூறுவதன் மூலம் ஆசிரியர் இத்தத்துவத்தை விளக்குகிறார். முஸ்லிம் பாமர மக்களிடையே இன்னுமொரு பழக்கமிருக்கிறது. அதாவது அரபு எழுத்தில் என்ன புத்தகம் கிடைத்தாலும் அதை முகந்து நெஞ்சோடு வைப்பது என்பதே. இதை சிலர் 'ஷிர்க்' என்றும் கூறுகிறார்கள். இதனை ஆசிரியர் 'நம்பிக்கையென்ற கதையின் மூலம் விளக்குகிறார். 'எத்தனையோ தடவை அவன் வாகனம் செலுத்தப் போய் மயிரிழையில் உயிர் தப்பியிருக்கிறான். அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலெல்லாம் அந்த மௌலாதுக்கித்தாவை எடுத்து முத்தமிட்டு...' என்று கூறுகிறார். 'பிறகு ஸாதிக்க் நானா, தன்னுடைய கார் ஒரு விபத்தில் முட்டி தனக்குக் காயம் ஏற்பட்டபோது, 'ஆனால் அவனது இதயத்திலே நெற்றியைவிடப் பலத்த அடி! மௌலாது கித்தாபு காருக்குள் இருந்தும் அந்த ஸஹாஸ்பாக்கள் காப்பாற்றவில்லையே என்றுதான்!, என்று ஸாதிக்க் நானாவின் விபத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது, இதனை விளக்குகிறார். கடைசியில், ஸாதிக்க் நானாவின் முதலாளி, 'இந்தாங்க... இதில் என்ன சொல்லியிருக்கென்னு நல்லா ஒதி வெளங்குங்க... அந்த ஸஹாஸ்பாக்களைக்கூட மனிதப் புனிதர்களா மாத்தின வரலாறு இங்குதானிருக்கிறது'' என்று கூறி திருகுர்ஆன் பிரதியொன்றை, ஸாதிக்க் நானாவுக்குக் கொடுக்கிறார்.

திக்குவல்லை கமாலின் கதைகளிலெல்லாம் நாம் மனிதாபிமானத்தைக் காண்கிறோம். 'போதம்' என்ற கதையில், ஒரு பெளத்த பிக்குவின் மனிதாபிமானத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறார்

ஆசிரியர். இரவு ஒன்பது மணிக்குமேல், திக்குவல்லையிலிருந்து தங்கல்லைக்குப் போவதற்கு பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருந்த ஒரு பௌத்த பிக்கு, கொழும்பிலிருந்து, கதிர்காமத்திற்குச் செல்லும் பஸ்வண்டிவர, அதில் அவர் ஏறவில்லை. காரணம் கேட்டதற்கு அவர் 'பாருங்க நெறைய சனம். கொழும்பில் இருந்து ரொம்பத் தூரம் போறவங்க.* அதுவும் இரவு... கொஞ்சத் தூரம் போக நான் ஏறினா எழும்பி இடந்தருவாங்க. பாவமில்லையா... நான் நின்னு கொண்டு போகப் பார்த்தா அதுக்கும் விடமாட்டாங்க. அதனால் செக்ஷன் பஸ்ஸில் போறன்', அமைதியோடு அவர் சொன்னார்.

'உணர்வுகள்... உருவங்கள்... மாறுதல்கள்...' என்ற கதையில் காதர்ஸாவின் மனிதாபிமானம்தான், பள்ளி இமாமின் வேண்டுகோளை உதாசீனம் செய்து விட்டு சுகயீனமான ஒரு குழந்தையின் தேவையை உணர்ந்து அதை டாக்டரிடம் கொண்டு போகிறான். காதர்ஸாவின் இந்த நடவடிக்கையைக் கண்டித்த முதலாளியின் வண்டியை அவனிடமே ஒப்படைத்து விட்டு அவனுடைய தன்மானம் அவனை வெளியேறச் செய்தது.

கதாசிரியருடைய சோஷலிசக் கருத்துக்கள், 'பெரிய இடத்து உறவு' என்ற கதையில் வெளியாகிறது. பணக்கார வீட்டு வேலைகளை யெல்லாம் செய்பவள் ஏழை இனாயா. அவளில்லாமல் அந்த பணக்கார வீட்டில் எவ்வித நிகழ்ச்சியும் நடைபெறாது. ஆனால் தன்னுடைய கணவன் உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருக்கும் போது பெரிய வீட்டிலிருந்து கார் கொண்டு வரப் போனவளுக்கு, பணக்காரர்களின் திமிர் அப்போதுதான் விளங்கியது. "காரையும் காணவில்லை கார் கொண்டு வரச் சென்ற இனாயாவையும் காணவில்லை" ஏழைகளுக்கு ஏழைகள்தான் துணை யென்பதை ஆசிரியர் 'சாய் கதிரையொன்றில் இஸ்மாயில் நானாவை இருத்தி இரண்டு தடிகளைக் குறுக்கே போட்டுக் கட்டி... நாலைந்து பேர் சேர்ந்து தூக்கிக் கொண்டு போகத் தயாராகையில்தான்... இனாயா

வெறுங்கையோடும் வெட்கத்தோடும் அங்கே வந்து சேர்ந்தாள். இப்படி விளக்குகிறார்.

சில சமயங்களில் மதம்கூட பணத்திற்கு அடிமை யென்பதை 'ஒரே குடையின் கீழ்' என்ற கதையில் ஆசிரியர் நாசுக்காகக் கூறுகிறார். பேஷ் இமாமின் ஜும்மாப் பிரசங்கங்கள், இஸ்லாத்தின் உண்மையான விளக்கத்தைக் கொடுத்தன. அதோடு ஆசிரியரின் வர்க்க உணர்வும் இங்கே தொனித்தது. "தொழிலாளர்களின் உழைப்பின் மகிமையும், அவர்களுக்கு ஊதியம் மறுக்கப்படுவதையும், பதுக்கல் வியாபாரிகளும் ஏமாற்று வித்தைகளும், பேஷ்இமாமின் பிரசங்கங்களில் ஒலிக்கத் தொடங்கின" என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். பணத்திற்கு அடிமையாகிய பேஷ் இமாம் 'இங்கு ஆயிரம் ரூபா...! பெருமூச்சோடு நினைத்துப் பார்த்தார். பெரிய மனிதர்கள் வீட்டில் வேளைக்குத் தரமான சாப்பாடு, கல்யாணம், கந்தூரி வருமானங்கள்... தொடர்புகள்' இவைகளை பேஷ்இமாம் விட விரும்பவில்லை. அவர்கள், அல்லாவிடம் உயர்ந்த அந்தஸ்தைப் பெறுவார்கள். அவர்களுக்கு மறுமையில் நல்ல கண்ணியமுண்டு" என்று பணக்காரர்களுக்கு வக்காளத்து வாங்கும் உரையாக இருந்தது. இஸ்லாத்தின் தத்துவங்களை இமாம் காற்றோடு பறக்க விட்டார். ஆசிரியருடைய 'கரு' கடைசி இரண்டு வரிகளில் அழகாக முடிகின்றது. 'பேஷ் இமாமும் ஹமீது ஹாஜியாரும் 'வெளியிறங்கி ஒரே குடையின் கீழ் மிக நெருக்கமான நடைபோட்டார்கள்'.

திக்குவல்லை முஸ்லிம் மக்களின் பேச்சு மொழி தமிழ் பேசும் ஏனைய பிரதேசங்களில் வாழும் மக்களுக்கு விளங்காமலிருக்கலாம். இதுதான் யதார்த்தம். அவர்கள் அப்படித்தான் பேசுவார்கள். செந்தமிழை அவர்கள் வாயில் புகுத்தினால் உயிரற்ற வெறும் ஜடப் பொருளாகி விடுவார்கள். அவர்கள் உயிருள்ள மனிதர்கள். "நாங்கள் பாக்கியா கேக்கியா, ஈந்திட்டு ஒரு நாளக்கிப் போறல்லா..." இதே மொழியை நாம் விளங்கும் தமிழில் எழுதுவோமானால், "நாங்கள் பார்க்கிறோமா,

கேட்கிறோமா... இருந்து நின்று ஒரு நாளைக்குப் போகிறதல்லாமல்...' என்றிருக்கும். திக்குவல்லை முஸ்லிம் மக்களின் பேச்சு மொழிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்த ஆசிரியர், அந்தப் பிரதேசத்தைப் பற்றிய வர்ணனைக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. அப்பிரதேசத்தைப் பற்றி நாம் கற்பனைகூட பண்ண முடியவில்லை. இக்கதைகளின் வரும் கதாபாத்திரங்கள் வேறு ஒரு முஸ்லிம் கிராமத்திலும் வரலாம். இங்கே திக்குவல்லையின் மண்வாசனை தெளிவாக இல்லை. ஜானகிராமனின் கதைகளில் வரும் கும்பகோணம் இன்னும் கண்முன்னே நிற்கிறது. தகழிசிவசங்கரம் பிள்ளையின் கேரளப் பிரதேசத்தின் கரையோரம் நமக்குக் காட்சியளிக்கிறது. யதார்த்தம் என்று நாம் கூறும்போது ஒரு பிரதேச மக்களும், அவர்களுடைய சுற்றாடலும் அப்படியே தத்ரூபமாக இருக்க வேண்டும்.

ஆசிரியருடைய இக்கதைத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் 74-ம் ஆண்டிலிருந்து 89-ம் ஆண்டு வரையுள்ள காலப் பகுதியில் எழுதப்பட்டவை. இக்கால கட்டத்தில் தான் தென்னிலங்கையில் பல பாரிய சம்பவங்கள் நடைபெற்றன. 1972-ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற ஜே.வி.பி. புரட்சி தென்மாகாணத்தையே உலுப்பியது. சில இடங்களில் ஜே.வி.பி. அரசாங்கமே நடைபெற்றது. 1988-ம் 89-ம் ஆண்டுகளில் இலங்கை மக்கள், முக்கியமாக தென்மாகாண மக்கள், ஜே.வி.பி.யின் பிடியில் அகப்பட்டு அவஸ்தைப் பட்டனர். ஜே.வி.பி.யின் ஊரடங்குச் சட்டங்களினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள், கடைகளை மூடியும் இரவில் விளக்குகளை அணைத்தும் அல்லல் பட்டதை நாம் இன்றும் மறக்கவில்லை. ஓர் எழுத்தாளனின் படைப்புக்கள் காலத்தைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும். வெறும் கற்பனைகளில் மட்டும்தான் எழுதுவதாயிருந்தால், அவை காலத்தோடு காலாவதியாகிவிடும். கமாலின் கதைகளில் 'மண்வாசனை' பிரதிபலிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் கதையில் யதார்த்தம் இருக்கும். இருந்தாலும் கமாலின் 'குருட்டு வெளிச்சம்' என்ற கதைத் தொகுப்பு எல்லோராலும் வாசிக்கப்பட வேண்டியதொன்று.

சுதந்திர இலங்கையின் வரலாற்று நாயகன்

எம்.எச். முஹம்மதின் வாழ்க்கை வரலாறு

“இலங்கை முஸ்லிம்களின் முடிசூடா மன்னன்” என்று 1965-ம் ஆண்டு, தொழிலமைச்சராக நியமிக்கப்பட்ட எம்.எச். முஹம்மத் அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பு வைபவத்தில் முன்னை நாள் கல்வி அமைச்சரும், பிரதம மந்திரியுமான தஹநாயக்க அவர்கள் எம்.எச். முஹம்மத் அவர்களை சிறப்பித்து வாழ்த்தினார். கொழும்பு மாநகர சபைத் தலைவராக, தொழில் அமைச்சராக, போக்குவரத்து இஸ்லாமிய விவகார அமைச்சராகப் பின் பாராளுமன்ற சபாநாயகராகக் கடமையாற்றிய எம்.எச். முஹம்மத் அவர்களது எழுபத்தைந்தாவது பிறந்த நாளையொட்டி, அவருடைய ஐம்பதாவது அரசியல் வரலாற்றை சிறப்பிக்கு முகமாக அவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்று நூல் வெளியீட்டு விழா, பண்டார நாயக்கா மண்டபத்தில் சமீபத்தில் நடந்தது.

இலங்கை முஸ்லிம்களில் இன்று தனிப் பெருந்தலைவராகத் திகழும் எம்.எச். முஹம்மத், அரபு நாட்டிலிருந்து இலங்கை வந்த சிறப்புமிக்க ஒரு மேன்மை வாய்ந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். வரலாற்றில் ‘அரபி அப்பா’ என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்ற சங்கைக்குரிய ‘அல் - குத்துப் அஸ் ஷேயிக் இஸ்மாயில் மௌலானா அல்யெமைனி சைலானி அஸ்ஸெபெய்தி வல் அப்பாசி வாசித்தீக்கி’ என்ற மகான், செய்யித் அப்துல் காதிர் மௌலானா என்பவருடன் யெமென் தேசத்திலிருந்து வந்து இலங்கையில் குடியேறினார்கள். இஸ்லாமிய அறிவிலும் அரபியிலும் பாண்டித்தியம் பெற்ற இவர் எம்பெருமான் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் மாமனாராகிய

செய்யிதினா அப்பாஸ் (ரலி) அவர்களினதும், இஸ்லாமிய ஆட்சியின் முதல் கலீபாவான செய்யிதினா அபூபக்கர் சித்தீக் (ரலி) அவர்களினதும் வழித்தோன்றல். அன்னார் இறந்ததும் அவர் வெலிகமவிலுள்ள மொகிதீன் ஜும்மா பள்ளி வாசல் பூமியில் அடக்கம் செய்யப்பட்டார். 'அரபி அப்பா' அவர்களின் வழித்தோன்றல்களில் முக்கியமானவர் எம்.சி. அப்துல் நஹ்மான் அவர்கள். கொழும்பு மாநகரசபை அங்கத்தவராக நியமிக்கப்பட்ட முதல் முஸ்லிம் இவரே. 1889-ம் ஆண்டில், முஸ்லிம்களின் பிரதிநிதியாக ரஹ்மான் அவர்களே சட்டசபைக்கு நியமிக்கப்பட்டார்கள். திரும்பவும் 1894-ம் ஆண்டில் சட்டசபை உறுப்பினராக தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டார். எம்.சி. அப்துல் நஹ்மானின் மக்களில் ஒருவரான என்.எம். எம். ஹனீபா தான் எம்.எச். முஹம்மதின் தகப்பனார் ஆவார். எனவே எம்.எச். முஹம்மத் அவர்களின் மூதாதையர்கள் நகுல் (சல்) என நாம் அறிகிறோம்.

எம்.எச். முஹம்மத் பிறந்த காலகட்டத்தில் (1922-ம் ஆண்டு) முஸ்லிம்கள், 1915-ம் ஆண்டு நடந்த சிங்கள - முஸ்லிம் இனக் கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்டு, பயந்த நிலையில் இருந்தார்கள். பல பாகங்களிலுமிருந்த முஸ்லிம்கள் - முக்கியமாக சிங்கள மக்களுடன் வாழ்ந்த பிரதேசங்களில் - சிங்கள இன வெறியர்களால் தாக்கப்பட்டார்கள். முஸ்லிம்களின் உயிர்களுக்கும், உடமைகளுக்கும் பலத்த சேதம் ஏற்பட்டது. அரசியல் செல்வாக்கு இல்லாத காரணத்தினால் தான். ஓர் அனாதை இனமாகக் கணிக்கப்பட்டு, இனவெறியர்களின் தாக்குதல்களுக்குப் பலியானார்கள் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தனர். முஸ்லிம் அரசியல் சங்கங்கள் இக்கால கட்டத்தில் தோன்றி, தமக்கு சட்ட சபையில் அதிக பிரதிநிதித்துவம் வேண்டும் என்று ஆங்கில அரசாங்கத்தினிடம் கோரினர். இதன் காரணமாக முஸ்லிம்களுக்கு 3 பிரதிநிதித்துவம் சட்டசபையில் வழங்கப்பட்டது. ஆனால் 1931-ம் ஆண்டில் கொண்டு வரப்பட்ட டொனமூர் அரசியல் அமைப்பில், முஸ்லிம்கள் தமது அரசியல் செல்வாக்கை இழந்தனர். மக்களுக்கு வாக்கு

ரிமை வழங்கப்பட்டதால், பொதுத் தேர்தலின் மூலம் பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்பட்ட சமயத்தில், முஸ்லிம்களுக்கு ஒரே யொரு பிரதிநிதித்துவம் தான் கிடைத்தது. 1935-ம் ஆண்டில் நடந்த பொதுத் தேர்தலில் இந்த ஒன்றையும் முஸ்லிம்கள் இழந்தனர். எண்ணிக்கையில் கூடியவர்களாக இருந்த காரணத்தினால் பெரும்பான்மை இனமான சிங்களவர்களின் அரசியல் செல்வாக்கு அதிகரித்தது. அரச சபையில் இரண்டு முஸ்லிம்கள் - சர். ராசிக்பரீதும், றி.பி. ஜாயாவும் - இருந்தார்களென்றால் அவர்கள் இருவரும் அரச சபைக்கு நியமிக்கப்பட்டவர்களே. பின்னர் டாக்டர் கலீல், இடைத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று மூன்றாவது முஸ்லிம் அங்கத்தவராக அரச சபையில் இடம் பெற்றார். எம்.எச். முஹம்மத் அரசியலில் நுழைந்த சமயம் முஸ்லிம்களின் அரசியல் நிலை இப்படித்தான் இருந்தது.

பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய ஆட்சிக்கு எதிராக இடதுசாரி இயக்கங்களின் செல்வாக்கு, கீழ்த்தேய நாடுகளில் வளர்ந்தது. இலங்கையிலும் மாக்கிஸ கட்சிகளின் செல்வாக்கு மக்கள் மத்தியில் பரவியது. இளைஞராக இருந்த எம்.எச். முஹம்மத் இடதுசாரி கருத்துக்களினால் ஈர்க்கப்பட்டார். பெரும்பான்மை இனத்தவர்களின் இனவாத அரசியலால் பாதிக்கப்பட்ட முஸ்லிம்களுக்கு இடது சாரி கட்சிகள்தான் விமோசனமளிக்கும் என்ற உணர்வில், எம்.எச். முஹம்மத் தனது அரசியல் வாழ்க்கையை ஓர் இடது சாரி அரசியல்வாதியாக ஆரம்பித்தார். "மாக்கிஸ அரசியல்வாதிகளான டாக்டர் விக்கிரம சிங்க, பீட்டர் கெனமன், உடகந்தவெல சரனங்கர தேரோ, வழக்கறிஞர் றி. துரைசிங்கம் போன்றோரது சொற்பொழிவுகளால் கவரப்பட்டேன்". "நான் கம்யூனிசத்தில் மோகங் கொள்வதற்கு இன்னொரு காரணம், ஏகாதிபத்திய நாடுகளால் சூழப்பட்டு அவர்களுடைய எதிர்ப்பை சமாளித்து, சோஷலிச தத்துவத்தின் அடிப்படையில், அவர்கள் சோவியத் யூனியனைக் கட்டியெழுப்பியதுதான்" என்று முஹம்மத் கூறினார்.

இஸ்லாமிய தத்துவங்களுக்கும், மார்க்சிஸ கொள்கைகளுக்குமுள்ள முரண்பாட்டைக் கண்ட எம்.எச். முஹம்மத் தனது இடதுசாரி கொள்கைகளைக் கைவிட்டு விட்டு, இஸ்லாமிய தத்துவங்களோடு ஒத்துப் போகிற அரசியல் சித்தாந்தத்தை மேற்கொள்ள ஆரம்பித்தார். 1947-ம் ஆண்டில், கொழும்பு மாநகரசபைத் தேர்தலில் வெற்றியீட்டிய முஹம்மத் வலது சாரி கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கினார். 1959-ம் ஆண்டில், நடந்த கொழும்பு மாநகர சபைத் தேர்தலில், ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பெரும்பான்மை இடங்களைப் பெற்றது. இக்கட்சியில் அப்போது 8 மாநகரசபை முஸ்லிம் அங்கத்தவர்கள் இருந்தார்கள். கொழும்பு மாநகர சபை உபமேயராக இருந்த ஆர். பிரேமதாசு, தன்னுடைய சென் செபஸ்தியன் தொகுதியில், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த பண்டிதவுக்குத் தோற்றார். எனவே மேயர் பதவிக்கு ஐ.தே. கட்சி 1960-ம் ஆண்டில் முஹம்மத் அவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தது.

1960-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் நடந்த பொதுத் தேர்தலில் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி வெற்றி பெற்று, அரசாங்கத்தை அமைத்தது. ஆகவே, மத்திய அரசாங்கத்திற்கும், கொழும்பு மாநகர சபைக்குமிடையில் முரண்பாடு வளரத் தொடங்கியது. சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கத்தில் நிதி அமைச்சுக்குப் பொறுப்பாயிருந்த பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயக்காவுக்கும், கொழும்பு மாநகர சபை மேயர் முஹம்மதுக்குமிடையில் கருத்து வேறுபாடு வளரத் தொடங்கியது. கொழும்பு நகரத்தில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு நீர் விநியோகம், சுகாதாரம், ஏழைகளின் குடிசைகள் திருத்தப்படுதல் போன்ற திட்டங்களைத் தீட்டி மேயர் முகம்மத், அவைகளை அமுல்நடத்தினார். இதனால் மாநகர சபையின் செலவுகள் அதிகரித்தன. நிதி அமைச்சராயிருந்த பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயக்கா மாநகரசபை அலுவல்களில் தலையிடத் தொடங்கினார். இக்கால கட்டத்தில் மாநகர நபை ஊழியர்கள் சம்பள உயர்வு கேட்டு வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டார்கள். 1957-ம் ஆண்டில் நடந்த கொழும்பு மாநகர சபை ஊழியர்களின் வேலை

நிறுத்தத்தைப் பயன்படுத்தி அன்றைய அரசாங்கம் மாநகர சபையைக் கலைத்தது. முஹம்மத் மேயராயிருந்த மாநகர சபையையும் கலைக்க தருணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த டயல் பண்டார நாயக்கா முஹம்மத் இவ்வேலை நிறுத்தத்தை சுமுகமாக தீர்த்து வைத்ததனால், ஏமாற்றமடைந்தார்.

கொழும்பு மேயராயிருக்கம்போது, 1962-ம் ஆண்டு இஸ்ரவேல் நாட்டின் தலைநகராயிருந்த தெல்அவிவ் நகரத்தில் நடந்த உள்ளூராட்சித் தலைவர்களின் சர்வதேச மகாநாட்டில் 'கொழும்பு மாநகர சபைத் தலைவர்' என்ற முறையில் கலந்து கொள்வதற்காக இஸ்ரவேலுக்குச் சென்றதை யிட்டு முஸ்லிம்கள் பெரும் பிரச்சினையைக் கிளப்பினார்கள். இது அவசியமில்லாத பிரச்சினையென்று கூறி முஹம்மத் பின்வருமாறு இதற்கு விளக்கம் கொடுத்தார். "உள்ளூராட்சித் தலைவர்களின் சர்வதேச மகாநாட்டுக்கு இலங்கையிலிருந்தும் ஒரு தூதுக் குழு அனுப்ப வேண்டும் என்று அன்றைய பிரதமராயிருந்த சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவுக்கு அழைப்பு வந்தது. இத்தூதுக் குழுவுக்கு என்னைத் தலைமை தாங்கும்படி பிரதமர் கேட்டுக் கொண்டதனால், நானும் செல்ல இணங்கினேன். நான் ஒரு சர்வதேச மகாநாட்டுக்காகத்தானே சென்றேன். இதில் பிரச்சினை கிளப்புவதற்கு என்ன இருக்கிறது" என்று விளக்கம் கொடுத்தார் முஹம்மத்.

1965-ம் ஆண்டு நடந்த பொதுத் தேர்தலில் ஐ.தே.க. வெற்றி பெற்று அதன் தலைவர் டட்லி சேனாநாயக்க அரசாங்கம் அமைத்தார். எம்.எச். முஹம்மத் பொரளைத் தொகுதியில் 80% விகித சிங்கள - பெளத்தர்கள் வாக்காளர்களாக இருந்தும் சிங்கள சமூகத்தின் ஒரு முக்கிய அரசியல்வாதியான விவியன் குணவர்தனாவைத் தோற்கடித்து வெற்றி வாகை சூட்டினார். டட்லி சேனாநாயக்க அரசாங்கத்தில் எம்.எச். முஹம்மத், தொழில், வேலைவாய்ப்பு, வீடமைப்பு அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். முஹம்மத், தொழில் அமைச்சர் என்ற ரீதியில் பல முற்போக்கு தொழிலாளர் சட்டங்களைக் கொண்டு வந்

தார். தொழிலாளர்களுடைய தொழிற்சங்கக் கட்டணங்கள், அவர்களுடைய சம்பளத்திலிருந்தே, நேரடியாக தொழிற்சங்கங்களுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டன. இது தொழிற்சங்க உத்தியோகத்தர்களுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது. அவர்கள் தொழிலாளர்களுடைய கட்டணங்களைப் பெறுவதற்கு வேலைஸ்தலங்களுக்குச் சென்று அலைய வேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை. அவருடைய காலத்தில் எல்லா சம்பளச் சபைகளுக்கும் அரசாங்கப் பிரதிநிதியாக ஒரு முஸ்லிம் நியமிக்கப்பட்டார். வீடமைப்பு அமைச்சராகவும் இருந்த முஹம்மத், மாளிகாவத்தை வீடமைப்புத் திட்டத்தை ஆரம்பித்தவரும் அவரே. முஹம்மத் ஆரம்பித்து வைத்த திட்டத்தைப் பின்னர் வீடமைப்பு அமைச்சராக வந்த பிரேமதாச பூர்த்தி செய்தார்.

1977-ம் ஆண்டு ஜே.ஆர். ஜயவர்தனா அமைத்த அரசாங்கத்தில் போக்குவரத்து அமைச்சராக முஹம்மத் பதவியேற்றார். முன்னைய அரசாங்கத்தால், அரசாங்க மயமாக்கப்பட்ட போக்குவரத்து சபை திருப்திகரமாக இயங்கவில்லை. போக்குவரத்து ஊழியர்களால் அடிக்கடி ஏற்பட்ட வேலை நிறுத்தங்களால் பொது மக்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். பொது மக்களின் நன்மைக்காகப் போக்குவரத்து உரிமை தனியார்களுக்கும் விடப்பட்டது. பஸ் வண்டிகளுக்கும், கோச் வண்டிகளும் இறக்குமதி செய்வதற்குத் தனியார்களுக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது. பொது மக்களுடைய போக்குவரத்துப் பிரச்சினை இதனால் ஓரளவு நீங்கியது. மண்ணெண்ணெய் விலை அதிகரித்ததால் தனியார் வாடகை வண்டிகளில் பிரயாணம் செய்வது கஷ்டமாயிருந்தது. இந்தக் கஷ்டத்தை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டு 'மூன்று சக்கர வண்டிகளை' இறக்குமதி செய்தார், போக்குவரத்து அமைச்சராயிருந்த முஹம்மத். இன்று கொழும்பிலும், இலங்கையின் முக்கிய நகரங்களிலும் இம்முச்சக்கர வண்டிகள் இருப்பதைக் காணலாம். ஜயவர்த்தனா அரசாங்கத்தால், முஹம்மத் அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, முதன்முறையாக இலங்கையில் ஒரு முஸ்லிம் விவகார அமைச்சு,

ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இதனால் முஸ்லிம்கள் பெரும் பயனடைந்தார்கள்.

1989-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் வெற்றிவாகை சூடிய முஹம்மத், இலங்கையின் 9-வது பாராளுமன்றத்தின் சபாநாயகராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இக்காலகட்டத்தில் தான், முஹம்மத் அவர்களின் திறமை வெளிப்பட்டது. சர்வாதிகார ஊடுருவல்களிலிருந்து, பாராளுமன்றத்தின் சுதந்திரத்தையும், ஜனநாயகத்தையும் காப்பாற்றிய பெருமை முஹம்மத் அவர்களையே சாரும். ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவின் சர்வாதிகார நடவடிக்கைகள் நாளுக்கு நாள் அத்துமீறிப் போவதால், நாட்டில் மக்களிடையே ஒரு பீதியும் கலவர நிலையும் ஏற்பட்டது. பாராளுமன்றத்தினதும், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களதும் உரிமைகள் நாளுக்கு நாள் குன்றிக் கொண்டே வந்தது. சட்டத்தை நிலை நாட்ட வேண்டிய நீதிபதிகளும் கூட ஒரு சஞ்சல நிலையில் இருந்தனர். நிலைமை இப்படி இருந்த வேளையில், இலங்கை பாராளுமன்ற வரலாற்றில் ஜனாதிபதிக்கெதிராக நடந்த ஒரு சம்பவத்தைப் பற்றி முஹம்மத் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“1991-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 28-ம் திகதி லலித் அதுலத்முதலியும், காமினிதிசா நாயக்காவும் ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவிற்கு எதிராக பாராளுமன்றத்தில் விவாதிப்பதற்காக ஒரு குற்றப் பத்திரிகையை என்னிடம் சமர்ப்பித்தார்கள். பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களுள் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பேர் அல்லது அரைவாசிப்பேர் கையொப்பமிட்டு ஜனாதிபதிக்கு எதிராகக் குற்றப்பத்திரிகையைச் சமர்ப்பிக்கலாம். இதை பரிசீலனை செய்வதற்கு அவகாசம் கேட்டேன். கையொப்பமிட்ட அங்கத்தவர்களின் கையொப்பங்கள் உண்மையில் அவர்களுடையதுதானா என்பதை நான் வாசிக்க வேண்டு” மென்றேன். அந்த விசாரணையின்போது, கையொப்பம் வைத்த அரசாங்கக் கட்சி அங்கத்தவரில் சிலர் அவை தங்களுடைய கையொப்பம் அல்லவென்று சிலரும், தாம் போட்ட கையொப்பங்களை

வாபஸ் செய்வதாக மற்றும் சிலரும் என்னிடம் கூறினார்கள். இதன் காரணமாக இக்குற்றப் பத்திரிகையை சமர்ப்பிக்க முடியாதென்று அவ்விருவரிடமும் கூறினேன். இப்படிச் செய்ததனால் நாட்டில் ஏற்பட இருந்த அராஜகத்தை என்னால் தடுக்க முடிந்தது” என்று தன்னுடைய வாழ்க்கை வரலாற்று நூலில் கூறுகிறார்.

தமிழர்களுக்கும், அரசாங்கத்துக்குமிடையே நல்லெண்ணத்தை உண்டு பண்ணவும், நாட்டில் சமாதானத்தை ஏற்படுத்தவும் முஹம்மத் பாடுபட்டார். இதன் காரணமாக ஈ.பி.ஆர். எஸ்.எப். தலைவரும், வட - கிழக்கு மாகாணத்தின் முதல் மந்திரியுமான வரதராஜ பெருமானைச் சந்திப்பதற்கு திருகோணமலை சென்றார்; ஆனால் அவருடைய முயற்சிகளை அன்றைய ஜனாதிபதி ஆதரிக்கவில்லை. பின்னர் புலிகளைச் சந்திப்பதற்காக யாழ்ப்பாணம் செல்ல இருந்த சபாநாயகரை ஜனாதிபதி விஜயதுங்க தடை செய்தார். இதனால் அவருடைய முயற்சிகள் பலனற்றுப் போயின.

வட - கிழக்குப் பகுதிகளிலிருந்து புலிகளால் துரத்தியடிக் கப்பட்ட முஸ்லிம் அகதிகளுக்கு நிவாரணம் வழங்குவதற்கு முஸ்லிம் நாடுகளிலிருந்து உதவி பெற்று அவர்களுடைய துயரத்தைத் துடைத்தார். முஸ்லிம் பள்ளி வாசல்களுக்கும், மத்சாக்களுக்கும் கல்விநிலையங்களுக்கும் முஸ்லிம் இஸ்லாமிய வங்கியிலிருந்து நன்கொடை வருடாவருடம் வருவதற்குரிய வசதியை ஏற்படுத்தி வைத்தார். இவ்வங்கியின் நிதி உதவியிலிருந்து இன்று நூற்றுக்கணக்கான, முஸ்லிம் மாணவர்கள், சர்வகலாசாலைகளில், மருத்துவ துறையிலும் பொறியியல் துறையிலும் கல்வி கற்று வருகிறார்கள். இதே போன்று பல தான தர்மங்களை இன்றும் முஹம்மத் செய்து வருகிறார். கொழும்பில் இஸ்லாமிய நிலையம் ஒன்றை ஸ்தாபித்து அதன் மூலம், முஸ்லிம்களின் இஸ்லாமிய வளர்ச்சிக்காகவும், முஸ்லிம்களின் கல்விக்காகவும் பாடுபட்டு வருகிறார்.

அகில உலக முஸ்லிம் காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்தில் சிரேஷ்ட உதவித் தலைவராக இருக்கும் முஹம்மத் இச்சங்கத்தின் மூலம் உலக முஸ்லிம்களின் நல்வாழ்வுக்குப் பணியாற்றுகிறார். சலூதி அரேபியாவிலுள்ள நாபிதா அல் ஆலம்' என்ற 'உலக முஸ்லிம் சபையில் ஒரு முக்கிய அங்கத்தவராயிருக்கிறார். உலக முஸ்லிம்களை ஒரே குடையின் கீழ் கொண்டு வரும் நோக்கத்துடன் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இச்சங்கம் இன்று அரும்பெரும் பணியைச் செய்து வருகிறது. முஹம்மத் அவர்களுடைய ஐம்பது வருட அரசியல் வாழ்க்கையை சிறப்பிக்குமுகமாக பண்டாரநாயக்கா சர்வதேச மண்டபத்தில் நிகழ்ந்த வைபவத்தில் உரையாற்றிய பாகிஸ்தான் செனட் சபைத் தலைவரான கான் "முஸ்லிம்களினதும், பொது மக்களினதும் நல் வாழ்வுக்காகப் பாடுபடுபவர்களுக்கு அல்லாஹ் நீண்ட ஆயுளைக் கொடுப்பான்" என்று கூறியதற்கு நாமும் ஆமீன் கூறி அவருக்கு நீண்ட ஆயுளை வழங்குமாறு அல்லாவிடம் பிரார்த்திப்போமாக.

முஸ்லிம் மறுமலர்ச்சியின் தந்தை பதியுத்தீன் மஹ்முத்

எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல் எழுதிய 'கலாநிதி பதியுத்தீன் மஹ்முதின் கல்விப் பணிகள்' என்ற நூலுக்கு எழுதிய முகவுரை)

ஜனாப் ஜெமீல் அவர்களின் 'கலாநிதி பதியுத்தீன் மஹ்முதின் கல்விப் பணிகள்' என்ற நூல் அளவில் சிறியதாயிருந்தாலும், அதன் உள்ளடக்கம் மிகவும் பரந்திருக்கிறது. இலங்கையின் இருபதாம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றில், சிறப்பாக, இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாற்றில், ஒரு பெரும் செல்வாக்கை ஏற்படுத்திய ஒரு மாபெரும் கதாநாயகனின் வாழ்க்கை வரலாற்றை இந்நூல் கொண்டுள்ளது. கலாநிதி பதியுத்தீன் மஹ்முத் முஸ்லிம் சமூகத்திற்கு ஆற்றிய சேவை அளப்பரியது. அரசியல், சமூகம், கல்வி என்ற இத்துறைகளில் அவர் முஸ்லிம் சமூகத்திற்கு ஆற்றிய சேவை, அவர் 1939-ம் ஆண்டில் தனது பட்டப்படிப்பை அலிகார் சர்வ கலாசாலையில் முடித்துக் கொண்டு, இலங்கை திரும்பியதும் ஆரம்பமான அவருடைய சமூகச் சேவையின் காலத்தில் முஸ்லிம்களின் அரசியல், சமூக, கல்வி நிலையோடு, அவர் 1997-ம் ஆண்டில் மறைந்த பிறகு இருந்த முஸ்லிம்களின் நிலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில், அவருடைய சேவையின் தாத்திரியம் விளங்கும்.

1939-ம் ஆண்டில் சட்டசபையில் முஸ்லிம்களுக்கென்று ஓர் அங்கத்தவர்கூட இல்லாதிருந்த ஒரு பரிதாப நிலையில், அரசியல் அனாதையாக முஸ்லிம் சமூகம் இருந்தது. ஆனால் 1997-ம் ஆண்டில் மக்கள் முன்னணி அரசாங்கத்தில், மூன்று அமைச்சர்களோடு இரண்டு பிரதி அமைச்சர்களும் இருக்கின்ற

னர். ஒரு முஸ்லிம் அரசியல் கட்சியின் உதவியோடு இவ்வரசாங்கம் நிறுவப்பட்டிருக்கிறதென்றால், முஸ்லிம்களின் அரசியல் செல்வாக்கு, இக்காலப் பகுதியில், எவ்வளவு வளர்ந்திருக்கிறதென்பது சொல்லாமலேயே விளங்கும். 1939-ம் ஆண்டில் அகில இலங்கை முஸ்லிம் அரசியல் மகாநாடொன்றை' அவர் ஆரம்பித்து, முஸ்லிம் சமூகத்தில் அவர் ஏற்றிய விளக்கு, 1997-ம் ஆண்டில் சுடர்விட்டுப் பிரகாரிப்பதை நாம் காணலாம். முஸ்லிம் சமூகத்தின் அரசியல் எழுச்சிக்கு அவர்தான் முக்கிய காரணமென்றால் அதை யாராலும் மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது. தனது இறுதி காலத்தில், முஸ்லிம் அரசியல் கட்சிக்குத் தனது ஆதரவை வழங்கினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒரு சமூகத்தின் கல்வி நிலையைக் கணிப்பதற்கு அச்சமூகத்தில் எத்தனை சர்வகலாசாலை பட்டதாரிகள் இருக்கிறார்கள் என்பது ஓர் அளவுகோல். இலங்கை பல்கலைக் கல்லூரி ஆரம்ப காலந்தொட்டு ஏறக்குறைய 1960-ம் ஆண்டு வரையிலான, காலப்பகுதியில், இலங்கைச் சர்வ கலாசாலையில் முஸ்லிம் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை விரல் விட்டு எண்ணக் கூடியதாக இருந்தது. சர்வகலாசாலையின் முழு மாணவர்களில் 1%தான் முஸ்லிம் மாணவர்களாக இருந்தனர். இன்றைய கணக்கெடுப்பின்படி 7% விகிதத்தினர் இன்று எல்லா சர்வகலாசாலைகளிலும் கல்வி பயில்கின்றார்கள். கலாநிதி பதியுத்தீன் மஹ்மூத் 1960-64 ஆண்டுக் காலப் பகுதியிலும், 1970-77-ம் ஆண்டு காலப் பகுதியிலும், கல்வி அமைச்சராகவிருந்து ஆரம்பித்த மகாவித்தியாலயங்களும், மத்திய - மகாவித்தியாலயங்களும், இவ்வித்தியாலயங்களுக்கு நியமித்த ஆசிரியர்களும், இவ்வித்தியாசாரம் வளர்வதற்கு ஒரு காரணம் என்றால் அது மிகையாகாது. முக்கியமாக, அவர் அமுலுக்குக் கொண்டு வந்த தரப்படுத்தல் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மாணவர்களுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது. அவருடைய பணி, மகா வித்தியாலயங்களின் எண்ணிக்கையைக் கூட்டுவதிலும், முஸ்லிம் ஆசிரியர்களை அதிகமாக நியமித்தலிலும்

மாத்திரம் தங்கியிருக்கவில்லை. முஸ்லிம் சமூகத்தில் ஒரு விழிப்புணர்ச்சியையும், ஒரு புதிய பரம்பரையினரையும், உருவாக்கியதில்தான் அவருடைய சேவை தங்கியிருக்கிறது.

பதியுத்தீன் மஹ்மூத், 1924-ம் ஆண்டில், முஸ்லிம் லீக் வாலிபர் இயக்கத்தின் செயலாளராகவும், பின்பு அவர் 1939-ம் ஆண்டில் நாடு திரும்பியபோதும், முஸ்லிம்களின் அரசியல் வாழ்க்கை தேங்கிக் கிடந்தது. முஸ்லிம்களின் அரசியல் நல் வாழ்வுக்காக அன்று இயங்கிக் கொண்டிருந்த முஸ்லிம் லீக், ஆங்கிலம் கற்று வந்தக்கத்தின் பணம் ஈட்டக்கூடிய ஆங்கிலேய ரோடு ஒத்துழைக்கும் உயர் வர்க்கத்தினரின் அதிகாரத்தில் இருந்தது. அவர்கள் அரசியல் சலுகைகளுக்காக, அரசாங்கத்திடம் யாசித்திருந்தனர். இந்தத் தாழ்வு மனப்பான்மையிலிருந்து முஸ்லிம்கள் விடுபட வேண்டுமென்றும், தங்கள் உரிமைக்காகப் போராட வேண்டும் என்றும் சமூகத்திற்குக் கற்றுக் கொடுத்தவர் பதியுத்தீன் மஹ்மூத் அவர்களே.

1948-ம் ஆண்டு இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் வழங்கப்பட்ட நாள் தொடக்கம், 1956-ம் ஆண்டுவரையில் முஸ்லிம், அரசியல் தலைவர்கள் சலுகைகளுக்காக அரசாங்கத்திடம் யாசித்து நின்றனர். அன்றைய ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம், முஸ்லிம்களை அரசியலில் ஒரு பூஜ்யமாகவே கணக்கிட்டது. ஒரு சிலருக்குப் பதவிகளை வழங்கி முஸ்லிம் சமூகத்தை ஏமாற்றினர். முஸ்லிம் பாடசாலைகளில் 75% விகிதத்தினர் முஸ்லிம்களாக இருந்தாலும், அது ஒரு தமிழ் பாடசாலையாகவும், ஒரு தமிழ் தலைமை ஆசிரியரைக் கொண்டதாகவும் இருந்த நிலையை மாற்றி 51% சதவிகிதத்தினர் முஸ்லிம் மாணவர்களாக இருந்தால் ஒரு முஸ்லிம் பாடசாலையாகக் கணிக்கப்படுவதோடு ஒரு முஸ்லிம் தலைமை ஆசிரியரைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும் என்ற சட்டத்தை 1956-ம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட மக்கள் அரசாங்கம் அமுலுக்குக் கொண்டு வருவதற்குப் பின்னணியில் இருந்தவர் பதியுத்தீன் மஹ்மூத் அவர்களே. 1956-ம் ஆண்டுவரைக்கும் முஸ்லிம் சமூகம் கண்மூடித்தனமாக

தம்மை உதாசினம் செய்து வந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை ஆதரித்திருந்த நிலையில், அரசியல் தீர்க்க தரிசனத்துடன் செயல்பட்டவர்தான் பதியுத்தீன் மஹ்மூத். முஸ்லிம் தலைவர் களெல்லாம் ஒரு பக்கம் நிற்க, அன்றைய அரசாங்கத்திலிருந்தும், விலகி, சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி என்ற ஒன்றை ஒரு சிலருடன் பண்டாரநாயக்கா ஸ்தாபித்த சமயத்தில் அவருக்குப் பக்கபலமாக நின்று முஸ்லிம் சமூகத்தின் எதிர்கால அரசியல் வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டார் பதியுத்தீன் மஹ்மூத். அவருடைய அரசியல் கொள்கையைப் பார்த்துக் கைகொட்டி சிரித்த ஏனைய முஸ்லிம் தலைவர்கள், 1956-ம் ஆண்டில், பண்டாரநாயக்க பொதுத்தேர்தலில் அமோக வெற்றி பெற்று மக்கள் அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்திய பிறகுதான் அவருடைய அரசியல் தீர்க்கதரிசனத்தை உணர்ந்தனர்.

அவருடைய அரசியல் ஞானம் இளமைப் பருவத்திலேயே பிரதிபலிக்கத் தொடங்கியது. அலிகார் சர்வகலாசாலையில் கல்வி கற்கும் சமயத்தில், வேற்று நாட்டிலிருந்து வந்த ஒரு மாணவன் என்றாலும், அகில இந்திய மாணவர் சம்மேளனத்தின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டமை அவருடைய ஆளுமையையும், எல்லோரையும் வசீகரிக்கக் கூடிய தன்மையையும் காட்டுகிறது. அவர் இந்திய சுதந்திரத்திற்காக, பர்மா, சிங்கப்பூர், மலேயா போன்ற நாடுகளில் கூட சொற்பொழிவாற்றியிருக்கிறார். பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம் கொடிகட்டிப் பறந்த காலம். ஆங்கிலேயருக்கெதிராகப் பேசிய காந்தி, நேரு போன்றவர்களைக்கூட சிறையிலிட்ட காலம். அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்ட பதியுத்தீன், 1936-ஆம் ஆண்டு லக்னோவில் நடந்த மாணவர் சம்மேளனத்தின் மகாநாட்டுக்குத் தலைமை வகித்ததோடு, தன்னுடைய தலைமையுரையில் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராகப் பேசினார் என்றால் அவருடைய அரசியல் உணர்வு எவ்வளவு ஆழமாக அவரிடம் பதிந்திருந்தது என்பதை நாம் ஊகிக்கலாம்.

இலங்கையின் மிதவாத அரசியல் தலைவர்களின் கொள்கையை எதிர்த்தார். பாமர மக்களின் குரலை எதிரொலிப்பதாய் இருக்க வேண்டும் அரசாங்கம், என்ற கொள்கையைக் கொண்ட பண்டாரநாயக்கவோடு அவர் சேர்ந்ததில் வியப்பில்லை. வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவத்தை அவர் எதிர்த்தார். இலங்கை அரசியல் சனத்தொகை அடிப்படையிலேயே பிரதிநிதித்துவம் அமைய வேண்டும் என்ற கொள்கையைக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் நாட்டில் பலபாகங்களிலும் சிதறி வாழும் முஸ்லிம்களுக்கு நியாயமான பிரதிநிதித்துவம் இருக்க வேண்டும் என்று கூறினார்.

1939-ம் ஆண்டில் கொழும்பு சாகிராக் கல்லூரியில் நடந்த மகாநாட்டில், 'நாங்கள் ஐரோப்பியர்களை விட எந்த வகையிலும் குறைந்தவர்களல்ல. வர்த்தகத்திலும் ஐரோப்பியர்களை விட நாமே உயர்ந்தவர்கள். இந்த நாட்டு வரலாற்றில் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவர்கள். ஆனால் இன்றைய அரசியலில் நாங்கள் வேட்களைப் போன்று பின்தள்ளப்பட்டுள்ளோம். ஒரு சமூகம் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு அதன் பங்கை நிறைவேற்ற வேண்டுமானால் அந்தச் சமூகத்துக்குரிய அரசியல் உரிமைகள் வழங்கப்படுவது அவசியமாகும். அவர் முஸ்லிம் சமூகத்திற்குச் சலுகைகளைக் கேட்டு அன்றைய அரசாங்கத்திடம் யாசகம் கேட்கவில்லை. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் 1948-ம் ஆண்டு, அரசாங்கத்திலும், 1965-ம் ஆண்டு அரசாங்கத்திலும் முஸ்லிம்களுக்கு ஒரேயொரு அமைச்சர் பதவிதான் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அதுவும் வேறு யாராலும் வேண்டப்படாத பிரச்சினையுள்ள தொழில் அமைச்சு மாத்திரம்தான் வழங்கப்பட்டிருந்தது. முஸ்லிம்கள் மாற்றாந்தாய் குழந்தையைப் போல் நடத்தப்பட்டனர். 1956-ம் ஆண்டின், 'மக்கள் அரசாங்கத்தாலும்', 1960-ம் ஆண்டின் முற்போக்கு, அரசாங்கத்தாலும், முஸ்லிம்களுக்குப் பல உரிமைகள் வழங்கப்பட்டிருந்தாலும் கூட முஸ்லிம்கள் பிற்போக்கு சக்தியின் பிரதி பிம்பமாக விளங்கிய ஐக்கிய தேசியக் கட்சியைத்தான் ஆதரித்தார்கள் என்றால் அவர்களுடைய அரசியல் அறியாமை

யைக் கூறுவதா அல்லது அடிமைத் தன்மையைக் கூறுவதா? புரட்சி மனப்பான்மையும், சமூக உணர்வும், அரசியல் ஞானமும் கொண்ட ஒரு புதிய பரம்பரையைத் தோற்றுவிப்பதற்கு பதியுத்தீன் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். 1968-ம் ஆண்டில் நடந்த கல்முனை இடைத் தேர்தல் இச்சந்தர்ப்பத்தை அவருக்களித்தது. டட்லி சேனா நாயக்காவின ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் முஸ்லிம்களை உதாசீனம் செய்ததை எடுத்துக் காட்டுவதற்கும், முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் உணர்ச்சி மிக்க ஓர் இளைஞர் பரம்பரையையும் உருவாக்குவதற்கும், இவ்விடைத் தேர்தல் அவருக்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தை அளித்தது. 'இஸ்லாமிய சோஷலிச முன்னணி' என்ற ஓர் இயக்கத்தை ஆரம்பித்தார். 1956-ஆம் ஆண்டு மக்கள் அரசாங்கத்தினாலும், 1960-ம் ஆண்டு முற்போக்கு அரசாங்கத்தினாலும் நிறுவப்பட்ட மகாவித்தியாலயங்களும், வழங்கப்பட்ட ஆசிரிய நியமனங்களும், முஸ்லிம் கல்வி வளர்ச்சிக்கு அடித்தளம் இட்டதென்றாலும் இக்கல்லூரிகளில் ஓர் உணர்ச்சிமிக்க சமூக பற்றுள்ள, அரசியல் தெளிவுள்ள ஒரு புதிய பரம்பரையினர் தோன்றினர். இப்புதிய பரம்பரையினர்தான் பதியுத்தீன் மஹ்மூத் தோற்றுவித்த 'இஸ்லாமிய சோஷலிச முன்னணி' இயக்கத்தின் போராளிகளாக மாறினர். இவ்விடைத் தேர்தலில், இஸ்லாமிய சோஷலிச முன்னணி ஆதரித்து ஒரு முஸ்லிம் வேட்பாளர் வெற்றி பெறுவதற்குக் காலாக நின்றனர். அத்தோடு 1970-ம் ஆண்டு ஒரு முற்போக்கு அரசாங்கம் நிறுவப்பட்டதற்கு, இவ்விளைஞர் பரம்பரையினர் தம் பங்கை ஆற்றினர். 1977-ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு அரசியல் உலகில், பிற்போக்கு சக்திகளின் ஆதிக்கம் முஸ்லிம் சமூகத்தை வெகுவாகப் பாதித்தது. இப்பிற்போக்கு அரசாங்கத்தில் ஒரு சில முஸ்லிம் தலைவர்கள் அமைச்சர்களாக இருந்தாலும், பெயரளவில்தான் அவர்கள் அமைச்சர்களாக இருந்தனர்; அவர்களால் முஸ்லிம் சமூகத்திற்கு எவ்வித நன்மையும் ஏற்படவில்லை. முஸ்லிம் சமூகத்திற்கு எவ்வித நன்மையும் ஏற்படவில்லை. முஸ்லிம் சமூகம் திரும்பவும் உதாசீனம் செய்யப்பட்டது. அரசாங்க நியமனங்க

ளிலும், பொருளாதாரத் துறையிலும் கல்வியிலும் முஸ்லிம்கள் ஓரவஞ்சகமாக நடாத்தப்பட்டனர். வடக்கையும் கிழக்கையும் சேர்த்து ஓர் அரசாங்கத்தை அமைத்து, அங்குள்ள மக்களுக்கு சுயநிர்ணய உரிமை வழங்கப்படல் வேண்டும் என்ற தமிழ் மக்களின் கோரிக்கைக் கிணங்க, இந்திய அரசாங்கத்தின் உந்துதலின் பேரில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தில் முஸ்லிம்கள் என்ற ஓர் இனம் குறிப்பிடப்பட வேயில்லை. இவ்வொப்பந்தத்தில் முஸ்லிம்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டனர். இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்கு ஆலோசனை சொன்ன 'தெற்கு ஆலோசனை சபை', முஸ்லிம்களைப் பற்றி நாம் கவலைப்படத் தேவையில்லை என்று கூறினர். ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தனா அரசாங்கம் முஸ்லிம்களுக்குச் செய்த மகாபெரும் துரோகம் இது. மரத்திலிருந்து விழுந்தவனை மாடு முட்டியது போல, அடுத்த அடியாக எந்தவொரு அரசியல் கட்சியும் பொதுத் தேர்தலில் 12% விகிதம் வாக்குகளைப் பெறாவிட்டால் அக்கட்சியின் வாக்குகள் நிராகரிக்கப்படுவதோடு, அக்கட்சியும் அரசியல் கட்சியாக இயங்க முடியாது என்ற சட்டத்தை அரசியல் சாசனத்தில் புகுத்தியது இந்தப் பிற்போக்கு அரசாங்கம். முஸ்லிம் சமுதாயம், முக்கியமாக இப்புதிய பரம்பரையினர் ஒரு தலைவனைத் தேடி நின்றது. இப்புதிய தலைமுறையின் தலைவனாக, கிழக்கிலங்கையில் அஷ்ரப் என்ற ஒருவர் தோன்றினார். சூறாவளியாக எழுந்தது முஸ்லிம்களின் எழுச்சி. அவ்வெழுச்சி 'முஸ்லிம் காங்கிரஸ்' என்ற பெயரைச் சூடிக் கொண்டது. பதினேழு வருடங்கள் ஆட்சி செய்த, முஸ்லிம்களுக்கெதிரான அரசாங்கத்தை முறியடிப்பதற்கும் இளந்தலைமுறையினரின் தலைவியாக பண்டாரநாயக்காவின் புதல்வி சந்திரிகாவின் தலைமைத் துவத்தைக் கொண்ட ஒரு புதிய அரசாங்கம் நிறுவப்படுவதற்கும், 'முஸ்லிம் காங்கிரசின்' பங்கு அளப்பரியது. பதியுத்தீன் மஹ்மூத் அவர்களின் தலைமையில் அன்று தோன்றிய புதிய பரம்பரையினர்தான், இம்முஸ்லிம் காங்கிரசின் ஆணிவேராக அமைந்தனர். பதியுத்தீன் விட்டுச் சென்ற பணியை அஷ்ரப் தொடர்வதற்

குக் காரணம் முஸ்லிம் இளைஞர்களிடையே தோன்றிய இவ்வேட்கையே என்றால் அது மிகையாகாது.

பதியுத்தீன் மஹ்மூத் கல்வி அமைச்சராக இருந்து ஆற்றிய சேவை முஸ்லிம் மக்களுக்கு மாத்திரமல்ல. இந்நாட்டு மக்கள் எல்லோருக்கும் பயன்பட்டது. தனியார் நிறுவனங்களினதும், மிஷனரிமார்களினதும் ஆதிக்கத்திலிருந்த கல்வி மக்கள் பொதுச் சொத்தாக மாறியதற்கு பதியுத்தீன் மஹ்மூத் அவர்களால் அமுலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட 'தனியார் பாடசாலைகள்' அரசாங்க மயமாக்கப்படல்' என்ற சட்டமே. இதனால் உதவி நன்கொடைப் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்கும் மாணவர்களுக்கும் அரசாங்கப் பாடசாலைகளுக்குமிடையே இருந்த ஏற்றத்தாழ்வு அகற்றப்பட்டது. எல்லோருக்கும் சம வாய்ப்பினை இச்சட்டம் அமைத்தது.

ஏழ்மையில் வருந்திக் கிடந்த கிராம மக்களின் குழந்தைகளுக்கும் தரமான கல்வி கிடைக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. புதிய கட்டடங்களும், தளபாடங்களும், விஞ்ஞான, தொழிற்கல்விக் கூடங்களும் அமைக்கப்பட்டதோடு, திறமையுள்ள அதிபர்களும், சிறந்த ஆசிரியர்களும் கிராமப் புறப்பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். அதிகமான கிராமப்புற மாணவர்கள் சர்வ கலாசாலையில் சேர்ந்து கல்வி கற்றனர்; ஏழை கிராமப்புற மாணவர்களுக்கு வரப்பிரசாதமாக அமைந்ததுதான் பதியுத்தீன் மஹ்மூத் அமுலுக்குக் கொண்டு வந்த தரப்படுத்தல்' என்பது. இதனால் மிகவும் வசதிகள் கொண்ட நகரப் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்கும் மாணவர்கள் ஓரளவு பாதிக்கப்பட்டார்களென்றாலும், கிராமப்புற மாணவர்கள் இதனால் பெரிதும் பயனடைந்தார்கள். இம் மாணவர்களின் கல்விப் பசியைத் தீர்ப்பதற்கு, புதிய சர்வகலா சாலைகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. அதிகமான கிராமப்புற மாணவர்கள், வைத்தியர்களாகவும், பொறியியலாளர்களாகவும், அரசாங்க நிர்வாக சேவை உத்தியோகத்தர்களாகவும் கடமையாற்றத் தொடங்கினார்கள். இலங்கை சமுதாயம் உலகிலேயே 'கல்வியறிவு

பெற்ற ஒரு விறுவிறப்புள்ள சமுதாயமாக கணிக்கப்பட்டது. சர்வதேச அரங்குகளிலும், சர்வகலாசாலைகளிலும், உலகஸ்தா பனங்களிலும் இலங்கை அறிஞர்களின் செல்வாக்குப் பரவியது. இவையெல்லாவற்றிற்கும் காரணம், பதியுத்தீன் கல்வி அமைச்சராக இருந்து நாட்டிற்கு ஆற்றிய சேவை என்றால் அது மிகையாகாது.

காலஞ்சென்ற பதியுத்தீன் அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களில் நானும் ஒருவன். 1960-ம் ஆண்டு தொடக்கம். கல்வி இலாகாவில் அவருடைய நேரடி மேற்பார்வையில் கடமையாற்றிய உத்தியோகஸ்தன் என்ற முறையில் அவருடைய எண்ணங்களையும் அபிலாஷைகளையும், கொள்கைகளையும் அறிந்தவன் நான். இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்யத்தின் மகோன்னதத்தைப் பற்றியும், இன்று தாழ்ந்த நிலையிலுள்ள உலக முஸ்லிம் சமுதாயம் எழுச்சி பெற்று திரும்பவும் தன்னுடைய மகத்துவத்தை உலகம் பூராவும் பிரகாசிக்கச் செய்யும் காலத்தைப் பற்றி கனவு கண்டார்.

எதிர்காலத்தில் எழுச்சி பெற்று வரும் முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் ஓர் அங்கமாக இலங்கை முஸ்லிம்கள் வளர வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். அவருடைய இந்த எண்ணங்களினால் பாதிக்கப்பட்ட நான், அவருடன் சேர்ந்து முஸ்லிம் சமூகத்தின் கல்வி வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபட்டேன். அவருடைய எண்ணங்களின் தாத்தியத்தை உணர்ந்து செயல்பட்ட நான் செல்வாக்குள்ள பலரின் பயமுறுத்தல்களுக்கு ஆளாக்கப்பட்டேன். அப்பொழுது அவர் என்னை அழைத்து 'வாழ்ந்தால் சிங்கம்போல வாழவேண்டும். சாவது ஒருமுறைதான். பயமின்றி உன்னுடைய கடமையைச் செய்' என்று கூறி அனுப்பினார். என்னுடைய உயிருக்கு ஆபத்து நேர்ந்த சமயங்களில், மறைவாக இருந்து என்னைக் காப்பாற்றி இருக்கிறார்.

இஸ்லாமிய தத்துவக் கவிஞன்

புரட்சிக்கமாலின் கவிதைகள் பற்றிய ஓர் ஆய்வு

புரட்சிக் கமால் என்ற புனை பெயரில் இலக்கிய உலகில் கவிஞனாக வலம் வந்த, ஏறாவுரைச் சேர்ந்த எம்.எம். சாலிஹ் உண்மையில் இஸ்லாமிய தத்துவஞானத்தின் பிரதிநிதியாக விளங்கினார். இஸ்லாமிய நபித்துவ தத்துவத்தில் ஊறிப் போயிருந்த, புரட்சிக் கமாலின் கவிதைகளில், பெரும்பாலும் சூபித்துவக் கருத்துக்கள் வியாபித்திருப்பதை நாம் காணலாம். இவருடைய 'புரட்சிக்கமால் கவிதைகள்' என்ற கவிதை நூல் 1963-ம் ஆண்டுக்கு முன்னர் அவர் பாடிய கவிதைகளையே உள்ளடக்கியிருக்கிறது. 1962-ஆம் ஆண்டுக்கும் அவர் இவ்வுலகை விட்டுப் பிரிந்த 1996-ஆம் ஆண்டுக்குமிடையில் அவருடைய எண்ணத்தில், கருத்தில், நடைமுறையில், ஒரு பெரும் மாற்றத்தைக் கண்டேன். இந்த முப்பத்தி நான்கு வருட காலத்தில் அவர் எழுதிய கவிதைகள் தான் அவருடைய இவ்வெண்ண மாற்றத்தை விளக்கும். இக்காலப் பகுதியில் அவருடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. தமிழகத்தின் சூபித்துவ ஞானிகளான மஸ்தான் சாஹிபு, பீர் முகம்மதப்பா போன்றவர்களின் கவிதைகளினாலும் கருத்துக்களினாலும் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டார். இஸ்லாமிய தத்துவஞானத்தின் மாமேதையான முகியத்தின் அப்துல் காதிர் ஜெய் லானியைத் தமது ஆதம் குருவாக ஏற்றிருந்தார். 1962-ம் ஆண்டுக்கு முற்பட்ட காலத்திலும் புரட்சிக் கமாலின் கவிதைகளில் இக்கருத்துக்கள் தொனிக்கின்றன. இக்காலப் பகுதியில் முழுமை பெறாத அவருடைய சூபித்துவக் கருத்துக்களின் ஆரம்பத்தைத்தான் இக்கவிதைகளில் காண்கிறோம். இஸ்லாமிய கவிச்சக்கரவர்த்தி உமறுப்புலவரின் கவிதைகளின் செல்வாக்கினையும் இவருடைய கவிதைகளில் காண்கிறோம். அவ

ருடைய கருத்துக்கள் எப்படி முடிவு பெறவில்லையோ அதே போல அவருடைய கவிதைகளும் முழுமையாக அச்ச வாகன மேறவில்லை. அவரே தன்னுடைய கவிதைத் தொகுதியின் முகவுரையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

'ஆண்டு பலவாக
ஆவிசூல் கொண்டு
ஈன்ற என் செல்வங்கள்
எத்தனையோ...? அத்தனையில்
என்னை மறந்து
எடுபட்டுச் சென்றனவும்
பின்னர்தலை காட்டப்
பிழைத்து மறுத்தனவும்
போக, பொருந்தியவை
பொதிந்து தருகின்றேன்!

ஒரு முஸ்லிம் அடிக்கடி மறுமையைப் பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பான். வயது முதிர், முதிர் இச்சிந்தனை அவனை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கும். இவ்வலக வாழ்வின் நிலை யாமை' பற்றியும் நித்தியமான அவ்வலகைப் பற்றியும், அதற்காக தன்னைத் தயார் படுத்தியும் கொள்வான். அல்லாஹ்வின் ஏவல்களைக் கடைப்பிடித்தும், விலக்கல்களைத் தடுத்தும், தன்னுடைய இஸ்லாமிய வாழ்க்கையை இஸ்லாமிய முறைப் படி அமைத்துக் கொள்வான். கியாமத்து நாளைப் பற்றியும், 'சக்கராத்தைப்'* பற்றியுமே அவனுடைய சிந்தனையெல்லாம் இருக்கும். புரட்சிக்கமால் தன்னுடைய கவிதை நூலில் 'இறுதி வேட்கை இது' என்ற கடைசிக் கவிதையில் தன்னுடைய இறுதி ஆசையைப் பற்றி அல்லாஹ்விடம் கூறுகிறார்.

'சுமையாய் நெஞ்சின் சுழிக்குள்ளே
சுழலும் ஈனப் புன்மைகளை
இமைப்போ தகற்றி, நீராக்கு

* சக்கராத்து - மரணப் படுக்கையில் மனிதன் வேதனைப்படும் அவஸ்தை.

நலனை ஒறுத்து நலஞ்சேர்க்கும்
 நல்லாண்மைக்கு இலக்காக்கு!
 என்றும் எங்கும் எந்நிலையும்
 இறைவா! உன்னில் சுஜுதாக்கும்*
 குன்றாய் என்னை குணமாக்கு
 குமையா வாழ்வின் அமைவாக்கு
 இறுதிவேட்கை இதுவாகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில், ஈழத்து முஸ்லிம் கவிஞர்களுக்கும், ஏனைய மதத்தைச் சேர்ந்த கவிஞர்களுக்கும் உள்ள முக்கிய வித்தியாசம் என்னவென்றால், உலக வாழ்வைப் பற்றியும் இயற்கையைப் பற்றியும் காதல் போர், அடிமைத்தனம், சமூகம், நாடு போன்றவைகளைப் பற்றியும், பிற மதக் கவிஞர்கள் பாடுவதே மரபு என்றிருக்க, முஸ்லிம் கவிஞர்களுடைய கவிதைகளில் இஸ்லாமிய தத்துவம் இழையோடிருப்பதைக் காணலாம். இயற்கையிலும் இவர்கள் இறைவனையே காண்கிறார்கள். இந்தக் கருத்தை ஈழத்து முஸ்லிம் கவிஞர்களுள் ஒருவரான எம்.சி.எம். சுபைர் 'எழுதிய' பிரார்த்தனை' என்ற கவிதையில் அவருடைய இறுதி வேட்கையை நாம் காண்கிறோம்.

'எந்தன் பணியெல்லாம் ஏழை
 எனியோர் வாழ்வுக் காகட்டும்!
 நொந்துவாடும் யாவர்க்கும்
 நோவை நீக்க உதவட்டும்!
 நல்லோர் பாதை தனிலென்னை
 நடத்தியருள்வாய் ரஹ்மானே!

தமிழ் நாட்டில் தோன்றிய சூபித்துவ மெய்ஞ்ஞானிகள், பெரும்பாலும் இவ்வுலக வாழ்க்கையின் பொய்மையைப் பற்றியும், வாழ்க்கை நிலையாமையைப் பற்றியும் பாடி மனித வாழ்வில் ஒரு பயனுமில்லை என்றும் தங்கள் கவிதைகளில்

* தொழுகையின் ஒரு நிலை

விதியைப் பற்றிய கருத்துக்களைப் புகுத்தினார்கள். இஸ்லாமிய தத்துவத்தில் ஊறிப் போயிருந்த கவிஞர் 'கமால்' 'உலக வாழ்வில் நம்பிக்கையையும் ஊட்டி மனித வாழ்வின் குறிக் கோள் இறைவனின் வழியில் நடப்பதோடு, சமுதாயத்திற்கும் பயன்படுதலே' என்று கூறினார். மஸ்தான் சாகிபு மனித வாழ்வைப் பற்றியும், மனித உடலைப் பற்றியும் பாடுவதைப் பார்ப்போம்.

'வையம் பொய்யென்றே மறையோல மிட்டதெல்லாம்
கையுமெய்யுமாச்ச தென்றன் கண்ணே றகுமானே!
பீற்றல் துருத்தி தலைப் பீக்குழியைச் சாக்கடையெச்
காத்தேன் வளர்த்தே னென்கண்ணே றகுமானே!
சோற்றுப் பொதியைச் சுமந்தே யலைந்து சுழற்
காற்றுத் துரும்பானேன் கண்ணே றகுமானே!

இனி, புரட்சிக்கமால், மனித வாழ்வின் பொருளைப் பற்றியும் கொள்கையைப் பற்றியும் பாடுவதைப் பார்ப்போம். புரட்சிக்கமாலின் கவிதைகளில் சூபித்துவக் கருத்துக்கள் இழையோடிருப்பதைக் காணலாம். "காயமே இது பொய்யடா காற்றடைத்த பையடா" என்ற பாடல்களை அடிக்கடி முணுமுணுப்பார். வாழ்க்கை நிலையாமையையும் பொய்மை வாழ்வைப் பற்றியும் அடிக்கடி கூறுவார்.

"யாக்கை நிலை கடந்த
வாழ்க்கை வசம் வேண்டும்"

இதே கருத்தை மஸ்தான் சாகிபு பின்வரும் கவிதையில் பாடியிருக்கிறார்.

"எண்சா னுடம்பு மொருபோது மழியா தென்ற
எண்ண மொழியாத வம்பன்"

இனி புரட்சிக் கமால் பாடுவதைக் கேளுங்கள்.

'மூச்சின் தளையொடிந்து
தூக்கம் விழிப் பொழிந்த
சூக்குமத்துக் கப்பாலோர்
வாழ்க்கை வசம் வேண்டும்.'

தன்னுடைய எண்ணங்களால் செயல்களால் அல்லாஹ்வைத் திருப்திப்படுத்தவே கவிஞரின் கொள்கையாக இருந்தது. வாழ்க்கையின் பயனும் அதுதான்.

“உன் திருப்தி - என்னும்
என்னுடைய வாழ்வை
எங்கிருத்தி யுள்ளாய்
அங்கு சுவை கொள்வேன்
கோடி, பெறும் கோடி
கொண்ட சுகப் பேரே
ஓடினும்; உன் காதல்
ஒன்றே ஒன்று போதும்.”

‘உன் காதல் ஒன்றே போதும்’ என்று கூறாமல், ‘ஒன்றே ஒன்று போதும்’ என்று கவிஞன் கூறும்போது ஆண்டவனின் அருள் ஒன்று மட்டும் இருந்தால் போதும் என்று எப்படி விளக்குகிறார்.

பணக்காரர்கள், வணிகர்கள், செல்வந்தர்கள் ஆண்டவனிடம் முறைபடுவதைப் போலல்ல, தான் ஓர் ஏழையென்றும் அடிமையென்றும் அல்லாஹ்விடம் அவர் இறைஞ்சுவதைப் பாருங்கள்.

“கொழுத்த செல்வர் - வணிகர்கள்
இறைத்த முதலின் லாபத்தில்
எண்ணம் பொங்கி ஏங்குகிறார்
இறையே! என்றன் பேரிறையே
ஏழை! இவனின் அழகை இது”.

“இறைவனே! பேரருளுக்குரிய இறைவனே!” என்று அல்லாஹ்விடம் கெஞ்சுவதைப் பாருங்கள் - உயிர்கள் மனித உருவம் பெறுவதற்கு முன்னர் ஆலமுல் அர்வாஹில் நூராயிருந்ததாகக் கூறும் சூபித்துவத் தத்துவத்தை விளக்குவதைப் பார்ப்போம்.

“நீ என்றப்பு! ‘நா’னாக
நேரும் முன்னர், எண்ணியலின்
நாயன் ஆவாய்! நீ வகுத்த
நாட்டம் எனது பேறாகும்”

திரும்பவும், அல்லாஹ்விடம் முறையிடும் பொழுது
தன்னை ஒரு பிச்சைக்காரனாக உருவாக்கிறார்.

“தூயோய்! உன்றன் பேரடிமைத்
துணியைக் கொண்டே ஒரு பிச்சைக்
காரனாக நெருங்குகிறேன்!
ஹக்கே! லாபம் தேடுவனோ!

‘நான் லாபம் கருதி உன்னை துதிக்கவில்லை. உன்னு
டைய அருள் ஒன்றே போதும்’ என்ற கருத்தைக் கவிஞர்
இவ்வரிகளில் விளக்குகிறார்.

“என்னை உன்பால் ஈகின்றேன்!
எடுப்பாய் விடுப்பாய்! உன்னோக்கே!

அல்லாஹ்வின் அடியார்கள் தங்களை அல்லாஹ்விடமே
அர்ப்பணித்து விடுவார்கள். மெய் மறந்து தங்களை அல்லாஹ்
விடம் ‘பனாவாகி’ விடுவார்கள் (அழித்துக் கொள்ளாதல்)

‘ஐய! உன்னைத் தொழுகின்றேன், உன்பால் என்னை
அழித்தொழிய விளைகின்றேன்! அல்லாஹ், அல்லாஹ்!

“சென்னிதரை இட்டேங்கி மாளுகின்றேன்!
யாஹாதி! யாபாதின! என்னை யாள்வாய்!
பூமானே! யாறஹ்மான், அல்லாஹ், அல்லாஹ்!

மெய்ஞானிகள், இறைவனை அல்லும் பகலும் தொழுது,
வணங்கி, அவளிலேயே சங்கமமாகி விடுவார்கள். ஒவ்வொரு
கணமும், இறைவனையே நினைந்து நினைந்து தம்மையே
அழித்து, இறை தத்துவத்தில் மூழ்கி விடுவார்கள். முஸ்லிம்
மெய்ஞானிகளில் ஒருவரான மஸ்தான் சாஹிபு பின் வருமாறு
கூறுவதைப் பார்ப்போம்.

“என்னை யறிந்தேனே - இனி
ஏகாந்தமானேனே.”

தன்னை மறந்து தலைகீழாய் நில்லாமல்
என்னை மறந்தும் உன்னை நினைந்திட்ட போது”.

“நான் என்னை உணர்ந்து கொண்டேன், ஏக சொரூபியுமானேன், தன்னைத் தானறிவதை மறந்து தலை கீழாக நிற்காமல் என்னை மறந்தும் உன்னை நினைத்த காலத்தில் நான் உன்னை உணர்ந்து கொண்டேன். ஏக சொரூபியுமானேன்” என்று மஸ்தான் சாகிபு ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் சொன்ன அதே பாணியில் கவிஞர் புரட்சிக் கமால் கூறுவதைப் பார்க்கும் போது இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியதொரு மெய்ஞானி என்று அவரைக் கூறலாம். இன்னொரு மெய்ஞானி, ஷிப்பி கூறுவதைப் பார்ப்போம்.

“நான்”, “நான்” எனும் நிலையை இழந்து விட்டேன்; நான் எனும் அம்சங்கள் யாவும் ஒளிந்து விட்டன. எல்லாச் சிருஷ்டிகளிலும் நான் மறைந்து விட்டேன். நான் என்ற ஒன்றுமே இல்லை. ‘நான்’, என்பது வெறுந் தோற்றமே”.

புரட்சிக் கமாலுடைய கவிதைகளிலுள்ள தத்துவத்தை அதிகமானோர் விளங்கிக் கொள்ளவில்லை. அவருடைய கவிதைகளைப் பற்றிய சரியான கணிப்பு, விமர்சனம் இன்னும் வரவில்லை என்றுதான் கூறவேண்டும்.

“எண்ணம் - நினைவக ன்று
இயக்க நிலை தழுவாத
வண்ண வழி தோய்ந்து
வானக் கனவு செய...
வாழ்க்கை வசம் வேண்டும்.”

கமாலின் கவிதைகளில் இஸ்லாமிய சூபித்துவக் கருத்து, ஆழ்ந்து பொதிந்திருப்பதை, மேலே உள்ள கவிதையில் காணலாம். எல்லா படைப்புகளும் திரும்பவும் அல்லாஹ்விடமே திரும்ப வேண்டும் (வஹ்தத்துல் வஜூத்) என்ற சூபித்துவக் கொள்கை இவருடைய கவிதைகளில் காணலாம். ஞானோதயம் பெற்றவர்களுக்கு உண்டாகும் நிலை எந்த வகையிலும் குர்ஆனுடைய கடவுட் கொள்கைக்கு மாற்றாக இல்லை. “எவரெவர் “இஹ்சான்” என்னும் நிலை அடைகிறார்களோ

அவர்கள் உண்மைப் பொருளை ஞானோதயங்களில் (கஷ்டம்) ஜோதிமயமாகக் காண்கிறார்கள். (கர்ஜாமூல் குர்ஆன் - ஸீரத் துல் பாத்திஹா - பக். 293 - மௌலானா அபுல்கலாம் ஆஸாத் - தமிழாக்கம் ஆர்.பி.எம்.கனி)

அல்லாஹ்வைப் பற்றிக் கூறும்போது, கவிஞர்,

தன்னில் தானாம் நிலையுடையான்
தனியோர் ஆட்சி வலியுடையான்
தன்னை உணர்வார் அருகமைவான்
தனக்கே உரியார் துயர்களைவான்
அவ்வோன் ஆற்றல் ஆழத்தை
அளந்தார் யாரே? அளப்பாரே!

சூரத்துல் இக்லாசில், வரும் 'அல்லாஹ் ஒருவனே. அவன் (எவருடைய) தேவையுமற்றவன்; அவன் எவரையும் பெறவுமில்லை; எவராலும் பெறப்படவுமில்லை தவிர அவனுக்கு ஒப்பானவர் எவருமில்ர் (குர்ஆன் - 112; 1-4) எல்லாம் இறைவனே! அவனன்றி ஒரு வஸ்துவுக்கும் நிரந்தர நிலையில்லை. 'அன்னோர் ஆற்றல் ஆழத்தே அளந்தார் யாரே?' அளக்கத்தான் முடியுமா? அளப்பார்களே! என்று கூறும்போது, இறை தத்துவம் இவ்வரிகளில் பொதிந்திருப்பதைக் காணலாம்.

அல்லாஹ்விடம் கையேந்தி மன்றாடிக் கேளுங்கள். அவன் கருணையுள்ளவன். உங்களுடைய பாவங்களை யெல்லாம் மன்னிக்கும் தன்மையுள்ளவன். அவனிடம் இறைஞ்சுபவர்களை அவன் கைவிட மாட்டான் என்ற கருத்தைப் பின்வருமாறு கவிஞர் கூறுகிறார்.

“கைய கத்தை உயர்த்துங்கள்
கருணையாளன் இல்லத்தே
ஐயமிட்டு வெறுங்கையர்
ஆனோரில்லை”

சூபித்துவ ஞானிகள், ஆன்மீகப் பாதையில் நான்கு படிகத் தரங்களைக் கூறுவார்கள். ஷரீயத், தரீக்கத், ஹகீகத், மஅரிபத்

என்ற இப்படித்தரங்களின் மூலம், ஏகத்துவ இறைஞானத்தைப் பெறலாம் என்பதே அவர்களது கருத்து. 'நான்', 'நான்' எனும் நிலையை இழந்து விட்ட பிறகு, 'நான்' எனும் அம்சங்கள் யாவும் ஒளிந்து விட்டன. ஒரு பக்தன், அவன் உண்மையான நிலையை அறிந்தபோது இறைமயமெனும் ஏகாந்தத்தில் மூழ்கி 'நான்' எனும் நிலையை இழந்து விடுவான். 'நான்' என்ற ஒன்றுமே யில்லை. 'நான்', என்பது வெறுந்தோற்றமே. இதே கருத்தைத்தான் கவிஞர் கமால்,

"நா னாக நேருமுன்னர் என்னியலின் நாயன் ஆவாய்",
என்றும்,

"ஐய! உனைத் தொழுகின்றேன். உன்பால் என்னை
அழித்தொழிய விளைகின்றேன்! அல்லாஹ், அல்லாஹ்!

"உன்னில் தாவ சென்னிதரை இட்டேங்க மாளுகின்
றேன்!",

என்று கூறும்போது அவருடைய சூபித்துவ மெய்ஞான அறிவு எவ்வளவு ஆழமானது என்றும், அவர் தன்னுடைய கவிதைகளில் எப்படி இக்கருத்துக்களைப் புகுத்தியிருக்கிறார் என்றும் அறிய முடிகிறது.

பதினேழாம், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த மெய்ஞானிகளின் கருத்துக்களை உள்ளடக்கி இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியத்தில் இம்மெய்ஞானக் கருத்துக்களை ஒரு கவிஞன் தன் கவிதைகளில் புகுத்தினான். அது கவிஞர் புரட்சிக்கமாலையே சாரும். அவருடைய இறுதி வேட்கை நிறைவேற எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள் பாலிப்பானாக.

(கூத்த நல்லூரில் நடைபெற இருக்கும் இஸ்லாமிய தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டு மலருக்கு எழுதிய கட்டுரை)

எஸ்.எச். வதூத் எழுதிய மாத்தளை மாவட்ட முஸ்லிம்களின் வரலாறு

வரலாறில்லாத சமூகம் வேரில்லாத சமூகம். பல்லினம் வாழும் சமுதாயத்திலே அல்லது சமூகங்களிடையே தனது உரிய ஸ்தானத்தை ஒரு சமூகம் நிலைநாட்ட வேண்டுமென்றால், அதற்குத் தன் வரலாறு தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஒரு சமூகம் தன்னுடைய உரிமைகளை நிலைநாட்ட வேண்டுமென்றால், அது தன் கடந்த கால வாழ்க்கையை ஆதாரமாகக் காட்ட வேண்டும். அவுஸ்திரேலியாவின் ஆதிவாசிகளைப் போலவோ, வட அமெரிக்காவின் சிவப்பு இந்தியர்களைப் போலவோ அது எடுப்பார் கைப் பிள்ளையாகிவிடும். ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றை எழுத முற்படும் ஒரு வரலாற்றாசிரியன், அச்சமூகத்தைப் பற்றிய கல்வெட்டு சாசனங்களை, அவர்கள் விட்டுச் சென்ற பாண்டங்களையும், பித்தளைத் தகடுகளையும், இலக்கியங்களையும், அம்மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் வேறு அம்மக்களைப் பற்றிய குறிப்புக்களையும், ஆவணங்களையுமே தன்னுடைய வரலாற்று நூலுக்கு ஆதாரமாகக் காட்டுகிறான். ஒரு வரலாற்றாசிரியன் பெறும் ஆவணங்களை, மூல ஆதாரங்கள் என்றும் இரண்டாந்தர ஆதாரங்கள் என்றும் நாம் வகுக்கலாம். ஒரு சமூகத்தை முழுமையாக பார்க்கும்போது அச்சமூகத்தின் பிரதேச வாழ்க்கையை வைத்தே நாம் அதன் முழுமை வடிவத்தை அமைக்கிறோம். எனவே, பிரதேச வரலாறு, ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றை எழுதுவதற்கு இன்றியமையாததாயிருக்கிறது. இப்படியொரு முக்கியமான கைங்கரியத்தைத்தான், ஜனாப், எஸ்.எச். வதூத் செய்திருக்கிறார். அவருடைய 'மாத்தளை மாவட்ட முஸ்லிம்

களின் வரலாறு' இலங்கை முஸ்லிம்களின் ஒரு முக்கிய தேவையைப் பூர்த்தி செய்கிறது.

முஸ்லிம்களின் பண்டைய வரலாற்றைக் கூறப் புகுந்த இந்நூல், அரேபிய - இலங்கைத் தொடர்பையும், போர்த்துக்கீச, ஒல்லாந்தர் காலத்தில் முஸ்லிம்களின் நிலையையும், மாத்தளை மாவட்டத்தில் முஸ்லிம்கள் குடியேறிய வரலாறும், முஸ்லிம்கள் கட்டிய பள்ளிவாசல்களின் வரலாற்றையும், அன்று வாழ்ந்த முஸ்லிம்களின் தலைவர்களின் வரலாற்றையும் முக்கியமான அம்சங்களாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

மாத்தளை நகரை வந்தடைவதற்கு அன்று இரு வழிகள் இருந்தன. ஒன்று வடமேற்கிலிருந்து வரும் வழி. மற்றையது, வடகிழக்கிலிருந்து வரும் வழி. கண்டி இராச்சியத்தின் காலத்திற்றான் மாத்தளை முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. 'பாவாத மலையை'த் தரிசிக்க வந்த தன்ஜியர் நகரைச் சேர்ந்த தேச சஞ்சாரியான இப்பனு பத்தூத்தா, புத்தளக்கரையோரத்தில் இறங்கி, வடமேற்கு வழியாக, மாத்தளையின் ஊடாக பாவாத மலைக்குச் சென்றார் என அவருடைய நூலிலிருந்து அறிகிறோம். கண்டி மன்னனைச் சந்திக்க, கிழக்குக் கரையோர, கொட்டியாரப் பற்றில் இறங்கிய ஆங்கிலேய தூதுவன், பைபஸ், வடகிழக்கு வழியாக, மாத்தளையை யடைந்து, இங்கிருந்து கண்டியை வந்தடைந்தான் என்பதை அவனுடைய குறிப்பிலிருந்து நாம் அறிகிறோம். முஸ்லிம்கள், கண்டிப் பிரதேச மக்களுடன் வியாபாரஞ் செய்வதற்காக உபயோகித்த இருவழிகளே இவ்வழிகள். முஸ்லிம்கள் தமது வியாபாரப் பண்டங்களைப் பொதிமாடுகளில் ஏற்றி வருவதைத் 'தவளம்' என்றழைத்தார்கள். இத்தவளங்கள் வரும் வழியில், இரவு நேரங்களைக் கழிப்பதற்குச் சில கிராமங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். நாளடைவில் இக்கிராமங்களில் முஸ்லிம்கள் தங்கவும் தொடங்கினார்கள். இப்படித் தோன்றிய கிராமங்கள் தான் பள்ளிய கொடல்ல, பங்குரான, தம்மங்கடுவ, நிக்கவட்டவன, ரஜம்மன, கோட்டகொட போன்ற இடங்கள்.

இப்படிக் குடியேறிய முஸ்லிம்கள், தம் ஐநேரத் தொழு கைக்காகப் பள்ளி வாசல்களையும் கட்டினார்கள். எனவே, முஸ்லிம்களின் வரலாற்றை எழுதப்புகும் ஆசிரியர்களுக்கு, இப்பள்ளி வாசல்களின் வரலாறு ஒரு முக்கிய ஆதாரமாக அமைகிறது. ஜனாப் வதூத் இவ்வாதத்தை நன்றாகப் பயன்படுத்துகிறார். கோங்காவளைப் பள்ளிவாசல், கடைத்தெருப் பள்ளிவாசல், ஹனபிப்பள்ளி, ஜெய்னுத்தீன் மவ்லானாப் பள்ளி, உக்குவெல மாபேரியப் பள்ளி ஆகிய பள்ளி வாசல்கள் தோன்றிய விதமும், அப்பள்ளி வாசல்கள் நிர்வகிக்கப்பட்ட முறையும், ஆசிரியர் கூறுவதன் மூலம் நாம் இப்பிரதேச முஸ்லிம்களின் வரலாற்றை ஓரளவு அறிய முடிகிறது. மாத்தளையில் இன்று அதிகமாக முஸ்லிம்கள் வாழும் இடம் கோங்காவல என்ற இடமே. மாடுகள் கூடும் இடத்தைச் சிங்களத்தில் 'கால' என்றழைப்பார்கள். இவ்விடத்திற்குப் பக்கத்தில் 'தவளம் கோய' என்றழைக்கப்படுகிற இடம் இருக்கிறது. 'கொங்கால' என்ற பெயரின் திரிபே, 'கோங்காவல' என்று மாறியிருக்கலாம் என்ற ஆசிரியர் கருதுகிறார்.

'இடப் பெயர்களும்' ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றை நிர்ணயிப்பதற்கு உதவும் ஓர் ஆதாரம். 'கோங்காவல' இதற்குத் தகுந்த உதாரணம். 'பள்ளிய கொடல்ல' என்ற முஸ்லிம் கிராமம் அங்கே ஒரு பள்ளி வாசல் இருந்த காரணத்தினால், அவ்வூருக்கு அப்பெயர் வந்திருக்கலாம்.

அடக்கஸ்தலங்களையும், மையவாடிகளிலுள்ள மீசான் கல்லையும் தன்னுடைய வரலாற்றுக் குறிப்புகளுக்கு ஆதாரங்களாக எடுத்திருக்கிறார் ஆசிரியர். 'வரக்கா முரையில் ஷேய்க் நூருத்தீன் வலியுல்லாஹ்வுடையதும் கோட்டே கொடயில் ஷேய்க் முத்தலிப் வலியுல்லாவுடையதுமான புனித அடக்கல் தலங்களே மாத்தளை மாவட்டத்தில் மிகப் பிரபல்யமானவை' என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

கபுறுஸ்தானங்களில் உள்ள மீசான்களில் எழுதப்பட்ட வைகளைக் கூட தமக்கு ஆதாரங்களாக ஆசிரியர் உபயோகிக்கி

றார். மத்திய கிழக்கு நாடுகளிலிருந்து காலத்துக்கு காலம் பாவாத மலையைத் தரிசிக்க வந்த சமய மேதைகள் மரணித்த வேளைகளில் அவர்களது பூதவுடல்களைப் பள்ளிவாயிலருகாமையிலேயே நல்லடக்கம் செய்தார்கள். அவர்களது கபுருக்கு மேலே புனிதக் கட்டிடம் அமைத்தார்கள். முஸ்லிம்களினதும் அந்நியர்களினதும் மரியாதைக்கும், கௌரவத்திற்கும் பாத்திரமான இப்புனித ஸ்தலங்களை மாத்தளை மாவட்டத்தில் பலவிடங்களில் இன்றும் காணலாம்' என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

மாத்தளை முஸ்லிம்களின் கல்வியைப் பற்றியும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். முஸ்லிம்களின் சமயக் கல்வி நிலயங்களான, மக்தாப்களும், மத்ரஸாக்களும், மாத்தளை முஸ்லிம்களின் சமயக் கல்வி வளர்ச்சிக்கு எப்படி உதவின என்பதை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். மாத்தளை முஸ்லிம்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு சாகிராக் கல்லூரியும், ஆமினா மகளிர் ம.வி. அஜ்மீர் ம.வி. குருவில முஸ்லிம் ம.வி. மின்ஹாஜ், ம.வி., அரபா ம.வி. போன்ற பாடசாலைகள் எப்படி உதவின என்பதையும் ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார் இந்நூலின் ஆசிரியர் வதூத், சாகிராக் கல்லூரியின் அதிபராயிருந்து மாத்தளை முஸ்லிம்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் பாடுபட்டார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. முஸ்லிம்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்குக் கொழும்பு சாகிராக் கல்லூரி ஸ்தாபிப்பதற்கு முன்னரே, மாத்தளை மாவட்டத்தில் நிக்கவட்டவனவில் 1877-ம் ஆண்டில் ஒரு முஸ்லிம் பாடசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது என்ற உண்மையை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். ஆசிரியர் பலமூல நூல்களை ஆராய்ந்து இவ்வரலாற்று நூலை எழுதியிருக்கிறார். மாத்தளை முஸ்லிம்களைப் பற்றிய இவ்வாராய்ச்சி நூல் மாத்தளை வரலாற்றில் ஒரு முன்னோடியாக அமையும் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை.

மாத்தளையில், 'மலாய' இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். குடியேறியதற்கு ஆதாரமாக ஆசிரியர், "சீனத்து ராஜா அவ்லியாக் கள் எனப்படும் ஜெய்னுலாப்தின் வலியுல்லாவின் புனித

அடக்கஸ்தலத்தைக் காட்டுகிறார். “பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஜாவாவெனும் மலாய தேசத்திலிருந்து ஒல்லாந்தரால் நாடு கடத்தப்பட்ட இராஜ குடும்பத்தினரில் இவர் ஒருவராக அல்லது அவர்களின் வழித்தோன்றல்களாக இருக்க வேண்டும். மேமன் சமூகத்தினர் மாத்தளையில் குடியேறியதற்கு ஆதாரமாக, மாத்தளையின் ஹனபிப் பள்ளியை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். ஹனபி மதஹபைச் சேர்ந்த தென்னிந்திய வர்த்தகர்களால் கட்டப்பட்ட இப்பள்ளி வாசலை, மேமன்கள் இன்றும் பராமரித்து வருகின்றனர் என்பதையும் ஆசிரியர் தன் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். தென்னிந்திய முஸ்லிம் வர்த்தகர்கள் இலங்கையின் மலைநாட்டுப் பகுதிகளில் வியாபாரஞ் செய்வதற்காக வந்த பொழுது, தாமிருக்கும் இடங்களில் பள்ளிவாசல்களைக் கட்டினார்கள். அப்படிக்கட்டப்பட்ட பள்ளிவாசல்கள்தான், ‘கடைத்தெரு பள்ளி வாசலும்’ ஜெயினுத்தீன் மல்லானாப் பள்ளியும்.

‘சிங்கள - முஸ்லிம் உறவுகளைக் கூறப் புகுந்த ஆசிரியர் சிங்கள அரசர்களுக்கு சேவை செய்ததையும், பௌத்த விகாரைகளுக்குச் சொந்தமான நிலங்களைக் குத்தகைக்கு எடுத்ததையும், இதற்குப் பிறகு உபகாரமாக கோயில்களுக்கு பொருட்கள் கொடுத்ததையும், ஆசிரியர் விளக்கியிருக்கிறார். ‘ஆராச்சி’ என்றழைக்கப்படும், ‘கிராமத்தலைவர்’களாகவும், ‘முஹந்திரங்களாகவும்’ மாத்தளை முஸ்லிம்கள் அரசாங்கத்தினால் நியமிக்கப்பட்டனர். மரிக்கார் தம்பியும், அபூபக்கரும் ஆராச்சிகளாக இருந்து, முஹந்திரங்களாகப் பதவியுயர்வு பெற்றதையும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

மாத்தளை மாவட்டத்தில் வாழும் முஸ்லிம்களின் பொருளாதார வளர்ச்சி, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஏற்பட்ட பெருந்தோட்டப் பயிர் செய்கையின் விளைவே என்ற உண்மையை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டியிருக்கலாம். மாத்தளை முஸ்லிம்கள் பெருந்தோட்டப் பயிர் செய்கையில் ஈடுபட்டதையும், இன்றும் பல தோட்டங்களுக்குச் சொந்தக்காரர்களாக இருப்பதையும் நாம் காணலாம். இப்பெருந்தோட்ட வளர்ச்சியினால், இங்கே வேலை செய்ய வந்தத் தென்னிந்திய தொழி

லாளர்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வந்த தென்னிந்திய முஸ்லிம் வியாபாரிகளின் வருகை மாத்தளை நகரின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு ஒரு முக்கிய காரணம். பெருந்தோட்டங்களுக்கு அருகாமையில் வதுளை, தலவாக்கெல்ல, ஹட்டன், கம்பொளை, மாத்தளை போன்ற நகரங்கள் தோன்றுவதற்கும் இதுவே காரணம். அரபியர்களும், ஐரோப்பியர்களும் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முக்கிய காரணம் இலங்கையில் விளைந்த வாசனைப் பொருள்களுக்காகவும், கரம்பு, சாதிக்காய், ஏலம் போன்ற பொருட்களுக்காகவுமே. இப்பொருட்களின் விளைநிலங்களில் ஒன்றுதான் மாத்தளை மாவட்டம். இதையும் இன்னும் நன்றாக ஆசிரியர் ஆராய்ந்திருக்கலாம்.

கண்டி இராச்சியத்தைச் சுற்றியுள்ள கணவாய்களுக்கருகில் இருக்கும் கேந்திரஸ்தானங்களில் முஸ்லிம்கள் குடியேறியதற்கு முக்கிய காரணம், சிங்களப் படையில், 'ஹேவபன்ன' என்ற பிரிவில் கடமையாற்றிய முஸ்லிம்கள் கண்டிய இராச்சியத்தை அந்நியர்களின் படையெடுப்புக்களிலிருந்து காப்பாற்றியதே. மாத்தளை மாவட்டத்திலுள்ள கணவாய் வழிகள் முக்கியமாக, கல்ஹின்ன, அக்குறனை வழிகள் - கேந்திரஸ்தானங்களாயிருந்த உண்மையை ஆசிரியர் இன்னும் ஆழமாக ஆராய்ந்திருக்கலாம்.

முஸ்லிம் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் வழித்தோன்றல்களான அபூதாலிப் அப்துல் லத்தீப், பண்ணாமத்துக் கவிராயர், கவிஞர் எம்.சி.எம். சுபைர் போன்றவர்களின் முன்னோடிகளைப் பற்றியும், மாத்தளை மாவட்டத்தின் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைப் பற்றியும் ஆசிரியர் கவனம் செலுத்தியிருக்கலாம்.

இக்குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்திருந்தால், இந்நூல் முழுமை பெற்ற ஒரு நூலாக அமைந்திருக்கும். இருந்தாலும் இது ஒரு முதல் முயற்சியாகையால் இம்முயற்சி பாராட்டுதலுக்குரியது.

புவாஜியின் 'மாத்தளை மாவட்ட முஸ்லிம்கள்'

ஒரு சமூகத்தின் தனித்துவத்தையும் பண்பாட்டையும் நாம் பாதுகாக்க வேண்டுமானால் அதன் வரலாற்றையும் பாரம்பரியத்தையும் நாம் அறிந்திருக்க வேண்டும். இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாறு முழுமையாக இன்னும் எழுதப்படவில்லை. சமீப காலத்திற்குள் சில முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஒரு சமூகத்தைத் தலைமை தாங்கிய பெரியார்களைப் பற்றிய வரலாறுகளும், சமுதாய அமைப்பு பற்றிய நூல்களும், பண்பாட்டு முறை, பழக்க வழக்கங்கள் பற்றிய நூல்களும், நீதி நெறிபற்றிய நூல்களும், கல்வி வளர்ச்சி பற்றிய நூல்களும், இலக்கியங்களும், ஸ்தலங்கள் பற்றிய நூல்களும், பிரதேச வாரியான நூல்களும் வரலாறு எழுதுவதற்குப் பயன்படுகின்றன. இம்மூல ஆதார நூல்களின் உதவியில்லாமல் ஒரு நாட்டினதோ ஒரு சமூகத்தினதோ வரலாற்றை எழுதுவது சிரமம். புவாஜியின் மாத்தளை மாவட்ட முஸ்லிம்கள்' என்ற இந்நூல் இவ்விடைவெளியை நிரப்பும் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. இந்நூலை 'முஸ்லிம் சமய, பண்பாட்டலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சு வெளியிட்டுள்ளது.

ஏறக்குறைய ஒன்பது ஆண்டுகளாக இருந்த திணைக்களம், இராஜாங்க அமைச்சாக உயர்ச்சி பெற்றது நான்கு வருடங்களுக்கு முன்னர்தான். இந்நான்கு வருடங்களில் இவ்வமைச்சு ஆற்றிய சாதனைகள் அளப்பரியன. அமைச்சர் ஏ.எச்.எம். அஸ்வர் அவர்களினதும் அவருக்கு உறுதுணையாக செயலாற்றும், எஸ்.எச்.எம். ஜெயில் அவர்களினதும் சமூகத் தொண்டின் முக்கியத்துவம் இப்போது விளங்காமலிருக்கலாம். கருத்துறை மாவட்ட முஸ்லிம்களின் வரலாறு அநுராதபுர மாவட்ட

முஸ்லிம்களின் வரலாறு' என்று இரு வரலாற்று நூல்களை இவ்வமைச்சு ஏற்கனவே வெளியிட்டுள்ளது. இப்பிரதேச வரலாற்று நூல்களின் தாக்கம் இன்றைய சந்ததியினருக்கு விளங்காமலிருக்கலாம். ஆனால் இதன் தாற்பரியத்தை நிச்சயமாக எதிர்கால முஸ்லிம் சமுதாயத்தினர் உணர்வார்கள் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை. எமது சமுதாயத்தின் வரலாற்றை அறிய முயலும் வரலாற்று மாணவனுக்கோ அல்லது வரலாற்றை எழுத முனையும் வரலாற்றாசிரியனுக்கோதான் இவ்வறிவுப் பொக்கிஷங்களின் அருமை தெரியும். தலைவர்கள் தம்மைப் பற்றிய வரலாற்றைத் தாமாக எழுதியோ அல்லது பிறரைக் கொண்டு எழுதியோ வெளியிடும் இக்காலத்தில் தன்னலம் கருதாது, சிரமம் மாறாது முஸ்லிம்களின் வரலாற்றைப் பிரதேச வாரியாக எழுதுவதற்குத் தூண்டுகோலாயிருக்கும் அமைச்சர் அவ்வருக்கு, முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியிலும், அதன் வரலாற்றிலும் ஒரு நிரந்தரமான இடம் கிடைக்கும் என்பதை யாராலும் மறைக்கவோ மறுக்கவோ முடியாது. நேருவுக்கு கிருஷ்ணமேனன் வாய்த்ததைப் போல இவர்களுக்கு ஜெயில் வாய்த்தது முஸ்லிம் சமூகம் செய்த பாக்கியமே. மகாகவி கம்பனைப் பற்றி நினைவு கூரும் பொழுது, சடையப்ப வள்ளலைப் பற்றி நாம் நினைவு கூராமலிருக்க முடியாது. அதேபோல, உமறுப் புலவரின் சீறாப்புராணம் என்ற மகாகாவியம் உருவாவதற்கு உறுதுணையாக நின்ற வள்ளல் சீதக்காதியைப் பற்றி நாம் நினைவு கூராமலிருக்க முடியாது. ஒரு சமூகத்தின் வளர்ச்சி அதன் அறிவு வளர்ச்சியில் மட்டும் தங்கியிருக்கவில்லை. அதன் சிந்தனையாளர்களின் வளர்ச்சியிலும் தங்கியிருக்கிறது. ஒரு சமூகத்தின் உயிர்நாடியே அதன் சிந்தனையாளர்கள்தான். இச்சிந்தனையாளர்களைக் கௌரவித்து பட்டம் அளித்து பொருள் உதவி செய்து, அவர்களை வாழ வைக்கும் உன்னதமான கைங்கரியத்தை செய்து வரும் ஒரேயொரு முஸ்லிம் தலைவர்தான் ஏ.எச்.எம். அஸ்வர். அநகாரிக தர்மபால, பியதாச சிறிசேன, முனிதாச குமாரசாங்க போன்றவர்களின் எழுத்துக்களினால் தோன்றியதுதான் சிங்கள

- பௌத்த மறு மலர்ச்சி. இப்பால் என்ற மகாகவியின் கற்பனையில் தோன்றிய பாக்கிஸ்தானை நனவாக்கினார் செயல்வீரர் முகம்மதலி ஜின்னாவ். புலமையும் வறுமையும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்திருப்பதை நாம் புலவர்களின் வாழ்வில் தொன்று தொட்டு வந்திருப்பதை அறிகிறோம். இலங்கையில் இந்நிலைமை நீடிக்காது என்று நாம் உறுதியோடு கூறலாம். ஜனாப் அஸ்வர் அமைச்சராக இருக்கும் வரையில் புலவர்கள் கண்ணீர் விடத் தேவையில்லை. ஓர் எழுத்தாளனின் படைப்புகள் சமூகத்திற்குப் பயன்பட வேண்டும். இன்று வளர்ந்து வரும் இளம் எழுத்தாளர்கள் இதை மனதிற் கொண்டு தமது ஆக்கங்களை சிருஷ்டிப்பார்களாக.

எம் சமூகத்திற்குப் பயன்படக் கூடிய நூல் ஒன்றுதான் புவாஜி எழுதிய மாத்தளை மாவட்ட முஸ்லிம்கள்' என்ற நூல். ஒரு பிரதேசத்தில் வாழும் ஒரு சமூகத்தைப் பற்றிய 'முழு நூல்' ஒன்றை வாசித்த மனநிறைவு எனக்கு ஏற்பட்டது.

பதினான்கு அத்தியாயங்களைக் கொண்ட இந்நூல் முஸ்லிம்கள் இலங்கைக்கு வந்த வரலாற்றையும், மலைநாட்டு முஸ்லிம்களின் வரலாற்றையும், மாத்தளை மாவட்ட முஸ்லிம்களின் வரலாற்றையும், முஸ்லிம்களின் கல்வி வளர்ச்சி, பொருளாதார வளர்ச்சி, சமூக பண்பாட்டு முறைகள், தொழிற் திறமைகள், பள்ளிவாசல்கள், விளையாட்டுத் துறை, பழக்க வழக்கங்கள், முஸ்லிம் கிராமங்கள் என்று எல்லாத்திறைகளையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கிறது.

வரலாற்று நூல்கள் பலதரப்பட்டவை. வரலாற்று சம்பவங்களை, நிகழ்ச்சிகளை, கோவைப் படுத்துதலை நாம் வரலாற்றுக் குறிப்பு அல்லது 'கெஸ்ட்டியர்' என்று கூறுகிறோம். ஜோன் கந்தர் போன்ற பிரயாணிகள் 'ஐரோப்பாவின் உள்ளே', 'ரஷ்யாவின் உள்ளே' என்று தம் பிரயாணங்களைக் கூறும்போது தம்முடைய பார்வையில், தம்முடைய அனுபவங்கள் மூலம் ஒரு நாட்டின் வரலாற்றை எழுத முனைவார்கள். 'எட்கார் ஸ்நோ' போன்ற பத்திரிகையாளர்கள், 'சீனாவின்

மேல் சிவப்பு நட்சத்திரம்', 'ஆற்றின் அக்கரையிலே' போன்ற நூல்கள் மூலம் குறிப்பிட்ட ஒரு கால எல்லைக்குள் நடந்த சம்பவங்களைக் கொண்டு அந்நாட்டின் வரலாற்றை எழுத முற்படுவார்கள். கலாநிதி பட்டம் பெற விரும்புவோர், ஒரு நாட்டின் குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை, ஆதாரங்களைக் கொண்டு பட்டம் பெறுவதற்காக வரலாறு எழுதுவார்கள். கல்கி, விக்டர் ஹியுகோ, பர்ப்பக் போன்ற நாவலாசிரியர்கள், வரலாற்றை நாவல்களின் மூலம் ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றை எழுத முற்படுவார்கள். மேலே குறிப்பிட்ட வரலாற்றாசிரியர்கள், ஒரு தத்துவத்தின் அடிப்படையில் வரலாறு எழுதுவதில்லை.

ஒரு வரலாற்றாசிரியனுக்கு தத்துவம் மிக அவசியம். தத்துவம் இல்லாத வரலாறு ஒரு வெறும் குறிப்பேடு என்றாகி விடும். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில், லண்டன் நகரில் நிகழ்ந்த மாபெரும் தீவிபத்தைப் பற்றியும் பெரும் நோயைப் பற்றியும் தன்னுடைய நாட் குறிப்புப் புத்தகத்தில் செழுவேல் பீப்ஸ் என்பவர் எழுதி வைத்தார். இவை வெறும் குறிப்புகள். இவை ஒரு வரலாற்றாசிரியனுக்கு உதவியாக இருக்கும் ஆதார நூல்கள். 'ஹிட்லரின் இறுதி நாட்கள்' என்ற நூலை எழுதிய 'டிரெவர் ரோப்பர்' வெறும் சம்பவங்களைத்தான் எழுதினார். ஆனால், ஜெர்மனியில் நடந்த இது போன்ற சம்பவங்களை வைத்து, 'ஜெர்மனியின் வரலாற்றை' எழுதிய ஏ.ஜே.பி. டெய்லர் காரண - காரிய முறையில், ஒரு தத்துவத்தை முன் வைக்கிறார். 'மூன்றாம் ரைச்சின் வளர்ச்சியும் வீழ்ச்சியும்' என்ற நூலை எழுதிய விலியம் ஷெரர் என்ற பத்திரிகை நிருபரும், தன்னுடைய நூலில் ஒரு தத்துவத்தை முன் வைக்கிறார்.

ஒரு வரலாற்றாசிரியனுக்கு ஒரு தத்துவம் இருக்க வேண்டும். ஒரு வரலாற்றின் மூலம், தான் நம்பும் தத்துவத்தை விளக்க வேண்டும் என்ற ஒரு புதிய கருத்தை வரலாற்றுலகுக்கு முதன் முதலாகப் புகுத்தியவர் பதினான்காம் நூற்றாண்டில்

வட ஆப்பிரிக்காவின் தியூனிஸ் நகரில் வாழ்ந்த வரலாற்று மேதை இப்னு கல்தூன் அவர்களே. “அரபு வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுதி வைத்த குறிப்புகளைத் தொகுத்து ஓர் அற்புதமான வரலாற்றுத் தத்துவ நூலொன்றை இவர் எழுதினார்” என்று வரலாற்றாசிரியர் றொயின் பீ கூறுகிறார். ‘உரோம சாம்ராஜ்யத்தின் வீழ்ச்சியின் காரணங்களை ‘கிப்பன்’ என்ற ஆசிரியர் தன்னுடைய வரலாற்று நூலில் கூறுகிறார். இலங்கையில் போர்த்துக்கீசியருடைய ஆட்சியின் அஸ்தமனத்திற்குரிய காரணங்களை, குவைரோஸ் என்ற போர்த்துக்கீச வரலாற்றாசிரியர் விளக்குகிறார். புனித அக்வைனாஸ் என்ற பாத்திரியார், கிறிஸ்தவக் கண்ணோட்டத்தில் வரலாற்றைப் பார்க்கிறார். இப்னு சுல்தானின் வரலாற்றுத் தத்துவம் தோன்றுவதற்கு முன், தூசிடீடிஸ், ஹோமர், போன்றவர்கள் வரலாற்றுச் சம்பவங்களைக் கோவைப் படுத்தி கதையாக எழுதினார்கள். நேமியர் போன்ற வரலாற்றாசிரியர்களும் இப்படியே கதை எழுதுவதைப் போல் வரலாற்றை எழுதினார்கள். கார்ல் மார்க்ஸ், ‘பொருள்முதல்வாத’த் தத்துவக் கண்ணோட்டத்தில் வரலாற்றை அணுகினார். ‘வர்க்கங்களுக்கிடையே நடந்த போராட்டங்கள் தான் மனித குலத்தின் வரலாறு என்று மார்க்ஸ் கூறினான். மனித குலத்தின் வரலாற்றினை எழுதிய ‘றொயின்பி’ மனித வரலாற்றில் ஒழுக்கத்தின் மேம்பாட்டை விளக்குகிறார். இதேபோல, இனவாத வரலாற்றாசிரியர்களும், தேசிய உணர்வையூட்டும் வரலாற்றாசிரியர்களும் தத்தம் வரலாற்று நூல்களின் மூலம் இவ்வுணர்வுகளை வெளிப்படுத்த முயல்கிறார்கள். கோசாம்பி, சட்டோபாத்யாய போன்ற வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்திய வரலாற்றை மார்க்ஸீய கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கிறார்கள். பிரெஞ்சுப் புரட்சியை விளக்க வந்த எல்டன் பிரபு, இப்புரட்சியில் ஒரு புதிய தத்துவத்தைக் காண்கிறார். இலங்கையின் இனவாத வரலாற்றாசிரியர்கள் சிங்கள இனத்தின் ஆரிய பூர்வீகத்தைக் கூறுவதன் மூலம் சிங்கள இனம் ஓர் உயர்ந்த இனம் என்ற தத்துவத்தைத் திணிக்க முயல்கிறார்கள். இதற்கு நேர் மாறாக அரசியல் - வரலாற்றாசிரியரான ஏ.ஜே. வில்சன் சிங்கள

இனத்தின் ஏகாதிபத்திய கொள்கையினால், தமிழினம் பட்ட அவஸ்தைகளை தமது வரலாற்று நூல்களில் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இனி, புவாஜியின் 'மாத்தளை மாவட்ட முஸ்லிம்கள்' என்ற வரலாற்று நூல் எந்த வகையைச் சார்ந்தது என்பதை ஆராய்வோம்.

'மாத்தளை மாவட்டம்' ஓர் அறிமுகம் என்ற முதல் அத்தியாயத்தில் மாத்தளை என்ற பெயர் எப்படி வந்தது என்பதை ஆசிரியர் விளக்குகிறார். 'கிரி தந்த' என்றழைக்கப்பட்ட பிரதேசம், 'மன்னன் தன்னுடைய தாயின் சகோதரன், அதாவது, தன்னுடைய மாதுலனுக்கு வழங்கிய பிரதேசம் என்றபடியால், இப்பிரதேசத்தை 'மாதுல' என்று அழைக்கலாயினர்'' என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். மாதுல என்ற பெயரே மாத்தளையாக மருவியிருக்கலாம் என்று கூறுகிறார். விசாலமான இடத்துக்கு மகாதளய' என்ற சிங்களவர்கள் அழைக்கும் இடம் மாத்தளையாக மாறியிருக்கலாம். முஸ்லிம்கள் மாத்தளையை 'பன்னாமம்' என்றே அழைத்து வந்தனர். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் கண்டிக்கு வந்த பைபஸ் என்ற ஆங்கிலத் தூதுவன் இப்பிரதேசத்தை 'பன்னாமம்' என்றே கூறினான். வரலாற்றுப் பிரபல்யம் அடைந்த தம்புள்ள குகை போன்ற ஸ்தலங்கள் இருப்பதையும் ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டுகிறார். மாத்தளை மாவட்டத்தின் புவியியலை கூறப் புகுந்த ஆசிரியர் பெருந் தோட்டப் பயிர் செய்கையையும் பொருளாதார வளங்களைப் பற்றியும் கூறுகிறார்.

இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் அறபியரின் இலங்கை வருகையைப் பற்றி ஆசிரியர் கூறுகிறார். இலங்கைக்கு அராபியர்கள் வந்தது பற்றி ஏற்கனவே வரலாற்றாசிரியர்கள் பலர் தமது ஆய்வுகளில் கூறியிருக்கிறார்கள். பேருவலையில் முஸ்லிம்கள் குடியேறியதைப் பற்றிய விவரங்களுக்கு ஆதாரமாக, பேருவலையில் வாழும் ஒரு முஸ்லிம் குடும்பத்திடமிருக்கும் ஏடு ஒன்றைக் காட்டுகிறார். கலாநிதி காமில் அசாத்தின் நூலிலிருக்கும் இத்தகவல் பற்றிய விவரம் இன்னும் ஆராயப்பட வேண்டும்.

அடுத்த அத்தியாயமான 'முஸ்லிம்களும் மத்திய மலைநாடும்' என்ற பகுதியில் முஸ்லிம்கள் எப்படி மலை நாட்டுக்கு வந்தார்கள் என்று கூறுப்பட்டுள்ளது. போர்த்துக் கேயர் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்னாலேயே முஸ்லிம்கள் வியாபாரத்திற்காக மலைநாட்டுக்கு வந்திருக்கலாம். 'ஒன்பதாம் பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில், முஸ்லிம்கள் வர்த்தகத்திற்காகக் கண்டி, இரத்தினபுரி, மாத்தளை போன்ற பிரதேசங்களுக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தனர்'' என்ற இக்கூற்று ஓர் ஊகமே யொழிய இதற்கு ஆதாரமில்லை. அநுராதபுரி அரசர்களின் காலத்தில், பெரும்பாலும் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் மன்னாருக்கருகிலிருக்கும் மாதோட்டம் என்ற துறை முகத்திலிருந்துதான் நடந்தது என்பதற்கு சரித்திர சான்றுகள் இருக்கின்றன. தென்னிந்தியாவில் பல்லவ சாம்ராஜ்யம் இருந்த காலத்தில் மானவம்மனை இவ்வழியாகத்தான் பல்லவ சைனியத்துடன் அனுப்பி அவனுக்குத் திரும்பவும் அரச பதவியைப் பெற்றுக் கொடுத்தான் நரசிம்மவர்மன், என்பதற்கு சரித்திர சான்றுகள் இருக்கின்றன. இக்காலத்தில் தென்மேற்குக் கரையோரங்களிலும் அதனை ஒட்டிய உட்பிரதேசங்களிலும் சனத்தொகை அவ்வளவாக இருக்கவில்லை. பதினோராம் நூற்றாண்டில் இலங்கையின் பெரும்பகுதி, சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் கீழ் வந்தது. சோழர்களுடைய காலத்தில் கிழக்குக் கரையோரத்தில் வெருகலம்பதிக்கு அருகாமையிலுள்ள 'முகத்துவாரம்' வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளுக்குப் பிரபல்யம் அடைந்தது. பொலன்னறுவைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட சோழர்கள், தமது படைகளையும், தமக்கு வேண்டிய பொருட்களையும் இத்துறைமுகத்தினூடாகத் தான் கொண்டு வந்தார்கள். உறுகுணை வரைக்கும் திக்விஜயம் செய்த சோழ சக்கரவர்த்தி இராஜேந்திரன் மகியங்கனை ஊடாகத் தான் சென்றான். எனவே மாத்தளை இக்காலத்தில் பிரசித்தி பெற்றிருக்கவில்லை. சதா திஸ்ஸவுக்குப் பிறகு அநுராதபுரியை ஆண்ட வாலகம்பா தமிழர்களிடமிருந்து தப்பியோடி, தம்புள்ள என்ற இடத்தில் உள்ள குகையொன்றில் ஒளிந்திருந்தான் என்ற காரணத்திற்காக தனக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த இடத்தில் ஒரு விகாரையைக் கட்டுவித்தான். இது தவிர

இப்பிரதேசம் முக்கியத்துவம் பெற வாய்ப்பிருக்கவில்லை. காசியப்பன் சீகிரியாவைத் தன்னுடைய இராஜதானியாகக் கொண்ட காலத்தில் திரும்பவும் இப்பிரதேசம் முக்கியத்துவம் அடைந்திருக்கலாம். ஆகவே, சோழர்களுடைய காலத்திலும், அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலும், முஸ்லிம்கள் மாத்தளைப் பிரதேசத்துடன் வர்த்தகத் தொடர்பு கொண்டார்கள் என்பதற்கு எவ்வித ஆதாரமில்லை. போர்த்துக்கீசியரின் வருகைக்குப் பிறகுதான் கண்டி முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. போர்த்துக்கீசர் கரையோரப் பகுதியை ஆக்கிரமிப்பு செய்த பிறகு, அவர்களுடைய கெடுபிடியால், கண்டிக்கு வெளிநாடுகளிலிருந்து வரும் பொருட்கள் தடை செய்யப்பட்டது. கல்பிட்டிய புத்தளம் போன்ற மேற்குக் கரையோரப் பகுதிகளிலிருந்து வரும் பொருட்களைப் போர்த்துக்கீசரின் கண்ணில் படாமலேயே கொண்டுவர வேண்டியிருந்ததால், இவ்வர்த்தகத்தைச் செய்த முஸ்லிம்கள் கிழக்குக் கரையோரத்திலிருந்த கொட்டியாரப் பற்று, கிளி வெட்டியைத் தமது வியாபாரத்திற்காக உபயோகித்தார்கள். திருகோணமலைத் துறைமுகத்தில் வந்திறங்கிய ஆங்கிலத் தூதுவனை இவ்வாறாகத் தான் முஸ்லிம் தூதுவன் அழைத்துச் சென்றான். ரொபட் நொக்ஸ் என்ற ஆங்கிலேயனும் இவ்வழியாகத்தான் கண்டிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டான். இக்காலப் பகுதியில்தான் நிக்கவட்டவான, மாத்தளை போன்ற இடங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. எனவே முஸ்லிம்கள் பதினைந்தாம் பதினாறாம் நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகுதான். இப்பிரதேசத்தோடு வியாபாரஞ் செய்யவும், குடியேறவும் செய்தார்கள்.

ஆசிரியர் ஆதாரமாகக் கூறும் கல்வெட்டுச் சாசனங்கள் இந்திய வியாபாரிகளைப் பற்றித்தான் கூறுகிறதேயொழிய முஸ்லிம் வியாபாரிகளைப் பற்றிக் கூறவில்லை. ஒன்பதாம், பத்தாம், பதினோராம் நூற்றாண்டுகளில், அன்றைய உலகின் பெரும் பாகத்தை யாண்ட இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்யம் கீழைத் தேய நாடுகளுடன் வர்த்தகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. இவர்கள் பெரும்பாலும் வெளிநாட்டு வர்த்தகத்திலேயே கவனஞ் செலுத்தினார்கள். இந்திய சமுத்திர வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்

டிருந்த சோழ மன்னர்கள், வெளிநாட்டவர்கள் உள்நாட்டு வியாபாரத்தில் ஈடுபடுவதை விரும்பியிருக்க மாட்டார்கள். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பாக்தாத் நகரத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, முஸ்லிம்களின் இந்திய சமுத்திர வர்த்தகம் குறைந்தது. இக்காலப் பகுதியில் யாப்பாஹுவ, குருணாகலை, தம்பதேவிய போன்ற இடங்களைத் தலைநகரங்களாகக் கொண்டு ஆண்ட சிங்கள அரசர்கள் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளுக்காக முஸ்லிம்களின் உதவியை நாடினர். வட ஆப்பிரிக்காவில் பாத்திமீய ஆட்சியின் கொடி பறந்தது. எனவே யாப்பாஹுவையிலிருந்து ஆண்ட சிங்கள மன்னன் புவனெக்கபாகு ஹாஜி அபூஉதுமான் என்பவரின் தலைமையில் எகிப்து சுல்தானுக்கு தூதுக்குழு வொன்றை அனுப்பி வைத்தான். இந்த வரலாற்றை மாத்தளை முஸ்லிம்களுடன் சேர்ப்பதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை. மாத்தளைப் பிரதேசம் என்று நாம் கூறும்போது, கண்டிப் பிரதேசத்துடன் சேர்த்துத்தான் நாம் கருதுகிறோம். எப்படியிருந்தாலும் முஸ்லிம்கள் பத்தாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் இலங்கையில் வாழ்ந்தார்கள் என்பது வரலாற்றுண்மை. இவ்வுண்மையை வரலாற்று ஆதாரங்கள் கொண்டு ஆசிரியர் விளக்குகிறார்.

இலங்கைக் கரையோரப் பகுதிகளைப் போர்த்துக்கீசரும் ஒல்லாந்தரும் ஆட்சி செய்த காலத்தில்தான் கண்டிப் பிரதேசத்தில் முஸ்லிம்களின் வர்த்தகமும் செல்வாக்கும் வளர்ந்தது. கண்டி மன்னனின் படையில் சேர்ந்து கண்டி இராச்சியத்தை அந்நிய படையெடுப்புக்களினின்றும் காப்பாற்றியதில் முஸ்லிம்களுக்குப் பெரும் பங்குண்டு, இவ்வுண்மையை ஆசிரியர் விரிவாக தம் நூலில் எடுத்துக் காட்டியிருக்கலாம்.

“முஸ்லிம்கள் மாத்தளை மாவட்டப் பிரதேசத்தில் எப்போது குடியேறினர், எங்கிருந்து குடியேறினர், எந்த அடிப்படையில் வந்து குடியேறினர் என்ற கேள்விகளுக்கு திட்டவட்டமான பதில்களை அளிப்பது கடினமாக உள்ளது’ என்று ஆசிரியரே கூறுகிறார். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட பெருந்தோட்ட வளர்ச்சிக்குப் பிறகுதான் மாத்தளை நகரமும்

அதன் சுற்று வட்டாரமும் வளர்ச்சி யடைகின்றன. மாத்தளை முஸ்லிம்களின் வளர்ச்சியையும் இக்காலப் பகுதிகளில்தான் நாம் காண்கிறோம்.

மாத்தளை முஸ்லிம்களின் செல்வாக்கை நிரூபிப்பதற்காக காணி உறுதிப்பத்திரங்களையும், முஸ்லிம்கள் பிரித்தானிய ஆட்சியில் வகித்த உயர் பதவிகளையும் ஆதாரமாக ஆசிரியர் காட்டுகிறார். முஸ்லிம் கிராமங்கள் வளர்ந்த விதமும், முஸ்லிம்களின் சனத் தொகை வளர்ந்த விதமும், புள்ளி விபரங்களின் உதவியுடன் ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். சில முஸ்லிம் கிராமங்களில் சனத்தொகை குறைந்ததற்கும் சில கிராமங்களில் சனத்தொகை கூடியதற்குரிய காரணங்களையும் வெகு அழகாக எடுத்துக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

இந்நூலுக்கு முத்தாய்ப்பு வைத்ததைப் போலிருக்கிறது ஆசிரியரின் மாத்தளை முஸ்லிம்களின் இலக்கிய பாரம்பரியம் என்ற அத்தியாயம். ஜனாப் வதூத் மாத்தளை முஸ்லிம்களைப் பற்றி எழுதிய நூலில் இருந்த குறையை ஜனாப் புவாஜ் இந்நூலில் நிவர்த்தி செய்து விட்டார். மாத்தளை முஸ்லிம்களின் இலக்கியப் படைப்புக்களின் சிறப்பை இலங்கை இலக்கிய உலகம் நன்றாக அறிந்திருக்கிறது. யூனூன் லெப்பையின் கவிதைகளையும் ஷெய்கு பாவா ஷெய்கு சுலைமானுல் காதிரியின் படைப்புக்களையும் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறார் ஆசிரியர்.

'இராஜகிரிய கல்தான்' என்று கவிஞர் ஏ.இக்பாலால் புகழப்பட்ட அபூதாலிப் அப்துல் லத்தீப்பினுடைய இலக்கிய சேவையை ஆசிரியர் புவாஜி மிக அழகாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். சதக்குத் தம்பி பாவலரினதும், 'பண்ணாமத்துக் கவிராயர்' என்ற புனைப் பெயரைக் கொண்ட பாருக்கின் கவிதை வளத்தையும், ஆசிரியர் அவர்களுடைய கவிதைகளையும் மேற்கோள் காட்டி எழுதத் தவறவில்லை.

பள்ளி வாசல்களைப் பற்றிய அத்தியாயத்தில், அப்பள்ளி வாசல்களினதும், சியாரங்குளினது — வரலாற்றை இன்னும் விவரமாக எழுதயிருக்கலாம். ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றை

அதன் வணக்கஸ்தலங்களின் தொன்மையைக் கொண்டு ஆராயலாம். முக்கியமாக முஸ்லிம்களின் வரலாறு அவர்களுடைய பள்ளிவாசல்களுடனும், சியாரங்களுடனும் பின்னிப் பிணைந்திருக்கிறது.

மாத்தளை முஸ்லிம்களின் கல்வி வளர்ச்சியைப் பற்றி எழுதிய புவாஜி, வதாத் அவர்களினதும், ஒமர்தீன் அவர்களினதும் சேவையைப் பற்றி எழுதத் தவறவில்லை. மாத்தளை முஸ்லிம்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் பெரிதும் பங்காற்றிய நாணயக்கார அவர்களையும், மத்தாய் அவர்களையும் ஆசிரியர் மறக்கவில்லை. ஹொக்கி விளையாட்டில் மாத்தளை பெயர் போனது. இலங்கையின் 'ஹொக்கி செம்பியனாக' பலமுறை விருதுகளைப் பெற்ற ஹொக்கி கோஷ்டியில் பெரும்பாலும் முஸ்லிம்களே இருந்தனர். மர்ஹூம் சத்தாருடைய சேவையையும் ஆசிரியர் மறக்கவில்லை. மாத்தளையின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் மாத்தளை முஸ்லிம்களின் பங்கையும், ஆசிரியர் கூறுகிறார். முஸ்லிம்கள் இலங்கையில் தொன்றுதொட்டு வாழ்கிறார்கள் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறது இந்நூல்.

சுருக்கமாக கூறுவதென்றால், மாத்தளை முஸ்லிம்களின் வரலாறு என்ற இந்த நூல் எல்லா அம்சங்களையும் கொண்ட ஒரு முழுமையான நூல். முஸ்லிம் ஒவ்வொருவரும் வாசிக்க வேண்டிய இந்நூலை எழுதிய புவாஜி அவர்களைப் பாராட்டுவதுடன் அமைச்சர் அஸ்வர் அவர்களின் இப்புனித பணி தொடர வேண்டும் என்று எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ்வைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

(மாத்தளை சாகிராக் கல்லூரியின் அதிபராயிருந்து ஓய்வு பெற்ற அல். ஹாஜ் புவாஜி அவர்களின் நூலுக்கு எழுதிய விமர்சனம்.)

இளங்கீரன் - இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய சிந்தனையின் முன்னோடி

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஏற்பட்ட ரஷ்யப் புரட்சிக்குப் பின்னர்தான், 'முற்போக்கு' சிந்தனைகள் என்ற கருத்தோட்டம் இலக்கியவாதிகள் மத்தியில் பரவியது. இக்கருத்தோட்டத்திற்கு ஆதாரமாயமைந்தது. 'கார்ல் மார்க்ஸின்' பொருளியல் வாதத்தத்துவம். ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும், ஒரு சமுதாயம் முன்னேறிச் செல்வதற்குத் தடையாயிருக்கும். தடைகளை அகற்றி அச்சமுதாயத்தை முன்னேற்றப் பாதையில் இட்டுச் செல்லும் கருத்துக்களைத்தான் நாம் பொதுவாக முற்போக்குக் கருத்துக்கள் என்று கூறுகிறோம். இதே முற்போக்குக் கருத்துக்கள் காலகதியில் அதே சமுதாயம் முன்னேறுவதற்குத் தடையாயிருக்கும்போது, பிற்போக்கு சக்திகளாக மாறுகின்றன. பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்குக் காரணமாயிருந்த 'என்சைக்ளோபீடிஸ்'ட்டுகளுடைய கருத்துக்கள் ஒரு முதலாளித்துவ சமுதாயம் உருவாவதற்கு உதவின. இதே கருத்துக்கள் பின்னர் அச்சமுதாயம் வளர்வதற்குத் தடையாயிருந்தன. ஒரு சமுதாயத்தின் வாழ்வை எதிரொலிப் பதில் தோன்றுவதுதான் முற்போக்கு இலக்கியம். எனவே முற்போக்கு இலக்கியம் ஒரு சமுதாயத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும். மனிதனை சமூக உணர்வுகளுடன் பாப்பதுதான் உண்மையான முற்போக்கு இலக்கியமாகிறது. இதற்கு மாறாக மனிதனைத் தனிமைப்படுத்தி அவனது எண்ணத்தில் தோன்றும், மனோ விகாரங்களை வெளிப்படுத்துவது முற்போக்கு இலக்கியத்தின் பாற்பட்டதாகாது.

ஒரு சமூகத்தில் பொருளாதார மாற்றங்கள் ஏற்படும் போது, அங்கே உற்பத்தி சாதனைகளிலும் தொழிலாளர் வாழ்

விலும் மாற்றம் ஏற்படுகிறது. இதனால் அச்சமூகத்தில் கருத்து மாற்றம் ஏற்படுகிறது. புதிய சிந்தனைகள் உருவாகின்றன. இப்புதிய சிந்தனைகளைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியங்கள்தான் முற்போக்கு இலக்கியம் எனக் கூறுகிறோம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கைப் பொருளாதாரத்தில் பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. பெருந்தோட்டப் பயிர்செய்கையின் வளர்ச்சி, தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஒரு தொழிலாளர் கூட்டத்தை இறக்குமதி செய்தது. இத்தொழிலாளர் வர்த்தகத்தினர் இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரையில் அரசியல் உரிமை அற்றவர்களாகவே இருந்து வந்தனர். பொருளாதாரத்திலும், தாழ்நிலையிலேயே இருந்தனர். இவர்களுடைய வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியங்கள் குறைவாகவே இருந்ததே. பெருந்தோட்ட வளர்ச்சியின் காரணமாக கொழும்பு நகரமும், தொழிற்சாலைகளும், கொழும்பு துறைமுகமும் வளர்ச்சி பெற்றன. உள்ளூர் மக்களைக் கொண்ட ஒரு தொழிலாள வர்க்கமும் இலங்கையில் தோன்றியது. இத்தொழிலாளர்களின் அபிலாஷைகளைப் பிரதிபலிக்கு முகமாக இடது சாரி கட்சிகள் அரசியல்வானில் உதயமாகின. இலங்கையின் இப்பின்னணியில் தோன்றிய ஓர் இலக்கியக் கர்த்தாதான், 'சுபைர் இளங்கீரன்'. 1927-ம் ஆண்டில் பிறந்த இவர், 1947-ம் ஆண்டில் மலேசியா சென்றார். இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தில், நாஜி ஜெர்மனியையும், ஜப்பானிய ஏகாதிபத்தியவாதிகளையும் முறியடித்து வெற்றிவாகை சூடி, பிரிட்டன் தனது ஏகாதிபதி ஆட்சியை மலேசியாவில் ஸ்திரப்படுத்தியிருந்த காலம். மலேசியா சென்ற முற்போக்கு எண்ணங்களைக் கொண்ட இளங்கீரன், பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக இயங்கத் தொடங்கினார். உலகம் இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்திற்குப் பின்' என்ற கட்டுரையின் மூலம் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமானார். 'ஜனநாயகம்' என்ற பத்திரிகையில் இவரது கட்டுரை வெளியாகியது. இப்பத்திரிகையில் தொடர்ந்தும் இவர் எழுதி வந்தார். 'தினமணி' என்ற பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். மலேசியாவை ஆட்சி செய்த

பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக இவரது பேனா இயங்கியதால் இவர் நாடு கடத்தப்பட்டார்.

நாடு கடத்தப்பட்ட இளங்கீரன் சென்னை வந்து சேர்ந்தார். இவர் சென்னை வந்த சமயம், பிரித்தானிய ஆட்சியிலிருந்து, இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்து, ஒரு புதிய உத்வேகத்துடன், சுதந்திர இந்தியா இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. சுதந்திர இந்தியாவில் பிராமணர்களின் ஆதிக்கம் வலுவடைந்தது. தமிழகத்தில் சோஷலிஸக் கருத்துக்கள் ஒரு சில புத்திஜீவிகளிடையே மாத்திரம் பரவியிருந்தது. ஆரியர்களின் பிரதிநிதிகள் பிராமணர்கள் என்ற ரீதியில், பிராமண ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக தமிழ் மக்கள் மத்தியில் தோன்றிய இயக்கம் 'ஆரியஇன' எதிர்ப்பாக மாறியது. தாம் திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று தம்மைக் கூறிக் கொண்டு, 'திராவிடர் கழகம்' என்ற ஒரு அமைப்பின் மூலம் தமது கருத்துக்களை மக்கள் மத்தியில் பரப்பினர் இத்திராவிட கழகத்தினர். சினிமாவையும், இலக்கியத்தையும் கருவிகளாகப் பயன்படுத்தி அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெற முயன்று கொண்டிருந்தனர்.

சென்னை சென்ற இளங்கீரன் மிதவாதக் கொள்கைகளில் நம்பிக்கை வைக்கவில்லை. சோஷலிசக் கருத்துக்களில் ஊறிப் போயிருந்த இளங்கீரன், தன்னுடைய படைப்புக்களில், வறுமையில் வாடுபவர்களின் வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கிறார். அக் கால கட்டத்தில் அவர் எழுதிய மனிதனைப் பார், பட்டினித் தோட்டம் போன்ற நாவல்கள் அவருடைய முற்போக்குக் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிப்பனவாக விளங்கின.

1950-ல் இலங்கை திரும்பிய இளங்கீரன், பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் வாரிசுகளாக, இலங்கையின் முதலாளித்துவ சக்திகள் அரசியலை ஆக்ரமித்துக் கொண்டிருப்பதை அவதானித்தார். ஆனால் அவர் தமிழ் நாட்டில் கண்ட அரசியல் எழுச்சிக்கும், இலங்கையில் அன்று நிலவிய அரசியல் நிலைக்குமிருந்த வேறுபாட்டைக் கண்டார். தென்னிந்தியாவில் போலல்லாமல் இலங்கையில் சோஷலிசக் கருத்துக்கள் மக்கள்

மத்தியில் பரவியிருந்ததைக் கண்டார். இலங்கையின் இடதுசாரிக் கட்சிகளின் அரசியல் நடவடிக்கைகளில் முழு மூச்சாக இறங்கினார்.

பின்னால் இலங்கை அரசியலில் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தக் கூடிய மொழிப் பிரச்சினையை மையமாக வைத்து, தீர்க்கதரிசனப் பார்வையுடன், 'இலங்கையின் இரு மொழிகள்' என்ற கட்டுரையில், இதனால் எதிர்காலத்தில் இலங்கை அரசியலில் ஏற்படப் போகும் பாதிப்புக்களை, விரிவாக விளக்கினார். பாரதியைப் பின்னணியாக வைத்து அவர் எழுதிய 'பாரதி கண்ட சமுதாயம்' என்ற கட்டுரையில், ஏற்றத்தாழ்வுகளற்ற ஒரு சமுதாயத்தை அவர் காண்கிறார்.

முற்போக்கு சக்திகளின் வளர்ச்சியில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட இளங்கீரன், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் உருவாக்குவதில் முக்கிய பங்கினை வகித்தார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றத்தைப் பற்றி, இளங்கீரன் பின்வருமாறு கூறுகிறார். 'வரலாற்றின் தேவைதான் பெரும் அரசியல், சமூக, கலாசார இலக்கிய நிறுவனங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றது எனக் கொண்டால் இலங்கையின் வரலாற்றுத் தேவைதான் இலங்கையின் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தையும், தோற்றுவித்தது எனலாம்'. மேலும் அவர் இ.மு.எ.ச.வைப் பற்றிக் கூறும்போது, 'இ.மு.எ.ச.வின் தோற்றம், அதன் வளர்ச்சி அது நடத்திய இயக்கங்கள், போராட்டங்கள், ஈட்டிய சாதனைகள் இதனை நிரூபிக்கும். இன்னும் சொல்வதானால் 1950-க்குப் பின் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் மூன்றரை சகாப்தங்களுக்கு மேற்பட்ட வரலாறு. இ.மு.எ.ச.வின் வரலாறாகவே பெரும்பாலும் அமைந்துள்ளது என்று கூறின் அது மிகக் கூற்றாகாது, எனவே இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியில் தலைமை தாங்கி, ஒரு முக்கிய திருப்பத்தை உண்டாக்கிய இ.மு.எ.ச.வின் தலைமைக் குழுவின் அங்கத்தவர்களில் ஒருவராக இளங்கீரன் தான் இறக்கும் வரையில், அதன் வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டார். இ.மு.எ.ச.வினை மைய

மாக வைத்து இளங்கீரன் எழுதிய ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்' நூலைப்பற்றி இ.மு.எ.ச.வின் பொதுச் செயலாளர் பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

"நண்பர் சுபைர் இளங்கீரன் எழுதியுள்ள 'ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்' என்று இந்த நூல் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இலக்கியக் கோட்பாடுகளையும் சாதனைகளையும் வரலாற்றையும் அடியாதாரமாக வைத்து எழுதப்பட்டதாகும். முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் வரலாற்றையும் வரலாற்றுப் பகைப்புலத்தையும் வரலாறு படைத்த அதன் சாதனைகளையும், இது ஆதாரபூர்வமான ஆவணங்களுடன் எடுத்து நிறுவியுள்ளது."

சர்வகலாசாலை பட்டம் பெற்ற ஒரு வராற்றாசிரியர் செய்ய வேண்டிய பணியை, சர்வகலாசாலையைக் கூட எட்டிப் பார்க்காத இளங்கீரனுடைய இப்படைப்பு, இலங்கையின் முற்போக்கு இலக்கிய வரலாற்றில் பொன் எழுத்துக்களால் போற்றப் படவேண்டியது.

சோவியத் யூனியனின் சோஷலிச சித்தாந்தத்தில் தோன்றிய திரிபுவாதக் கொள்கையை அவதானித்த இளங்கீரன் போன்ற சோஷலிஸ்டுகள் சினக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கொள்கையை ஆதரித்தனர். 'சமாதானம் மூலம் சமூக மாற்றம்' என்ற திரிபுவாதக் கருத்தை எதிர்த்து புரட்சியின் மூலம் சமூக மாற்றம்' என்ற கருத்தை முன் வைத்தனர். உலகளாவிய சோஷலிஸ்டுகளிடையே, இப்பிளவைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. சோஷலிசக் கொள்கையை அடித்தளமாகக் கொண்ட சோவியத் யூனியனில் 'கமிசாரியம்' என்ற ஒரு புதிய ஆளும் வர்க்கம் தோன்றியதை இவர்கள் எதிர்த்தார்கள். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திலும், இப்பிளவு தோன்றியது. இளங்கீரன், எச்.எம்.பி. மொகிதீன், சில்லையூர் செல்வராசன் போன்றவர்கள் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திலிருந்து விலகினார்கள்; சினக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை ஆதரித்த இளங்கீரன் சினச் சார்புடைய 'தொழிலாளர்' பத்திரிகையின் ஆசிரியரானார்.

இக்கால கட்டத்தில்தான், உண்மையான யதார்த்த இலக்கியத்தை இளங்கீரன் படைத்தார். 'தினகரன்' நாளிதழில் தொடர் கதையாக வந்த 'இங்கிருந்து எங்கே' என்ற நாவலும், 'நீதியே நீ கேள்' என்ற நாவலும், இலங்கை தமிழ் வாசகர்கள் மத்தியில் ஒரு பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. அப்பொழுது, தினகரன் பிரதம ஆசிரியராக இருந்த கைலாசபதி இவருடைய நாவல்கள் தமிழலகில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தைப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

"பத்மினி சாகக் கூடாது" - 1959-ம் ஆண்டு ஒரு நாள் எனக்குக் கிடைத்த தந்தியொன்றின் வாசகம் இது. 'தினகரன்' ஆசிரியராக அப்பொழுது நான் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். நாளிதழிலே 'நீதியே நீ கேள்' என்னும் தொடர்கதை வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. பத்மினி என்னும் பாத்திரம் மோட்டார்காரினால் மோதப்பட்டு உயிருடன் போராடிக் கொண்டிருக்கும் கட்டத்திலே அன்றைய கதை முடிந்திருந்தது. அந்நிலையிலேயே பிற்பகல் அவசரத் தந்தியில் மேற்கண்ட வாசகம் வந்து சேர்ந்தது. தொடர்கதை வெளிவந்து கொண்டிருந்த சமயம் தினமும் பல கடிதங்கள் அலுவலகத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்தன. எனினும் ஒரு வாசகனது உணர்ச்சி வேகம் தந்தி வழியாக வந்ததைப் பற்றி ஒரு கணம் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன்... ஆனால் அவரைச் சாக வைத்தார் ஆசிரியர் இளங்கீரன் - சில சிறுகதை ஆசிரியர் முயன்று சேர்க்கும் எதிர்பாராத முடிவைக் காட்ட வேண்டும் என்பதற்காக அவ்வாறு செய்தார் என்றும் கூற முடியாது. அப்படியானால் எதற்காக? ... வாழ்க்கை உண்மையின் ஒளியிலே பாத்திரங்களைக் கண்ட ஆசிரியர் அவற்றைத் தன்னிச்சைப் படியோ வாசகரின் விருப்பு வெறுப்பின்படியோ பொம்மைகளாக ஆடவைக்க விரும்பவில்லை... ஆசிரியர் இளங்கீரனின் முக்கியமான இலக்கியச் சிறப்புக்களில் இதுவும் ஒன்று என்று நான் நினைக்கிறேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து தமிழ் சமூக சூழ்நிலையில், வாழ்ந்தாலும் இஸ்லாமிய கலாச்சாரம் அவருடைய எழுத்துக்கள்

ளில் எதிரொலிக்கின்றன. இவ்விரு சமூகங்களின் தன்மைகளை உள்ளடக்கி, அவைகளைப் பிரதிபலிக்குமுகமாக அவர் தன்னுடைய எழுத்தோவியங்களில் வடித்திருக்கிறார். ஏழை தொழிலாளர்களின் மத்தியில் வாழ்ந்த அவர், அச்சமுதாயத்தின் உணர்வுகளை, மன எழுச்சிகளைத் தன்னுடைய படைப்புக்களில் படைக்கத் தவறவில்லை. உதாரணமாக அவருடைய 'நீதியே நீ கேள்' என்ற நாவலில் வரும் கதாபாத்திரம் அன்ஸாரி, யாழ்ப்பாணத்திலே பிறந்து வளர்ந்த ஒரு முஸ்லிம் இளைஞன். நாவலில் வரும் இந்தக் கதாபாத்திரத்தைப் பற்றி கைலாசபதி 'தன்னைச் சுற்றியுள்ள சமூகத்திலே பொருளாதார உறவு முறைகளுக்கிடையில் போராடிக் கொண்டு வாழும் மனிதனாக இயங்கும் அவனிடத்தே இப்பண்புகள் (பிறர்துன்பத்தைத் தன் துன்பமாக உணரும் கனிவு) மெல்ல மெல்ல வளர்கின்றன. அவ்வாறு வளர்வதை நாவலின் வளர்ச்சியுடனேயே நாம் காண்கிறோம்'' என்று கூறுகிறார்.

நாவலாசிரியர், வல்லிபுரம் என்ற கதாபாத்திரத்தின் மூலம் அன்றைய யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் சமூகத்தின் ஆசாபாசங்களையும், விரக்தியையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார். ஒரே வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த இவ்விரு பாத்திரங்களுக்குமிடையே உள்ள வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறார். சர்வகலாசாலை வாசலை மிதிக்காத இளங்கீரன், கணேஷ் என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் ஒரு சர்வகலாசாலை மாணவனிடம் தோன்றும். எண்ண உணர்வுகளையும், மன உளைச்சல்களையும், விரக்தியையும் காட்டும்போது, நாவலாசிரியரின் மேதாவிலாசம் தென்படுகிறது. இதனை கைலாசபதி விளக்கும் போது, 'இந்த யதார்த்த உணர்வு ஆசிரியருக்கு எவ்வாறு ஏற்பட்டது என்று நான் பல தடவைகள் வியப்புற்றதுண்டு'' என்று கூறுகிறார்.

1956-ம் ஆண்டு இலங்கை அரசியலில் ஒரு முக்கிய மாற்றம் ஏற்பட்டது. பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய ஆட்சியின் வாரிசுகளாக விளங்கிய நிலச்சுவான்தார்களினதும், பெருந்தோட்டப் பயிர் செய்கையினால் உருவாகிய முதலாளித் துவ

பொருளாதாரத்தின் பிரதிநிதிகளினதும் கையில் இருந்த ஆட்சி தேசிய முதலாளித்துவத்தைப் பிரதிபலித்த, மத்தியதர வர்க்கத்தினிடம் கைமாறியது. பௌத்த - சிங்கள தத்துவத்தின் எழுச்சியாக இது பரிணமித்தாலும், கீழ்மட்டத்திலுள்ள விவசாயிகளினதும், தொழிலாளர்களினதும், அபிலாஷைகளைப் பூர்த்தி செய்வதாக இவ்வாட்சி அமைந்தது. இலங்கைப் பொருளாதாரத்தின் வளர்ச்சியில் அரசாங்கம் முக்கிய பங்கெடுத்தது. தனியார் நிறுவனங்கள் அரசாங்க மயமாக்கப்பட்டன. அரசாங்க அதிகாரத்தின் கீழ், விவசாயம், கைத்தொழில், வர்த்தகம் ஆகிய துறைகளில் கூட்டுத் தாபனங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. ஏழை மக்களின் வேலைவாய்ப்பு அதிகரித்தது. தொழிலாளர் சங்கங்களும், இயக்கங்களும் தோன்றின. இது காலவரையும் விலங்கிடப்பட்டு வந்த எழுத்து, பேச்சு, சுதந்திரம், மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. சோஷலிச நாடுகளான சோவியத் யூனியன் சீனா போன்ற நாடுகளுடன் உறவு அதிகரித்தது. சர்வதேச சோஷலிசத்தின் செல்வாக்கு இலங்கையில் பெருகிறது. இதன் செல்வாக்கு சிங்கள இலக்கியத்திலும், தமிழ் இலக்கியத்திலும் பிரதிபலித்தது. சிங்களத்தில் மாட்டின் விக்கிரமசிங்க, குணதாசு அமரசேகர போன்றோரும், தமிழில் இளங்கீரன், கணேசலிங்கன், டேனியல் போன்றோரும் 'சோஷலிச யதார்த்த' இலக்கியங்களைப் படைத்தனர்.

இம்மாற்றத்தை, 'மௌனகுரு, சித்திரலேகா, நுஃமான்' ஆகிய மூவரும் சேர்ந்து, எழுதிய 'இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்' என்ற நூலில், பின்வருமாறு விளக்குகின்றனர். 'இக்காலத்திலேயே (1956) தேசியம் என்ற கோட்பாடும் வலுப்பெற்றது. தேசிய மரபுகளும், பண்பாட்டம்சங்களும் வலுப்பெற்றது. ... மேலே பார்த்த தேசியம் என்ற கோட்பாட்டின் வளர்ச்சி இடது சாரி அரசியல் சித்தாந்த செல்வாக்கு ஆகியவை ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து ஈழத்து நாவல் உலகில் ஏற்பட்ட பொருள் மாற்றத்திற்குரிய பிரதான காரணிகளாகின. சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளும் அன்றாட அனுபவங்களும் இலக்கியத்தில்

தயக்கமின்றி இடம் பெற்றன. நாவலுக்கு மட்டுமின்றிச் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கும் இது பொதுப் பண்பாயிற்று. ஆரம்பத்தில் அறவியல் நோக்குடன் சமூகப் பிரச்சினைகளை நோக்கிய நாவல்களைப் போலல்லாது அப்பிரச்சினைகளைச் சமூகவியல் நோக்கில் இக்கால நாவல்கள் அணுகின. இலக்கியத்தில் யதார்த்தம் பற்றிய உணர்வு இக்கால நாவல்களில் தலைகாட்டத் தொடங்கியது... இக்காலத்திலேயே நாவல் நவீன இலக்கிய வடிவம் என்பதன் அர்த்தம் தெளிவாகத் தொடங்கியது... ஐம்பதுகளில் ஏற்பட்ட நாவல் இலக்கிய வளர்ச்சியைப் பற்றி இப்படிச் கூறிவிட்டு அவர்கள், இளங்கீரனைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றனர்.

“1959-ம் ஆண்டு நாலுருவில் வெளிவந்த இளங்கிரனின் ‘நீதியே நீ கேள்’ என்ற நாவல் மேற்கூறிய பண்பின் தொடக்கத்தை குறிக்கின்றது. யாழ்ப்பாணத்து நகர மொன்றின் கடைச்சிப்பந்தியை பிரதான பாத்திரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவலில் சமூக வர்க்கங்களுக்கிடையே யுள்ள பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளும், அவ்வேற்றத் தாழ்வுகளின் மனித உறவுகள் பாதிக்கப்படுதலும் காட்டப் படுகின்றன. இளங்கீரனது நாவல்கள் பலவும் பத்திரிகைத் தொடர் கதைகளாக வந்தவையே. ‘தென்றலும் புயலும்’, ‘சொர்க்கம் எங்கே’, ‘மண்ணில் விளைந்தவர்கள்’ ‘இங்கிருந்து எங்கே’ ‘அவளுக்கு ஒரு வேலை வேண்டும்’, முதலியன இவரது குறிப்பிடத்தக்க படைப்புக்கள் எனலாம்.”

இளங்கீரனின் இலக்கியப் படைப்புக்களை உற்று நோக்கும் போது, அவை இருபதாம் நூற்றாண்டின் சமுதாய வளர்ச்சியின் கண்ணாடியாகத் தென்படுகிறது. இலக்கியத்தை ‘நல்ல இலக்கியம்’ ‘நசிவு இலக்கியம்’ என்று வகுக்கிறார் முற்போக்கு சிந்தனையின் முன்னோடியான ப. ஜீவானந்தம். அவர் நல்ல இலக்கியத்திற்கும், நசிவு இலக்கியத்திற்கும் கூறும் விளக்கத்தை நாம் பார்த்தால் இளங்கீரனுடைய இலக்கியப்

படைப்புக்கள் மனித சமுதாயத்திற்கு உதவும் நல்ல இலக்கிய மாகத் தோன்றுவதைக் காணலாம்.

ஜீவானந்தம், நல்ல இலக்கியத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது "நல்ல இலக்கியம் மனித நேர்மையையும் சிறந்த தீர்க்கதரிசனத்தையும் கொண்ட இலக்கியம். நல்ல இலக்கியத்தில் புதிய வாழ்வை உருவாக்குவதில் சதையையும், ரத்தத்தையும் வியர்வைப் பிழிவு ஆக்குகிற ஆண்களும் பெண்களும் தலைமைப் பாத்திரங்களாக நடமாடுகிறார்கள். நல்ல இலக்கியம் சமுதாய முழுமைக்கும் ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளிக்கிறது. இதில் வீரமிக்க உள்ளமும் ஈரமிக்க நெஞ்சமும் நிறைந்து கிடக்கின்றன" என்று கூறி, அவர் நசிவு இலக்கியத்தைப் பற்றி பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

"சிதைந்து சீரழிந்து வருகிற சமுதாயத்தைப் பிரதி நிதித்துவப் படுத்துகிற இலக்கியம் நசிவு இலக்கியம்... உள்ளடக்கத்தில் இரத்தம் செத்து வருகிறது. கலைத் திறனில் சீர் சிதைந்து வருகிறது... நசிவு இலக்கியம் ஜனநாயகப் புரட்சியைக் கண்டு பயந்து சாகிறது... நசிவு இலக்கியம் இன்றைய சமுதாயத்தின் சீரழிவை மாயவலை வீசி மூடி மறைக்க முயல்கிறது. "தமிழ் நாட்டின் மூத்த முற்போக்குவாதியான ப. ஜீவானந்தம் கூறும் இந்த வரைவிலக்கணத்தின்படிப் பார்த்தால், இலங்கையில் தோன்றிய இலக்கியக் கர்த்தாக்களில் முற்போக்குக் கருத்துக்களின் முன்னோடியாக இளங்கீரன் திகழ்கிறார்.

நாவலாசிரியர் இளங்கீரனின் இலக்கியப் பார்வையை அவரது நாவல்களிலும், சிறுகதைகளிலும், வானொலி நாடகங்களிலும் மட்டுமல்ல, அவரது கட்டுரைகளிலும் நாம் காணலாம். 'தேசிய இலக்கியமும் மரபும் போராட்டமும்' என்ற நூலில் இளங்கீரன், இலக்கணத்தைப் பற்றியும் இலக்கியத்தைப் பற்றியும், பண்டிதர்களின் மரபுக் கொள்கையைப் பற்றியும் கூறுவதைப் பார்ப்போம். 'இலக்கணம் புலமை படிப்பினால் ஏற்படுவது. இலக்கிய உணர்வு ரசனையினால், வாழ்க்கை அனுபவத்தில்... எனவே, இலக்கியம் அறிவிலி

ருந்து பிறக்காமல் உணர்விலிருந்து பிறக்கிறது... இலக்கியத்திலிருந்துதான் இலக்கணமே பிறந்தது. படைப்பு முந்தியது. அதைப் பற்றிய அறிவு பிந்தியது. 'தன்னுடைய படைப்புக்களில் தான் எப்படி சொற்களையும் கருத்துக்களையும் கையாண்டார் என்பதற்கு அவருடைய பின்வரும் வாசகம் எமக்கு உணர்த்துகிறது. 'சொற்கள் என்பன உணர்ச்சிகளையும், கருத்துக்களையும், பொருள்களையும் வெளியிடும் சாதனமாகும். ஓர் இலக்கியத்தின் ஆசிரியரின் உணர்ச்சிகளும் கருத்துக்களும் அவர் கூறும் பொருள்களும், மயக்கமோ, சிதைவோ இன்றி தெளிவாகவும், முழுமையாகவும் வெளியிட வேண்டுமானால் சாதாரண மக்களும் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளத் தக்க முறையில் இருக்க வேண்டுமானால் சொற்களும் அம்முறையில் அமைதல் வேண்டும். "இலக்கியம் என்பது இதயத்தின் குரல் என்கிற பொழுதில் அக்குரல் வாழ்க்கையினின்றும் தோன்றுவது. அது வாழ்க்கையின் குரல் என்பதையும், அதனைக் கலைப்பண்புடன் காட்டும் எழுத்தோவியம் என்பதையும் மறந்து விடக் கூடாது. இலக்கியம் நாவலாக, சிறுகதையாக, நாடகமாக இருந்தால் அதில் வரும் பாத்திரங்கள் நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் இயற்கையாகவும், யதார்த்தத்திற்கு முரணில்லாமலும் அமைதல் வேண்டும்."

இளங்கீரனின் இலக்கியப் பார்வையை மேலே உள்ள அவருடைய கருத்துக்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

1950-க்குப் பிறகு ஈழத்து இலக்கியம் ஒரு புதிய பாதையில், சென்று கொண்டிருக்கிறது. காலத்திற்கேற்ப மாறிவரும் சமுதாயத்தின், புதிய உணர்ச்சிகளையும், புதிய எண்ணங்களையும், புதிய சிந்தனைகளையும் இலக்கியத்தில் படைக்க முன்வந்தனர் இலக்கியவாதிகள். இவர்களுக்கெல்லாம் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தவர்தான் இளங்கீரன். இலக்கியத்தில் இப்புதிய பாதையின் வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்தார்.

இளங்கீரனின் இலக்கிய சேவையை மதித்து 1992-ம் ஆண்டில் நடந்த 'முஸ்லிம் சாகித்திய விழாவில் முஸ்லிம்

சமய - கலாசார விவகார அமைச்சு, அவருக்கு 'தாஜூல் அத்தீக் (இலக்கிய நட்சத்திரம்) என்ற பட்டத்தை வழங்கியது. இதே போல 1992-ம் ஆண்டில் இந்து சமய - கலாசார அமைச்சு, தமிழ் சாகித்திய விழாவில் அவருக்கு 'இலக்கியச் செம்மல்' என்ற விருதை வழங்கியது. 1993-ம் ஆண்டில் நடந்த சுதந்திர இலக்கிய விழாவில், சிங்கள சமூகத்தின் இலக்கிய மேதை யான பேராசிரியர் எதிரிவீர சரத்சந்திரரோடு, இளங்கீரனும் கௌரவிக்கப்பட்டார். 1996-ம் ஆண்டில், இலங்கையின் முன்னாள் பிரதமரும் தற்போதைய பிரதமருமாகிய சிறிமாவோ பண்பாரநாயக்க அவர்களின் எண்ணதாவது பிறந்த தினத்தை முன்னிட்டு, இலங்கையின் நல்வாழ்வுக்கு உழைத்த பல சிரேஷ்ட பெருந்தகையோருக்குப் பட்டம் வழங்கும்போது இளங்கீரனுக்கும், 'விஷ்வப் பிரசாதினி' என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

இளங்கீரனைப் பற்றி பேராசிரியர் கைலாசபதி கூறிய கூற்றோடு இக்கட்டுரையை முடிக்கிறேன்.

"நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே' என்று கூறி வாதிட்ட பண்டைநாள் நக்கீரனின் பண்பு நமது இளங்கீரனிடத்தும் இருப்பது உண்மை... ஆனாலும் தத்துவங்களுக்கும் மேலாக மனிதனை நேசிக்கும் உளப்பண்பும் சில இலட்சியப் பிடிப்புமே கீரனின் உயிர்நாடி என்று கூறுவதில் தவறிருக்காது."

(காலஞ்சென்ற இளங்கீரனின் நினைவாக எழுதப்பட்ட கட்டுரை)

பிரேம்ஜி - ஞானசுந்தரம் - முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கத்தின் கதாநாயகன்

ஓர் இலக்கியக் கூட்டத்தில், பிரேம்ஜியை அறிமுகம் செய்து அக்கூட்டத்தின் தலைவராயிருந்த முன்னை நாள் தினகரன் ஆசிரியர் சிவகுருநாதன் "பிரேம்ஜி" என்றால் முற்போக்கு. முற்போக்கு என்றால் பிரேம்ஜி" என்றார். இது மிகைபடக் கூறியதல்ல. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயலாளராக அன்றும், இன்றும் கடமையாற்றி வரும் பிரேம்ஜியை நான் 1957-ம் ஆண்டில்தான் முதன் முதலில் சந்தித்தேன். எப்பொழுதும் சிரித்தமுகத்துடனும் எல்லோருடனும் சிநேக பாவத்துடனும் பழகும் அவர், எந்தவொரு இக்கட்டான நிலையிலும், உணர்ச்சி வசப்படாமல், சலனம் ஏதுமில்லாமல் நிதானமாக செயலாற்றுவதைக் கண்டிருக்கிறேன்.

1963-ம் ஆண்டு, யாழ்ப்பாணத்து இந்துக் கல்லூரியில் நடைபெற்ற சாகித்திய விழாவில் அவ்வாண்டு நாவலுக்கான சாகித்தியப் பரிசு, இலங்கையின் தலைசிறந்த நாவலாசிரிய ரான இளங்கீரனுடைய 'நீதியே நீ கேள்' என்ற நாவலுக்குப் பரிசு வழங்கப்படாமையிட்டு, அங்கு குழுமியிருந்த எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் ஒரு பரபரப்பான நிலை ஏற்பட்டிருந்தது. கூட்டம் ஆரம்பத்திலேயே முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயலாளர் என்ற முறையில், பலருடைய கூக்குரலுக்கு மத்தியில் மிகவும் நிதானமாக எழுந்து, 'சாகித்திய பரிசுக்கான தேர்வு எப்படி நடந்தது' என்று கேட்டார். கூட்டத்தில் குழப்பம் ஏற்பட்டது. அப்போதும் பிரேம்ஜி சிரித்த முகத்துடனே, நிதானமிழக்காமல் இருந்ததைக் கண்டு நான் வியப்புற்றேன்.

இதேபோல பல இக்கட்டான நிலைகளில் கூட அவருடைய இந்த நிதானப் போக்கை நான் அவதானித்திருக்கிறேன்.

தலைமைக்குழு கூட்டங்களில், சில சமயங்களில் விவாதங்கள் காரசாரமாக அமையும். சர்வதேச கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தில் ஏற்பட்ட பிளவு இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியையும் பாதித்தது. கம்யூனிஸ்ட் எழுத்தாளர்களிடமும் இந்தப் பிளவின் தாக்கம் பிரதிபலித்தது. சண்முகதாசனின் புதிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் சில முற்போக்கு சங்கத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் சேர்ந்தனர். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைமைக்குழுக் கூட்டங்களில் இந்தப் பிளவு எதிரொலித்தது. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இரண்டாகப் பிளவுபடும் தறுவாயில் இருந்தது. ஆனால் செயலாளர் பிரேம்ஜியின் சாதூர்யத்தினாலும் நிதானபோக்கினாலும் இப்பிளவு தவிர்க்கப்பட்டது.

பிரேம்ஜியின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட ஏற்றத் தாழ்வுகள், இலங்கையின் அரசியல் மாற்றங்களுக்கேற்ப அமைந்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. முதலாளித்துவ பொருளாதார அமைப்பை மையமாகக் கொண்டு, ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கக் காலங்களில், இடதுசாரிக் கட்சிகளும், அதன் ஆதரவாளர்களும், முற்போக்கு எண்ணம் படைத்தவர்களும் பெரும் பாதிப்புக்குள்ளானார்கள். முற்போக்கு சக்திகளின் ஒரு ஆணிவேராக இருந்த பிரேம்ஜியும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. 1956-ம் ஆண்டுக்கு முன்பும், 65-ம் ஆண்டிலிருந்து, 70-ம் ஆண்டு வரையிலும் பின்னர் 77-ம் ஆண்டிலிருந்து 94-ம் ஆண்டு வரையிலும், தொழிலாளர் வர்க்கமும், முற்போக்கு சக்திகளும், அடக்குமுறை ஆட்சியின் கொடுமைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டன. முற்போக்கு சக்திகளின் பிரதிநிதியாக, '56, 60, 70-ம் ஆண்டுகளில் தோன்றிய அரசாங்கங்களில் பிரேம்ஜி ஒரு முக்கிய இடத்தை வகித்ததோடு, முற்போக்குக் கொள்கைகளை பரப்புவதிலும் முன்னணியில் இருந்தார். இக்காலங்களில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், மிகவும் விறுவிறுப்பாகச் செயல்பட்டது என்று கூறும்போது பிரேம்ஜி

தான் விறுவிறுப்பாகச் செயல்பட்டார் என்று கூறுவது மிகையாகாது. பிரேம்ஜியின் தூரதிருஷ்டிப் பார்வையை அவருடைய கொள்கை விளக்கங்களிலிருந்து அறியலாம். அவருடைய கருத்துக்களுக்குத் தமிழ் அரசியல்வாதிகளும், சிங்கள பெரும் பான்மையின அரசியல்வாதிகளும் கொஞ்சம் செவி சாய்த்திருந்தால் இன்றைய இனப் பிரச்சினை இவ்வளவு பூதாகாரமாக வளர்ந்திராது. பிரேம்ஜியின் வாழ்க்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் வரலாற்றோடு பின்னிப் பிணைந்திருக்கிறது.

1953-ம் ஆண்டில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் கொள்கைகளுக்கெதிராகத் தோன்றிய இடதுசாரிக் கட்சிகளின் 'ஹர்த்தால்' இயக்கம், அன்றைய அரசாங்கத்தின் பிரதமராயிருந்த டட்லி சேனா நாயக்காவின் இராஜிநாமாவுக்குக் காரணமாயமைந்ததோடு, முற்போக்கு சக்திகளை ஊக்குவிப்பதாயுமைந்தது. அப்பொழுது, தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மத்தியிலிருந்த 'மறுமலர்ச்சி இயக்கம்' இந்திய இயக்கியத்தின் தாக்கத்தினால் ஏற்பட்ட காரணத்தினால், இலங்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை அது உணரவில்லை. இவ்வியக்கம், தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் மட்டுமல்ல, தமிழ் மக்களிடையேயும் எவ்வித சலனத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. இவ்வியக்கம் காலகதியில் காலாவதியாகி விட்டது. இதற்குக் காரணம், 'சமூக இலட்சியங்களுக்கான கொள்கை கோட்பாடுகளை இக்குழு கொண்டிருக்கவில்லை. இலக்கியப் படைப்புகள், இலக்கிய இயக்கங்கள் எழுத்தாளர்களுக்கான செயல்பாடுகள் ஆகியவற்றிற்கான வேலைத் திட்டமும் இருக்கவில்லை.' (இளங்கீரன் - முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்)

மறுமலர்ச்சி இயக்கமும், இலக்கிய உலகிலிருந்து மறைவதற்குப் பேராசிரியர் கைலாசபதி பின்வருமாறு விளக்குகிறார். "மறுமலர்ச்சி" இந்த முரண்பாட்டைத் தீர்க்க முடியாமலே அதற்கு முன்னும் பின்னும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் தோன்றி மறைந்த 'இலக்கிய' சஞ்சிகைகளைப் போல, தன்னைத் தாபித்தவர்களின் மூலதனமாகிய பேரார்வம் நடைமுறை உல

கின் பொருளியல் நியதிகளுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாத நிலையில் முடிவுற்றது” (முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்)

இலங்கையின் அரசியல் உலகிலே, பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வந்த காலகட்டத்திலே, ‘மறுமலர்ச்சி இயக்கம், ஆங்கிலம் கற்ற உயர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டமையால், இவர்கள், இம்மாற்றங்களைக் காணத் தவறினார்கள். சிங்கள பாமர மக்களிடையே ஆங்கிலம் கற்ற அரசியல்வாதிகளுக்கு கெதிராகத் தோன்றிய சிங்கள தேசிய இயக்கமும், தொழிலாளர் மத்தியிலே முதலாளித்துவ வர்க்கத்திற்கு கெதிராகத் தோன்றிய இடதுசாரி இயக்கங்களும், அரசியல் குழுவிலே ஒரு கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தியது. இக்கொந்தளிப்புதான், 1956-ம் ஆண்டில் ஒரு முற்போக்கு அரசாங்கத்தை உருவாக்கியது. மறுமலர்ச்சி இயக்கம், வீழ்ச்சியடைவதற்குப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி இவ்வயர் மட்டக்குழு தன்மைதான் காரணம் என்கிறார்.

‘மறுமலர்ச்சி’ இயக்கம் தொடங்குவதற்கு முன்னர் ஈழத்தின் நவீன தமிழ் இலக்கிய ஈடுபாடு ஆங்கிலம் தெரிந்த உயர் சமூகத் தொடர்பு கொண்ட மத்தியதர வர்க்கத்தினரிடையே காணப்பட்டது. தமிழில் அதிக ஈடுபாடு கொண்ட இலக்கிய உத்வேகமும், ஆர்வமும் பெற்றவர்களின் குழுவாக மறுமலர்ச்சிக்குழு அமைந்திருந்தது.... மறுமலர்ச்சிக் குழுவின் சமகாலத் தாக்கம் மிகச் சிறியதேயாகும்” (ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்)

1946-ம் ஆண்டில், இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினர்களாகவிருந்த கே. இராமநாதன், கே. கணேஷ் போன்றவர்கள் பத்துப் பேருடன் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை ஸ்தாபித்தனர். சிங்கள மக்களிடையே முற்போக்குக் கருத்துக்கள் பரவுவதையும் இடதுசாரிக் கட்சிகள் செல்வாக்குப் பெறுவதையும், இவர்கள் காணத் தவறிவிட்டார்கள். பண்டார நாயக்கா அன்றைய அரசாங்கத்திலிருந்து

விலகி, ஒரு புதிய கட்சியைத் தோற்றுவித்ததும், செல்வநாயகம் தமிழ் காங்கிரஸிலிருந்து விலகி தமிழரசுக் கட்சியைத் தோற்றுவித்ததும், அன்றைய காலகட்டத்தின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதாயிருந்தன. தமிழர்கள் மத்தியில் முற்போக்குக் கருத்துக்களைப் பரப்ப வேண்டிய முற்போக்கு எண்ணம் படைத்த எழுத்தாளர்கள் தமிழ் மக்களின் உணர்வைத் தூண்டிவிடும் அரசியல்வாதிகளுக்கு இச்சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்தனர். தமிழ் மக்களிடையே மார்க்சியக் கருத்துக்கள் பரவ வாய்ப்பிருந்தும் இதைப் பயன்படுத்தத் தவறிவிட்டனர்.

இதை பேராசிரியர் சிவத்தம்பி 'மார்க்சிய அரசியல் இயக்கமே. மக்களிடையே பெரிதும் விருத்தியடையாதிருந்த அந்நாட்களில், இவ்வெழுத்தாளர் சங்கம், புத்தி ஜீவிகளின் முயற்சியாகவே நின்று போனமை ஆச்சரியத்தைத் தருவதன்று' என்று கூறுகிறார். (ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம் - பக்கம் - 33)

'மறுமலர்ச்சி இயக்கமும்', முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும், தமிழ் மக்களிடையே எவ்விதத் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தாத இக்கால கட்டத்தில்தான் பிரேமஜி, முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயலாளர் பதவியை ஏற்கிறார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் 1954-ம் ஆண்டில் ஒரு கைநூலை வெளியிட்டது. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின், லட்சியங்களும், குறிக்கோளும், வேலைத் திட்டமும் இக்கை நூலில் இருந்தாலும், பிரேமஜியின் கருத்துக்கள் இதில் ஆழப் பதிந்திருப்பதை நாம் உணரலாம்.

"மக்கள் நடத்தும் போராட்டத்தையும் அதில் தோன்றும் புதிய சமுதாய அமைப்பையும் பிரதிபலிக்கும் சோஷலிஸ்ட் யதார்த்தவாதம் என்ற இலக்கிய தத்துவத்தை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தனது இறுதி இலட்சியமாக ஏற்றுக் கொள்கிறது."

"என்றாலும் இன்றைய காலகட்டத்தில் மக்களின் சகல பகுதிகளையும் பிரதிபலித்தது. நிரந்தர உலக சமாதானம் தேசிய விமோசனம், உண்மை ஜனநாயகம், உயர்ந்த வாழ்க்

கைத்தரம், சிறந்த கலாச்சாரம், நாட்டின் பொருளாதார சமுதாய முன்னேற்றம் இவற்றிற்காக மக்கள் நடத்தும் போராட்டங்களைக் கருவூலமாகக் கொண்ட மக்கள் இலக்கியமே சங்கத்தின் உடனடியான இலட்சியமாக இருக்கும்.”

இந்த உயரிய நோக்கங்களைக் கூறிய பிரேம்ஜி எப்படி ஒரு செயல் திட்டத்தின் மூலம் இந்நோக்கத்தை அடையலாம் என்பதையும் கூறுகிறார்.

“முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட சகல எழுத்தாளர்களையும் ஒரு அணியில் திரட்டி மக்கள் கலாச்சாரமும் உயர்ந்த மனித வர்க்கத்துக்குமான இலக்கியம் படைப்பதும் சம அடிப்படையில் சகல தேசிய இனங்களின் மொழி கலாச்சார முன்னேற்றத்திற்காக உழைப்பது, எழுத்தாளர்களின் நலன்களுக்காகவும் உரிமைகளுக்காகவும் பாடுபடுவதும் சங்கத்தின் நோக்கமாக இருக்கும்”. (முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்) இலங்கை அரசியல் வானில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்களுக்கேற்ப இலங்கைத் தமிழ் மக்களிடையே ஓர் அரசியல் உணர்வை தோற்றுவிக்க வேண்டிய ஒரு நிலை ஏற்பட்டது. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஒரு வரலாற்றுத் தேவையை நிறைவு செய்வதாயமைந்தது. இதைப் பிரேம்ஜி பின்வருமாறு கூறுகிறார். “எந்த ஒரு கருத்துருவதினதும் நிறுவனத்தினதும் தோற்றம் சுயம்புவாக ஏற்படுவதில்லை. காலத்தின் தேவை சமூக வளர்ச்சியின் இயங்கியல் நியதிகள், வரலாற்றுப் பகைப்புலம் பாரம்பரிய பிதுராஜிதம் ஆகிய பல்வேறு அகபுற காரணிகளே இவற்றை ஜனனிக்கின்றன”. (ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்)

இக்கைநூல் 22 அம்சத் திட்டத்தை விரிவாக எடுத்துரைத்தது. மக்களின் நலனுக்காகவும் எழுத்தாளர்களின் மேம்பாட்டுக்காகவும் நாட்டின் நலனுக்காகவும் சிறந்த கருத்துக்களை இந்நூல் வெளிப்படுத்தியது. அதில் முக்கியமான கருத்துதான், ‘தமிழர் இனத்தை இந்நாட்டின் தேசிய இனமாக காண்பது.’ அத்தோடு அவர்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக் கொள்

எந்தல். 'இந்நாட்டிலுள்ள தேசிய இனங்களின் பிரதேச ரீதியான சுய நிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக் கொண்டு அதற்காக அவர்கள் நடத்தும் போராட்டங்களை ஆதரிப்பது'. (ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்) இக்கருத்தை அன்றைய இருதரப்பு அரசியல்வாதிகளும் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தால், இன்று நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கும் அழிவுகளைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

ஆனால் தமிழ் மக்கள் பண்டித வாக்கத்தின் நண்டுப் பிடியில் அகப்பட்டு, பிற்போக்கு சக்திகளின் செல்லரித்துப் போன கருத்துக்களை 'மரபு' என்றும், 'தமிழர்களின் கலாசார பாரம்பரியம்' என்றும் நம்பி, சமுதாய மாற்றத்திற்கேற்பத் தோன்றிய புதிய கருத்துக்களை ஏற்க மறுத்தனர். இவர்களுடைய எண்ணங்களை மாற்ற வேண்டுமானால், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், 'மக்களிடம் கீழ்த்தரமான உணர்ச்சிகளை தூண்டி ஆபாச வெறியூட்டும் நசிவு இலக்கியப் போக்கை வன்மையாக எதிர்ப்பது' என்ற கருத்தை முன் வைத்தது. அதே நேரத்தில் 'மக்களிடையே குறுகிய சாதி, இன, பால், நிற வெறிகளைப் பரப்பும் சோவானிஸ இலக்கியப் போக்கை எதிர்ப்பது என்று கூறியது. 'முற்போக்கு எண்ணம் படைத்த எழுத்தாளர்களின் 'சோஷலிச யதார்த்த' இலக்கியப் படைப்புக்களை ஆதரிப்பது என்ற கொள்கையையும் இச்சங்கம் மக்கள் முன் வைத்தது.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றமும், அதன் கொள்கை விளக்கமும் இலங்கையின் இலக்கிய உலகில் ஒரு சலசலப்பை ஏற்படுத்தியது. 'முற்போக்கு இலக்கியம்' என்றால் என்ன? இலக்கியத்தில் ஏன் முற்போக்கு, பிற்போக்கு என்றிருக்க வேண்டும்?

'சமூகத்தில் முன்னேறும் சக்திகளை முற்போக்கு என்றும், அவைகளைத் தடுக்கும் சக்திகளை பிற்போக்கு என்றும், வரையறை கூறினர் முற்போக்காளர்.

'ஆதிக்க சக்திகள், மக்களை ஒடுக்கி, அவர்களை முன்னேறி விடாமல் அடக்கு முறையைக் கையாளும் போது, இந்த

ஆதிக்க வர்க்கத்தற்கெதிராக அடக்கு முறைக்கு உள்ளான மக்களின் எண்ணங்களை அபிலாஷைகளை பிரதிபலிக்கும் இலக்கியங்களை முற்போக்கு இலக்கியங்கள் என அழைக்கிறோம். சமுதாயத்திலுள்ள சீர்கேடுகளை, பாமர மக்களின் அவல நிலையை உள்ளது உள்ளபடியே விளக்கும் போது, அதற்கு ஒரு கலையழகைக் கொடுத்து எழுதுவதைத் தான் 'சோஷலிச யதார்த்தம்' என்கிறோம். 'சோஷலிஸ்ட் யதார்த்தவாதம் தான், எழுத்தாளனை சமுதாய முழுமையின் அகண்ட உண்மையைப் பார்த்து அதற்குரிய கலைப்படைப்புக்களை வழங்குமாறு சுதந்திரம் தருகிறது'' என்று ஜீவாணந்தம் கூறுகிறார்.

தமிழ் மக்களிடையே ஊறிப் போயிருந்த கருத்துக்களை மாற்றி ஒரு உத்வேகமுள்ள சமுதாயமாக மாற்ற முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் முனைந்தது. இதில் மும்முரமாக உழைத்தவர் அதன் செயலாளர் பிரேம்ஜி என்பதை யாராலும் மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது.

1956-ம் ஆண்டில் இலங்கையில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றம், பாமர மக்களுக்கும் தொழிலாள வர்க்கத்திற்கும் ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது. தொழிலாள வர்க்கம் தன்னுடைய உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கு இது ஒரு வாய்ப்பாக அமைந்தது. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் ஓர் உத்வேகத்துடன் செயல்படத் தொடங்கியது. 'இ.மு.எ.ச.வின் தோற்றமும் அமைப்பும் அதுகாலம் வரை இலைமறை காயாக இருந்த ஒரு சமுதாய சக்தியை முன்னணிக்குக் கொணர்ந்தது - கா. சிவத்தம்பி.

இக்கால கட்டத்தில்தான் பழமைவாதிகளுடன் நேரடியாக முரண்பட வேண்டியிருந்தது. இவர்கள் தமிழ் மரபு பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். தமிழிலக்கிய வடிவங்களில் உருவம்தான் முக்கியம் என்றும், பாமர மக்களின் பேச்சு மொழியை 'யதார்த்தம்' என்று கூறி இழிசனர் வழக்கைத் தமிழிலக்கியத்தில் புகுத்துவதனால் அதன் தூய்மைத் தன்மை

கெட்டுவிடும் என்றெல்லாம் கூறினார்கள். இந்த மரபுப் போராட்டத்தில் முற்போக்குவாதிகளின் நிலையைப் பிரேம்ஜி அழகாக எடுத்துரைத்தார். "தமிழ் மரபை, தமிழிலக்கியத்தின் மரபை நாம் நிராகரிக்கிறவர்கள். அவற்றை மதிக்காதவர்கள் என்ற ஒரு தவறான கருத்துமுன் வைக்கப்பட்டது. இதை நாம் உறுதியுடன் நிராகரிக்கிறோம். தமிழர் மரபில் மானுட சமுதாயம் முழுமையினதும் மரபில் உள்ள நல்லவற்றை, உன்னதமானவற்றை, முற்போக்கானவற்றை, ஜனநாயகமானவற்றை, நாம் மதிப்புடன் கையேற்கிறோம். கையேற்பதுடன் நின்றுவிடாமல் அவற்றைக் காலத்தேவைக் கேற்ப முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று கருதுகிறோம். ஆனால் அதே நேரத்தில் சுரண்டலை, அடிமைத்தனத்தை சமூக ஏற்றத்தாழ்வை சாதிப் பாகுபாடு காட்டும் மிலேச்சத்தனத்தை பெண் அடிமைத் தனத்தைக் காக்கவும் பேணவும் விழையும் பிற்போக்கான மரபின் வைரிகள் நாம். 1956-ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு தமிழ் மக்களை வெகுவாகப் பாதித்த ஒரு பிரச்சினைதான் 'மொழிப் பிரச்சினை'. 'சிங்களம் மட்டும் சட்டம் அரசாங்கத்தினால் கொண்டு வரப்பட்டது. இதை எதிர்த்த தமிழரசியல்வாதிகள், முக்கியமாக 'தமிழ் அரசுக் கட்சி'யைச் சேர்ந்தவர்கள், தமிழ் மக்களின் பாதுகாவலர்களாகப் போற்றப்பட்டார்கள். பொது மக்களின் ஆதரவைப் பெறும் அரசியல்வாதிகளின் செயல்களுக்கு மாறாக, சிங்கள மக்கள் மத்தியில் முக்கியமாக அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் தமிழர்களைப் பற்றியும், அவர்களுடைய உணர்ச்சிகளைப் பற்றியும் உணர்த்தி ஒரு புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்தினால் தான், மொழிப் பிரச்சினை போன்ற பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முடியும் என்று பிரேம்ஜி நம்பினார். இந்த புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்துவதற்கு, 'தமிழ் - சிங்கள' எழுத்தாளர் மகாநாடு ஒன்றைக் கூட்டினார். சிங்கள மொழிச் சட்டத்தைத் தமிழர்கள் எதிர்க்கிறார்கள் என்ற உணர்ச்சி அப்போது அந்தக் கூட்டத்திலும் நிலவியது - 'சிங்கள மக்களின் எதிரிகள் தமிழர்கள்', என்ற அந்த சூழ்நிலையில், பிரேம்ஜி நிதானமாக எழுந்து தனது உரையை ஆற்றினார்.

“மொழி என்பது கருத்துக்களை வெளியிடும் ஒரு கருவியே தவிர அது வெறும் போதைப் பொருளல்ல. ஆனால் மொழி அபிமானம் வெறியாக மாறக் கூடாது. ஒரு மொழியைத் துவேஷிப்பதன் மூலம் மற்றமொழி வளர்ந்து விட முடியாது. இந்த நாட்டில் தமிழை ஒடுக்குவதன் மூல சிங்களம் சிறப்பை எய்துவிட முடியாது.

“ஏகாதிபத்தியத்தால் நூற்றாண்டுகளாக நசுக்கப்பட்ட சிங்கள மக்களின் மொழி அரியாசனம் ஏறியதை முற்போக்கு எழுத்தாளர்களாகிய நாம் மகிழ்வுடன் வரவேற்கிறோம். அதே போல் அதே ஏகாதிபத்தியத்தால் நூற்றாண்டுகளாக நசுக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களின் மொழியும் இந்த நாட்டின் ஆட்சி மொழிகளில் ஒன்றாக வேண்டும் என்று உறுதியுடன் கோருகிறோம்.

“... இரு பகுதிகளின் ஐக்கியத்தின் மூலமே அன்னை நாட்டை முன்னேற்ற முடியும். வகுப்புவாதமும் இனபேதமும் சீர்குலைவுக்கே வழிவகுக்கும். வகுப்புவாதம் வடக்கிலிருந்து வந்தாலும் சரி, தெற்கிலிருந்து வந்தாலும் சரி அதை எதிர்த்துப் போராடுவது உண்மையான தேச பக்தர்களினதும் முற்போக்குவாதிகளினதும் கடமை”. இந்தச் சம்பவத்தைக் கூறப்புகுந்த இளங்கீரன் “இவ்வாறு பிரேம்ஜியின் பேச்சு முடிவுற்றதும் மண்டபத்தில் நீண்ட கரகோஷம் எழுந்தது. அதனை ஏற்றுக் கொண்டதற்கு அடையாளமாக நீண்டு ஒலித்தது” என்று கூறுகிறார். மொழிப் பிரச்சினையில் ஒரு தீர்க்கமான முடிவைக் கொண்டிருந்த பிரேம்ஜி, அதை எப்படி சிங்கள மக்களுக்கு உணர்த்துவது என்பதில் அசையாத நம்பிக்கை வைத்திருந்தார் என்பது மேலே கூறப்பட்ட சம்பவம் எமக்கு சான்று பகர்கின்றது.

தமிழர்கள் இந்நாட்டை இரண்டாகப் பிளக்கப் பார்க்கிறார்கள் என்ற கண்டனக்குரல் எழுப்பப்படும் இக்கால கட்டத்தில், தேசிய ஒற்றுமைக்காக முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பாடுபட்டதை நாம் நினைவு கூர வேண்டும். தமிழ்த் தேசியத்

தின் விரோதிகள் முற்போக்கு சங்கத்தவர்கள் என்று சிலர் கூறிய போதும், தமிழ் இனம் ஒரு தேசிய இனம்' என்ற கருத்தை இ.மு.எ.ச. நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்பே மக்கள் முன் வைத்தது. 'தமிழ்த் தேசிய இனம் தனது ஜனநாயக உரிமையைப் பாதுகாக்கப் போராட வேண்டும்' என்றும் கூறியது. 'சுதந்திர இலங்கையில், சுயாட்சித் தமிழகம்' என்ற கருத்தை 1954-ம் ஆண்டில் தன்னுடைய கருத்தைக் கூறியது. தமிழ் மக்களுடைய முக்கிய பிரச்சினையான சுயாட்சியைப் பற்றி, பிரேம்ஜி, 'ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்' என்ற நூலின் முன்னுரையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார். 'சிங்கள மாநிலம், தமிழ் மாநிலம் இவை இரண்டும் சம அடிப்படையிலும் சுய விருப்பு அடிப்படையிலும் இணையும் ஓர் இணைப்பாட்சி. இத்தகைய நிலை உருவாகும் வரைக்கும் ஓர் இடைக்கால ஏற்பாடாக பிரதேச சுயாட்சி. இந்த மிகச் சரியான நிலையிலிருந்து நாம் என்றும் பிறழ்ந்தது கிடையாது'' எவ்வளவு தீர்க்கதரிசனமான வார்த்தைகள்.

தேசிய ஒருமைப்பாடுக்காக அல்லும் பகலும் உழைத்தவர் பிரேம்ஜி, "தேசிய ஒருமைப்பாடு. தேசிய ஐக்கியத்திற்கான வெற்றுக் கூச்சலாலும் கோஷத்தாலும் உருவாக்க முடியாதென்றும், மாறாக நாட்டிலுள்ள தேசிய இனங்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளை அபிலாஷைகளை ஏற்றுச் செயற்படுவதன் மூலம் மட்டுமேதான் தோற்ற முடியும்" என்ற அவருடைய கருத்துக்களை தமிழ் மக்களும் சிங்கள மக்களும் ஏற்றிருந்தால், இன்று வன்முறைச் செயல்களினால் இரு இனங்களும் அழிவுப் பாதையில் சென்றிருக்காது."

மக்களுடைய அபிலாஷைகளை அறிந்து செயல்படுபவன் தான் தலைவன். இந்நாட்டில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் மூலம் ஒரு முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட ஒரு பரம்பரையை உருவாக்கிய பெருமை பிரேம்ஜிக்கு உண்டு. தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் மக்கள் இலக்கியம் தோன்றுவதற்குக் காரணமாயிருந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆணிவேராக

உழைத்தவர் அதன் செயலாளர் பிரேம்ஜி. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் கருத்துக்கள் பெரும்பாலும் பிரேம்ஜியின் கருத்துக்களே. இந்நாட்டில் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு பெரும் மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தது முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமென்றால், அந்தப் பெருமைக்குரியவர் பிரேம்ஜியே. தவிர வேறு யாருமல்ல. எனவே, தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மத்தியிலும் ஒரு புதிய எண்ணக் கருத்தை - முற்போக்குக் கருத்தை - உருவாக்கியவர் பிரேம்ஜியென்றால் அதை யாராலும் மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது.

(பிரேம்ஜி கனடாவிற்கு புலம் பெயர்ந்து சென்றதையிட்டு வெளியான நூலுக்கு எழுதிய கட்டுரை)

எச்.எம்.பி. மொஹிதீன் - மாணிடத்தின் தலைமகன்

இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாறு பல தலைவர்களைக் கண்டிருக்கிறது. இத்தலைவர்கள் பெரும்பாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட உயர் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவே இருந்தார்கள். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்திலும் இலங்கை முஸ்லிம்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்காக, கல்வி இயக்கங்களை ஸ்தாபித்து, கொழும்பு சாகிராக் கல்லூரி, போன்ற கல்வி நிலையங்களை உருவாக்கி, வளர்த்த சித்திலெப்பை, ஐ.எல்.எம். அப்துல் அஸீஸ் போன்றவர்கள், ஆங்கிலக் கல்வி பயின்ற முஸ்லிம் சமூகத்தின் மேல் மட்டத்திலிருந்து தோன்றியவர்கள். இவர்களுக்குப் பிறகு முஸ்லிம்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் பெரும் பங்கை ஆற்றிய றி.பி. ஜாயா, ஏ.எம்.ஏ. அஸீஸ். பதியுத்தீன் மஹ்மூத் போன்றவர்கள், சர்வகலாசாலைப் பட்டம் பெற்ற மத்திய தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். முஸ்லிம் சமூகத்தின் சமுதாய வளர்ச்சியில் அக்கறை காட்டிய வாப்பிச்சி மரைக்கார், என்.எச்.எம். அப்துல் காதர், அப்துல் கபூர் போன்ற சமூக சேவையாளர்களும், பணம் படைத்த முஸ்லிம் செல்வந்தர்கள். முஸ்லிம் சமூகத்தின் அரசியல் வளர்ச்சியில் பெரும் பங்காற்றிய, மாக்கான் மார்க்கார், சர். ராசிக் பரீத், டாக்டர் கலீல் போன்ற அரசியல்வாதிகள், முதலாளித்துவ அரசியல் கட்சிகளை ஆதரித்த, முதலாளித்துவ கொள்கைகளை ஆதரித்த, முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் பிரதிநிதிகள். இவர்களுக்கெல்லாம் விதிவிலக்கானவர்தான் எச்.எம்.பி. மொஹிதீன்.

முஸ்லிம் சமூகத்தின் அடிமட்டத்தில் உள்ள ஒரு சாதாரண குடும்பத்தில் உதித்த எச்.எம்.பி., முஸ்லிம் சமூகத்தின், அரசி

யல், சமூக, பொருளாதார கல்வி வளர்ச்சிக்காக அல்லும் பகலும் பாடுபட்ட ஓர் இஸ்லாமியத் தலை மகன். அவர் சர்வகலாசாலைக்குச் சென்று பட்டம் பெறவில்லை. 'சமுதாயம்' என்ற சர்வகலாசாலையில் பயின்ற அவர் எம் போன்ற பட்டதாரிகளையே வழிநடத்திச் சென்ற ஒரு பெரும் சிந்தனையாளர். சமுதாய உணர்வும் முற்போக்குக் கருத்துக்களையும், கொண்ட அவர், முஸ்லிம் சமூகத்தில், சமூக சிந்தனையும், முற்போக்கு எண்ணங்களையும் கொண்ட ஒரு புதிய பரம்பரையையே உண்டாக்கினார் என்றால் அது மிகையாகாது. முஸ்லிம் சமூகத்தின் இன்றைய முற்போக்கு எண்ணம் படைத்த ஷம்ஸ், புயல் ஹமீட், திக்குவல்லை கமால், மொயின் சமீன் போன்ற முஸ்லிம் இலக்கியவாதிகளும், எழுத்தாளர்களும், கவிஞர்களும், பெரும்பாலும், எச்.எம்.பியுடன் பழகி அவரது முற்போக்கு எண்ணங்களினால் பாதிக்கப்பட்டு, எழுத்துத் துறையில் வளர்ந்தவர்கள். இவர்களுடைய இலக்கியப் படைப்புக்களிலும், சிந்தனைகளிலும், எழுத்துக்களிலும், கவிதைகளிலும், எச்.எம்.பி.யின் செல்வாக்கைக் காணலாம். முன்னைய முஸ்லிம் தலைவர்களைப் போலல்லாமல், ஒரு முஸ்லிம் சிந்தனையாளர் பரம்பரையை உருவாக்கிய பெருமை எச்.எம்.பியைச் சாரும். அதனாற்றான் இன்று அவரை நினைவு கூருகிறோம்.

கொழும்பு சாகிராக் கல்லூரியில் கல்வி கற்ற எச்.எம்.பி. மொஹிதீன் 1950 -களிலேயே மாணவராயிருக்கும் போதே அரசியலில் புகுந்தார். பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியவாதிகளிடமிருந்து அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெற்று ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்த இலங்கையின் முதலாளித் துவ சமுதாயத்தின் பிரதிநிதிகளாக, இருந்த பிற்போக்கு எண்ணம் படைத்த ஒரு கும்பலுக்கு எதிராகப் பாமர மக்களின் குரல் எழுப்பிய இடதுசாரிக் கட்சிகளில் ஒன்றான இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி எச்.எம்.பி. மொகிதீனை ஈர்த்தது. மாணவனாயிருந்த காலத்திலேயே அரசாங்கத்திற்கு எதிராக, கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பாக, அரசியல் மேடைகளில், தோன்றத் தொடங்கினார் எச்.எம்.பி. முகத்தில் புன்னகையும், சிலேடைக்

கருத்துக்களையும் கொண்டு மேடையில் நின்று ஆடியாடி, முதலாளித்துவ வர்க்கத்தைச் சாடும் எச்.எம்.பி.யின் தோற்றம் ஒருகண் கொள்ளாக் காட்சி. மக்களைச் சிரிக்க வைத்து, தன்னுடைய கருத்துக்களை மக்கள் மத்தியில் புகுத்துவதில் கைதேர்ந்தவர் எச்.எம்.பி. கொழும்பில் நடந்த அரசியல் கூட்டங்களில் எச்.எம்.பி.யின் பேச்சைக் கேட்க மக்கள் ஆவலோடு கூடினார்கள். முன்னை நாள் முஸ்லிம் தலைவர்களாகிய டாக்டர்கலில், மாக்கான் மார்க்கார், றி.பி. ஜாயா போன்றவர்கள் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் சார்பாக அரசியல் மேடைகளில் தோன்றியபோது மாணவனாகிய எச்.எம்.பி. இவர்களுக்கெதிராக இடதுசாரிக் கட்சிகளின் அரசியல் மேடைகளில் தோன்றினார். முஸ்லிம் சமுதாயம், ஏழைத் தொழிலாளர்களையும், சில்லரை வியாபாரிகளையும், விவசாயிகளையும் கொண்ட ஒரு சமுதாயம், ஒரு பணக்கார சமூகமல்ல, அவர்களது எதிர்காலம் ஒரு சோஷலிச அரசாங்கத்தில்தான் இருக்கிறது என்று ஐம்பதுகளிலேயே மேடைகளில் முழக்கம் செய்யத் தொடங்கினார். தொழிலாள வர்க்கத்தின் நலனுக்குப் பாடுபடுவதற்கு முஸ்லிம் சமூகத்தின் சார்பாக இருவரை சாகிராக் கல்லூரி அளித்தது. ஒன்று எச்.எம்.பி. மொஹிதீன், மற்றொருவர்தான் தொழிலாள வர்க்கத்திற்கு உயிரையே தியாகம் செய்யும் எண்ணம் படைத்தவரும், எச்.எம்.பி.யின் சக மாணவருமாகிய, இன்றைய அரசாங்கத்தின் அமைச்சர்களில் ஒருவரும் தொழிற்சங்கத் தலைவருமான அலவி மௌலானா அவர்கள்.

அன்று மாணவர்களாயிருந்த எச்.எம்.பி.யையோ அலவி மௌலானாவையோ, இடதுசாரி இயக்கங்களில் சேர்ந்ததற்காக அவர்களைக் குறைகூற முடியாது. இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தில் ஜெர்மானியையும், ஜப்பானையும், இத்தாலியையும் தோற்கடித்த, அமெரிக்க - பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய சக்திகள் உலகத்தையே தங்கள் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வர எத்தனித்தனர். ஏகாதிபத்திய ஆட்சியின் கீழ் அல்லற்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஆபிரிக்க - ஆசிய மக்களுக்கு சோவியத் யூனியன் ஒரு விடிவெள்ளியாகக் காட்சியளித்தது. ஏகாதிபத்தி

யவாதிகளினதும், அவர்களின் அடிவருடிகளினதும் ஆட்சியை முறியடித்து, சுதந்திர நாடாக சீனாவும், இந்தோனேஷியாவும், உருவெடுத்தன. உலக முழுவதும், அமெரிக்க பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய சக்திக்கு எதிராக இடதுசாரி இயக்கங்கள் தோன்றின. இவ்வியக்கங்கள் இலங்கையையும் பாதித்தன. இலங்கையின் மாணவ சமுதாயம், இவ்வியக்கங்களில் இணைந்தன. இவ்வியக்கங்களின் முற்போக்குக் கருத்துக்களினால் பாதிக்கப்பட்ட இலங்கை மாணவ சமுதாயத்தின் பிரதிநிதிகளான எச்.எம்.பி.யும் மௌலானாவும் இவ்வியக்கங்களில் ஐக்கியமானதில் வியப்பொன்றும் இல்லை. எனவே எச்.எம்.பி. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் சேர்ந்ததற்காக அவரை நாஸ்திகன் என்றோ, கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவர் என்றோ கூறுவது தவறு. மனிதாபிமானமுள்ள, முற்போக்கு எண்ணம் படைத்த எவரும் இதைத்தான் செய்வார். எச்.எம்.பி. ஒரு மனிதாபிமானி. Humanist. அவர் மானிடத்தை நேசித்தவர். மானிடத்தை நேசிப்பது தவறா?

எச்.எம்.பி. அடிக்கடி தென்னாப்பிரிக்காவில் வாழ்ந்த ஒரு பாதிரியாரின் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறுவார். பாதிரியார் சுரங்கத் தொழிலாளர்களின் மத்தியில் வாழ்ந்தார். அவர் ஓர் ஓவியர். ஆனால் அவர் வரைந்த ஓவியங்கள் இயற்கைக் காட்சிகளைப் பற்றியவையாயிருந்தன. ஒருநாள், சுரங்கம் இடிந்து, நூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் இறந்தனர். இதைக் கண்டு பாதிரியார் வருந்தினார். அவர் வரைந்த ஓவியங்களை யார் ரசிக்கப் போகிறார்கள். அதற்குப் பிறகு யோசித்தார். தன்னுடைய சேவை அம்மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக பயன்பட வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தார். பாதிரியார் கூறிய வார்த்தைகளை எச்.எம்.பி. அடிக்கடி முணுமுணுப்பார். 'I love humanity and humanity and humanity. நான் மனித சமுதாயத்தை நேசிக்கிறேன். மனிதத் தன்மையை நேசிக்கிறேன். மானிடத்தை நேசிக்கிறேன். இதுதான் எச்.எம்.பி.யின் வாழ்க்கைத் தத்துவம். முஸ்லிம் சமூகத்தையும், மனித சமுதாயத்தின் அங்கமாகவே எண்ணினார். குறுகிய எண்ணம் படைத்

தவர்களால், அவருடைய மனிதாபிமானத் தத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

அவர் இன பாகுபாடோ, சமய வேறுபாடோ கட்சி வேறுபாடோ காட்டாமல் எல்லோருக்கும் உதவிய என் கண் முன்னால் நடந்த ஒரு சம்பவத்தைக் கூற விரும்புகிறேன். தான் வாழ்ந்த இடமாகிய வாழைத் தோட்டத்திலுள்ள வீடுகளில் வசிப்பவர்களை வீட்டை விட்டு வெளியேறும்படி வீட்டுச் சொந்தக்காரன் கூறினான். இதை அவர்கள் எச்.எம்.பி.யிடம் முறையிட்டார்கள். உடனே எச்.எம்.பி. அவர்களிடமிருந்த பணத்தை எடுத்துக் கொண்டுபோய், வீட்டுச் சொந்தக்காரனிடம் கொடுத்து, 'இதை வைத்துக் கொண்டு வீடுகளை அவர்களின் பேரில் எழுதிக் கொடு. மீதிப் பணத்தை ... அடகு வைத்து வங்கியிலிருந்து பெற்றுத் தருகிறேன்' என்று கூறி அதன்படியே வீடுகளை அவ்வேழைகளுக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொடுத்தார். இதுவல்லவோ மனித சேவை. இந்த மனிதாபிமானமுள்ள மனிதரைப் போய் பிற்போக்கு எண்ணம் படைத்தவர்கள், 'அவர் ஒரு கம்யூனிஸ்ட்வாதி', 'கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவர்' என்று கூறுவது எவ்வளவு சிறுமைத்தனம். 'மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவை' என்ற கொள்கை படைத்த எச்.எம்.பி. கம்யூனிஸ்டாயிருந்து சேவை செய்தது தப்பா?

சோஷலிசக் கருத்துக்களை அவர் தன்னுடைய மனிதாபிமானத் தத்துவத்துடன் பின்னிப் பிணைத்துக் கொண்டார். தன்னுடைய மனிதாபிமானக் கொள்கைக்கு சோஷலிச அமைப்பு முரண்பட்ட சமயத்தில், அவ்வமைப்பிலிருந்து விலகவும், அவர் தயங்கவில்லை. சோவியத் யூனியனின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆட்சியில், 'கமிசாரியட் வர்க்கத்தின் 'ஆதிக்கத்தில் அவஸ்தைப்பட்ட பாமர மக்களின் அடிமை நிலையைக் கண்டு சோவியத் யூனியனையே அவர் தாக்கத் தயங்கவில்லை. சோவியத் யூனியனின் கம்யூனிசத்தின் இத்திரிபுவாத போக்கைக் கண்டு, மாஓசெதுங் தலைமையில் கம்யூனிஸ்ட் சீனா சோவியத் யூனியனின் கம்யூனிச திரிபுவாத

போக்கை எதிர்த்தபோது, இதே கொள்கையைக் கொண்டிருந்த எச்.எம்.பி.யும்., சோவியத் யூனியனை ஆதரிப்பதை விட்டு கம்யூனிஸ்ட் சீனாவை ஆதரிக்கத் தொடங்கினார். எனவே எச்.எம்.பி.யின் செய்கை காரணகாரியத் தொடர்புடையது என்று இது காட்டுகிறதல்லவா?

1950-களில் ஆரம்பித்த எச்.எம்.பி.யின் அரசியல் வாழ்க்கை, நாளுக்கு நாள் இடதுசாரி இயக்கங்களுடன் பின்னிப் பிணைந்தது. 1956-ம் ஆண்டில், எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டார நாயக்காவின் தேர்தல் - அரசியற் புரட்சி ஓர் இடதுசாரி அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தியபோது, இவ்வரசாங்கத் திற்குத் தனது முழு ஆதரவையும் எச்.எம்.பி. அளித்தார். பதவி ஆசை இல்லாத எச்.எம்.பி. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து கொண்டே அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவு அளித்தார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பத்திரிகையான 'தேசாபிமானி'யின் உப ஆசிரியராக இருந்து, தலைமை ஆசிரியர் இராமனாதனுக்குப் பிறகு இப்பத்திரிகையின், பிரதம ஆசிரியராகப் பதவி யேற்றார். எச்.எம்.பி. எழுதிய ஆசிரியத் தலையங்கங்கள், அரசியல் ஞானத்தில் அவருடையை ஆழ்ந்த அறிவைக் காட்டியதோடு அவருடைய இலக்கிய நடையின் ரசனையையும், எடுத்துக் காட்டின. சரளமான இலக்கிய நடையையும், எதிரிகளுக்கு சம்மட்டியால் அடிக்கும் அவரது ஆணித்தரமான கருத்துக்களையும் இத்தலையங்கங்கள் எடுத்துக் காட்டின. இப்பத்திரிகையின் மூலம், அரசியல் சனாதனிகளையும் இனம் காட்டியதோடு சமூக விரோதிகளையும் அம்பலமாக்கினார். சோவியத் கம்யூனிஸ்ட் பிரிவினருந்து விலகி, சீனக் கம்யூனிஸ்ட் பிரிவில் சேர்ந்தபோது தன்னுடைய தேசாபிமானி ஆசிரியர் பதவியையும் உதறித் தள்ளிவிட்டு, 'தொழிலாளி' என்ற பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியர் பதவியை ஏற்றார். எந்தப் பிரிவின், எந்தப் பத்திரிகையை ஏற்று நடத்தினாலும், அவர் தனது மனிதாபிமானக் கொள்கையை மட்டும் விட்டு விடவில்லை. பின்னர் 1970-களில் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் குரலான, 'நேஷன்' என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் கடமை

யாற்றினார். இப்பத்திரிகையிலும் எச்.எம்.பி.யின் தனித்துவம் பிரதிபலித்தது.

1965-70 -ம் ஆண்டுக்கிடையில் நடந்த டட்லி சேனாநாயக் காவின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்திற்கு விரோதமாக செயற்பட்டவர்களில் எச்.எம்.பி.யும் ஒருவர். அச்சமயத்தில் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கத்தில் கல்வி அமைச்சராக இருந்த பதியுத்தீன் மஹ்மூத், ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு எதிராக முஸ்லிம் சமூகத்தை ஓர் அரசியல் இயக்கமாக மாற்றுவதற்கு 'இஸ்லாமிய சோஷலிச முன்னணியை' அமைத்துக் கொண்டிருந்தார். முஸ்லிம் சமூகம், அரசியல் உணர்வுள்ள ஒரு சமூகமாக மாறாவிட்டால், எந்த அரசாங்கத்திலும், அதற்கு உரிமை கோரும் சக்தி இருக்காது என்பதை அனுபவ ரீதியில் உணர்ந்த பதியுத்தீன் மஹ்மூத், சமூக உணர்வும் அரசியல் அறிவும் உள்ள இளைஞர்களைத் தன்னுடைய இயக்கத்திற்கு சேர்க்க முனைந்தார். அவருடைய கண்களுக்கு எச்.எம்.பி. இத்தகுதிகள் வாய்ந்த ஓர் இளைஞராகத் தென்பட்டார். இவ்வியக்கத்தை மக்கள் மத்தியில் பரப்பும் முக்கிய கடமையாகிய பிரச்சாரக் குழுவின் செயலாளராக எச்.எம்.பி. நியமிக்கப்பட்டார். மிகவும் குறுகிற காலத்தில், இவ்வியக்கம் முஸ்லிம் மக்கள் மத்தியில் பரவி, முஸ்லிம் இளைஞர்களை இவ்வியக்கத்திற்கு ஈர்த்ததற்கு முக்கிய காரணம். எச்.எம்.பி என்றால் அதையாராலும் மறைக்கவோ மறுக்கவோ முடியாது. முஸ்லிம் அல்லாத ஏனைய சமூகங்கள் கூட அச்சமுறும் அளவிற்கு இவ்வியக்கம் ஓர் முக்கிய அரசியல் இயக்கமாக வளர்ந்தது. 1970ம் ஆண்டில், முற்போக்கு சக்திகள் ஒன்றிணைந்து ஒரு முற்போக்கு அரசாங்கத்தை நிறுவுவதற்கு இஸ்லாமிய சோஷலிச முன்னணியும் ஒரு காரணமாகும்.

'அரசியலிலும் பத்திரிகைத் தொழிலிலும் தன்னுடைய ஆளுமையை நிலைநாட்டிய எச்.எம்.பி. இலக்கியத் துறையிலும் தன்னுடைய தனித்துவத்தை ஆழப் பதித்தார். 1954-ம் ஆண்டில் 'இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்' ஸ்தாபிக்

கப்பட்டபோது, அதன், ஸ்தாபகர்களுள் ஒருவராக எச்.எம்.பி. விளங்கினார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடாத்திய கூட்டங்களிலும், இலக்கிய விழாக்களிலும் முக்கிய பங்கெடுத்தார். இன்றைய தமிழிலக்கிய பாரம்பரியத்தின் முன்னோடிகளான, கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, டானியல் போன்றவர்களுடன், சில்லையூர் செல்வராஜன், பிரேம்ஜி, இளங்கீரன், டொமினிக் ஜீவா போன்ற இலக்கிய விற்பன்னர்களுடனும், பழகிய எச்.எம்.பி. இலக்கியத்திலும் தனது சாதனையை நிலைநாட்டினார். சிறுகதை, இலக்கிய விமர்சனம், இலக்கியக் கட்டுரை பிரயாணக் கட்டுரை ஆகிய துறைகளில் தன்னுடைய திறமையைக் காட்டினார். 'அந்தரே' என்ற சிங்கள விதூடஷனைப் பற்றி ஹாஸ்யக் கதைகள் எழுதினார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பிரதிநிதியாக சர்வதேச மகாநாடுகளில் கலந்து கொண்டார்.

தமிழிலக்கியத்தில் மட்டுமல்ல, இஸ்லாமிய இலக்கியத்திலும், ஆர்வம் காட்டிய எச்.எம்.பி. 'முஸ்லிம் எழுத்தாளர்' சங்கம் உருவாவதற்கு மூல காரணமாயிருந்தார். இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியத்தில், ஆழ்ந்த அறிவைப் பெற்றிருந்தார் என்ற உண்மை, அவருடைய பதுளையில் ஆற்றிய 'தமிழும் முஸ்லிம் புலவர்களும்' என்ற சொற்பொழிவு நூல் வடிவமாக வந்தபோது விளங்கியது. 'தங்கச் சுரங்கம்', என்ற சிறுகதைத் தொகுதி, தமிழும் முஸ்லிம்களும் என்ற இலக்கியக் கட்டுரைத் தொகுதி, 'அஸீஸ் சில நினைவுகள்' என்ற இலக்கிய உரை நடை ஆகிய இவைகள், அவருடைய இஸ்லாமிய இலக்கிய உணர்வைக் காட்டுகின்றன. முஸ்லிம் மக்களின் குரலாக விளங்கிய 'தாரகை' பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும், கொஞ்சகாலம் சேவை செய்தார் தனது இறுதி காலத்தில் 'அபியுத்தன்' என்ற புனைபெயரின் ஒரு பத்திரிகை நடத்தினார். இந்தியாவிலிருந்து வந்த இலக்கியக் குப்பைகளைத் தடை செய்தார். தரமான இலக்கியங்களுக்கு, இந்தியாவானாலும், இலங்கையானாலும், ஆதரவு அளித்தார். அவர் இஸ்லாமிய இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய சேவை அளப்பரியது.

இஸ்லாமிய சமய வாழ்விலும் பங்கு கொண்டார். தான் புதிதாகக் குடியேறிய 'வாளுக்கிராம்' வீதியின், அருகாமையில் ஒரு பள்ளிவாசல் கட்டுவதற்கு இரவு பகலாகப் பாடுபட்டார். 'பின்னர் அதன் தர்மகர்த்தாவாகப் பதவியேற்று அப்பகுதி முஸ்லிம்களுக்கு அளப்பரிய சேவை செய்தார். முற்போக்குக் கருத்துக்களைக் கொண்டவன் நாஸ்திகன் அல்ல என்ற சில நபும்சகங்களின் குற்றச்சாட்டை தகர்த்தெறிந்து தான் ஓர் இஸ்லாமியன் என்று நிரூபித்துக் காட்டினார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், வளர்ந்த முற்போக்கு எண்ணம் படைத்த ஒரு சிறந்த இஸ்லாமியத் தலைமகன்தான் எச்.எம்.பி. மொகிதீன். மனிதாபிமானமும், இஸ்லாமிய உணர்வும் கொண்ட ஒரு முஸ்லிம் தலைவனின் சமூக சேவைகள் முஸ்லிம் சமூகம் நன்றியுடன் நினைவு கூறுகிறது.

('எச்.எம்.பி. மொகிதீனின் நினைவுப் பேருரை'. 'விபவி' ஸ்தானத்தினால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட 'நினைவாஞ்சலி' கூட்டத்தில் பேசியது)

அல்லாமா இக்பால்

- இஸ்லாமிய உணர்வின் இருதயம்-

மனிதனைச் சிருஷ்டித்தவன் இறைவன் என்றால் சமுதாயத்தைச் சிருஷ்டித்தவன் மனிதன் எனலாம். ஆற்றிவு படைத்த மனிதனின் ஆற்றலினாற்றான் சமுதாயங்கள் உருவாகின. மனிதனின் சிந்தனையில் தோன்றியவைதான் மனித சமுதாய அமைப்புக்கள். மனித சமுதாயத்தில் இருக்கும் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு மனிதனே காரணம். காலத்துக்குக் காலம் மனித சமுதாயத்தில் மாற்றம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமே இச்சிந்தனையாளர்கள்தாம். 'A writer is the unacknowledged legislator of mankind' மனித சமுதாயத்தின் சட்டத்தை வகுப்பவனே எழுத்தாளன்தான். மனித சமுதாயத்தின் நல்வாழ்வுக்கும், குறிப்பாக முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் மறுமலர்ச்சிக்கும் தொண்டாற்றிய ஒரு சிந்தனையாளர்தான் மகாகவி அல்லாமா இக்பால்.

அல்லாமா இக்பால் ஒரு சாதாரண கவிஞனல்ல. அவர் ஒரு மகாகவி. அவரை ஆங்கில மொழியில் ஷேக்ஸ்பியருடனும், ரஷ்ய மொழியில் டால்ஸ்டாயுடனும், தமிழில் கம்பனுடனும், ஜெர்மனியின் ஹைகலுடனும் ஒப்பிடலாம். ஒரு மகாகவி என்பவன் தான் வாழ்ந்து வந்த சமுதாயத்தின் பண்டைய பாரம்பரியத்தைத் தன்னுள்ளடக்கி, அந்தப் பாரம்பரியத்தின் உச்சி முகட்டில் நின்று கொண்டு ஒரு புதிய சமுதாயத்தையே உருவாக்க வல்லவன். அப்படியொரு புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்கியவர்தான் மகாகவி அல்லாமா இக்பால். பாக்கிஸ்தானின் தோற்றத்திற்குக் காரணகர்த்தாவாக இருந்தவரே அல்லாமா இக்பால்தான்.

1873-ம் ஆண்டில் பஞ்சாப் மாகாணத்தில் சியால்கோட் என்னும் ஊரில் இக்பால் பிறந்தார். சிறுவயதிலேயே மக்தா

முகம்மது சமீம்

பில் சேர்ந்து மதக் கல்வியைப் பெற்றுக் கொண்டார். மேல்நாட்டுக் கல்வியில் தேர்ச்சி பெற்ற இவர் பி.ஏ., எம்.ஏ. பட்டங்களைப் பெற்றுக் கொண்டார். பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த காலத்திலேயே இக்பாலின் கவித்திறன் வெளியாயிற்று. இக்பால் தமது எம்.ஏ. பட்டத்தைப் பெற்றவுடன், லாகூர் ஓரியண்டல் காலேஜில் சேர்ந்து சரித்திர தத்துவஞான ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். இதற்குப் பிறகு லாகூர் கவர்ன்மென்ட் காலேஜுக்கு மாற்றம் பெற்றார். இந்தக் காலத்தில் இவர் இயற்றிய கவிதைகள் பெரும்பாலும் இயற்கை அழகைப் பற்றியதாகவும், தேசபக்தியைப் பற்றியதாகவும் இருந்தன. அவைகளுள் "உலக நாடுகளுக்குள்ளேயே எங்கள் ஹிந்துஸ்தானே மிகச் சிறந்தது" என்று தொடங்குகிற "தாரனயே ஹிந்தி" என்னும் கவிதையும் ஒன்று.

1905-ம் வருடம் அவர் இலண்டனுக்குப் புறப்பட்டார். இங்கிலாந்தில் வழக்கறிஞர் பட்டம் பெற்று, ஜெர்மனியில் 'டாக்டர்' பட்டமும் பெற்றார். 1908-ம் ஆண்டு இந்தியாவுக்குத் திரும்பிவந்து ஒரு வழக்கறிஞராக வாழ்க்கை நடத்தினாரென்றாலும், அவர் ஒரு சிந்தனையாளராகவும், கவிஞராகவுமே உலகத்தின் கவனத்தைக் கவர்ந்தார்.

கவிஞர் இக்பால் முதலில் இயற்கையைப் பற்றியே கவிதைகள் எழுதினார். 'பாங்கேதாரா' தொகுப்பிலுள்ள அவருடைய ஆரம்ப உந்துக் கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை இயற்கையைப் பற்றியவை. அவை இயற்கையின் தன்மையைப் பிரதிபலிக்கும் தன்மையுடையவை. பாரதீக தத்துவத்தில் அவர் மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சிகள் அவரைப் பாரதீக மொழியில் எழுதத் தூண்டின. ஆரம்பத்தில் அவர் மக்களுக்காக உணர்வதும், உழைப்பதும் கவிஞனின் கடமையெனக் கருதினார். தமது மக்களுக்கு விழிப்புணர்ச்சியூட்ட வேண்டிய சூழலமைந்தபோது அவர் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களது அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றினார்.

ஐரோப்பாவிலிருந்து திரும்பி வந்தபின், இக்பால் எழுதிய கவிதைகளில் பேருணர்ச்சிகள் ததும்பி நிற்கின்றன. 'துன்பத்

தின் தத்துவம்' என்னும் கவிதையில் துன்பந்தான், இன்ப துன்பங்களுக்குக் காரணமென்பதையும் அன்பே வாழ்வு — மரண மர்மத்தின் பிரதிநிதி என்னும் கருத்தையும் வலியுறுத்துகின்றார். மற்றுமொரு கவிதையில் அன்புக்கு தனிப்பட்ட ஒருவனையும், சமுதாயத்தையும் பிணைக்கின்ற ஆற்றல் உண்டென்பதாகக் கூறுகின்றார். 'ஷிக்வா' என்ற கவிதையில் முஸ்லிம்களின் இழிநிலையைக் குறித்து முறையிடுகின்றார். அதே கவிதையில் தன்னைத் தனித்த பாடகனாக அனுப்பி, முஸ்லிம் சமுதாயத்திற்கு விழிப்புணர்ச்சியூட்ட வேண்டிய பொறுப்பை அளித்து ஆசீர்வதித்தமைக்கு ஆண்டவனுக்கு நன்றி பாராட்டுகின்றார். 'ஜவாபே ஷிக்வா' என்னும் கவிதையில் விண்ணுலகு ஒலி ஒலிக்கின்றது. முஸ்லிம்களின் மாபெரும் கடமைகள் யாவை என்பதை விளக்கி முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கைப் பாதையை செப்பனிட இக்பால் அழைக்கப்படுகின்றார் எனும் கருத்து வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

1915-ம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட 'அஸ்றாரே குத்பீ' என்னும் பாரசீக கவிதையில் அவர் முதன் முறையாகத் தமது 'தன்மைத் தத்துவத்தைக்' குறிப்பிட்டார். ஸலிபித்துவம் பாரசீ கத்திலிருந்து இந்தியாவிற்குப் பரவி யிருந்தது. இதன் தன்னடக்கம், உலகின் மீது பற்றில்லாத் தன்மையை வளர்த்திருந்தது. ஆனாலும் இக்பால் தன்னுடைய விடா முயற்சியாலும் உலக ஆசைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் வாயிலாகவும் 'தன்மைப் பூர்த்தியைப்' பயிற்சி செய்து கொண்டார்.

அவர் தமது வேண்டுகோளைத் தமது சொந்த இனத்தவர்களான முஸ்லிம்களுக்கே விடுத்தார். ஆனாலும் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்குரிய செயல்முறைகளில் இதுவே சிறந்ததென்பது அவர் கூற்றாகும்.

அல்லாமா இக்பால் ஒரு சிறந்த கவிஞர். அவர்தம் கவிகளும் காவியமும் மக்கள் உள்ளத்தில் என்றும் ஒளிவீசிக் கொண்டிருப்பன. கவிஞர் பாடிய அமர காவியமாகிய 'ஜாவீது நாமாவில்' அவர் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டியதோடு வருங்

கால மக்கள் சமுதாயம் பெறப்போகும் பலநிலைகளையும் சுட்டி விளக்கியுள்ளார்.

கவிஞர் இக்பாலைப் பற்றி கவிஞர் சாரணபாஸ்கரன் கூறும்போது,

'கல்லாரும் சுவைக்கின்ற கவியிசைத்துக்
கற்றவரும் கொற்றவரும் போற்றத் தக்கோர்
நல்லாரும் பொல்லாரும் உண்மை காண
நல்லறிவு நவிலுந்திறன் படைக்க லுற்றோர்
பல்லாண்டு சாகாத ஜீவன் மிக்க
பாப்புனைந்து பாருலகு அழியும் மட்டும்
எல்லாரின் உள்ளத்தும் இனி துலாவும்
இறவாத இசைவாணர் முகம்மதிக்பால்'

மகாகவி இக்பாலுடைய வாழ்க்கையை நாம் பல கோணங்களிலிருந்து ஆராயலாம். அவரை, ஒரு புரட்சிக் கவிஞராகவும், சுதந்திரக் கவியாகவும் நாட்டுப் பற்றுள்ளவராகவும், இஸ்லாமிய சிந்தனையாளராகவும் சமூக சீர்திருத்தவாதியாகவும் பலர் ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள்.

திகழ்ந்திடும் சீனமும் அரபும் எம்நாடு
கீர்த்திமிகும் இந்துஸ்தானமும் எம்நாடு
புகலரும் யாம் முஸ்லிம்கள், அதனால்
புவியெலாம் எங்களின் தாயகமாகும்

இங்கே நாட்டுப் பற்று மற்றுமல்ல இஸ்லாமிய சமுதாய நேசத்தையும் காண்கிறோம். 'புவியெலாம் எங்களின் தாயகமாகும்' என்று கூறும்போது, முஸ்லிம்களாகிய எங்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட இடம்தான் சொந்த மென்றில்லை. முழு உலக முடே எங்களின் தாயகம் என்று கூறுகிறார்.

ஏகத்துவஞானத்தின் திருசக்தி எங்கள்
இதயத்தில் பதிந்துள்ள அமானிதச் செல்வம்
சாகாததன் பெயர் சற்றேனும் தகர்த்திட
எவராலும் இயலா

என்று இப்பால் கூறும்போது அவரிடம் எவ்வளவு தூரம் இஸ்லாமிய தத்துவம் பதிந்திருந்தது என்பதை நாம் காண்கிறோம். இன்னும்,

பொற்புரும் மக்காவின் பூமியே உந்தன்
புனிதத்தில் உயிர்த் தியாகம் புரிந்தோம்
தற்காலையிலும் உந்தன் நரம்புகளில்
பாய்ந்தோடும் இரத்தமும் எமதே.

முஸ்லிம்களில் அரபியர்களென்றும், இந்தியர்களென்றும், நீக்ரோக்களென்றும் வேறு பாடில்லை என்பதை இங்கே கவிஞர் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

தன்னுடைய ஆரம்ப கால வாழ்க்கையில், கவிஞர் அடியெடுத்து வைத்தபோது, 'அனாதையின் அழகை' (நாலயேபீ - யத்தீம்) என்ற பாடலைப் பாடியபோது, இக்கவிதையின் உருக்கமான தன்மையும், உணர்ச்சி வேகமும், பாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மக்களை அழ வைத்து விட்டதாம். இக்கவிதையும் முஸ்லிம்களின் அவல நிலையை எடுத்துக் காட்டியதோடு அதனைக் கண்டு வெதும்பும் ஓர் இளநெஞ்சத்தினையும் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

இப்பால் ஜெர்மனியில் இருக்கும்போது முதலாளித்துவ சமுதாய அமைப்பிலுள்ள மோதல்களை அவதானித்தார். பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்திற்கும், வளர்ந்து வரும் ஜெர்மனிய முதலாளித்துவத்திற்குமிடையே ஏற்படப் போகும் மோதல் பற்றி எச்சரிக்கை விடுத்தார். உங்கள் நாகரிகம் தன்னைத் தானே மாய்த்துக் கொள்ளும் என்றார். மேலைத் தேசம் இந்த எச்சரிக்கைக்கு செவிசாய்க்கவில்லை. அதன் முடிவுதான் 1914-ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற கோரச் சம்பவமாகும்.

முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் உள்ள முரண்பாடுகளினால் ஏற்படும் இந்த மோதல்கள் நீங்க வேண்டுமென்றால், முதலாளி, தொழிலாளி என்ற பாகுபாடு இருக்கக் கூடாதென்றார். முதலாளித்துவம் தனது நிலையை நிர்வாணமாக உலகுக்கும் காட்டியது. சமதர்மவாதம் பேசியவர்கள் சர்வதேச இயக்கங்

கள் அமைப்பதிலேயே தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்தினர். ஆனால் சமதர்மக் கொள்கையையும், சர்வதேச மனப்பான்மையையும் ஏற்ற இக்பால் சமதர்மவாதம் வரலாற்றிற் களித்த பொருளியல் விளக்கத்தை மறுத்தார். ஆத்மீக வளர்ச்சிக்கு சமதர்மவாதம் வழிகாட்டவில்லை. ஆத்மீக வளர்ச்சி ஏற்படாத வெறும் பொருளாதாரத்திலும் அரசியலிலும் சமத்துவ நிலை காண முயற்சிக்கும் இயக்கங்கள் தனி மணலிலே நடப்பட்ட வீடுகளாக இருக்குமென்பதை இக்பால் உணர்ந்தார். அவரது சிந்தனை யாவும் கடந்த கால இஸ்லாமிய வரலாற்றை நோக்கிப் பறந்தன. வெள்ளையரையும், கறுப்பரையும் ஆண்டியையும் அரசனையும் ஒன்றாக அணைத்து மனிதாபிமானத்தையும், சமத்துவத்தையும் வளர்க்கக் கூடிய ஒரு மார்க்கத்தை இஸ்லாமிய தத்துவத்திற்கண்ட இக்பால் தனது எஞ்சிய வாழ் நாட்கள் இந்தத் தத்துவத்தை வளர்ப்பதிலும், இந்த மார்க்கத்தில் மக்களை வழிநடத்துவதிலுமே கழிந்தன.

இறைவனின் கட்டளை என்ற தலைப்பின் கீழ் இக்பால் சமுதாய மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்குக் கூறும் பாடல்களை கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பை மிக அழகாகப் பாடியிருக்கிறார்.

‘எழுமின் தேவதூதர்களே
 ஈதோ கட்டளை ஆற்றிடுவீர்
 பொழுதே உலகஞ் செல்லுங்கள்
 பொங்கியுயிர்த்து வயிரொட்டி
 அழுதும் உரிமை காணாமல்
 அயர்ந்து தூங்கும் ஏழைகளைத்
 தழுவியெடுத்து நிறுத்துங்கள்
 தயவு காட்டி நில்லுங்கள்
 எழுந்து நிற்கும் பணக்கோட்டை
 இடிந்து சரிந்து விழட்டும்
 விழுந்து தூங்கும் அடிமையிலே
 வீர இரத்தம் ஓட்டட்டும்

அழுந்தி நிற்கும் ஊர்க்குருவி
 அஞ்சா நின்று ராஜாளி
 விழுந்து விழுந்து பறந்திடவே
 விரட்டி விரட்டி மோதட்டும்

மக்களாட்சி உலகினிலே
 மாண்பு விளங்கச் செய்திடுக
 சுக்கு நூறாய்ப் பழமையிலே
 சூழ்ந்த சின்னம் உடைத்திடும்
 பக்குவஞ்செய் உழவனுமே
 பசித்திருக்கத் தானியமாய்
 மிக்கிருக்கும் கழனியெலாம்
 மிஞ்சலின்றித் தீயிடுக

புதிய சமுதாயம் ஒன்றை உருவாக்குவதற்கு ஒரு வழி
 யைக் காண்பிக்கின்றார்.

மகாகவி இக்பால் இறந்து இன்றோடு பல வருடங்கள்
 சென்று விட்டன. இக்பாலுடைய புரட்சிக் கவிதைகள், இஸ்
 லாமியக் கருத்துக்கள், தத்துவ விளக்கங்கள், முஸ்லிம் சமுதா
 யத்தில் ஒரு மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதற்கு வேண்டிய
 ஆக்க வேலைகளில் நாம் ஈடுபட வேண்டும். இக்பால்
 காட்டிய வழியில் சென்று முஸ்லிம்களிடையே ஒரு மறுமலர்ச்
 சியை ஏற்படுத்துவதற்கு எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள்
 புரிவானாக.

முஸ்லிமவர் உள்ளம்தான் முஹம்ம தெங்கள்
 முன்னவனின் தூதரில்லம் ஆகும் என்றே
 இஸ்லாத்தின் நெறிநின்று இசைத்த இக்பால்
 இதயத்தை அள்ளுகின்ற முஸ்லிம் ஆவார்.

(1960-ம் ஆண்டு கொழும்பு சாகிராக் கல்லூரியில் நடைபெற்ற
 'இக்பால் விழாவில்' ஆற்றிய உரை.)

தென்னகத்து முதலாவது சுதந்திர வீரன் திப்புசல்தான்

இன்று தமிழ்நாட்டில் ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்தியத்தை முதன் முதலில் எதிர்த்தவன் யார்? என்ற வாக்குவாதம் அறிஞர்களிடையேயும், தமிழ் மக்களிடையேயும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஆங்கில கம்பெனியாரை எதிர்த்து சுதந்தர முழுக்கம் செய்தவர்கள் கட்டபொம்மன் என்று ஒரு கட்சியும், புலித்தேவன் என்று மற்றொரு கட்சியும் வாதாடுகின்றன.

ஆங்கிலேய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் எவரும் இவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை என்பது கவனிக்கத் தக்கது. இவர்கள் ஒரு சமயம் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்திருக்கலாம். இல்லை யென்று நான் சொல்லவில்லை. இந்திய சுதந்திர ஏட்டைப் புரட்டிப் பார்த்தால் தெரியும் சுதந்திரத்திற்காக எத்தனை வீரர்கள் தங்கள் உயிர்களைத் தியாகம் செய்தனர் என்று.

ஆனால் இவர்களெல்லாரையும் விட, ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து நின்ற வீரன் ஒருவன் தென்னகத்தே தோன்றினான். அவன்தான் திப்பு சுல்தான்.

திப்பு சுல்தான் 1782-ம் ஆண்டிலிருந்து 1798-ம் ஆண்டு வரை மைசூர் ராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்தான். உண்மையில் திப்புசல்தான் அரசவம்சத்தில் பிறந்தவனல்ல. அவனுடைய தகப்பன் ஹைதர் அலி முதலில் மைசூர் ராஜ்யத்தில் தளபதியாக இருந்தவர். சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் ஹைதர் அலியை மைசூருக்கு அரசனாக்கியது. கொள்ளைக் கூட்டங்களில் அட்டகாசங்கள் நிரம்பிய காலம் அது.

குழப்பம் விளைவித்த இந்த கொள்ளைக் கூட்டங்களை அடக்கி நாட்டில் அமைதியை நிலைநாட்டினான் ஹைதர் அலி. அருகிலிருந்த நாடுகள் எல்லாம் மைசூரின் பலத்தைக் கண்டு அஞ்சின.

திப்புசுல்தான் பதவியேற்ற போதுதான் இந்தியாவில் வெள்ளையர்களின் ஆக்கிரமிப்புத் தொடங்கியது. ஆங்கிலேயர்களின் அக்கிரமத்துக்கும் அதிகாரத்துக்கும் விட்டுக் கொடுத்தனர் மற்றைய தென்னிந்திய அரசர்கள். ஆனால் மேல்நாட்டு ஏகாதிபத்தியத்தைத் தடுத்து நிறுத்தினான் திப்புசுல்தான்.

தனி ஒருவனால் உலக வல்லரசான பிரிட்டிஷாரை எவ்வளவு நாட்களுக்குத்தான் தடுத்து நிறுத்த முடியும்? அவனைக் காட்டிக் கொடுப்பதற்கு முன்வந்தார்களே தவிர, அவனுக்கு உதவி செய்ய எந்த இந்திய அரசரும் முன்வரவில்லை.

திப்புசுல்தான் இந்திய சரித்திரத்திலேயே முக்கிய இடம் பெறாததற்குக் காரணங்கள் இல்லாமலில்லை. இந்திய வரலாற்று ஆசிரியர்களை இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று ஆங்கில ஆசிரியர்கள்; மற்றொன்று ஹிந்து ஆசிரியர்கள்.

திப்புவைப் பற்றி எழுதிய ஆங்கிலேயர்கள், அவனைத் தங்கள் எதிரியென்றே கருதினர். "அவன் ஒரு கொடுங்கோலாட்சிக்காரன், தன்னுடைய ஹிந்துப் பிரஜைகளை மிகவும் கொடுமைப்படுத்தினான். ஆங்கில ஏகாதிபத்தியம் பரவுவதற்குத் தடையாயிருந்தவன், அவன் வீழ்ச்சி ஆங்கிலேயருக்குப் பெரும் வெற்றியைக் கொண்டு வந்தது" என்றெல்லாம் எழுதியிருக்கின்றனர்.

அவனைப் பற்றி எழுதப் புகுந்த இந்துமத ஆசிரியர்களோ, அவன் ஒரு பிறமதத்தவன் என்றே கணித்திருக்கின்றனர்.

ஆகையால் அவனைப் பற்றி எழுத ஒரு இந்து ஆசிரியரும் முன்வரவில்லை. ஒருசில முஸ்லிம் ஆசிரியர்கள் அவரைப் பற்றி எழுதத்தான் செய்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் சரித்திரக்

கண்கொண்டு பார்க்கவில்லை. 'இஸ்லாம் மதத்திற்காகப் பாடுபட்ட ஒரு வீரன்' என்றுதான் அவனைப் புகழ்ந்தனர்.

பாவம்! திப்புசுல்தான் வாழ்நாளிலே எத்தனையோ எதிர்ப்புக்களைச் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூட அவனுக்குச் சரித்திரத்திலே தகுந்த இடத்தைக் கொடுக்கத் தவறிவிட்டனர்.

ஆகவே, திப்புசுல்தானின் வரலாற்றைப் பாரபட்சமின்றி எழுதுவதற்கு ஒரு வரலாற்று ஆசிரியர் முன் வரவேண்டும். திப்புசுல்தான் 1782-ம் ஆண்டு மைசூர் ராஜ்யத்தின் அதிபதியானான். இச்சமயத்தில் தென்னிந்திய அரசியல் நிலை எப்படி இருந்தது என்று ஆராய வேண்டியது அவசியம். அப்போது ருந்த இந்திய அரசியல் நிலைமையைப் பற்றி ஜவஹர்லால் நேரு பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“இந்தச் சமயத்தில் இந்தியாவிலே நான்கு வல்லரசுகள் முதன்மை ஸ்தானத்தை அடைவதற்குப் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவைகளில் இரண்டு இந்திய வல்லரசுகள். மற்றவை வெளிநாட்டு வல்லரசுகள். இந்திய வல்லரசுகளில் மராத்தி வல்லரசு வட இந்தியாவிலும், மைசூர் தென்னிந்தியாவிலும் பொதுவாகத் தங்கள் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தன. இந்திய வல்லரசுகளோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு தங்களுக்கும் இந்தியாவில் ஓர் இடம் வேண்டுமென்று ஆங்கிலேயரும் பிரெஞ்சுக்காரரும் தங்களுக்குள்ளே பகைமையை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.”

இந்தச் சமயத்திற்றான் திப்பு சுல்தான் மைசூர் ராஜ்யத்திற்கு அரசனானான்.

முகலாய சாம்ராஜ்யம் தன்னுடைய பழைய வலுவிழந்து பெயரில் மட்டும் சாம்ராஜ்யமாக இருந்தது. முகலாய சக்கரவர்த்தி டில்லிக்கு மாத்திரம் அதிபதியாக இருந்தார். அவரங்க சீப் சக்கரவர்த்திக்குப் பிறகு முகலாய சாம்ராஜ்யத்தைப் பாதுகாக்க முகலாய மன்னர் சந்ததியில் ஒருவரும் பிறக்கவில்லை.

இந்தியா முழுவதும் பரவிக் கிடந்த சாம்ராஜ்யம் உருக்குலையத் தொடங்கியது.

நாட்டில் எல்லா இடங்களிலும் குழப்பம் பரவியது. தடியெடுத்தவன் தண்டல்காரன் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. போக்கிரிகளும், கள்ளர் கூட்டங்களும் நாட்டில் பரவத் தொடங்கின. டில்லிக்குக் கப்பங் கட்டி வந்த சிற்றரசர்க ளெல்லாம் பேரரசர்களாகிவிட்டார்கள்.

ஆனால் இந்திய அரசியல் வானிலே ஒரு புதிய சூரியன் உதயமாகியது. சிவாஜியின் தலைமையில் சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபட்ட மராத்தியர்கள் தங்களுடைய ஆதிக்கத்தை இந்தியா முழுவதும் பரப்பத் தொடங்கினர். முகலாய சாம்ராஜ்யத்திற்கு வாரிசாக மராத்தியர்கள் வந்து விட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடையே பரவியது.

மராத்தியர்கள் இந்தியா முழுவதும் வெற்றிக் கொடி நாட்டிக் கொண்டு வந்தனர். ஆனால் 1761-ம் ஆண்டு பானிபத் தில் மராத்தியர்களுக்கும் ஆப்கானியர்களுக்கும் நடந்த மாபெ ரும் யுத்தத்தில் மராத்தியர்கள் தோல்வியடைந்தனர்.

மராத்தியர்களின் முதுகெலும்பு முறிந்தது. மராத்திய சாம் ராஜ்யம் கனவாகவே முடிந்தது. மராத்தியர்களின் வெற்றிப் பாதையில் இந்தத் தோல்வி குறுக்கிட்டது. மராத்தியர்கள் பின்வாங்கத் தொடங்கினர்.

இதே நேரத்தில் ஆங்கிலேயருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரருக்கு மிடையே ஐரோப்பாவில் யுத்தம் நடந்தது. சரித்திர ஆசிரியர் கள், இதை "ஏழாண்டு யுத்தம்" என்று அழைத்தனர். இந்தியா, யாருக்குச் சொந்தம்? என்ற போட்டி இவ்விரு வல்லரசுகளிடையே வலுத்தது. பிரான்ஸ் இந்த யுத்தத்தில் தோல்வியுற்றது. 1763-ம் ஆண்டு இவ்விரு வல்லரசுகளுக்கிடையே நடந்த 'பாரிஸ் ஒப்பந்த'ப்படி இந்தியாவின் முக்கிய பாகங்கள் ஆங்கி லேயர் கைவசம் வந்தன. பிரான்சுக்கு ஒரு சில வர்த்தக நிலையங்களே கொடுக்கப்பட்டன. இந்த யுத்தம் நடந்து

கொண்டிருந்த போதுதான், ஆங்கிலேயருக்கும் வங்காள நவாபுக்கும் போர் மூண்டது. நவாப் யுத்தத்தில் படுதோல்வியடைந்தார். வங்காளம் முழுவதும் ஆங்கில ஆதிக்கத்தின் கீழ் வந்தது.

ஆனால் ஆங்கிலேயர் தென்னிந்தியாவில் தங்கள் ஆதிக்கத்தைப் பரப்ப முடியாத நிலையிலிருந்தனர். இதற்குக் காரணமாயிருந்தது மைசூர் ராஜ்யம். மைசூரைத் தவிர தென்னிந்தியாவின் மற்றப் பிரதேசங்களில் ஆங்கிலேயருடைய பலம் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. ஆனால் உலகமெங்கும் வெற்றிக் கொடி நாட்டிக் கொண்டு வந்த ஆங்கிலேயரைத் தடுத்து நிறுத்தனர் ஹைதர் அலியும் அவன் மகன் திப்பு சுல்தானும்.

தென்னிந்திய அரசர்களெல்லாம் ஆங்கிலேயருடைய ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்தனர். ஆங்கிலேயருடைய கொட்டத்தை முதன் முதலில் இந்தியாவில் அடக்கியவன் ஹைதர்அலி. அது மட்டுமல்ல, ஆங்கில ஆதிக்கத்தின் கீழிருந்த தென்னிந்தியப் பகுதிகளையெல்லாம் சூறையாடினான் ஹைதர்.

ஆங்கிலேயருக்கு நேர்ந்த படுதோல்வியைப் பற்றி இங்கிலாந்துப் பாராளுமன்றத்திலேயே வாக்குவாதம் நடந்தது. தங்களுக்கு நேர்ந்த தோல்வியைப் பற்றி பர்க் என்பவன் மிகவும் அழகாக அப்போது வர்ணித்தான். "ஹைதர் அலி" தன்னுடைய பலத்தின் திமிரினால் தென்னிந்தியாவையே கதிகலங்கச் செய்தான். அவனுடைய வீரர்கள் நாடு முழுவதும் வீர முழக்கம் செய்தனர். ஹைதர் அலியை இப்படித் தூண்டிவிடுவதற்குக் காரணமாயிருந்த நம் கம்பெனி உத்தியோகஸ்தர்கள் அவனுடன் போர் செய்யப் பலமில்லாமல் அவன் செய்யும் அட்டுழியங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்" என்று ஹைதர் அலியின் வீரத்தைப் பற்றியும் கம்பெனியின் தோல்வியைப் பற்றியும் பாராளுமன்றத்தில் எடுத்துரைத்தான் பர்க்.

ஹைதர் அலியின் வீரச் செயல்கள் இங்கிலாந்தில் உள்ள வர்களை பிரமிக்கச் செய்தன. ஆற்காட்டு நவாப் ஹைதருடன்

யுத்தம் செய்ய முடியாமல் தலை வணங்கினான். கம்பெனித் துருப்புகள் சின்னாபின்னமாகின. ஹைதர் அலிக்குப் பயந்து ஓடிவந்த ஆங்கிலேயரை சென்னைப் பட்டினத்திலுள்ளவர்கள் நையாண்டி செய்தனர். தென்னிந்தியா முழுவதும் ஹைதர் அலியின் காலடியில் கிடந்தது.

ஹைதர் அலியும் அவன் மகன் திப்பு சுல்தானும் செய்த வீரச் செயல்களைக் கண்டு பொறாமை கொண்டனர் மற்ற அரசர்கள். நாட்டை காட்டிக் கொடுக்கும் இப்படிப்பட்ட சுயநலவாதிகளால்தான் அநேக நாடுகள் தங்கள் சுதந்திரத்தை யிழந்து அந்நிய நாட்டானுக்கு அடிமையாகின என்று சரித்திரம் கூறுகிறது. ஹைதர் அலியின் பலத்திற்கு முன்னிற்க முடியாமல் தென்னிந்தியாவை விட்டே ஓடிப் போக இருந்த வெள்ளையனைப் போக வொட்டாமல் தடுத்து நிறுத்தி வரவேற்றனர் இந்தப் புல்லர்கள்.

மராத்தியர்களுக்கும் ஆங்கிலேயர்களுக்குமிடையே நடந்த ஒப்பந்தப்படி, மராத்தியர்கள் ஹைதர் அலிக்கு எந்த விதமான உதவியும் செய்வதில்லை என்று ஆங்கிலேயருக்கு வாக்குக் கொடுத்தனர். இந்தியர்களின் உதவியைக் கொண்டே ஆங்கிலேயர் திரும்பவும் ஹைதர் அலியை எதிர்த்தனர். ஆங்கிலேயர் ஹைதர் அலியைத்தான் வெற்றி கொள்ள முடிந்தது. இதே சமயத்தில் தஞ்சாவூரில் ஒரு பெரும் பிரிட்டிஷ் படை திப்பு சுல்தானால் முறியடிக்கப்பட்டது. கூடலூர் திப்புசுல்தான் கைவசம் வந்தது.

ஹைதர் அலி இறந்த பிறகு, திப்பு சுல்தான் மைசூர் ராஜ்யத்திற்கு அரசனானான். அப்பொழுது அவனுக்கு வயது முப்பது. அரசியலிலும், யுத்தத்திலும் அவனுக்கு அப்போது நல்ல பயிற்சியிருந்தது. ஆங்கிலேயருடன் மோதி பலமுறை அவர்களைத் தோற்கடித்த அனுபவமும் அவனுக்கிருந்தது. திப்பு கல்வியிற் சிறந்து விளங்கினான். தகப்பன் இறக்கும் தறுவாயில் திப்பு தன்னை எதிர்க்க வந்த ஆங்கிலேயப் படைக

ளைத் துரத்திக் கொண்டிருந்தான். அவன் பதவியேறியதும்தன் னுடைய இராச்சியத்தை நாலாபுறங்களிலிருந்தும் காப்பாற்ற வேண்டியிருந்தது. எதிரிகளுடன் சண்டை செய்வதைத் தவிர வேறுவழி அவனுக்கிருக்கவில்லை.

முதலாவதாக அவன் ஆங்கிலேயரின் அட்டகாசத்திற்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி போட வேண்டியிருந்தது. பம்பாயிலிருந்து கப்பல் மூலமாக ஆங்கிலப் படையொன்று மைசூர் இராச்சியத் தில் வந்திறங்கியதென்று கேள்விப் பட்டான் திப்பு. உடனே தன் படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு ஆங்கிலேயரை எதிர்க்கச் சென்றான். திப்புவை எதிர்க்க முடியாமல் ஆங்கிலேயர் மங்க ளூர் என்ற இடத்திற்குப் பின்வாங்கினர். திப்பு மங்களுரை முற்றுகையிட்டான். ஆங்கிலேயரை முற்றாகத் தோற்கடிப்பதற் குத் திப்புவிடம் போதிய படைப்பலமும் ஆயுதங்களும் இருக்கவில்லை.

ஆகவே திப்பு பிரெஞ்சுக்காரரின் உதவியை நாடினான். ஆனால் திடீரென்று பிரெஞ்சுக்காரர் தங்கள் துருப்புகளை வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டனர். ஐரோப்பாவில் ஆங்கிலேயருக் கும் பிரெஞ்சுக்காரருக்குமிடையே உடன்படிக்கை நடந்ததாம். உடன்படிக்கையின்படி ஆங்கிலேயருடன் தாங்கள் யுத்தம் செய்ய முடியாதென்று கூறிவிட்டனர். அவர்கள் தங்கள் சுயந லத்தைத்தான் கருதினார்கள். கீழைத்தேய மக்களுடன் செய்யும் ஒப்பந்தத்தை எந்த நேரம் வேண்டுமானாலும் ரத்துச் செய்ய லாம் என்பது அவர்கள் எண்ணம் போலும். பாவம் திப்புதான் என்ன செய்வான்? வெற்றி கிட்டும் தறுவாயில் அவன் நண்பர்கள் அவனைக் கைவிட்டனர்.

ஆங்கிலேயர் ஓய்வில்லாமல் யுத்தம் செய்ததால் சோர்ந்து விட்டனர். அவர்கள் சமாதானம் கோரி திப்புவிடம் தூது அனுப்பினர். திப்பு அவ்வளவு யுத்தப்பிரியன் அல்ல. தூது கோஷ்டியை வரவேற்றான்.

இதன் பயனாக ஆங்கிலேயருக்கும் திப்புவுக்குமிடையே 'மங்கனூர் ஒப்பந்தம்' முடிவு செய்யப்பட்டது. இவ்வொப்பந்தம் திப்புவுக்குச் சாதகமாகவே இருந்தது.

ஆங்கிலேய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் சிலர், திப்பு தன்னிடம் வந்த தூது கோஷ்டியைப் பலவந்தப்படுத்தி இந்த ஒப்பந்தத்தைச் செய்து கொண்டான் என்று கூறுகின்றனர். உண்மை என்னவென்றால் திப்புவின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான சில இராணுவ உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் ஆங்கிலேயருக்குமிடையே நடந்த இரகசிய கடிதப் போக்குவரத்தை யறிந்ததும் அவர்களை அவன் கழுவிலேற்றினான்.

கழுவில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த சவங்கள் இருந்த இடத்தில்தான் ஆங்கிலேயரும் தங்கள் கூடாரங்களை அமைத்தனர். இந்த ஒப்பந்தம் தங்களுக்குச் சாதகமாயில்லையே என்ற காரணத்தினால் திப்பு தங்கள் தூதுவரைப் பலவந்தப்படுத்தி செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம் என்று கூறுவது பொருத்தமில்லை.

இன்னுமொரு தப்பிப்பிராயம் ஆங்கிலேயரிடையே பரவியிருந்தது. அதாவது, திப்பு தன்னிடம் அகப்பட்ட ஆங்கிலேயர்களை இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவச் சொல்லி வற்புறுத்தியதாகவும், அப்படிச் செய்யாதவர்களைக் கொன்றதாகவும் இன்னும் அநேகரைச் சிறையில் மிகவும் கஷ்டப்படுத்தியதாகவும், வதந்தி உலவியது.

இவை யெல்லாம் ஆதாரமற்றவை: பொறுப்பற்றவர்களின் கூற்று என்றே கூறலாம். உண்மையில் நடந்தது என்னவென்றால், ஆங்கிலேய கைதிகளுக்கு ஐரோப்பாவில் கிடைத்த சலுகைகள் இந்தியாவில் கிடைக்கவில்லை யென்பதே. அவர்கள் சிறையில் நன்றாகவே நடத்தப்பட்டார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு ஐரோப்பிய சிறைக் கூடங்களில் கிடைத்த சலுகைகள் ஒரு சமயம் இந்திய சிறைக் கூடங்களில் கிடைக்காமல் இருந்திருக்கலாம்.

மேலும், தப்பியோட முயன்ற கைதிகள் எங்கேயுள்ளவழக்கம் போல் சிறையில் மிகவும் கண்டிப்பாகவே நடத்தப்

பட்டார்கள். ஆனால், இவைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு திப்பு சுல்தான் 'காட்டுமிராண்டி', யுத்தக் கைதிகளைக் கஷ்டத் திற்குள்ளாக்கியவன் என்றெல்லாம் கூறுவது நியாயமில்லை.

ஒரு சமயம் திப்பு தன் அரசாங்கத்தில் முஸ்லிம்களுக்குக் கொடுத்த சலுகைகளைக் கண்டு இந்தக் கைதிகள் தற்காலிகமாக இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவிருக்கலாம். இதை வைத்துக் கொண்டு திப்பு சுல்தான் 'ஒருமத வெறியன்' என்று கூறுதல் தகாது. உண்மையில் திப்பு பிறமதங்களையும் ஆதரித்தான்.

மங்களுர் உடன்படிக்கை இந்திய சரித்திரத்திலேயே முக்கிய இடம் பெறவேண்டியது. இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களண்ட முதல் தோல்வி இதுதான். திப்புவுக்கும் இந்த வெற்றிதான் ஒருவனால் ஆங்கிலேயரைச் சமாளிக்க முடியும், என்ற நம்பிக்கையை வளர்த்தது.

ஆனால் திப்பு ஒரு பிழை செய்தான். கம்பெனியார் இந்த ஒப்பந்தத்திற்கு ஏன் உடன்பட்டார்கள் என்று கொஞ்சம்கூட யோசித்துப் பார்க்கவில்லை. கம்பெனி ஆட்சி இந்தச் சமயத்தில் பலவீனமடைந்திருந்ததைப் பற்றி அவன் சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை. அப்போது இந்தியாவில் கம்பெனி ஆட்சி மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது.

தான் சண்டை செய்ததும் இந்தப் பிரிவுகளில் ஒன்றுடன் தான் என்றும், தன்னுடைய வெற்றிக்குக் காரணம் கம்பெனியாரின் பலவீனமே என்பதையும் திப்பு சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை. எதிரியினுடைய பலத்தை அவன் குறைவாகவே கணித்தான்.

ஆகவே, ஆங்கிலேயரை எதிர்ப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை அவன் செய்யவில்லை. தன்னுடைய ராஜ தந்திரத்தால் ஆங்கிலேயரை இந்தியாவை விட்டே விரட்டி விடலாம் என்று எண்ணினான்.

இதற்காகப் பிரெஞ்சுக்காரரின் உதவியை நாடினான். ஆனால், பிரெஞ்சுக்காரரோ சந்தர்ப்பம் வரும்போது தாங்கள்

உதவி செய்வதாக வாக்களித்தனர். ஆனால், ஆபத்தில் அவர்கள் வந்து அவனுக்கு உதவி செய்யவில்லை.

ஐரோப்பியர்களின் உதவியை நாடிய கீழ்த்தேச அரசர்களின் கதி, திப்புவின கதியைப் போலத்தான் முடிந்தது. திப்பு பிரெஞ்சுக்காரர்களுடன் நட்புக் கொண்டதனாலேயே ஆங்கிலேயர் அவனைச் சந்தேகக் கண் கொண்டு பார்த்தனர். ஆனால், பிரெஞ்சுக்காரரின் உதவி எந்த மட்டில் இருக்கிறது என்று திப்பு சற்று நிதானித்துப் பார்த்திருந்தானானால், அவன் இப்படி மோசம் போயிருக்க மாட்டான்.

திப்பு இன்னொருவனுக்குத் தலைவணங்கிக் கொண்டு வாழ்பவன் அல்ல என்பதற்கு அவன் உள்நாட்டில் செய்த சீர்திருத்தங்களே சான்று பகரும், மைசூர் சுதந்திர நாடாக இருந்தும் டில்லி சக்கரவர்த்தியின் சின்னம் மைசூர் நாணயத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

இதைத் திப்பு மாற்றித் தன்னுடைய சின்னத்தை நாணயத்தில் பொறித்தான். "டில்லிச் சக்கரவர்த்தி மகாராஷ்டிரர்களுடைய கைதியாக இருக்கிறான். அவனைச் சக்கரவர்த்தி என்று ஏற்றுக் கொள்கிறவர்கள் மடையர்கள்' என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறிவிட்டான்.

தான் யாருக்கும் அடிமையல்ல என்று பிறர் அறியும் வண்ணம் 'பாதுஷா' என்ற பட்டத்தையும் சூட்டிக் கொண்டான்.

தான் எவனுக்கும் தலை சாய்க்கப் போவதில்லை. தான் ஒரு சுதந்திர அரசன் என்று பறைசாற்றினான். அரசியலில் பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்தான். வர்த்தகத்திலும் கூட தன் நாடு சுதந்திரமாயிருக்க வேண்டும் என்று திப்பு மிகவும் பிரயாசைப்பட்டான்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால் இன்றைய அரசாங்கங்கள் பொருளாதாரத் துறையில் சுயேச்சையாயிருப்பதற்கு என்னென்ன செய்கின்றனவோ அவைகளையெல்லாம் செய்தான் திப்பு.

மேல்நாட்டு அரசியல் முறைகளைக் கடைப்பிடித்த முதல் இந்திய அரசன் திப்பு சுல்தான் என்று சந்தேகமில்லாமல் கூறலாம்.

ஆனால் திப்புவுக்கு உள்நாட்டு விவகாரங்களில் அதிக கவனம் செலுத்த முடியாமற் போயிற்று. தன்னை விழுங்க வந்த மேல் நாட்டு வல்லரசை அவன் எதிர்க்க வேண்டியிருந்தது.

இதே சமயத்தில் கம்பெனியாரின் அரசியலில் சில மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. இங்கிலாந்துப் பாராளுமன்றம் "இந்தியா சட்டம்" என்று ஒரு சட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தது.

இதன்படி, ஆங்கிலேயரின் கீழிருந்த இந்திய மாகாணங்களுக்கெல்லாம் ஒரு தேசாதிபதி நியமிக்கப்பட்டார். ஆகவே, மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிந்திருந்த மாகாணங்களெல்லாம் இவருடைய அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டன.

கம்பெனியார் தங்கள் முழுப் பலத்தைக் கொண்டு திப்பு வைத் தாக்க அஸ்திவாரம் போட்டனர்.

ஆங்கிலேயர் தாங்கள் திரும்பவும் யுத்தத்திற்குத் தயார் என்பதைத் தங்கள் எல்லைப்புற நடவடிக்கைகளிலிருந்து காட்டினர். ஆங்கிலேயருடைய பலத்துக்கு முன்னால் திப்பு சுல்தான் என்னசெய்ய முடியும்? ஆனால் திப்பு கொஞ்சமும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. தானும் யுத்தத்திற்குத் தயார் என்று வீர முழக்கம் செய்தான்.

ஆகவே, ஆங்கிலேயருக்கும் திப்புவுக்குமிடையே திரும்பவும் போர் மூண்டது. திருவாங்கூர் மகாராஜா கம்பெனியாருடன் தனக்கெதிராக ஒத்துழைக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டதும், திப்பு உடனே திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தைத் தாக்கினான். கம்பெனியார் திருவாங்கூர் மகாராஜாவின் உதவிக்கு வந்தனர். முன்பெல்லாம் திப்புவுக்கும் கம்பெனியாருக்குமிடையே யுத்தம் நடந்த போது ஹைதராபாத் நிஜாமும், மராத்தியர்களும் தன்னுடைய உதவிக்கு வராவிட்டாலும் எதிரிகளுடன் சேர

வில்லை. ஆனால் இம்முறை இவ்விரு அரசாங்கங்களும் கம்பெனியாருடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டன. நாலாபுறங் களிலிருந்தும் திப்புசுல்தான் தாக்கப்பட்டான்.

தன் சொந்த நாட்டானே எதிரியுடன் சேர்ந்து தன்னை எதிர்க்க வரும்போது திப்புசுல்தான் என்ன செய்வான்? யுத்தத்தை நிறுத்தி உடன்படிக்கைக்கு ஒப்புக் கொண்டான். ஆங்கிலேயருடன் 1793-ம் ஆண்டு செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையின்படி திப்பு மைசூர் ராஜ்யத்தின் ஒரு பெரும்பகுதியை இழந்தான். நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்கு இப்படியொரு தந்திரத்தைக் கையாண்டாவது பார்ப்போம் என்று திப்பு நினைத்தானோ என்னவோ? திப்புவுக்கு அவமானம் தாங்க முடியவில்லை.

ஆனால் வெள்ளையனுக்கு அடிமையாய் இருப்பதில்லை என்று மட்டும் முடிவு கட்டினான். ஆகவே இந்த உடன்படிக்கையை உதறித் தள்ளிவிட்டுத் தன்னுடைய சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டுவதற்கு ஒரு தகுந்த சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் திப்பு. இந்திய அரசர்களை இனி நம்பிப் பிரயோசனமில்லை. அந்நியனின் பலத்துக்குப் பயந்து சொந்த நாட்டானையே காட்டிக் கொடுக்கும் நயவஞ்சகரிடம் உதவி நாடிப்போக திப்பு விரும்பவில்லை. ஆகவே வெளிநாட்டு உதவியை நாடினான். பிரான்ஸ் தேசத்துக்கே ஒரு தூது கோஷ்டியை அனுப்பினான். அப்பொழுதுதான் பிரான்சில் முடியாட்சி வீழ்ந்து, குடியாட்சி ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தது.

திப்புவின் அனுமதியோடு மைசூரில் இருந்த பிரெஞ்சு வீரர்கள் 'புரட்சிச் சங்கம்' ஒன்று அமைத்தனர். திப்புசுல்தான் 'மக்கள் மகன்' என அழைக்கப்பட்டான்.

இதே சமயந்தான் வெல்லஸ்லி பிரபு கம்பெனியின் கவர்னர் - ஜெனரலாக இந்தியாவுக்கு வந்தான். முன்பிருந்தவர்களைப் போலல்லாமல் வெல்லஸ்லி பிரபு யுத்த தந்திரத்தில் கைதேர்ந்தவன். ஆனால் திப்புவுடன் யுத்தம் செய்ய கம்பெனி இன்னும் தயாரில்லை என்பதை அறிந்தான்.

ஆகவே, 'மைசூரைக் கைப்பற்றுவதுதான் தன்னுடைய முக்கிய வேலை' என்ற ஒரே எண்ணத்துடன் தன் கடமையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டான். திப்புவை வெல்ல வேண்டுமானால் முதலில் மைசூரைச் சுற்றியுள்ள அரசர்களோடு ஒப்பந்தம் செய்ய வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தான் வெல்லஸ்லி. மேலும் திப்புவுக்கு உதவி செய்வதற்காகப் பிரெஞ்சுத் தளபதியான நெப்போலியனே இந்தியாவுக்கு வருவதாகச் செய்தி கிடைத்தது. தன்னுடைய வேலையைத் துரிதப்படுத்தினான் வெல்லஸ்லி. ஹைதராபாத் நிஜாமுக்குத் தன்னுடன் உடன்படிக்கை செய்யுமாறு அறிக்கை விடுத்தான். சுயநலவாதியான நிஜாமுக்குச் சுதந்திர எண்ணம் எங்கே வரப்போகிறது?

ஆங்கிலேயருடைய கட்டளைக் கிணங்கி ஒப்பந்தத்திற்கு உடன்பட்டார். மறுகணமே திப்புவை சரணாகதியடையச் சொல்லி வெல்லஸ்லியிடமிருந்து கட்டளை பிறந்தது. திப்பு ஆவேசம் கொண்டான். தன் உயிர் போனாலும் ஆங்கிலேயனுக்கு அடிமையாவதில்லை என்று கர்ஜித்தான் திப்பு.

திப்புவின் வீர முழக்கத்தைக் கண்டு மற்ற இந்திய அரசர்கள் வியந்தனர். ஆனால் ஒருவர்கூட அவன் உதவிக்கு முன்வரவில்லை. திப்புவுக்குப் பிறகு தங்களுக்கும் இதே கதிதான் என்பதை அவர்கள் அப்போது உணரவில்லை.

இரு திறத்தார்க்குமிடையே யுத்தம் மூண்டது. கம்பெனித் துருப்புக்கள் நாலா பக்கங்களிலிருந்தும் மைசூரைத் தாக்கின. திப்புதான் என்ன செய்வான்? தன் சொந்த நாட்டானாகிய ஹைதராபாத் நிஜாமே படை திரட்டிக் கொண்டு வரும்போது தன்னால் ஒரு உதவியுமில்லாமல் எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் பீரங்கிகளை எதிர்த்து நிற்க முடியும்?

திப்புவை எதிர்க்க வெல்லஸ்லியின் தம்பியே படைகளுக்குத் தலைமை தாங்கி வந்தான். இவன்தான் பிற்காலத்தில் ஐரோப்பாவையே கதிகலங்கச் செய்த நெப்போலியனை வென்றவன்.

திப்பு ஒரு சாதாரண தளபதிக்குத் தோற்கவில்லை. உலகப் பிரசித்தி பெற்ற ஒரு தளபதிக்குத்தான் தோற்றான். திப்புவை வென்றதற்காக வெல்லஸ்லி பிரபுவுக்கு பதவியேற்றம் கூடக் கிடைத்தது. திப்புவின் பலத்தை ஆங்கிலேயர் எவ்வளவு கணித்தனர் என்பது இதிலிருந்தே தெரிகிறது.

ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்தியத்தின் அத்திவாரத்தையே கதிகலங்கச் செய்த தென்னிந்திய சுதந்திர வீரன் திப்பு சுல்தானேயன்றி வேறு எவருமில்லை. இவனுக்குப் பிறகும் முன்னும் இருந்த ஒருசில பாளையக்காரர்கள் ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்திருக்கலாம். ஆனால் அவர்களை ஆங்கிலேயர் பொருட்படுத்தவில்லையென்பது ஆங்கில வரலாற்று ஆசிரியர்கள் அவர்களைப் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடாததிலிருந்தே நாம் அறிய முடிகிறது.

திப்புசுல்தான் ஹிந்துக்கள் நிறைந்த நாட்டில் பிறந்தது தான் அவன் செய்த குற்றம். அவன் ஒரு முஸ்லிம் என்ற காரணத்தினாலோ என்னவோ, ஹிந்து வரலாற்று ஆசிரியர்கள் அவனுக்கு இந்திய வரலாற்றில் தகுந்த இடத்தைக் கொடுக்கத் தவறிவிட்டனர்.

(ஆங்கிலேயனிடம் மோதிய முதல் இந்தியன் 'கட்டபொம்மன்' என்று இந்தியாவில் கட்டுரைகள் வெளிவந்த சமயத்தில், அதை மறுத்து, 'திப்புசுல்தான்' தான் 'முதலில் எதிர்த்த வீரன்' என்ற கருத்தை நிலைநாட்டிய கட்டுரை - டிசெம்பர் 1958ம் ஆண்டு 'தினகரன்' பத்திரிகையில் வெளிவந்தது.)

இலங்கை முஸ்லிம்களின் முதல் உரிமைக் குரல்

- முஸ்லிம் நேசன் -

“அந்தச் சங்கத்தில் ஒவ்வொரு பிரதிநிதியிருக்க வேண்டுமென்றிருக்க, இலங்கையிலுள்ள ஐயாயிரம் இங்கிலீஷ் மனிதர்களுக்காக, மூன்று பெயர் அரசாங்கத்துக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் போல் நாலு பங்கு அதிகமிருக்கிற ‘பர்கர்’ சாதிகளுக்கு ஒருவரும், அவர்களைப் போல் நூற்று முப்பத்தேழு பங்கு அதிகமிருக்கிற தமிழ்ப் பிரஜைகளுக்கு ஒருமெம்பரும், அவர்களைப் போல் முன்னூற்றேழுபது, பங்குதிகமான சிங்கள மனிதர்களுக்கு ஒரு மெம்பரும், இரண்டு லட்சம் இஸ்லாமானவர்களிருந்தும் அவர்களுக்காக ஒரு மெம்பராவதில்லாமலிருப்பதால் அந்த இங்கிலீஷ் மனிதர்களுடைய விருப்பப்படியே சகலமும் நடத்தப்படுகின்றன.”

1883-ம் வருஷம், ‘முஸ்லிம் நேசன்’ என்ற பத்திரிகையில் வெளியான செய்தியில் ஒரு பகுதியே இது. அன்றைய சட்டசபையின் ஊழல்களைத் தாக்கத் தயங்கவில்லை ‘முஸ்லிம் நேசன்’. சட்ட சபையில் முஸ்லிம்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் இல்லாததைக் குறித்து ஆங்கில ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்தைக் கண்டித்தது முஸ்லிம் நேசன்.

இலங்கை முஸ்லிம்கள் எதிலும் சிரத்தையில்லாமல் பிற்போக்காயிருந்த காலத்தில் முஸ்லிம் மக்களை விழிப்புறச் செய்த முதல் முஸ்லிம் பத்திரிகையே இந்த ‘முஸ்லிம் நேசன்’.

மதத்தைப் பற்றியே எழுதாமல் முஸ்லிம்களைப் பாதிக்கும் எல்லாத் துறைகளையும் அலசி ஆராய்ந்தது. இவ்விஷயங்

களில் முஸ்லிம்களின் கருத்தென்ன என்பதைப் பிற சமூகத்தாரும் அறியும் வண்ணம் வெளியிட்டது. இந்த மாபெரும் சாதனையை 'முஸ்லிம்களின் முதல் உரிமைக்குரல்' என்றால் மிகையாகாது.

இலங்கை மக்கள் எல்லோரும் எல்லாத் துறைகளிலும் முன்னேறிக் கொண்டிருந்த காலம் அது. ஆங்கில ஆட்சியில் தாங்களும் பங்கு கொள்ள வேண்டும் என்ற அவாவினால் இலங்கை மக்கள் முன்னேற்றப் பாதையில் ஏறுநடைபோட்டுக் கொண்டிருந்த காலம் அந்தக் காலம். இலங்கை மக்களிடையே ஒருவித விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டிருந்தது. 'ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தை என்றைக்காவது ஒரு நாள் இலங்கையிலிருந்து விரட்ட வேண்டும் என்று மக்களுக்கு ஊக்கமளித்துக் கொண்டிருந்தனர் தலைவர்கள். இலங்கை மக்களெல்லாரும் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இதே தேசத்தின் ஓர் அங்கமாக இருந்த முஸ்லிம் மக்களின் நிலையென்ன? அவர்கள் முன்னேறினார்களா? அது ஒரு கேள்விக் குறியாகவே இருந்தது. முஸ்லிம்கள் மற்றச் சமூகத்தாருடன் சேர்ந்து முன்னேற்றப் பாதையில் செல்லாமல், குட்டையில் தேங்கிக் கிடக்கும் தண்ணீரைப் போல, அறிவு வளர்ச்சியேதுமில்லாமல் ஒடுங்கிக் கிடந்தனர். முன்னேற்றவாதிகளுக்கு எல்லையற்ற இன்னல்களைக் கொடுத்தனர் பழமையாளர்கள். பொறாமை, பூசல் இவைகளுக்கு இடங்கொடுத்து பெருமை நீங்கிச் சிறுமையுற்றிருந்தனர். முஸ்லிம்கள் ஏன் இந்தத் தாழ்ந்த நிலையிலேயே இருக்க வேண்டும்? அவர்கள் எப்பொழுது விழிப்படைந்து பிற சமூகத்தாருடன் முன்னேற்றப் போகிறார்கள் என்ற கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதிலளிக்கத் தோன்றிய பத்திரிகையே 'முஸ்லிம் நேசன்'.

'சகோதரர்களே! நித்திரை செய்தது போதும். விழித்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று தூங்கிக் கொண்டிருந்த முஸ்லிம்களைத் தட்டியெழுப்பியது 'முஸ்லிம் நேசன்'. மற்ற நாடுகளிலுள்ள முஸ்லிம்களின் முன்னேற்றத்தைக் கேள்விப்பட்டாவது நம்

சகோதரர்கள் முன்னேறட்டும் என்று அதன் ஆசிரியர் சித்தி லெவ்வை நினைத்தாரோ என்னவோ? பிற நாடுகளில் முஸ்லிம்கள் தங்கள் சுதந்திரத்திற்காக நடத்திய போராட்டங்களையும் செய்த தியாகங்களையும் விரிவாக எடுத்துரைத்தது; எகிப்தின் தவப் புதல்வனாகிய அராபி பாஷாவைப் பற்றிப் பக்கம் பக்கமாக எழுதிக் குவித்தது. அந்த மாபெரும் போர் வீரருடைய வரலாற்றையும் வீரச் செயல்களையும் இலங்கை மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தது. மகதியின் தலைமையின் கீழ் சூதானில் நடந்த மாபெரும் புரட்சியைப் பாராட்டியும் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தின் அடூழியங்களைத் தாக்கியும் எழுதத் தயங்கவில்லை. 'பாரீர்! இவர்கள் செய்த மகத்தான தியாகங்களை! இதைப் பார்த்தாவது பயனடையுங்கள்' என்று சொல்வது போலிருந்தன. 'முஸ்லிம் நேசன்' வெளியிட்ட செய்திகள்.

பிற முஸ்லிம் நாடுகளில் நடந்த ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தின் அடக்குமுறை ஆட்சியைக் கண்டித்த 'முஸ்லிம் நேசன்', சொந்த நாட்டில் நடக்கும் அடக்கு முறையையும் கண்டிக்கத் தவறவில்லை. இலங்கையின் அரசியல் விவகாரத்தைப் பற்றி எழுதும் போது, சட்ட சபையில் இருந்த ஊழல்களை அப்பட்டமாகக் காட்டியது.

"ஆனாலிப்போது, அந்தச் சட்டத்தைப் பார்த்தால் அதிர்சீமைவிட்டுப் பணஞ் சம்பாதித்துக் கொண்டு திரும்பிப் போக வந்திருக்கின்ற சிறு தொகையான இங்கிலீஷ் மனிதர்களுடைய செல்வாக்கும் விருப்பமுமே முக்கியமாய் நடந்து வருவனவேயன்றி, இந்த ஊரில் நிலையான குடிகளுடைய உபயோகத்துக்கான வேலைகள் நடந்து வரக் காணோம்'.

ஆங்கிலேயருடைய ஆட்சியிலிருந்த ஊழல்களை எடுத்துக் காட்டியது 'முஸ்லிம் நேசன்' பத்திரிகை. சட்டசபையில் ஆங்கிலேயருக்கும் பறங்கியருக்கும் இடமிருந்தது. ஆனால் இரண்டு இலட்சம் முஸ்லிம்களுக்கு இந்தச் சபையில் இடமிருக்கவில்லை. சிறுபான்மை மக்களாகிய முஸ்லிம்களுக்கு அரசாங்கம் இழைத்த அநீதியை எடுத்துக் காட்டியது. அன்

றைய 'முஸ்லிம் நேசன்'. 1833-ம் ஆண்டில் கோல் புரூச் ஆய்வுக் குழுவினரின் சிபாரிசால் நிறுவப்பட்ட சட்ட சபையில், ஐம்பது வருடங்கள் சென்றும் ஒருவித மாற்றங்களும் ஏற்படவில்லை. ஆய்வுக் குழுனர் 'இந்தச் சட்டசபை தேசாதிபதியுடன் கூடி அரசியல் விவகாரங்களை நடத்த வேண்டும்', என்றும் 'இலங்கை மக்களின் நன்மையையே இவர்கள் தங்கள் குறிக்கோளாகக் கொள்ள வேண்டுமென்றும், வலியுறுத்தினர். பதினைந்து அங்கத்தவர்கள் கொண்ட இந்தச் சட்ட சபையில், ஒன்பது அரசாங்க உத்தியோகத்தவர்களைத் தவிர, ஐரோப்பிய பிரதிநிதிகள் மூன்று பேரும், பறங்கியர், சிங்களவர், தமிழர், இச்சமூகங்களுக்கு ஒவ்வொரு பிரதிநிதியும் அங்கத்துவம் வகித்தனர். இலங்கைப் பிரஜைகளில் முக்கிய அங்கம் வகிக்கும் முஸ்லிம்களுக்கு இச்சட்ட சபையில் எந்தவித உரிமையும் இருக்கவில்லை. இந்த அநீதியைக் கண்டித்தது 'முஸ்லிம் நேசன்'. மேலும் இந்தச் சட்டசபை, இலங்கை மக்களின் நன்மையைக் கருதாமல், இலங்கைக்கு, பொருளிட்ட வந்த ஒரு சில ஐரோப்பியர்களின் நன்மையைக் கருதியே எல்லா விவகாரங்களையும் நடத்தியது.

"...ஆனால் குடிசனங்களோ இந்த விஷயங்களைக் கருதாமலும் இராஜாக்கள் செய்கிறதே நமக்கு நீதி யென்றிருப்பதால் அரசாட்சியில் நடந்து வருவனவெல்லாம் இங்கிலீஷ் மனிதர்களுடைய நயத்துக்குரிய சட்டங்களும் ஒழுக்கங்களுமே முக்கியமாக நடந்து வருகின்றன. குடிகளுடைய பிரயோசனத்துக்கடுத்த காரியங்கள் நடப்பது சொற்பம்" என்று இவ்வாறெல்லாம் அரசாங்கத்தின் கொள்கையை எதிர்த்தது. 'முஸ்லிம் நேசன்'. 'முஸ்லிம் நேசன்' அரசியலுறையில் நடத்திய போராட்டம் வீண்போகவில்லை. இலங்கை முஸ்லிம்கள் அத்தனை பேரின் மனதிலும் குமுறிக் கொண்டிருந்த அமைதியின்மையையும், சுதந்திரத் தாகத்தையும் பிரதிபலித்தது இந்தப் பத்திரிகை. அரசாங்கமும் முஸ்லிம்களின் கோரிக்கைக்குச் செவி சாய்த்தது. ஆகவே, 1889-ம் ஆண்டில் சட்ட சபையில் முதன் முதலாக ஒரு முஸ்லிம் பிரதிநிதி அங்கத்துவம் வகித்

தார். அவர் கிழக்கு மாகாணத்தின் பிரதிநிதியாக அமர்ந்திருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 'முஸ்லிம் நேசன்' நடாத்திய போராட்டத்தின் பலனாகச் சட்டசபையில் முஸ்லிம் பிரதிநிதி யொருவரும் சபையின் மற்ற அங்கத்தவர்களுடன் சரியாசனம் பெற்றார்.

முஸ்லிம்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கத் தேவையில்லை என்று அன்று சட்டசபையில் தமிழர்களின் பிரதிநிதியாக விருந்த சர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் வாதாடினார். தென்னிந்திய முஸ்லிம்களே இஸ்லாத்திற்கு மதம் மாறி, இலங்கையில் வந்து குடியேறினார்கள் என்றும், இவர்கள் திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்றும், இவர்களது தாய் மொழி தமிழாகையால், தமிழர் ஒருவர் இவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தலாம் என்று வாதிட்டு, முஸ்லிம்களின் வளர்ச்சிக்கு முட்டுக் கட்டையாக இருந்தார். அன்றிலிருந்து முஸ்லிம்களின் அரசியல், பொருளாதார, கல்வி வளர்ச்சிக்குத் தடையா யிருந்தனர் தமிழ்த் தலைவர்கள்.

ஒரு காலத்தில் கல்விக் கே இருப்பிடமாயமைந்த முஸ்லிம்கள் அறியாமை யென்னும் இருளுக்குள்ளேயே பதுங்கிக் கிடந்தனர். இலங்கை முஸ்லிம்களின் கல்வி நிலை மிகவும் மோசமாயிருந்தது. முஸ்லிம்களின் இந்தப் பரிதாபமான நிலையை மாற்றப் பெரிதும் பாடுபட்டது, 'முஸ்லிம்நேசன்'. கல்வியின் அவசியத்தையும் அதன் முக்கியத்துவத்தையும் அடிக்கடி தன் பத்திரிகையில் எழுதினார் முஸ்லிம் நேசன் ஆசிரியர். ஆங்கிலக் கல்வி மீது ஒருவித வெறுப்புக் கொண்டிருந்தனர் முஸ்லிம்கள். 'ஆங்கிலம் 'காபீரின்' மொழி. ஆகையால், அதைக் கற்பது 'ஹறாம்' என்றும், 'அதைக் கற்றால் ஒரு மூமின்', 'காபீராகி' விடுவான்'' என்றும் விவாதித்தனர் சிலர்.

கல்வியறிவேயில்லாத, பெரும்பான்மையான முஸ்லிம்களும் இதை நம்பினர். 'சமூகம் முன்னேற வேண்டுமானால், மக்களிடையே இருக்கும் இந்த மனப்பான்மை மாற

வேண்டும் என்று அல்லும் பகலும் உழைத்தார் முஸ்லிம் நேசன் ஆசிரியர் சித்திலெவ்வை. தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட முஸ்லிம்கள் அந்நிய மொழியைக் கற்பது 'ஹறாம்' என்று சொல்லுமளவிற்கு அவர்கள் அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடந்தனர். இவர்களுடைய மூதாதையர்களான அறபிகள் ஒரு காலத்தில் 'கிரேக்க', 'உரோம' மொழிகளைக் கற்று அம்மொழிகளிலுள்ள 'இலக்கியம்', 'தத்துவ ஞானம்', 'கணக்கியல்' 'விஞ்ஞானம்' ஆகிய துறைகளிலுள்ள பொக்கிஷங்களை முதலில் 'சிரிய' மொழிக்கு மொழி பெயர்த்து, பிறகுதான், 'அறபி' மொழிக்கு மாற்றினார்கள் என்ற உண்மை அவர்களுக்குத் தெரியாமலிருந்ததுதான் அவர்கள் செய்த துர்பாக்கியம்.

முஸ்லிம் சமூகத்தை அதன் அறியாமையிலிருந்து விழித் தெழுப்புவதற்கு, ஆசிரியருக்கு வேண்டிய உதவியும் ஊக்கமும் எதிர்பாராத ஒரு திக்கிலிருந்து வந்தன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மற்றச் சமூகத் தாரிடையே ஒருவித சுதந்திர உணர்ச்சி பரவியது. அந்நிய ஆட்சியை நாட்டிலிருந்து அகற்றுவதற்கு முன் மக்கள் பக்குவமடைய வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தனர் ஒரு சில தலைவர்கள். பெரிய கல்வி ஸ்தாபனங்களெல்லாம் கிறிஸ்துவ மிஷன்களின் கீழ் இருந்தன. அரசாங்க ஆதரவும் இவைகளுக்குக் கிடைத்தது. புத்த சமயத்தவரும், இந்து மதத்தவரும் தங்களுக்கென்று ஒரு கல்வி ஸ்தாபனம் இல்லையே என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் இந்துக்களிடையே ஆறுமுக நாவலரும், பௌத்தர்களிடையே அநகாரிக தர்மபாலாவும் தோன்றித் தங்கள் சமூகத்தை சீர்திருத்தப் பெரிதும் பாடுபட்டனர். ஆறுமுக நாவலர் போன்றவர்களின் விடா முயற்சியால் யாழ்ப்பாணத்தில், 'இந்துக் கல்லூரியும்', அநகாரிக தர்மபாலா போன்றவர்களின் உழைப்பினால், கொழும்பில் 'ஆனந்தா', கல்லூரியும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இவ்விரு சமூகங்கள் முன்னேறுவதற்கு இக்கல்வி ஸ்தாபனங்கள் பெரிதும் உதவின. இவர்களுடைய ஆர்வம் சித்திலெவ்வையைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. இதே சமயந்தான் முஸ்லிம்களின் முன்னேற்றத்திற்காக சித்திலெவ்

வையும் பாடுபட்டார். 'முஸ்லிம் நேசன்', பத்திரிகையின் மூலம் முஸ்லிம்களைப் பக்குவப்படுத்தினார். 'முஸ்லிம் நேசனின்' சலியாத உழைப்பினால் கொழும்பில் முஸ்லிம்களுக்கு கென 'சாகிராக் கல்லூரி' 'ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

இந்நாட்டு முஸ்லிம்களும், சித்திலெவ்வையும் செய்த நன்மையோ என்னவோ, ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக சுதந்திரக் கொடி உயர்த்தியவரும், எகிப்திய நாட்டின் மக்களின் தலைசிறந்த வீரருமான 'அறபி பாஷா'வும், அவரது சகாக்களும் ஆங்கில அரசாங்கத்தினால் நாடுகடத்தப்பட்டு அன்று இலங்கையின் கொழும்பு மாநகரில் 'ஏரிக்கரை வீடான லேக் ஹவுசில்' வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அறபிபாஷாவின் ஊக்கு விப்பின் பேரில், சித்திலெவ்வை, முஸ்லிம் தலைவர்களைச் சந்திக்க, அன்னவரின் தலைமையின் கீழ் 'முஸ்லிம் கல்வி ஸ்தாபனம்' ஒன்றை நிறுவி, ஆங்கிலேயக் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை அன்றைய முஸ்லிம்களுக்கு எடுத்துரைத்தார். அறபி பாஷா இலங்கை முஸ்லிம்களின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு ஆங்கிலக் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தியதோடு இதனால் இஸ்லாத்திற்கோ, இஸ்லாமிய நம்பிக்கைக்கோ எவ்வித பாதிப்பும் ஏற்படாது என்பதையும் எடுத்துக் கூறினார். அவருடைய அறிவுரைகளையும் முஸ்லிம் நாடுகளில் ஏற்பட்டு வரும் வளர்ச்சியையும் 'முஸ்லிம் நேசன்' பத்திரிகை எடுத்துரைக்கத் தவறவில்லை.

இன்று முஸ்லிம்கள் அரசியலிலும் கல்வியிலும் ஓரளவாவது முன்னேறியிருக்கிறார்களென்றால், அதற்குக் காரணம், 'முஸ்லிம் நேசன்', பத்திரிகையே. இவ்வளவு பணி செய்த அந்தப் பத்திரிகை சில வருடங்களிலேயே மடிந்து விட்டது என்றால் முஸ்லிம்களின் ஆர்வமும், ஆதரவும் எவ்வளவு தூரம் இருந்திருக்குமென்று நாம் சொல்லாமலேயே வாசகர்களுக்கு விளங்கும்.

(1959ம் ஆண்டு டிசெம்பர் 6ம் திகதி தினகரனுக்கு எழுதிய கட்டுரை)

தென்னாசிய நாடுகளின் இலக்கியம் - ஓர் ஆய்வு -

(இந்து மத கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சினால் 1992-ம் ஆண்டில் நடாத்தப்பட்ட கருத்தரங்கில் பேசிய பேச்சின் சாராம்சம்)

தென்னாசிய நாடுகள் என்று நாம் கூறும் போது இந்தியா, பாகிஸ்தான், நேபாளம், பூட்டான், பங்களாதேஷ், இலங்கை ஆகிய நாடுகளையே குறிக்கின்றோம். இலங்கையைத் தவிர ஏனைய நாடுகள் எல்லாம் இந்திய உபகண்டத்தையே சாரும். சமீப காலத்தில் இவை தனித்தனி நாடுகளாகப் பிரிந்தன என்றாலும் பொதுவாக இந்நாடுகள் இந்தியா - பாரதம் - என்றே அழைக்கப்பட்டன.

இந்திய மொழிகள் சமஸ்கிருதம், ப்ராக்கிருதம் ஆகிய இரண்டு மூல மொழிகளிலிருந்து பிறந்தன என்று கூறலாம். இவை பெரும்பாலும் வட இந்தியாவையும் மத்திய இந்தியாவையும் குறிக்கும். பொதுவாக இவைகளை நாம் ஆரிய மொழிகள் என்று கூறலாம். தென்னிந்திய மொழிகளை திராவிட மொழி என்றே வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கணிப்பர். தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் ஆகிய மொழிகளை திராவிட மொழிகள் என்றும் அஸ்ஸாமி, வங்காளி, குஜராத்தி, காஷ்மீரி, ஹிந்தி, மராத்தி, ஒரியா, பஞ்சாபி மொழிகள் சமஸ்கிருத மூலமொழியிலிருந்து, பிராக்கிருதம் அல்லது 'அப்பப்பிரம்ஷா' என்ற சமஸ்கிருத உபமொழியிலிருந்து தோன்றியவை என்று கூறலாம். இதற்கு விதிவிலக்காக இலங்கையில் சிங்கள மொழி பிராக்கிருதத்திலிருந்து பாளி மொழியூடாக தோன்றிய ஒரு மொழி எனலாம். தென்னாசிய நாடுகளின் இலக்கியம் என்பதை நாம் பொதுவாக இந்திய இலக்கியம் என்றே கூறலாம்.

இந்திய இலக்கியத்தை மூன்று காலப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று புராதன இலக்கியம் அல்லது பண்டைய இலக்கியம். இரண்டாவது மத்திய கால அல்லது இடைக்கால இலக்கியம். மூன்றாவது, நவீன இலக்கியம்.

கி.மு. 10-ம் நூற்றாண்டளவில் வேத ஆகமங்கள் சேர்க்கப் பட்டன என சில வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுவர். ஐரோப்பிய இலக்கியத்தின் தந்தை யெனக் கூறப்படும் ஹோமர், கிரேக்க இலக்கியத்தின் அத்திவாரத்தை நிலைநாட்டுவதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பதாகவே இந்திய இலக்கியத்தின் தோற்றத்தை நாம் காணலாம்.

இந்திய இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியை, பண்டைய நாகரீகங்களான, சீன, கிரேக்க, யெஹூதி இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது அதன் தொடர்ச்சி புராதன காலம் தொட்டு இன்றுவரை வளர்ச்சி பெற்று வருவதை யாராலும் மறுக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாது. வேதங்களுடன் தோன்றிய இந்திய இலக்கியம் சமஸ்கிருதம், பிராக்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளின் ஆரம்ப வளர்ச்சியில் தொடங்கி, பல இந்திய மொழிகளாகப் பிரிந்து வளர்ந்து வந்ததை ஆரிய மொழிகளின் வளர்ச்சியிலும், பண்டைய தமிழ் மொழி, தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் போன்ற திராவிட மொழிகளின் வளர்ச்சியிலும் நாம் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. மனித குலத்தின் அழியாப் பொக்கிஷங்களாக நாம் கருதும், ரிக் வேதம், அதர்வவேதம், உபநிடதங்கள், பண்டைய காவியங்களான மகாபாரதம், இராமாயணம், ஏனைய புராணங்கள், சாணக்கியனின் அர்த்த சாஸ்திரம், வாத்ஸ்யாயனரின் காம சூத்திரம், காளிதாசனின் சாகுந்தலம் போன்ற சாகாவரம் பெற்ற இலக்கியங்கள் இக்காலப் பகுதியில் தோன்றியவையே.

பண்டைய காலத்தில், அரசியல், சமய கொந்தளிப்பின் தாத்தரியத்தை இலக்கியத்தில் நாம் காணலாம். ஆரியர்களின் வேத மரபுகளுக்கெதிராக ஜைன, பௌத்த மதக் கோட்பாடுகள் தோன்றின. அரசுகளின் தோற்றமும் அவைகளுக்கிடையே

ஏற்பட்ட மோதல்களும் தங்களின் நிலப்பரப்புகளை விஸ்தரிக்கவும் ஆட்சியைக் கைப்பற்றவும் நடைபெற்ற போராட்டங்களினால் மக்களின் வாழ்க்கை பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. வட இந்தியாவில் ஏற்பட்ட சமயப் போராட்டங்கள் மொழி வளர்ச்சியிலும், பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. பௌத்த மதக் கட்டுப்பாடுகளின் காவலனாக பாளிமொழியும், ஜைனமதச் சித்தாத்தங்களைப் பிரதிபலிக்கும் மொழியாக 'அர்தமகதியும் (Ardhamagadhi) தோன்றியது. நவீன இந்திய மொழிகளின் இலக்கியங்களின் ஆரம்பகால வரலாற்றில் இந்த பாதிப்பை நாம் காணலாம். நேபாளத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட 8-ம் 9-ம் நூற்றாண்டுகளுக்குரிய பௌத்த மத சாஸனங்கள் பாளி மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்தாலும், அவை ஓரிய மொழியின் ஆரம்பகால (Apabhramsha), 'அப்பப் பிரம்சா' மொழியென நாம் கொள்ளலாம். ஜைனமத தத்துவங்கள் ஆரம்பகால மொழி ஆகிய 'ஹிந்தி' மொழி இலக்கியங்களில் காணலாம். வேதமரபுகள் பற்றி வியாக்கியானங்கள் 'காஷ்மீரி' - 'பிராக்கிருத' இலக்கியங்களில் சேர்க்கப்பட்டன. பெரும்பாலும் வட இந்திய இலக்கியங்களில் இம்மதச் செல்வாக்கைக் காணலாம். ஆரம்பத்தில் பிராகிருத பாளி மொழிகளிலேயே பௌத்த மதத்தைத் தழுவின நூல்கள் எழுந்தன.

திராவிட மொழிகளை நாம் அவதானிக்கும்போது சமயங்களின் செல்வாக்கு ஆரம்ப காலத்தில் இல்லையென்றாலும் கி.பி. 2-ம், 3-ம் நூற்றாண்டுகளில் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற இலக்கியங்களில் இம்மதங்களின் செல்வாக்கு இருந்தது எனலாம். இதற்குப் பிற்பட்ட காலங்களில் பௌத்த சமண சமய போராட்டங்கள் ஒருபுறமும், சைவ வைணவ மோதல்கள் மறுபுறமும் சமூகத்தின் ஒற்றுமையை பாதித்தன. பௌத்த சமண சமயங்களின் செல்வாக்குக் குன்றிப் போன காலகட்டத்தில் நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் தமிழ் இலக்கியத்தின் மூலம் தங்கள் மதப் பிரசாரங்களைச் செய்தார்கள். பல்லவர் காலத்தில் தோன்றிய பக்தி இலக்கியத்தின் புகழ் இந்திய உபகண்டம் முழுவதும் பரவியது. கன்னட மொழி

இலக்கியத்தில் சமண சமய ஆதிக்கத்தை நாம் பார்க்கிறோம். வேதங்களினதும், வீர சைவ மரபுகளும் பிற்காலப் பகுதியில் தான் கன்னட மொழியில் தோன்றின. தெலுங்கு மொழியில் நாம் இந்த சமய பாதிப்பைக் காண முடியவில்லை. 11-ம் நூற்றாண்டில் நன்னையா எழுதிய மகாபாரதத்தில் வேதங்களின் செல்வாக்கு இருந்தது.

ஆரம்ப கால மலையாள இலக்கியத்தில் நாம் மதச் சார்பற்ற இலக்கியத்தையே காண்கிறோம். 'சம்பு (Champu) காவியமும், சந்தேச கவிதைகளும், காளிதாசனுடைய 'மேகதூ தத்தை' அடியொட்டி எழுந்தவை எனலாம். சிங்கள இலக்கியத்தில் காளிதாசனுடைய செல்வாக்கு அபரிமிதமாக இருக்கிறது. சந்தேச காவியங்கள் பெரும்பாலும் காளிதாசனுடைய மேகதூ தத்தைத் தழுவியே எழுந்தன.

பதினோராம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் ஐரோப்பியர்களின் வருகை வரையுள்ள காலப் பகுதியை 'இடைக்காலம்' (Medieval Period) என்று கணிக்கலாம். 11-ம் நூற்றாண்டில் முஸ்லிம்களின் படையெடுப்புக்களினால் இந்திய அரசியலிலும், சமூக பொருளாதார வாழ்க்கையிலும் பெரும்பாதிப்பு ஏற்பட்டது. இஸ்லாமிய சமயத்தின் கோட்பாடுகள் இந்திய இலக்கியத்தையும் வெகுவாகப் பாதித்தது. இந்திய சமுதாய அமைப்பு இக்காலப் பகுதியில் நசிவுற்று, உடைந்து போகும் தறுவாயில் இருந்தது. பல ஆயிரம் வருடங்களாக இருந்து வந்த சமுதாய அமைப்பு புதிய மாற்றங்களுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் வலுவிழந்து சீர்குலைந்து இருந்த நிலையில் இஸ்லாத்தின் தோற்றம் அச்சமுதாயத்துக்கொரு புதிய உத்வேகத்தை அளித்தது.

இஸ்லாத்தின் வருகையினால் ஏற்பட்ட மாறுதல்களும் புதிய சக்திகளின் தோற்றத்தினாலும் பாதிக்கப்பட்ட இந்து சமயம், தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலை அதற்கு ஏற்பட்டது. இந்திய அரசியல்வானில் முஸ்லிம்களின் ஆட்சி இந்திய உபகண்டம் முழுமையிலும் பரவியது. இத

னால் இந்திய அரசியல், சமுதாய பொருளாதார சமய வாழ்க்கை பாதிக்கப்பட்டது. இவ்விரு சக்திகளின் மோதல்களுக்குப் பிறகு அமைதி நிலவியது. முஸ்லிம்களும் இந்துக்களும் சமாதானத்துடனும் சௌஜன்யத்துடனும் வாழ முற்பட்டனர். இவ்விரு சமயத்தவர்களும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து வாழப் பழகிக் கொண்டனர். நிலப் பிரபுத்துவ ஆட்சிமுறையும் அதன் சமுதாய அமைப்பும் உடையத் தொடங்கின. உள்நாட்டு யுத்தங்களினால் மக்கள் வாழ்க்கை பாதிக்கப்பட்டது. இச்சமயத்தில்தான் ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியவாதிகள் இந்திய மண்ணில் தோன்றினார்கள். இந்நிய மக்களின் கலாச்சாரமும் பண்பாடும் குன்றத் தொடங்கின.

இஸ்லாத்தின் வருகையினால் இந்திய மொழிகளும் இலக்கியங்களும் மாறுதல் அடையத் தொடங்கின. 13-ம் நூற்றாண்டில் ஓர் உன்னத நிலையை அடைந்திருந்த காஷ்மீர் மொழி, காஷ்மீர் மக்களின் மத மாற்றத்தினால் பெரிதும் மாறுதலடைந்தது. இதனால் பாரசீக அரபு மொழி இலக்கியங்களின் குணாதிசயங்கள் காஷ்மீர் மொழி இலக்கியங்களில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. பாரசீக இலக்கிய வடிவங்கள், இலக்கிய உத்திகள், இஸ்லாமிய மதத்தைத் தழுவிய இலக்கியங்களும் அதன் மரபுகளும், சமஸ்கிருத மரபுகளுக்குப் பதிலாக தோன்றின. 'சௌர்சேனி' (Sourseni) என்ற பேச்சு வழக்கில் இருந்த மொழியிலிருந்து உதித்த 'உர்து' மொழி, வடநாட்டிலிருந்து மத்திய இந்தியாவில் அரசோச்சிய 'பஹாமணி' சாம்ராஜ்யத்தில் வேருன்றி, கவிதை இலக்கியங்களும் வசன இலக்கியங்களும் தோன்றுவதற்கும், பாரசீக அரபு மொழிகளைத் தழுவிய ஒரு புதிய இலக்கிய மரபையும் தோற்றுவிக்கக் காரணமாயிருந்தது. உருவத்திலும், உள்ளடக்கத்திலும் வட நாட்டு மொழிகளில் ஏற்பட்ட இஸ்லாமிய செல்வாக்கு மத்திய இந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவிலும் ஏற்படவில்லை. இதற்குக் காரணம் வடநாட்டில் முஸ்லிம்களின் அரசியல் ஆதிக்கத்தினால் ஏற்பட்ட தாக்கம் இந்துமத பண்பாட்டு முறையைப் பாதித்த அளவு தென்னிந்தியாவில் பாதிக்கவில்லை.

எனவே, நாம் இந்திய இலக்கியத்தை வேறொரு கோணத் திலிருந்து அணுகும்போது, மூன்று முக்கிய அம்சங்களை அவதானிக்க முடிகிறது. ஒரு பிரெஞ்சுக்கவிஞன் பிரெஞ்சு மொழியில் மூன்று முக்கிய குணாதிசயங்களைக் கண்டான். அதாவது பிரித்தானிய, பிரெஞ்சு, உரோம மொழிகளின் செல்வாக்கு பிரெஞ்சு இலக்கியத்தில் இருக்கின்றன என்பதே. அதே போல இந்திய இலக்கியத்திலும் மூன்று முக்கிய அம்சங்களைக் காண்கிறோம். ஒன்று பண்டைய இந்திய இலக்கியம், இரண்டாவது பிரதேசவாரியாக எழுந்த மொழிகளின் இலக்கியம். மூன்றாவது இஸ்லாமிய செல்வாக்கினால் ஏற்பட்ட இலக்கியம், ஹிந்தி, வங்காளி, பஞ்சாபி, சிந்தி போன்ற மொழிகளில் பாரசீக - அரபிய மொழிகளின் தாக்கம் இருந்தது. 17-ம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் தோன்றிய வங்காள இலக்கியம், இஸ்லாமிய உலகிலிருந்த சமய சார்புள்ள கதைகளையும், காதல் கதைகளையும் மையமாக வைத்தே உருவாக்கப்பட்டன. தமிழ் இலக்கியத்தில் அகம், புறம் என்றிருந்ததைப் போல பாரசீக மொழியில் 'பஸ்ம்' (Bazm) என்றும் 'றஸ்ம்' (Rasm) என்றும் இருந்தன.

மத்திய காலப் பகுதியில் ஏற்பட்ட இலக்கிய மறுமலர்ச்சியை நாம் அவதானிக்கும் போது இக்காலப் பகுதியிற்றான் பிரதேசவாரியாக எழுந்த மொழிகளின் தோற்றத்தைக் காண்கிறோம். ஐரோப்பாவில் இதே காலப் பகுதியில் லத்தீன் மொழியிலிருந்து எப்படி ஆங்கிலம், ஜெர்மன், பிரெஞ்சு ஆகிய மொழிகள் பிரதேசவாரியாகத் தொடங்கினவோ அதே போல இக்கால கட்டத்தில் ஒன்பது முக்கிய மொழிகள் வட இந்தியாவிலும் தோன்றின. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில், குஜராத் இலக்கியமும், மஹராஷ்டிரத்தில் மராத்தி இலக்கியமும், 'ஓரிஸ்ஸாவில்' மதச் செல்வாக்கிலிருந்தும் விடுபட்ட ஓரிய இலக்கியமும் தோன்றின. சிங்கள மொழியும் இக்காலப் பிரிவில்தான் தோன்றியது. காஷ்மீரத்தில் இந்து எழுத்தாளர்கள் சமஸ்கிருத பிராக்கிருத மரபுகளையும், முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் பாரசீக, அரபிய மரபுகளையும் மையமாக வைத்து காஷ்மீர

மொழியில் இலக்கியம் படைத்தார்கள். 'ஹிந்தி' இலக்கியம் கோரக்நாத்தில் வாழ்ந்த (Natha Sampradaya) நாத சம்பிரதாயவினுடைய இலக்கியப் படைப்புகளிலிருந்து ஆரம்பித்தது.

அஸ்ஸாமிய இலக்கியம், 13-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஹேம சரஸ்வதி 'ஹரிஹர பிப்ரா', கவிரத்ன சரஸ்வதி, போன்றவர்களின் இலக்கிய படைப்புக்களிலிருந்து ஆரம்பித்தது. 10-ம் நூற்றாண்டில், வங்காள மொழியில் இந்து, பௌத்த கருத்துக்களைக் கொண்ட 'சூர்யபாத்' (Charyapada) என்ற இலக்கியத்திற்குப் பிறகு 13-ம் நூற்றாண்டுவரை குறிப்பிடத்தக்க எந்த இலக்கியமும் தோன்றவில்லை. முஸ்லிம்களினால் ஏற்பட்ட படையெடுப்புக்கள் இதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம்.

பஞ்சாபி இலக்கியத்தின் ஆரம்பத்தை நாம் 8-ம், 9-ம், 10-ம் நூற்றாண்டுகளில் காணலாம். வேத பிராக்கிருதத்தில் இருந்து வேத 'அப்பப்பிரம்ஷ்' மொழி வாயிலாக வளர்ந்த பஞ்சாபி மொழியில் ஆரம்ப காலத்தில் இவ்விரு மொழிகளின் வார்த்தைப் பிரயோகங்களே மிகுந்திருந்தன. கோரக்நாத், ரத்தன்நாத், சூர்யபத்நாத், புரன்நாத் ஆகிய எழுத்தாளர்கள் உபநிஷதங்களிலிருந்த வேதாந்த யோக கருத்துக்களை மக்கள் மயமாக்கும் நோக்கத்தில் மக்களால் விளங்கக் கூடிய மொழியில் எழுத முற்பட்ட போது இந்தப் புதிய மொழியான 'பஞ்சாபி' மொழி தோன்றியது. முஸ்லிம் ஆட்சி பஞ்சாப் பிரதேசத்தில் பரவத் தொடங்கிய பொழுது, ஒரு புதிய மரபை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களான மசூத், பாபாபரீத் போன்றவர்கள் தோற்றுவித்தார்கள். இந்திய வரலாற்றில் முஸ்லிம்களின் ஆதிக்கத்தினால் ஏற்பட்ட மாற்றத்தின் காரணமாக ஒரு புதிய மொழி, 'உர்து', பஞ்சாபில் தோன்றியது. 13-ம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பகுதியில், பாபாபரீத், அமீர்குஸ்ரெள போன்ற கவிஞர்களின் கவிதைப் படைப்புகள் தோன்றத் தொடங்கின. ஆனால், 15-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய கேசுதராஜியினுடைய 'மேரேஜுல் அஷ்கின்' என்ற ஆத்மிக நூலுக்குப் பிறகுதான் உர்து இலக்கியம் வளர்ந்தது. சூபித்துவக் கொள்கைகளும் தத்துவங்களும் உர்து இலக்கியத்தில் தோன்றின.

வடநாட்டு இலக்கியங்களைப் பொதுவாக நோக்கும் போது 10-ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பதாகவே ஹிந்தி, வங்காள மொழிகளில் இலக்கியங்கள் தோன்றின. குஜராத்தி, மராத்தி, ஒரியா இலக்கியங்களின் தோற்றத்துக்குப் பிறகுதான் அஸ்ஸாமிய, காஷ்மீரி, உர்து, மொழி இலக்கியங்கள் தோன்றின எனலாம்.

தென்னிந்தியாவைப் பொறுத்த வரையில் இங்கே வேறு பட்ட இலக்கிய வரலாற்றைக் காண்கிறோம். இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பே தமிழ் மொழியும் அதற்கு பிற்பட்ட காலத்தில் கன்னடமும் தோன்றின. ஏனைய இந்திய மொழி இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பே தமிழ் மொழியில் சிறந்த இலக்கியங்கள் தோன்றின. கி.மு. 3-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய தொல்காப்பியம் இதற்கு சான்று பகரும்.

இடைக் காலப் பகுதியில், சீவக சிந்தாமணியும் ஜயங்கொண்டானின் கலிங்கத்துப் பரணியும் தமிழின் தலைசிறந்த காவியமாகும். கம்பனின் இராமாயணமும், சேக்கிழாரின் பெரிய புராணமும், புகழேந்தியின் நளவெண்பாவும், தோன்றின. கன்னட மொழியில், முதலாவது இலக்கிய நூலாகிய 'கவிராஜ மார்க்' ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் தான் தோன்றியது. கன்னட மொழிகளில் காப்பிய வடிவத்தைத் தோற்றுவித்த பம்பா, பொன்னா, ரண்ணா (Pampa, Ponna, Ranna) ஆகிய இலக்கிய கர்த்தாக்கள் ஐஜன மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள்'. வத்தராதனே செளந்தர்ய புராணம் (Vaddaradhana Chauntharya Purana) ஆகிய நூல்கள் வசன நடையில் எழுதப்பட்ட காப்பியங்கள். தமிழ் இலக்கியத்தில் ஹிந்து மத வேதாந்த கொள்கைகளின் வெற்றியைக் காண்கிறோம். ஆனால் கன்னட இலக்கியத்தில் ஐஜன மதத்தின் உயர்ச்சியைக் காண்கிறோம். 11-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய நன்னையாவின் 'மகாபாரதம்' என்ற காப்பியந்தான் தெலுங்கு மொழியில் முதன் முதலாகத் தோன்றிய இலக்கிய நூல் எனக் கருதலாம். 13-ம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகுதான் மலையாள மொழியில் காப்பிய இலக்கியத்தை

நாம் காண்கிறோம். சிங்கள இலக்கியத்தில் காளிதாசனுடைய தாக்கம் அதிகமாகத் தெரிகிறது. சந்தேச கவிதைகளான மயூரி சந்தேச, ஹம்ச சந்தேச, கிராசந்தேச, காளிதாசனுடைய மேகதூ தத்தைத் தழுவியே தோன்றின.

இந்திய இலக்கியத்தின் மறுமலர்ச்சியில் இன்னொரு முக்கிய அம்சம் என்னவென்றால், சமஸ்கிருத பிராக்கிருத மொழிகளிலிருந்து புராதன காப்பியங்களைத் தழுவிய இலக்கியங்களின் தோற்றமே. கம்பனுடைய இராமாயணக் காவியத்தை குமரகுருபரர் பனாரஸ் நகரில் பாடிக் காட்டியதினால் ஏற்பட்ட நாக்கம் தான் துளசிதாஸ் 'ராம சரித் மானாஸ்' (Rama Charith Manas) என்ற இராமாயண காவியத்தை எழுதத் தூண்டியது. தெலுங்கு மொழியில், 'திக்கன்னாவின்' மகாபாரதமும் பாஸ்கர இராமாயணமும், மலையாள மொழியில் 'எழுதக்களின்' இராமாயணமும், கன்னட மொழியில் குமார வியாசரின் இலக்கியப் படைப்புக்களும் இத்தழுவல்களைக் காட்டுகின்றன. குஜராத்தி மொழியில் இராமாயணத்தையும், மகாபாரதத்தையும் தழுவி, 17-ம் நூற்றாண்டளவில் பிரேமானந்தா இலக்கிய நூல்களை வடித்தார். மராத்தி மொழியில் விஷ்ணுதாஸ் நாமா, முக்தேஸ்வர் ஆகிய கவிஞர்களும் மகாபாரதத்தை யொட்டி இலக்கியங்களைப் படைத்தார்கள். பொதுவாக எல்லா இந்திய மொழிகளையும், இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகிய இப்புராண காவியங்கள் எவ்வளவு தூரம் பாதித்தது என்பதை நாம் இம்மொழிகளின் இலக்கிய வளர்ச்சியிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

இம்மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தில் இன்னொரு அம்சம் என்னவென்றால் சைவ நாயன்மார்களைப் பற்றியும் வைஷ்ணவ ஆழ்வார்கள் பற்றியும் வரலாற்று நூல்கள் எழுந்தன என்பதே. குஜராத்தி மொழியில் பிரேமானந்தா, நச்சிமேஹ்தா என்ற ஞானியைப் பற்றிய நூலையும், சேக்கிழாருடைய பெரிய புராணத்தைப் போன்று, குஜராத்தி மொழியில் நபதாசரின் 'பக்தமாலா', மராத்தி மொழியில் சரஸ்வதி கங்காதர் எழுதிய

'குருசரித்திர' என்ற இலக்கியத்தையும் நாம் உதாரணங்களாகக் காட்டலாம்.

இக்காலப் பகுதியில் எழுந்த இந்திய இலக்கியங்களில் காணக்கூடிய இன்னுமொரு அம்சம் என்னவென்றால், அரசியலில் இந்திய மக்கள் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளாதலும், தமது ஆட்சியை ஸ்திரப்படுத்துவதுமே முக்கியமாக அமைந்திருந்தது. அலாவுத்தீன் கில்ஜி, தாலோரைப் படையெடுத்த வரலாற்றை 'கன்ஹாதாதே பிரபந்த' என்ற ஆசிரியர் குஜராத்தி மொழியில் எழுதினார். சிவாஜியின் வீரக் காவியங்களைக் கூறும் கவிதைகள் மராத்தி மொழியில் இக்காலப் பகுதிகளில் தான் தோன்றின. ஓரியா மொழியில், 'பதசேனா' என்ற எழுத்தாளர் எழுதிய 'சமார் தரங்கா', என்று நூல் மராத்தியர்களின் படையெடுப்பைப் பற்றியும் தமது நாட்டின் ராஜாவினால் முறியடிக்கப்பட்டதையும் கூறுகிறது.

இந்துக்களையும், முஸ்லிம்களையும் ஒன்றிணைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் பலகலைஞர்கள் தங்கள் மொழிகளில் இலக்கியம் படைத்தார்கள். பெரும்பாலும் இது வட இந்திய மொழிகளில் தான் நாம் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. முஸ்லிம்களாக மதம் மாறிய இந்து ஆசிரியர்கள் இந்து தத்துவங்களைப் பற்றி எழுதினார்கள். ஷேக் முகம்மது, 'யோக சங்கராம்', 'ஞான சாகர' ஆகிய நூல்களையும் அம்பர் ஹுசெயின், கீதையைப் பற்றிய விளக்கத்தையும் மராத்தி மொழியில் எழுதினார்கள். கபீர்தாஸ் இந்தி மொழியில் 'கோரக் சம்ப்ரதாய' என்ற நூலை எழுதினார். காஷ்மீர் மொழியில் ஷேக்நாருத்தீன் சூபித்துவக் கொள்கைகளைப் பற்றி எழுதினார். கபீர்தாஸ் உமறுப் புலவரின் சீறாப்புராணமும், மஸ்தானின் பாடல்களும் பிரபலமானவை.

மத்திய காலப் பகுதியின் கலை நிலப்பிரபுத்துவ ஆட்சிமுறை வீழ்ந்ததைய சமுதாய கட்டுக் கோப்பு உடைய இதே நேரத்தில் மேலைநாடு

முடியு
கூடாது

ளின் வருகையும் நாட்டில் அமைதியின்மையை ஏற்படுத்தியது. நாட்டின் அவல நிலையையும், மக்களின் கஷ்டங்களையும் எழுத்து வடிவில் படைத்தார்கள். சில கவிஞர்கள், மீர்தக்கிரீம் உர்து மொழியில் டெல்லியின் அலங்கோல நிலையைப் பற்றி எழுதியது மிகவும் பிரசித்தி பெற்றது. வங்காள மொழியில் பாரத்சந்திரவும், குஜராத்தியில் அக்கோவும் பொருளாக மதத்தை வைத்து எழுதினார்கள். முதன் முறையாக யதார்த்த வாதம், இலக்கியத்தில் தோன்றுவதை நாம் காணலாம். வங்காள மொழியில் தோன்றிய மங்கள காவியங்கள், வியாபாரிகளைப் பற்றியும் கைத்தொழில் தொழிலாளர்களையும் கூறுகின்றன. கன்னட மொழியில் திருமலராயரினதும் சிக்குபாதயாய வினதும் எழுத்துக்கள் மக்களின் வாழ்க்கையை அப்படியே எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இலக்கியத்தில் புதிய கருத்துக்களைக் கையாளும்போது இயற்கையாகவே புதிய இலக்கிய உத்திகளும், புதிய இலக்கிய வடிவங்களும் தோன்றின. இந்தப் புதிய மரபை இந்திய இலக்கியங்களில் நாம் காணலாம்.

இந்திய இலக்கிய வரலாற்றில் நவீன காலப் பகுதி ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சியோடு ஆரம்பிக்கிறது. ஆங்கில இலக்கியத்தின் செல்வாக்கு பொதுவாக எல்லா இந்திய இலக்கியங்களிலும் நாம் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. 1857-ம் ஆண்டில் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட சிப்பாய் புரட்சியுடன் இந்த நவீன காலப்பகுதியை நாம் ஆரம்பிக்கலாம். மேல் நாட்டு நாகரிகத்தின் ஜனநாயக ஆட்சிமுறையும், விஞ்ஞான வளர்ச்சியும், ஆங்கிலக் கல்வி முறையும், இந்தியாவில் ஏற்பட்ட கைத்தொழில் வளர்ச்சியும், ஒரு புதிய மத்திய தர வர்க்கத்தினரை உருவாக்கியது. அச்சுயந்திரங்களின் தோற்றம், பத்திரிகைகளும், நூல்களும் மக்கள் மத்தியில் பரவலாக்குவதற்கு காரண மாயமைந்தது. அச்சுயந்திரத்தின் பயனாக பத்திரிகை எழுத்தாளர்கள் தோன்றினார்கள். ஆங்கிலக் கல்வி மூலம் வெளிநாட்டு இலக்கியங்களில் பிரசித்தி பெற்ற இந்த மத்திய தர வர்க்கத்தினரின் ஓர் எழுத்தாளர் சந்ததியினர் உருவாகினர். மேல் இயத்திலுள்ள புதிய உத்திகளையும், உருவ

அமைப்புக்களையும், புதிய கருத்துக்களையும் தம்முடைய எழுத்துக்களில் வளர்க்கத் தொடங்கினர். ஆரம்பத்தில் இவை மொழி பெயர்ப்புக்களாகவும் தகவல்களாகவும் இருந்தன. கல்விக் கூடங்களும், சர்வ கலாசாலைகளும் நாடு பூராவும் தோன்றிய காரணத்தினால் புதிய கருத்துக்களை வரவேற்கும் ஒரு வாசகர் கூட்டமும் தோன்றியது. இவ்வாசகர் கூட்டத்தின் தேவைகளுக்கு ஈடுகொடுக்கு முகமாக, எழுத்தாளர்கள், கவிதைகள், நாடகங்கள், சிறுகதைகள், நாவல்கள், விமர்சன நூல்கள் ஆகியன படைக்கத் தொடங்கினர். ஜனநாயகத்துடன் சேர்ந்து நாட்டுப் பற்றும் வளர்ந்தது. இத்தேசியப் பற்று அரசியலின் சுதந்திர இயக்கமாகவும், பொருளாதாரத்தில் சுதேஷ இயக்கமாகவும் இலக்கியத்தில் தாய்மொழிப் பற்றாகவும் பரிணமித்தது. சாதி அடிப்படையில் இருந்த இந்திய சமுதாயத்தில், வெடிப்புக்கள் தோன்றின. சாதி ஒழிப்பு இயக்கம் மக்கள் மத்தியில் பரவியது. இலக்கியத்திலும், எழுத்தாளர்கள், சாதியின் கொடுமைகளைப் பற்றியும், சாதி ஒழிப்பைப் பற்றியும் தமது இலக்கியப் படைப்புக்களின் மூலக் கருத்துக்களாகக் கொண்டார்கள். மனித உரிமை பற்றியும் மனித ஆளுமைப் பற்றியும் பேசவும் எழுதவும் தொடங்கினார்கள். மார்க்சியக் கருத்துக்கள் எழுத்தாளர் மத்தியில் பரவத் தொடங்கியது. முற்போக்கு சக்திகள் உலகம் பூராகவும் எழுத்தாளர் சங்கங்களை உருவாக்கி முற்போக்குக் கருத்துக்களை மக்கள் முன் வைக்க முற்பட்டார்கள். சோஷலிச யதார்த்தம் இலக்கியத்தில் பிரவேசித்தது. சுருக்கமாகக் கூறினால் சமூக உணர்வு கொண்ட சமுதாயப் பற்றுள்ள தேசிய உத்வேகம் கொண்ட ஓர் எழுத்தாளர் பரம்பரையே தோன்றியது. இந்திய இலக்கியங்கள் ஒரு புதிய மெருகோடு வரையத் தொடங்கியது.

இந்த நவீன இலக்கிய காலத்தை நாம் ஐந்து காலப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவதாக மேல் நாட்டு இலக்கியங்களின் பாதிப்பினால் ஏற்பட்ட சிந்தனைச் சுதந்திரம் தமது எழுத்தின் மூலம் சமுதாயத்திலுள்ள ஊழல்களை விமர்சிக்கவும், சமுதாயத்தை திருத்தவும் முடியும் என்ற நம்பிக்கையும்

எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் எழுந்தது. மேல் நாட்டு இலக்கியத்தின் கருத்துக்களை கிரகித்து தம்முடைய ஆக்கங்களில் அக்கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த முற்பட்டார்கள். இப்பகுதியை 1800 - 1850 வரை உள்ள காலப் பகுதி எனக் கூறலாம். இரண்டாவது காலப் பகுதியில் மேல் நாட்டுக் கலை உருவங்களை எழுத்தாளர்கள் தமது மொழிகளில் படிப்படியாக உட்புகுத்தி வந்தனர். இக்காலம் 1850-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1885-ம் ஆண்டு இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தோன்றுவதற்கு இடைப்பட்ட காலம் எனலாம். மூன்றாவது காலப் பகுதி 1920-ம் ஆண்டு வரைக்கும் உட்பட்ட காலம். இக்காலப் பகுதியிற்றான் தேசிய உணர்வு மக்களிடையே பரவியது. நான்காவது காலப் பிரிவு மகாத்மா காந்தியின் தலைமையில் இந்திய மக்கள் அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக வீறிட்டு எழுந்த காலம். ஐந்தாவது காலப் பிரிவு 1937-ம் ஆண்டில் இந்திய மந்திரி சபைகள் தோன்றி இரண்டாவது மகாயுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட இந்திய நாடு பிறகு பூரண சுதந்திரம் பெற்ற காலம் வரைக்கும் உள்ள காலப் பகுதி. சுதந்திரத்திற்குப் பின் எழுத்தாளர்கள் தங்கள் சமுதாயத்தின் அவலநிலையை அலசி அதற்குப் பரிகாரம் தேட முனையும் காலம். இக்கால கட்டத்திற்றான் மார்க்ஸீயக் கருத்துக்கள் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் பரவியது எனலாம். நவீன காலம் என்ற இக்காலப் பகுதியிற்றான் பிரதேச மொழிகளில் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்கள் தோன்றினார்கள். வங்காள மொழிகளின் மறுமலர்ச்சி மற்ற மொழிகளை விட இக்கால ஆரம்ப கட்டத்திலேயே ஏற்பட்டது. காஷ்மீர் மொழி போன்ற சில மொழிகள் காந்திய சகாப்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்டு புதிய மெருகு கொண்டு வளர்ந்தது. இம்மறுமலர்ச்சி சென்ற நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தோன்றி 1850-ம் ஆண்டளவில் வங்காள மொழியில் தனித்துவம் பெற்றது என்றால் 1870-ம் ஆண்டளவில் மராத்தி மொழியிலும் 1880-இல் கன்னட மொழியிலும் தோன்றியது எனலாம். வங்காள மொழியின் பொற்காலம் பங்கிம் சந்திரர், தாகூர் போன்ற இலக்கிய மகாமேதைகளின் காலம். அதேபோல திலகர்,

அகர்கார், ஆப்தே போன்றோரின் காலத்திற்றான் மராத்தி மொழியின் பொற்காலம் தோன்றியது எனக் கூறலாம். கன்னட மொழியின் பொற்காலத்தை நாம் 1800 - 1937 காலம் என நிர்ணயிக்கலாம். இம்மொழிகளின் வளர்ச்சியில் சில ஆண்டுகள் முன்னும் பின்னுமாக இருந்தது என்றாலும், பொதுவாக அடிப்படை மாற்றங்களும், மாற்றத்தின் பின் வளர்ந்த சக்திகளும், இந்தியா முழுவதும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருந்தன. இக்காலப் பகுதியில் தான் அநாகரிக தர்மபாலாவும், முனிதாச குமாரதுங்கவும் சிங்கள இலக்கியத்திற்குப் புத்துயிர் அளித்தனர்.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு அரசியலிலும் பொருளாதாரத்திலும் ஏற்பட்ட மாறுதல்களும், கல்வி பரவலாகிய காரணத்தினாலும், அச்ச இயந்திரத்தின் பலனாக எழுந்த எண்ணற்ற பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும், வெகுசனத்தொடர்பு சாதனங்களும் ஒரு புதிய எழுத்தாளர் வர்க்கத்தையே உருவாக்கியது. இவ்வெழுத்தாளர்கள் பலதரப்பட்ட எண்ணங்களையும் கருத்துக்களையும் கொண்டவர்களாதலால் நாம் இவர்களைப் பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

முதலாவதாக, யதார்த்தவாதிகள், சமுதாயத்தின் ஊழல்களை அப்பட்டமாக எடுத்துக் காட்டுபவர்கள், மறைமுகமாக வைத்திருக்கும் தங்களது கொள்கைகளை அடியொட்டியே இவர்கள் தங்கள் படைப்புக்களைப் படைத்தார்கள். இதற்கு தகுந்த உதாரணம் தமிழில் தோன்றிய சிறுகதை மன்னன் புதுமைப் பித்தன். சமூகத்தின் அடித்தளத்திலே உள்ள கோளாறுகளைக் கிள்ளி எறிவதுடன் பாமரர்களுக்கிடையேயிருக்கும் அறியாமையைப் போக்குவது, சமூகத்தை அடிமையாக்கியிருக்கும் கருத்துக்களை அகற்றுதல் போன்று உள்ள கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தனர் இவ்வெழுத்தாளர்கள். சிங்கள மொழியில் மார்ட்டின் விக்கிரம சிங்கவை கூறலாம். இரண்டாவதாக நாம் குறிப்பிடுவது முற்போக்குக் கருத்துக்களைக் கொண்ட எழுத்தாளர்களையே.

இவர்களுக்கு நேர் எதிர்மாறாக செயலாற்றினார்கள், மரபைப் பாதுகாக்க வந்த பண்டித வகுப்பினர். இவர்கள் காலம் காலமாகப் பேணி வந்த மரபு பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்றும், பாமர மக்களைப் பற்றியும் அம்மக்களின் கொச்சை மொழியை இலக்கியத்தில் புகுத்தி, இலக்கியத்தின் புனிதத் தன்மையைக் கெடுத்து மக்களின் தெய்வீக உணர்வைக் குட்டிச் சுவராக்கும், இலக்கியங்கள் என்று கூறி முற்போக்கு எழுத்தாளர்களை எதிர்த்தனர். இலக்கியத்தின் மூலம் மொழியின் தொன்மையைப் பாதுகாத்தல், மக்களின் கடவுள் நம்பிக்கையை வளர்த்தல், மக்களை நேரான வழியில் இட்டுச் செல்லல் போன்ற கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தனர் இம்மரபு வழி எழுத்தாளர்கள். மற்றுமொரு எழுத்தாளர் வர்க்கத்தினர் 'மானுடத்தை' குறிக்கோளாகக் கொண்டு மனிதத் துவத்தையும், மனித தர்மத்தினையும் சீர்தூக்கி எழுதினர். சாதிமதக் கட்டுப்பாட்டினாலும், சமுதாயத்தின் அடிமைப்பிடியினாலும் தத்தளிக்கும் மனித இனத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இவர்கள் தங்கள் இலக்கியங்களை உருவாக்கினர். இன்னுமொரு எழுத்தாளர் கூட்டத்தினர் மதத்தின் அடிப்படையில் தான் மனிதன் மீட்சி பெற முடியும், மனித சமுதாயம் இரட்சிக்கப்பட முடியும் என்ற கொள்கையில் மதத்தை மையமாக வைத்து எழுதினர். இவர்களுக்கு சமுதாயமோ, அரசியலோ முக்கியமில்லை. காதலைப் பற்றியும் இயற்கையின் அழகைப் பற்றியும் அண்ட சராசரங்களின் அற்புதத்தைப் பற்றியுமே இவர்கள் தமது எழுத்துக்களில் கையாண்டனர். இன்னுமொரு எழுத்தாளர் குழுவின் சமூக ஒழுக்கத்தையும், பண்பையும் வளர்க்கும் நோக்குடன் தத்துவங்களைத் தங்கள் எழுத்துக்களில் புகுத்தினர். அறிவியல் சமுதாயமொன்றை உருவாக்குவதே இவர்களின் நோக்கமாகும். சில எழுத்தாளர்களை ஒன்றோடொன்று முரண்பட்ட கருத்துக்களை ஒன்றிணைக்க முயன்றனர். ஆத்மீகத்தையும், லோகாயுதத்தையும் யதார்த்தத்தையும், தனிமனித வாதத்தையும் ஒன்றிணைக்க முற்பட்டனர். இக்குழுவுக்கு முன்னோடியாக இருந்தனர்,

அரவிந்தர் போன்றவர்கள். இந்திய மறுமலர்ச்சியில் பல்வேறு பட்ட கருத்துக்களும் ஆக்கங்களும் இருந்தன வென்றாலும் பொதுவாக இந்திய உபகண்டத்தின் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஒரு தனித்துவம் இருந்தது. ஒரு சமுதாயத்தின் எண்ணங்களும், கருத்துக்களும் உயர்ந்தவையாக இருக்க வேண்டுமானால், அச்சமுதாயத்தின் இலக்கியத்தை உணர்ந்து சுவைக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். இந்திய இலக்கியத்தின் பாரம்பரியத்தைப் பார்ப்போமானால், வேத ஆகமங்களுடனும் ரிக் வேதம், உபநிடதங்களுடனும் ஆரம்பித்த இலக்கியம், மகாபாரதம், இராமாயணம் ஆகிய பண்டைய இலக்கியத்தில் வளர்ந்து, காளிதாசனுடைய சாகுந்தலம், மேகதூதம் போன்றவற்றோடு துளசிதாலருடைய எண்ண ஓட்டங்களில் தவழ்ந்து மீரா பாயினுடைய உணர்ச்சி ததும்பும் கவிதைகளில் விளையாடி, இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரம், கம்பனின் இராமாயணம், இக்பாலின் உணர்ச்சி வசப்பட்ட கவிதைகளில் தோய்ந்து, ரவிந்திரநாதத்தின், எழுத்தோவியங்களில் பரிணமித்து, மகாகவி பாரதியின் தேசியப் பற்றில் சங்கமமாகி நின்றது.

இந்தியக் கலை இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில், சமீப காலத்தில் இரண்டு மரபுகள் வளர்ந்திருப்பதை நாம் காண்கிறோம். யதார்த்த உலகத்தின் அனுபவம் ஏதும் இல்லாமல் பிரபுத்துவ ஆட்சி முறையில் அடிமை வாழ்வு வாழ்ந்து வந்த பாமர மக்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் விரக்தியையும், சோகத்தையும் அறிய முடியாத நிலைப்பாட்டில், கவிஞர்களும், இலக்கியக் கர்த்தாக்களும் பாணபட்டரின் 'காதம்பரி' போன்ற இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெற்ற இலக்கியங்களை உருவாக்கினர். இவை பெரும்பாலும் நிலப்பிரபுத்துவ ஆட்சியின் உயர் வர்க்கத்தினுடைய பொழுது போக்குக்காகவே எழுதப்பட்டன எனலாம். பெரும் வார்த்தை ஜாலங்களால் வாசகர்களை மயக்க மூட்டும் கவிதைகளையும், எழுத்துக்களையும் நாம் தரமான இலக்கியங்கள் என்று கூற முடியாது. ஒருவன் தன்னுடைய அனுபவங்களை சமூகக் கண் கொண்டு சமுதாய பின்னணியில் மனித சமுதாயத்தின் மேம்பாட்டுக்காக

எழுத்தில் உருவாக்கும் பொழுது தான் நாம் அதை இலக்கியம் என்கிறோம். ஆகவே இரண்டாவது மரபு என்னவென்றால், இலக்கியத்திற்கு ஒரு குறிக்கோள் இருக்க வேண்டும். அவ்வி லக்கியத்தினால் பாமர மக்கள் பயனடைய வேண்டும் மனித னுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த வேண்டும்; அதர்மத்தை எதிர்க்கும் சக்தியை வளர்க்க வேண்டும், என்ற கொள்கையை அடிப்படையாக கொண்டிருக்கும் இலக்கியமேயாகும்.

இவ்விரு மரபுகளிலிருந்தும் ரவீந்திரநாத் தாகூர் போன்ற ஒரு சிலரே விடுபட்டு, பண்டைய மரபைப் பாதுகாத்து ஒரு புதிய மரபை இலக்கியத்தில் உண்டாக்கினர். இலக்கியம், ஒரு குறிக்கோள் வைத்துப் படைக்கப்படும் போது அது பிரசாரத் தின் கருவியாகிறது என்று சிலர் கருதுகின்றனர். என்றாலும் சிறந்த இலக்கியங்களென்று நாம் கருதுவது ஓர் இலக்கிய கர்த்தா, மக்களின் அபிலாஷைகளை எண்ணங்களை ஆசாபா சங்களைத் தன்னுடைய இலக்கியத்தில் உணர்ச்சி ததும்ப வெளியிடும்போது அவனுடைய படைப்புக்கள் சாகாவரம் பெறுகின்றன என்று நாம் கருதுகிறோம்.

சிங்கள இலக்கியமும், பிரக்கிருதம், பாளி ஆகிய மொழிக ளிலிருந்து தோன்றிய ஒரு மொழியே. ஆரம்ப காலத்தில் பௌத்த மதத்தின் ஆதிக்கம் இம்மொழிகளிலே இருந்தன எனலாம். சிங்கள மொழியின் வரலாற்றை நான்கு காலப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். சிங்கள பிராக்கிருதம், ஆரம்பகாலச் சிங்களம், மத்தியகாலச் சிங்களம், நவீன சிங்களம். சிங்கள இலக்கியம் பற்றி எமக்குக் கிடைக்கக் கூடிய பண்டைய நூல் கிறிஸ்துவுக்குப் பின் ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் மகாநாம என்ற பௌத்த பிக்குவால் எழுதப் பட்ட 'மஹாவம்சம்' என்ற நூலே. 'மஹாவம்சம்' இலக்கிய நூல் என்று கூறுவதை விட ஒரு வரலாற்று நூல் என்றே கூறலாம். காளிதாசனுடைய செல் வாக்கு சிங்கள இலக்கியங்களான கவ்சிலுமின, முலதேவதா வத்த, சசதாவுத்த, என்ற நூல்களில் காணலாம். 15-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகுதான் சிங்கள இலக்கியமும், பௌத்த

சமயத்திலிருந்து விடுபட்டு காளிதாசனுடைய மேகதூதம் போன்ற இலக்கியங்களின் செல்வாக்கினால் தூதுவிடு கவிதைகள் சிங்கள இலக்கியத்தில் தோன்றின. 'சந்தேச காவியம் என்ற புதிய மரபு சிங்களத்தில் தோன்றியது. ஹம்ச சந்தேச, கிராசந்தேச, மயூர சந்தேச ஆகிய நூல்களைக் குறிப்பிடலாம். இந்திய இலக்கிய வடிவங்கள் எப்படி மேல்நாட்டவரின் வருகையினால் புதிய வடிவங்களைப் பெற்றனவோ அதேபோல சிங்கள இலக்கியமும் மாற்றம் பெற்றன. அநாகரிக தர்மபால, முனிதாச குமாரத்துங்க, இப்புதிய முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். இருபதாம் நூற்றாண்டில் யதார்த்த இலக்கியம் தோன்றிற்று. மாட்டின் விக்கிரமசிங்க போன்றவர்களும், குணதாச அமரசேகர போன்ற தற்கால எழுத்தாளர்களும் சிங்கள இலக்கியத்திற்குப் புது மெருகு கொடுத்தனர். பொதுவாக இந்திய இலக்கியங்களில் என்னென்ன மாற்றங்கள் ஏற்பட்டனவோ அதேபோல சிங்கள இலக்கியத்திலும் உருவம் உள்ளடக்கம் போன்ற துறைகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டது.

இஸ்லாமிய சிந்தனையில் மறுமலர்ச்சி

பதினைந்தாம், பதினாறாம் நூற்றாண்டுகளில், ஐரோப்பா வில் ஏற்பட்ட கைத்தொழில் புரட்சியின் காரணமாக, அவர் களுடைய பொருட்களை சந்தைப்படுத்துவதற்கு, சந்தைக ளையும், தம்முடைய நவீன கைத்தொழிற்சாலைகளுக்குத் தேவையான கனிப் பொருள்களையும் பெறுவதற்காக, உலகில் பல பாகங்களையும், தம் ஆட்சியில் கொண்டு வந்தார்கள். இதனாற்றான் கொலம்பஸ், இந்தியாவிற்கு கடல் மார்க்கமாக ஒரு பாதையை அமைப்பதற்கு, மேற்குத் திசையை நோக்கிச் சென்றால், கிழக்கிலுள்ள இந்தியாவை அடையலாம் என்று கருதி மேற்குத் திசையை நோக்கிச் சென்றார். மேற்குத் திசை யில் ஒரு பெரும் கண்டம் இருப்பதை அவர் அறிந்திருக்க வில்லை. அதனாற்றான், அவர் சென்றடைந்த தீவுகளுக்கு இந்தியத் தீவுகள் என்ற பெயரிட்டார். அங்குள்ள மக்களையும் இந்தியர்கள் என்று பெயர் சூட்டினார். ஆறு வருடங்களுக்குப் பிறகு, வஸ்கோடகாமா, ஆப்பிரிக்காக் கரையோரமாக உண்மை இந்தியாவை யடைந்தபோது மேற்கிலுள்ள தீவுகள் மேற்கிந்திய தீவுகள் என்றும், அங்கிருந்த மக்களை 'சிவப்பு இந்தியர்களென்றும் அழைத்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் மதமா கிய கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்புவதையும் ஒரு கொள்கையாகக் கொண்டார்கள். பதினெட்டாம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுக ளில் இவர்களுடைய ஆக்கிரமிப்பு உத்வேகம் அடைந்தது. கிழக்கு நாடுகள் மட்டுமல்ல, இஸ்லாமிய நாடுகள் நலிவுத் தன்மை பெற்றதனால், மத்தியதரை நாடுகளும் இவர்களு டைய ஆக்கிரமிப்புக்கு உள்ளாகியது. இவர்கள் ஆட்சிக்குட் பட்ட பகுதிகளில், தங்கள் கல்வி முறை மாத்திரமல்ல,

தங்களது மதக் கலாச்சாரத்தையும் சேர்த்தே கொண்டு வந்தனர். ஆயிரம் வருடங்களுக்கு மேலாக, இஸ்லாமிய ஆட்சியில் இருந்த மக்களின் இஸ்லாமிய வாழ்க்கை முறையும், இஸ்லாமிய கலாச்சாரமும், இம்மேல்நாட்டு கலாச்சாரத்தின் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகியது. இஸ்லாமிய மத அறிஞர்களும், சிந்தனையாளர்களும், இதனால் ஏற்படப் போகும் பேராபத்தை உணர்ந்தார்கள்.

உலக வரலாற்றில், இஸ்லாமிய கண்ணோட்டத்தில் நாம் பார்ப்போமானால், கடந்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளாக இஸ்லாத்தின் தாயகமான - 'தாரல் - இஸ்லாம்' - ஐரோப்பாவின் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகியது என்பதை உணர்வோம். கடந்த ஆயிரம் வருடங்களாக இஸ்லாத்திற்கும், ஐரோப்பாவிற்கு மிடையே நடந்த போட்டியில், இது ஓர் அங்கம். ஐரோப்பா விற்கும் இஸ்லாமிய உலகிற்கும் இருந்த தொடர்பு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில்தான் முறியத் தொடங்கியது. ஐரோப்பாவின் விஞ்ஞான வளர்ச்சியும், தொழில் நுட்பத் துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றமும் தான், ஐரோப்பாவை முதலாளித்துவ கைத் தொழில் உலகத்தின் தலைமை ஸ்தானத்தில் வைத்தது. உலகத்தில் ஒரு புதிய ஒழுங்கு முறையைக் கொண்டு வந்ததுடன் அதனைத் தனது ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தது.

1789-ம் ஆண்டில் பிரான்சில் ஏற்பட்ட அரசியல் புரட்சி ஒரு புதிய சந்ததியினரை உருவாக்கியது. புதிய ஐரோப்பா, இஸ்லாமிய மக்களின் மேல் தனது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்துவதைத் தங்களது கொள்கையாக இப்புதிய சந்ததியினர் ஏற்றனர். நேரடியாகத் தங்களது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்துவதை விரும்பினர். அல்லது, தமது கட்டளைக்குக் கீழ் படிந்து நடக்கும் அரசாங்களையும், ஆட்சியாளர்களையும் உருவாக்கினர். ஆனால் சுதந்திரமான ஒரு முஸ்லிம் தலைமைத்துவம் தலைதூக்குவதை விரும்பவில்லை என்பது மட்டுமல்ல, அதை வளர விடாமல் கிளையிலேயே துண்டிக்கவும் செய்தனர்.

ஆனால் முஸ்லிம் மக்கள், அந்நிய நாட்டவருக்குக் கீழ் படிந்து தம்முடைய சுதந்திரத்தை இழக்க விரும்பவில்லை. மேல் நாட்டவர் தம்முடைய ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளை முறியடிக்கத் தோன்றின, இஸ்லாமிய உலகின்பல பாகங்களிலும் பல இஸ்லாமிய இயக்கங்கள். இதில் ஒன்றுதான், சலூதியில் தோன்றிய 'இஃவான் அல் முஸ்லிமூன்'. மேல் நாட்டாரின் கலாச்சார செல்வாக்கினாலும், இந்தியா போன்ற நாடுகளில் முஸ்லிம்கள், அந்நாட்டு மக்களின் கலாச்சாரத்தில் மூழ்கியிருந்த காரணத்தினாலும், இஸ்லாத்திலும், இஸ்லாமிய மக்கள் வாழ்விலும், இஸ்லாத்திற்கு முரணான பல தீய பழக்க வழக்கங்கள் இஸ்லாத்தில் ஊடுருவத் தொடங்கின.

1789-ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு ஏறத்தாழ இரு நூற்றாண்டுகளாக முஸ்லிம் நாடுகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மேல் நாட்டவரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டன. இக்காலகட்டத்தின் பிற்பகுதியில் முஸ்லிம் நாடுகளில், ஆயுதம் தாங்கிய சுதந்திர இயக்கங்கள் தோன்றத் தொடங்கின. முக்கியமாக 'தாரல் இஸ்லாம்'* என்ற பிரதேசத்தில் மிகவும் பிற்போக்கான பிரத்தேசங்களான ஆப்கானிஸ்தான், யெமென், அரேபிய குடா நாடு போன்ற உள்ளூர்ப் பகுதிகள், அந்நிய ஆதிக்கத்தின் கீழ் வரவில்லை. இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்யமான, 'கலீபா அரசாங்கத்தின் தலைமைப் பீடமான துருக்கியும், ஓரளவு தன்னுடைய சுதந்திரத்தைப் பாதுகாத்து வந்தது. துருக்கி தன்னுடைய சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றியது, தனது சொந்த பலத்தினால் அல்ல. ஐரோப்பிய நாடுகள் ஐரோப்பாவின் தென் கிழக்குப் பிரதேசத்தில், அதிகார சமநிலை (Balance of Power) ஏற்படுத்துவதற்குச் செய்த உபாயத்தின் காரணமாகவேதான் துருக்கி தன்னுடைய சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்ற முடிந்தது.

* இஸ்லாமிய உலகம்

ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்திய காலகட்டத்தில், முஸ்லிம்கள் தம்முடைய அதிகாரத்தை இழந்ததுடன், அவர்களுடைய அரசியல் சிந்தனையும், மேல் நாட்டவரின் தாக்கத்திற்கு உள்ளாகியது. ஐரோப்பியரின் இந்த சிந்தனை ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக முஸ்லிம் நாடுகளில் சிந்தனைப் புரட்சி ஏற்பட்டது. இந்த இஸ்லாமிய சிந்தனைப் புரட்சியை நாம் இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று புதுமைவாதம்; மற்றது மறுமலர்ச்சிவாதம்.

இப்பிரிவுகளை நாம் இன்னும் பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப் பதாயிருந்தால், புதுமை வாதத்தை, (Classical) பண்டைய சிந்தனையென்றும், நவீன சிந்தனையென்றும் இரு கூறுகளாகப் பிரிக்கலாம். மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தை, பழமைவாதிகள் என்றும் 'தீவிரவாதிகள்' என்றும் பிரிக்கலாம். இவ்விரு சிந்தனைப் போக்குகளும், 'இஸ்லாமிய சமுதாயம், மனிதனின் வாழ்க்கையில் எல்லா அம்சங்களும், உள்ளடக்கியதான ஒரு வாழ்க்கைப் போக்கை மையமாகக் கொண்டிருக்கும் ஓர் அடிப்படைத் தத்துவத்தின் அத்திவாரத்தில் எழுப்பப்பட்ட ஓர் சமுதாயம்' என்பதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. மேல் நாட்டவரின் தொழில் துறையினால் ஏற்பட்ட அதிகாரத்தையும், ஆயுத பலத்தையும், 'இஸ்லாமிய பண்பாட்டு மரபைக் காப்பாற்றுவதோடு எப்படி எதிர்க்கலாம் என்ற சிந்தனையில் தோன்றிய இயக்கங்களின் பிரதிபலிப்பினால் ஏற்பட்ட வரலாற்று சான்றே இச்சிந்தனைப் புரட்சிகள். இஸ்லாமிய மரபு வழிவந்த மத பண்பாட்டு முறைகளோடு, இஸ்லாமிய சமுதாயத்தை நெறிப்படுத்தி, மேல்நாட்டு கலாச்சார விழுமியங்களை எப்படி ஏற்றுக் கொள்ளலாம் - ஒரு சமநிலை - காணலாம் என்பது இவர்களுடைய முக்கிய பிரச்சினையாக இருந்தது. இப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்குரிய பரிகாரங்களைக் காண்பதில், புதுமைவாதிகளின் தத்துவமே அடங்கியிருக்கிறது. ஆகவே, மேல்நாட்டு தத்துவங்களோடு, இஸ்லாமிய தத்துவங்களை, எல்லோரும் ஏற்கும் வகையில், எப்படிப் பொருந்தச் செய்யலாம் என்பதற்குரிய ஒரு வழிமுறையைக் காண்பதில் புதுமைவாதிகள் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்தினர். முஸ்லிம்க

ளின் வரலாற்றில், தற்காலத்தில் ஏற்பட்ட, சிதைவுகளையும், முரண்பாடுகளையும், ஊழல்களையும், விமரிசிப்பதின் மூலம் முஸ்லிம் சமுதாயத்தை ஒரு தூய நிலைக்குக் கொண்டு வருதல், இவர்களின் முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்றாகும். சில நூற்றாண்டுகளாக, அந்நியர்களின் சித்தாந்தங்கள் இஸ்லாமிய தத்துவத்தில் புகுந்து, இஸ்லாத்தின் தூய்மையை மாசுபடுத்திய இவைகளை அகற்றி, பண்டைய இஸ்லாமிய தத்துவங்களைத் திரும்பவும், உட்புகுத்தி, நவீன உலகத்தின் சவாலை எப்படி எதிர்கொள்ளலாம் என்பதில் தங்கள் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தக் தொடங்கினர். ஐரோப்பிய வல்லரசுகளின், அதிகார பரவலாக்கம், முஸ்லிம் உலகத்தைப் பாதித்ததோடு, அதன் நாகரிகம்தான், மனித வரலாற்றின் உச்சகட்டம் என்ற நினைப்பில், புதுமைவாதிகளின் சிந்தனையிலும், தாக்கம் ஏற்பட்டதன் விளைவாக, இஸ்லாமிய தத்துவங்களில், இதற்குச் சமமான, ஒத்துப் போகிற தத்துவங்களைத் தேடுவதில் தமது முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தினர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், ஐரோப்பியர்களின் தத்துவங்கள் இந்தியாவில் சைய்யித் அஹ்மத்கான், நியூசீயாவில், கைர் அல்தின் போன்ற சிந்தனையாளர்களைப் பெரிதும் பாதித்தது. ஐரோப்பாவின் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்திற்கு முன் இஸ்லாமிய அரபிய - பாரசீக நாகரிகங்களிலிருந்து கடன் வாங்கிய ஐரோப்பாவிலிருந்து இஸ்லாமிய உலகம் அதற்கு நேர்மாறாக இன்று கடன் வாங்கத் தொடங்கியது.

இதில் மிகவும் வருந்தத் தக்க விஷயம் என்னவென்றால், முஸ்லிம் உலகம் சிதைவுற்று அழிவுப் பாதையில் செல்லும் அதே வேளையில், ஐரோப்பிய உலகம் விறுவிறுப்பான, ஓர் இயக்க ஆற்றல் சார்ந்த ஒரு சமுதாயமாக மாறிக் கொண்டு வருவதை ஒப்பு நோக்கும்போது மனவேதனையும், தாங்க முடியாத துயரமும் ஏற்படுவதுதான். ஆரம்ப கால புதுமைவாத சிந்தனையாளர்களின் நோக்கம் என்னவென்றால், முஸ்லிம்களின் வரலாற்றுப் பாதையை, நேரான பாதையில் திசை திருப்ப வேண்டும் என்பதும், நவீன உலகின் விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்

கும், கல்விக்கும் ஏற்ப, இஸ்லாமிய தத்துவங்களுக்குப் புதிய விளக்கங்களைக் கொடுத்தல், முஸ்லிம் உலகம், இன்னும் அழிவுப் பாதையில் செல்வதைத் தடுப்பதிலுமே அமைந்திருந்தது. முஸ்லிம் உலகத்தில் பல பாகங்களில் முஸ்லிம் சிந்தனையாளர்கள் தோன்றினார்கள். இந்தியாவில் செய்யித் அஹ்மத்கானும், எகிப்தில் முகம்மத் அப்துவும், ஐரோப்பியரின் இந்த அறிவாற்றல், சவாலை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். முஸ்லிம் உலகத்தின் தேவைகளும், மேல் நாட்டவரின் தேவைகளும் ஒன்றுக் கொண்டு முரண்பட்டதல்ல என்ற கருத்தை முஸ்லிம் உலகின் முன் வைத்தனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய ஐந்து முக்கிய புதுமைவாத சிந்தனையாளர்கள்தான், சைய்யித் அஹ்மத்கான், சைய்யித் அமீர்அலி, ஜமாலுத்தீன் அப்கானி, துருக்கியில் நாமிக் கமால், எகிப்தில் முகம்மது அப்து என்பவர்கள். இன்றைய விஞ்ஞான உலகின் முக்கிய தத்துவங்களான, கூர்மை ஆய்வு முறையும், செயல் ஆய்வு முறையும், திருக்குர்ஆனில் ஏற்கனவே இருக்கின்றன. ஆகவே, திருக்குர்ஆனைத் திரும்பப் படிப்பதன் மூலம், பண்டைய இஸ்லாமிய தத்துவங்களைப் புதிய முறையில் அணுகுவதன் மூலம், இன்றைய மேல்நாட்டவரின் அறிவுச் சவாலுக்கு ஈடு கொடுக்கலாம் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தனர். ஆகவே, இவர்கள் 'இஜ்திஹாத்' - சுதந்திர சிந்தனைக்குப் - புத்துயிர் அளிப்பதன் மூலமும், இஸ்லாமிய சிந்தனையிலும், நடைமுறையிலும், மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று விரும்பினர். குர்ஆனுக்கும், சுன்னாவுக்கும் விளக்கம் கொடுத்த இமாம் களின் கருத்துக்களை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளும் 'தக்லீத்' என்ற பழக்கத்தைக் கைவிட வேண்டும் என்றும் கூறினார்கள்.

ஆனால் இப்புதுமைவாதிகளின் முக்கிய குறை என்ன வென்றால், ஐரோப்பிய சிந்தனையாளர்களின் கருத்துக்களுக்கும், தத்துவங்களுக்கும், ஒப்புதல் அளிக்கும் வகையிலும், அவர்களுடைய அரசியல், சமுதாய, பொருளாதார அமைப்புகளுக்கு அங்கீகாரம் வழங்கும் வகையில், இஸ்லாத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்களுக்கு மறு வியாக்கியானம் கொடுப்ப

பதே. முஸ்லிம்களுடைய உலகப் பார்வை, குர்ஆனினின்றும், ஹதீஸினின்றும், அவர்களுடைய சிந்தனைகளும், கருத்துக்களும், சமுதாய அமைப்புக்களும், சமுதாய வாழ்க்கையும் அமைந்திருப்பதனால், இப்புதுமைவாதிகளின் இஸ்லாத்திற்கு மறு வியாக்கியானம் கொடுக்கும் நோக்கத்தில் மேல்நாட்டு தத்துவங்களோடும் கருத்துக்களோடும் பொருந்தச் செய்யும் முயற்சியில் இஸ்லாத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்களையே மேல்நாட்டு தத்துவங்களுக்குச் சரணடையச் செய்தார்கள். இப்புதுமைவாதிகளின் கருத்துக்களின் பிரதிபலிப்பை நாம், கமால் அத்தாதுர்க்கின் துருக்கியில் காணலாம். கிலாபத்தின் தலைமை ஸ்தானத்தை வகித்த துருக்கி, முஸ்லிம்களின் கண்ணுக்கு ஒரு முக்கிய நாடாக அமைந்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டில், முஸ்லிம் நாடுகள் எல்லாம், மேற்கு நாடுகளின் அதிகாரத்தில் போய்க் கொண்டிருந்த வேளையில், 1918-ம் ஆண்டில், துருக்கி, மேல்நாட்டவரின் தாக்குதலை எதிர்த்து, ஒரு சுதந்திர நாடாகப் பிரகடனஞ் செய்ததை எல்லா புதுமைவாதிகளும் வரவேற்றார்கள். ஆனால், கிலாபத்தை ஒழித்ததும், ஷரியா நீதிஸ்தலங்களை ஒழித்ததும் அரபு லிபிக்குப் பதிலாக ஆங்கில லிபியைப் புகுத்தியதும், இஸ்லாமிய மரபோடு துருக்கி தன்னுடைய உறவை முறித்துக் கொண்ட செயலை புதுமைவாதிகள் வியப்போடு நோக்கினார்கள். 'மேல்நாட்டு லிபரல் கருத்துக்கள் இஸ்லாமிய உலகில் பரவுவதைத் தடுத்தது துருக்கி' என்றார் கவிஞர் இக்பால். "கமால் அத்தாதுர்க்கின் ஜனநாயக குடியரசு, இஸ்லாத்தின், இஜ்திஹாதுக்குப்" புத்துயிர் அளித்தது என்று இக்பால் கூறினார். "இஸ்லாமிய கருத்துக்களுக்கு, ஜனநாயக குடியரசுமுறை ஒத்துப் போகிறது மட்டுமல்ல, சிதைவு பட்டிருக்கும், இஸ்லாமிய கருத்துக்களுக்குப் புத்துயிர் அளிப்பனவாகவும் இது இருக்கிறது" என்று இக்பால் கூறினார். கிலாபத்தைக் கமால் ஒழித்தது பற்றி இஸ்லாமிய உலகில் பல்வேறுபட்ட கருத்துக்கள் தோன்றின. புதுமைவாதிகளுக்குத் துருக்கி ஒரு 'மாடலாக' (Model) அமைந்தது. என்றாலும், பழமைவாதிகள், துருக்கியில் நடந்த சம்பவங்கள்,

இஸ்லாத்திற்கு முரண்பட்டவை என்று கூறினார்கள். இந்தப் போக்கு இஸ்லாத்தை அழிவுப் பாதையில் இட்டுச் செல்லும் என்ற இந்த எண்ணப் பின்னணியில் தோன்றியதுதான் 'மறுமலர்ச்சி இயக்கம்.'

மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினர் இஸ்லாத்திற்கு, புதுமைவாதிகள் கொடுத்த கருத்திற்கு நேர்மாறான கருத்துக்களைக் கொடுக்கத் தொடங்கினார்கள். இஸ்லாம் நம்பிக்கை என்ற அடிப்படைத் தத்துவத்தில் தோன்றியது. இஸ்லாமிய பதம் 'தஜ்தீத்' என்பது, புதுப்பித்தல் அல்லது மறுமலர்ச்சி என்று பொருள்படும். புதுமைவாதிகளின் இந்தப் போக்கினால், இஸ்லாமிய மக்களின் நம்பிக்கை சிதைவுறும் என்று இவர்கள் நம்பினார்கள். அழிவுப் பாதையில் நலிவுற்றுச் செல்லும், இஸ்லாமிய சமுதாயத்திற்குத் திரும்பவும் புத்துயிர் அளித்து, பண்டைய இஸ்லாமிய மரபை இவர்கள் வலியுறுத்தினார்கள். எம்பெருமானாரின், ஆரம்பகால, இஸ்லாமிய சமுதாயத்தையும், இஸ்லாமிய அரசையும், மாதிரி - மாடலாகக் - காட்டினார்கள். ஆனால் சீர்திருத்தம், மறுமலர்ச்சி என்பது; எம்பெருமானார் அமைத்த அமைப்புகளுக்குப் புதிய முறையில், மாற்றுவது அல்ல. அன்னவருடைய அரச - சமுதாய முறையை அல்லாஹ்வின் கட்டளைக்கேற்ப அப்படியே புதுப்பிப்பது என்பதாகும்.

இவர்களைத்தான் நாம் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினர் என்று அழைக்கிறோம். இவர்களைத்தான் இன்றைய மேல்நாட்டு உலகம் அடிப்படைவாதிகள் என்று கூறுகின்றனர். ஐரோப்பியர்களின் ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கம் உச்ச கட்டத்தில் இருக்கும் போது புதுமைவாதிகள், இஸ்லாத்தை மேல் நாட்டின் புதிய தத்துவங்களோடு ஒப்புரவை தேட முயன்ற நேரத்தில்தான், இஸ்லாத்தின் தூய தன்மையைப் பாதுகாக்க இம்மறுமலர்ச்சி இயக்கம் தோன்றியது. புதுமைவாதிகளின் கருத்துக்களினால் இஸ்லாமிய சமுதாயத்தில் ஏற்படப் போகும், அழிவை எண்ணி அச்சம் கொண்ட மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினர், இஸ்லாத்தின் தூய்மையைக் காப்பாற்ற முன் வந்தார்கள். துருக்கி

யில் மேல்நாட்டு மோகத்தினால் ஏற்பட்ட மாறுதல்களைக் கண்டு பயந்தார்கள். ஐரோப்பியரின் ஏகாதிபத்தியமும், புதுமைவாதிகளின் கருத்துக்களும் இஸ்லாத்தை அழிவுப் பாடையில் இட்டுச் செல்லும் என்று எண்ணிய இவர்கள் அதற்கு மாற்றுவழியைக் காண முற்பட்டார்கள். கம்யூனிஸம், சோஷலிஸம், லிபரலிசம் என்ற மேல்நாட்டு தத்துவங்களுக்கு இஸ்லாத்தில், தத்துவங்களைப் பார்ப்பது மடத்தனமானது. "இன்று, உங்களுடைய மதத்தைப் பூரணப்படுத்தியதோடு, இஸ்லாம் என்ற மதத்தைத் தந்தருளியிருக்கிறேன்" என்ற அல்லாஹ்வின் நிருவாகனங்கள், இஸ்லாத்தின் பூரணத்துவத்தை விளக்குகிறது. அல்லாஹ்வின் தத்துவத்தோடு, மனிதனின் தத்துவங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது ஷிர்க்கில் அடங்கும். எனவே, இஸ்லாத்தின் ஆரம்ப கால சமுதாய அமைப்பையும், எம்பெருமானார் அமைத்த அரசியல் முறையையும் திரும்ப அமைப்பது தான் இஸ்லாத்தின் பாற்பட்ட முறையாகும்.

இஸ்லாமிய உலகம், திருக்குர்ஆனிலும், எம்பெருமானாரின் ஹதீஸிலும்தான் தங்கியிருக்கிறது. சியாவுத்தீன் சர்தார் என்பவர், "குர்ஆனும், சுன்னாவும் எங்களுடைய மூல ஆதாரங்கள். இவைதான் இஸ்லாமிய நாகரிகத்தின் அடிப்படைத் தத்துவம்; இந்த வரைவிலக்கணத்தின்படிதான் இஸ்லாமிய அரசும், இஸ்லாமிய சமுதாயமும் அமைய வேண்டும். இந்த வரைவிலக்கணத்திற்கு வெளியே இருப்பவர்கள் இஸ்லாத்தின் பாற்பட்டவர்கள் அல்லர். இஸ்லாமிய தத்துவங்களோடு, மனிதனின் தத்துவங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தலோ, அவைகளைத் திருத்தி அமைக்க முயலுவதோ, மன்னிக்க முடியாத பாபச் செயல்களாகும்.

இந்த மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் முன்னோடிகள்தான், பாகிஸ்தானின் மௌலானா மௌதூதி, எகிப்தின் செய்யித் குத்துப் ஆகியவர்கள். இவர்கள் இஸ்லாத்தை ஒரு முழுமையான அமைப்பாக உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டினார்கள். இவ்வமைப்பில், மதமும் அரசியலும் ஒன்றோடு ஒன்று பிரிக்க

முடியாதபடி பின்னிப் பிணைந்திருக்கிறது. சுருங்கச் சொன்னால், மௌதூதியும், குத்பும், மரபு வழி வந்த இஸ்லாமிய சிந்தனைக்குப் புத்துயிர் அளித்தார்கள்.

இஸ்லாத்தின் மேலாண்மை உரிமையை - தக்லீதை - வலியுறுத்தினார்கள். மத மேலாண்மையை 'இஜ்திஹாதுடன்' சம்பந்தப்படுத்தினார்கள். இஸ்லாத்தின் 'ஷரியா' சட்ட முறையையும், இஸ்லாமிய அரச முறையையும் திரும்பவும் நிலைநாட்டுவதற்கு, மேல்நாட்டுக் கருத்துக்களைக் கடன் வாங்கினார்கள். மேல்நாட்டு கலாசார முறையை இஸ்லாமிய வாழ்க்கை முறையோடு சேர்த்து, மேல்நாட்டு கருத்துக்களை, இஸ்லாமிய சமுதாயத்தில் புகுத்த முனைந்த புதுமைவாதிகளை எதிர்த்தார்கள்.

எமது நபிபெருமான், 7-ம் நூற்றாண்டில் எப்படி ஒரு இஸ்லாமிய சமுதாயத்தையும், இஸ்லாமிய அரச முறையையும் ஸ்தாபித்தார்களோ, அவை எமக்கு முன் மாதிரியாக அமைய வேண்டும்.

(இலங்கையிலுள்ள ஈரானிய ஸ்தானிகர் காரியாலத்தினால் 1996ம் ஆண்டில் நடாத்தப்பட்ட கருத்தரங்கில் ஆற்றிய சொற்பொழிவின் சாராம்சம்)

மொழியும் பண்பாடும்

ஈழத் திருநாட்டில் வாழும் முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி எது? தமிழா, சிங்களமா? என்ற பிரச்சினை விவாத மன்றத்தில் கொலுவீற்றிருக்கும் காலமிது. இந்த உண்மையை உணர்ந்து இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணும் வகையில் இக்கட்டுரையைப் பிரசுரிக்கிறோம். இக்கட்டுரையில் ஆசிரியர் சரித்திரவாயிலாக மொழியினாலும், பண்பாட்டினாலும் சிறப்பினைக் கூறுவதுடன், இலங்கை முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி தமிழ்தான் என்பதையும் சொல்லாமல் சொல்லி வைக்கிறார் - தினகரன் ஆசிரியர்

பொருளியல் வழி இயங்கும் வெறும் இயந்திரம் அல்ல மனிதன். பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக வளர்ந்து வந்த ஒரு பண்பாட்டின் உற்பத்தி. அவன் வளர உதவிய பண்பாட்டினை வளர்க்கும் சக்தியும் அவனிடம் உண்டு. பல்வேறுபட்ட துறைகளில் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு அவன் ஆற்றியுள்ள தொண்டினைக் கொண்டுதான் அவனை நோக்குதல் வேண்டும். தான் 'தானாக' வாழவும் தன் பிற்சந்ததியினர் வாழவும் அவன் தன் கருத்துக்களைப் பொறித்துள்ளான். அக்கருத்துக்களின் வெளிப்பாட்டுச் சாதனமே மொழி. அக்கருத்து வெளிப்பாட்டிற்கு உருக்கொடுத்து உதவி நிற்பது அவன் பண்பாடு. எனவே மொழியும் பண்பாடும் பிரிக்க முடியாவண்ணம் பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கின்றன.

'பண்பாடு' என்பது, ஒரு சமூகமோ அல்லது குறிப்பிட்ட ஒரு குழுவோ (மக்களோ) நாகரிகத்தில் எத்தன்மையை அடைந்திருக்கின்றது என்பதே. 'அவன் பண்பாடு இல்லாதவன்' என்று நாம் ஒருவனைக் குறிக்கும் போது அவனிடம் நாகரிக வாழ்வின் பண்புகள் இல்லையென்ற முடிவுக்கே

வருகிறோம். நாகரிகம் வளர்ச்சியடையும்போது, மக்களின் பண்பாடும் வளர்ந்து கொண்டே வருகிறது. புராதன நாகரிகங்களைப் பற்றி நாம் படிக்கும்போது அவைகளின் பண்பாட்டைப் பற்றித் தான் படிக்கிறோம். உதாரணமாக மொஹஞ்சதாரோவைப் பற்றிப் படிக்கும்போது அம்மக்கள் எப்படி வாழ்ந்தனர் என்பதையே ஆராய்கிறோம்.

ஆகவே நாகரிக வளர்ச்சியில் பண்பாடு இன்றியமையாதது. ஒரு குறிப்பிட்ட மக்களின் நாகரிகமோ, பண்பாடோ, அவர்களின் மொழி, சிற்பம், இசை, நாட்டியம் போன்றவற்றில் பிரதிபலிக்கும் இன்றையச் சமுதாயத்தை எடுத்துக் கொண்டால் ஒரு சமூகம் விஞ்ஞானம், அரசியற்கலை போன்றவைகளில் எவ்வளவு தூரம் முன்னேறியிருக்கிறது என்பதிலிருந்தே அச்சமூகத்தின் வளர்ச்சியை அறியலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் மொழி வளர்ச்சியினின்றும் அச்சமூகம் நாகரிக வாழ்வில் எத்தன்மையை யடைந்திருக்கிறது என்பதை ஒரு வாறு அறிய முடிகிறது. ஒருவனின் உள்ளுணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதற்குச் சிறந்த கருவி மொழி. இதே போலத்தான் ஒரு சமூகமோ அல்லது ஒரு நாட்டு மக்களோ தங்கள் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்த மொழி மிகவும் அவசியமாகிறது.

ஒரு குறிப்பிட்ட மக்களைப் பற்றி அறிவதற்கு நாம் அவர்களின் மொழியைப் பற்றி அறிய வேண்டும். மொழி ஒன்றின் மூலமே ஒரு சமூகத்தைப் பற்றிய எல்லா விவரங்களையும் அறிய முடிகிறது. ஒரு சமூகம் நாகரிக வாழ்வில் எடுத்து வைத்த ஒவ்வொரு அடியும் அதன் மொழியில் பிரதிபலிக்கும். காலத்துக்குக் காலம் மக்கள் தங்கள் முன்னேற்றத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களை தங்கள் மொழி ஒன்றின் மூலமே பிற்காலச் சந்ததியாருக்குக் காட்ட முயன்றிருக்கின்றனர். ஆகவே அன்றைய மனிதனின் வரலாற்றைப் பற்றிய உண்மைகளை அறிய அவன் மொழி இன்றியமையாததாகிறது. தமிழைக் கற்ற ஒரு வீரமாமுனிவரால் தானே தமிழரைப்

பற்றிய உண்மைகளை அறிய முடிந்தது? மொழியைக் கற்றால் தானே அம்மக்களின் இலக்கியத்தைப் பற்றி அறிய முடியும்.

ஒவ்வொரு நாட்டு மக்களின் பண்பாடும் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக வாழையடி வாழையாக அவர்களால் வளர்க்கப்பட்டு இன்றுள்ள நிலைமைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. இது ஒரு தனி மனிதனாலோ அல்லது ஒரு சந்ததியினராலோ மாற்ற முடியாது. அதேபோல மொழியையும் மாற்றுதல் மிகக் கஷ்டம். ஏனென்றால் மொழி ஒரு குறிப்பிட்ட கலாசாரத்தைப் பிரதிபலிக்கும்.

பல நூற்றாண்டுகளாக இங்கிலாந்தில் 'வெல்ஸ்' மக்களின் மொழியை நசுக்க ஆங்கிலேயர்கள் எவ்வளவு முயன்றும் கடைசியில் தோல்வியையே யடைந்தனர். ஆகவே ஒரு சமூகத்தின் மொழியையோ, பண்பாட்டையோ எத்தனை நூற்றாண்டுகள் சென்றாலும் நசுக்க முடியாது என்பது சரித்திரம் காட்டும் உண்மை. பெரும்பான்மையினர், அரசாங்கம் தங்கள் கையில் இருக்கிறது என்ற எண்ணத்தால் தங்கள் மொழியைச் சிறுபான்மையினரான மக்கள் மீது திணிக்க முயல்வது அறிவீனம். அவுஸ்திரிய சாம்ராஜ்யம் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்த தற்கு இதுவும் ஒரு காரணம். சிறுபான்மையினரான மக்களின் மொழியையும், கலாசாரத்தையும் அலட்சியம் செய்துவிட்டு, ஆளும் வர்க்கத்தார் தங்கள் மொழியையும், கலாசாரத்தையும் திணிக்க முயன்றதின் பயனாக ஐரோப்பாவிலேயே பெரிய சாம்ராஜ்யமாக விளங்கிய அவுஸ்திரியப் பேரரசு பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்தது.

சனநாயகம் என்பது மக்கள் எல்லோரினதும் ஆட்சி என்று சொல்லுவதும் வெறும் பிதற்றல். அதனை மாற்றி பெரும்பான்மையான மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பெரும்பான்மையோருடைய ஆட்சி எனச் சொல்லுவது மிகவும் பொருத்தமானது. இவ்வாட்சி சிறுபான்மையோரை எதுவும் செய்யலாம். சனநாயகத் தத்துவத்தில் உள்ள ஊழல்களில் இதுவும் ஒன்று. சிறுபான்மையோரை நசுக்கி ஆளவேண்டும் என்று எப்பொ

முது ஓர் அரசாங்கம் நினைக்கிறதோ, அப்பொழுதே அது தன் அழிவுக்கு அஸ்திவாரம் இடுகிறது. ஆனால் அதே நேரத்தில் அந்தச் சிறுபான்மைச் சமூகம் தன் பண்பாடு, வரலாறு, மொழி இவைகளை மறந்து விட்டுப் பெரும்பான்மையோரின் மிரட்டலுக்குப் பயந்து அவர்கள் மொழியையே தங்கள் மொழியாகக் கொள்ளாதல் அறிவீனம். பிற மொழிகளைக் கற்பதில் ஒரு தவறுமில்லை. நாட்டின் நன்மைக்காகச் சிறுபான்மையோர் அரசாங்க மொழியைக் கற்பதில் கெடுதல் ஒன்றுமில்லை. ருஷ்யாவில் வாழும் சிறுபான்மை மக்கள் ருஷ்ய மொழியைக் கற்றுத் தானாக வேண்டும். சீனாவில் வாழ விரும்பினால் சீன மொழியைப் புறக்கணிக்க முடியாது. ஆனால் அதே நேரத்தில் தங்கள் மொழியைக் கைவிட்டுப் பிற மொழியைத் தாய் மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ள நினைப்பவர்கள் வரலாறு அறியாதவர்கள். அது மட்டுமன்று, தங்கள் பண்பாட்டையும் புறக்கணிக்க எண்ணுகிறவர்கள் வரலாறு அறியாதவர்கள். அரசியல் ஞானம் வரலாற்றறிவு உள்ளவர்கள் இப்படிச் செய்யத் தயங்குவார்கள். அமெரிக்கப் பூர்வீகக் குடிகளான செவ்விந்தியர்கள் தங்கள் மொழி பண்பாடு - இவைகளையெல்லாம் துறந்ததன் - பயனாக இன்று தாழ்த்தப்பட்டவர்களாக வாழ்கின்றனர். அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்த மக்களுக்கும் இதே கதிதான் நேர்ந்தது. இப்படித் தங்கள் தனித்தன்மையை இழந்த மக்களிடையே மேதைகள் என்றுமே தோன்றியதில்லை. இலங்கையில் குடியேறிய போர்த்துக்கீசரைப் பற்றி நாம் சொல்லித் தெரிய வேண்டியதில்லை. இவ்வாறு செய்யும் மக்கள் நாடிழந்து, மொழியிழந்து தாழ்த்தப்பட்டவர்களாக வாழ்வார்கள்.

வரலாற்றினைப் படிக்கும்போது மனிதன் எவ்வாறு முன்னேறினான் என்பதையே படிக்கிறோம். ஒரு நாட்டைப் பற்றியோ அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தைப் பற்றியோ நாம் படிக்கும்போது, அந்நாட்டு மக்களோ அல்லது அச்சமூகமோ வரலாற்றுப் பாதையில் எப்படி முன்னேறியிருக்கிறது என்பதையே படிக்கிறோம். முன்பிருந்த மனிதன் எப்படி வாழ்ந்தான், அவன் செய்த முன்னேற்றங்களால் இன்றுள்ள மனிதன்

எப்படி வாழ்கிறான் என்று ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்கே நாம் சரித்திரம் படிக்கிறோம். இல்லாவிட்டால் சரித்திரம் படிப்பதில் தான் என்ன பயனிருக்கிறது? இதனால் தானே இன்று எல்லா நாடுகளும் தங்கள் வரலாற்றை அறியப் பிரயத்தனஞ் செய்கின்றன. 'மற்றவர்களைவிட நாங்கள் முன்பே நாகரிகம் அடைந்தவர்கள். ஆகையால் எங்கள் பண்பாடுதான் சிறந்தது' என்றெல்லாம் ஒவ்வொரு நாடும் கூறுகிறது. 'மற்றவர்களை விட நாம் எப்பொழுதோ நாகரிகம் அடைந்து விட்டோம்' என்ற கருத்துடன் கூறுவதற்காகவே அரசாங்கங்கள் புதைபொருள் ஆராய்ச்சித் துறைக்கு எவ்வளவோ செலவழிக்கின்றன. ஏனென்றால், இன்றைய மனிதனின் வளர்ச்சியும், பண்பாடும்; அவன் மூதாதைகள் எப்படி இருந்தனர், எப்பொழுது நாகரிகம் அடைந்தனர், எவ்வாறு முன்னேறினர் என்பதிற்தான் தங்கியிருக்கின்றன. ஆகையால், பண்பாடு என்பது காலம் என்னும் உரை கல்லில் தேய்க்க பளபளப்பாக மின்னும் மாற்றுக் குறையாத தங்கம்.

'எனது நாடு இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பே நாகரிகம் அடைந்து விட்டது' என்று ஒருவன் பெருமையோடு சொல்லும்போது அவன் தன் வளர்ச்சியைப் பற்றியே கூறுகிறான். இதையே உலகப் பிரசித்தி பெற்ற பிரபல ஆங்கில சரித்திரப் பேராசிரியரான 'றொயினபீ'யும், 'ஒரு சமூகமோ அல்லது ஒரு நாடோ நாகரிகத்தில் எவ்வளவுதான் மேன்மையடைந்தாலும், கடைசியில் அந்நாகரிகம் எப்போதோ அஸ்தமிக் கவே செய்கிறது. அப்படி அழிந்தாலும் அது மனித முன்னேற்றத்திற்குத் தனது தொண்டை ஆற்றிவிட்டே மடிகிறது' என்கிறார். மனிதன் நாகரிகத்தில் காலெடுத்து வைத்த நாள் முதற்கொண்டு முன்னேறிக் கொண்டே வருகிறான். உலகத்தில் பல்வேறு பாகங்களில் பல்வேறு நாகரிகங்கள் தோன்றி மறைந்தன. அவை யாவும் உலக வரலாற்றில் தங்கள் செல்வாக்கைப் பதிய வைத்து விட்டே மறைந்திருக்கின்றன. இவை யாவும் மனித முன்னேற்றத்திற்குத் தங்கள் பங்கை ஆற்றி விட்டே மடிகின்றன. மனிதன் காலத்திற்குக் காலம் முன்னேறிக்

கொண்டே வருகிறான். ஐரோப்பிய வரலாற்றில் முதலில் கிரேக்க நாகரிகம் தோன்றியது. அதற்குப் பிறகு, உரோம நாகரிகம் தலையெடுத்தது. இப்படிப் பல நாகரிகங்கள் தோன்றியும் மறைந்தும் இருக்கின்றன. ஐரோப்பிய வரலாற்றில் 'இருண்ட சகாப்தம்' என்று கூறப்படுகின்ற காலமுங் கூட ஐரோப்பிய நாகரிகம் வளர்ச்சி பற்றி வருவதனாற்றான் ஏற்படுகிறது. இந்தப் பண்பாட்டை விளக்குவதற்கு 'மொழி' ஒரு முக்கிய கருவியென்பதை யாரும் மறுக்கவோ அல்லது மறைக்கவோ முடியாது. ஆகவே, ஒரு குறிப்பிட்ட மொழியிலேயே ஒரு சமூகம் முன்னேற வேண்டும். மொழி வளர்ச்சியிலிருந்தே ஒரு சமூகத்தின் வளர்ச்சியை நாம் அறிகிறோம். ஒரு குறிப்பிட்ட மக்களின் சாசனங்களைப் படிக்கும்போது அவர்களின் மொழி வளர்ச்சியையும் அறிகிறோம். ஆகவே, ஒரு சமூகத்துக்கு அதன் தாய்மொழி இன்றியமையாததாகிறது. 'தாய் மொழி' யென்பது ஒரு பிள்ளைக்குச் சிறு பிராயத்திலிருந்தே கற்றுக் கொடுக்கும் மொழியன்று. இதைத் தாய்மொழி என்று சிலர் தப்பாகக் கருதுகிறார்கள். உதாரணமாக, தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட பெற்றோர்கள், குழந்தைக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்தால் அப்பிள்ளையின் தாய்மொழி ஆங்கிலமாகிவிடாது. ஒரு சமூகம் எந்த மொழியைத் தன் கருத்து வெளிப்பாட்டிற்கு பல நூற்றாண்டு காலமாக பாவித்து வந்துள்ளதோ அதுதான் அந்தச் சமூகத்தின் தாய்மொழி. அந்தச் சமூக மக்கள் அதன் அங்கங்கள். மனிதர்களை அவர்களின் சமூகத்திலிருந்து தனியாகப் பிரித்து விட முடியாது. உதாரணமாக, ஒரு தமிழன் வெளிநாட்டில் குடியேறுகிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவன் அந்நாட்டு மக்களின் மொழியைக் கற்றுச் சிறந்தாலும் தன் தாய் மொழி சார்பான பாண்டித்தியம் அவனுக்கு ஒரு பிற மொழி வழியாக ஏற்படாது. எத்தனையோ சந்ததிகளுக்குப் பிறகு அவனது சந்ததியார் ஒரு சமயம் அந்தப் பிறமொழியில் வல்லுனர்களாகலாம். இது நிகழப் பல நூற்றாண்டுகள் செல்லும்.

உலக மேதைகள், தாய் மொழி மூலம் தோன்றி வந்தவர்களே தவிர, தாய் மொழியில்லாத பிற மொழிகளால் படைக்கப் பட்டவர்களல்லர். இது சரித்திரம் காட்டும் உண்மை. தாய்மொழி மூலமே மேதைகள் தோன்ற முடியும். 'டால்ஸ் டாப்' தன் மொழியாகிய ரஷ்ய மொழியில் தான் தன் சிறந்த சிருஷ்டிகளைப் படைத்தான். ரூசோ பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதினானே யொழிய பிற மொழியிலல்ல. நூற்றைம்பது வருடங்களாக நாம் ஆங்கிலத்தைப் படித்து வருகிறோமே, எங்களிடையே ஆங்கிலத்தில் பாண்டித்தியம் பெற்ற ஒரு வணை எந்தச் சமூகமாவது பெற்றெடுத்துள்ளதா? இல்லவே இல்லை. ஆகையால், ஒரு சமூகமோ அல்லது ஒரு நாடோ தன் பண்பாட்டில் வேரூன்றி நிற்க வேண்டுமானால் தன் தாய் மொழியை மாற்றிக் கொள்ளக் கூடாது.

நமது பாரம்பரியம்

எதைச் செய்யும்போது, 'இதைச் செய்கிறோம்?' என்ற உணர்வு ஏற்படுவதில்லையோ, அதைத்தான் பாரம்பரியம் என்கிறோம். எதைச் செய்யும்போது ஒருவித புதிய அனுபவம் ஏற்படுகிறதோ அது பாரம்பரியத்தின் பார்ப்பாது.

ஒரு சமூகத்து மக்கள் அடியடியாக எதைத் தம் பிற் சந்ததியினருக்கு மரபாக வழங்கினரோ அதைத்தான் நாம் பாரம்பரியம் என்கிறோம். ஒரு சமூகம் வாழையடி வாழையாகக் காத்து வரும் பண்புகளைத் தான் நாம் மரபு அல்லது பாரம்பரியம் என்கிறோம். பண்பாட்டிற்கும் பாரம்பரியத்திற்கும் அநேக ஒற்றுமை இருந்தாலும் - இவை வேறுபட்டவையாக இருக்கின்றன. பண்பாடு என்பது ஒரு சமூகத்தின் பண்புகளைக் குறிக்கும். பாரம்பரியம் என்பது உள்ளூர்வை அல்லது மன நிலையைக் குறிக்கும். ஆயிரமாயிரம் வருடங்களாக ஒரு சமூகம் நாகரிக வாழ்வில் ஊறித் திளைத்த பின்பு ஒரு சில கொள்கைகளையும், கோட்பாடுகளையும் தனக்கென்றே அமைத்துக் கொள்கின்றது. ஒரு சமூகம் நாகரிக வாழ்வில் சாதித்த சாதனைகள் எல்லாம் அச்சமூக மக்களின் வாழ்வுக்குப் பயன்படுவதோடு அவர்களுடைய மனநிலையையும் பாதிக்கிறது. பாரம்பரியம் ஒரு நாகரிக சமூகத்திற்கு மாத்திரம் அமைவதல்ல. உதாரணமாக ஆப்பிரிக்கக் காடுகளில் வசிக்கும் காட்டு மனிதர்களிடையேயும் மரபு என்று ஒன்று இருக்கிறது. வயது வந்தவுடன் ஓர் ஆண்மகன் தன் சமூகத்தை வர்ணங்கள் கொண்டு அழகு படுத்துதல் ஒரு சில ஆப்பிரிக்கச் சமூகங்களிடையே உள்ள மரபு வழக்கம். அவர்களுள் ஒரு சில பிரிவினர் உதட்டைத் துளைத்து அதில் வளையம் அணிதலைத் தங்கள் மரபாகக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். மேல் நாட்டு நாகரிகம் இவர்களிடையே பரவியிருந்த போதிலும் இவர்கள்

- தாங்கள் காப்பாற்றி வந்த பழக்க வழக்கங்களை இன்னும் பாதுகாத்தே வருகின்றனர். ஆகவே, பாரம்பரியத்துக்கும், பண்பாட்டுக்கும் வித்தியாசமிருக்கின்றது.

இனி இலங்கை முஸ்லிம்களாகிய நாம் என்ன பண்பாட்டு முறையைக் கடைப்பிடிக்கிறோம்? எமது பாரம்பரியம் என்ன? என்று ஆராயுமிடத்து, எமது பண்டைய வரலாற்றைப் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாற்றைப் பற்றித் தீர்க்கமான முடிவேதும் கூற முடியாதிருந்தாலும், ஒரு சில ஆதாரங்களைக் கொண்டு நாம் எமது வரலாற்றைப் பற்றி ஊகிக்க முடியும். கிரேக்க, உரோம சாம்ராஜ்யங்களின் காலத்தில் இலங்கை, இந்திய நாடுகளின் பொருள்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் விலையாயின என அறிகிறோம். கிரேக்கர்களும் உரோமர்களும் கிழக்கு நாடுகளுக்கு வந்து, வர்த்தகம் செய்தார்கள் என்று நாம் எந்த வரலாற்று நூலிலும் காண முடியவில்லை. ஆனால் பாரசீகர்களும், அரபியர்களும் இந்நாடுகளுடன் வர்த்தகம் செய்ததாக மட்டும் அறிகிறோம். என்றாலும் இவ்வர்த்தகங்களிலும் பாரசீகரே முக்கிய பங்கை ஏற்றிருந்தனர். இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்யம், மத்திய தரையில் பரவிய காலத்திற்றான், அரபியர்களும் வர்த்தகத்தில் ஏகபோக உரிமை கொண்டாடத் தொடங்கினர். எட்டாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு வரையும் அரபியர்களும், பாரசீகர்களும் இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளில் வந்து தங்கி, வர்த்தகம் செய்தனர். வர்த்தகம் செய்ய வந்த இவர்களில் ஒரு சிலர் இந்நாடுகளில் தங்கி இருக்கவும் கூடும். இப்பாகங்களில் தங்கிய அரபியர்கள் இப்பகுதிப் பெண்களை மணந்து குடும்பஸ்தர்களாக வாழ்ந்திருக்கவும் கூடும். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையிலிருந்து அனாதைகளாக, விடப்பட்ட சில முஸ்லிம் பெண்கள் 'ஹஜ்' யாத்திரை செய்வதற்காகச் சென்றனர் என்பதற்குரிய ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. இவ்வாதாரம் உண்மையென்றால் அக்காலத்தில் இலங்கையில் முஸ்லிம் பெண்களும் இருந்திருக்க வேண்டும். 13ம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்

யம் வீழ்ச்சியடைந்தபின் வெளிநாடுகளில் வர்த்தகம் செய்ய வந்த அராபியர்களுக்கும், அவர்தம் தாய் நாடாகிய அரேபியாவுக்குமுள்ள தொடர்பு அற்று விட்டது.

13-ம் நூற்றாண்டில் வீழ்ச்சியுற்ற இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்யம் 19-ம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை 'இஸ்தாம்பூலில்' இருந்து துருக்கியர்களால் காப்பாற்றப்பட்டு வந்தது. பக்தாத் நகரத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு அந்-டோலியாவில் பரவிய சாம்ராஜ்யம் துருக்கி சாம்ராஜ்யமாக உருவெடுத்தது. மத்திய தரைக்கடல் பகுதிகளில் வாழ்ந்த முஸ்லிம் மக்கள் ஓரளவு முன்னேறி வந்தார்கள். ஆனால், கிழக்கு நாடுகளிற் (போய்த்) தங்கிய முஸ்லிம்கள் இஸ்லாமிய உலகத்துடன் இருந்த தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்ட பின் 12-ம், 13-ம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த முஸ்லிம் மக்களது கொள்கைகளையும், கோட்பாடுகளையும் எந்தவித மாற்றமுமில்லாமல் பின்பற்றினர். ஏழு நூற்றாண்டுகள் சென்ற பின்னரும் இவர்கள் பழையமையில் திளைத்திருந்தனர். அதனாற்றான் இலங்கை இந்திய முஸ்லிம்களுக்கும், அரேபிய எகிப்திய நாடுகளில் வாழும் முஸ்லிம்களுக்கும், இடையே அதிக வேறுபாட்டைக் காண்கின்றோம். தாய்நாட்டுடன் இருந்த தொடர்பு அறுபட்டவுடன் இலங்கை முஸ்லிம்கள் இந்திய முஸ்லிம்களையே பின்பற்றத் தொடங்கினர். ஆனால், 12-ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் வட இந்தியாவில் இஸ்லாமியரின் ஆதிக்கம் தலை எடுக்கிறது. ஆரம்பத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட டில்லி சுல்தானிய சாம்ராஜ்யத்தில் பாரசீக மக்களின் செல்வாக்கு அதிகமாயிருந்தது. இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து வெற்றி கொண்ட கஜனி மஹ்மூத் போன்ற அரசர்கள், பாரசீகத்து அரசர்கள் என்பதே இதற்குக் காரணம். இதற்குப் பின் தோன்றிய முகலாய சாம்ராஜ்யத்திலும் பாரசீகப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கு அதிகமாயிருந்தது. இந்தியாவில் குடியேறிய முஸ்லிம்கள் இந்திய கலாசாரத்தில் ஈடுபட்டு இந்திய பாரசீக இஸ்லாமிய கலாசாரப் பண்புகளைக் கொண்டதாகிய ஒரு புதிய கலாசாரத்தைக் கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கினர். தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் இக்கலாசாரத்துடன் தமிழ் மக்களது கலாசாரப் பண்புகளையும் சேர்த்துக் கொண்டனர்.

இலங்கையில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள், இந்திய முஸ்லிம்களினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டமையால், இந்திய முஸ்லிம்கலாசாரம் இலங்கை முஸ்லிம்களிடையே அதிக செல்வாக்கைப் பெற்றது. சுருங்கச் சொன்னால் நமது பாரம்பரியம் இச்சமூகங்களின் சாதனைகளைக் கொண்டதாயிருக்கிறது. வாழையடி வாழையாக அரேபியா, பாரசீகம், இந்தியா, தமிழ்நாடு ஆகிய நாடுகளில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களது சாதனைகளைத் தான் நாம் எமது மரபு உரிமையாக - 'பாரம்பரியமாகக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆயின், 'இலங்கை முஸ்லிம் சமுதாயம் என்ன பண்பாட்டு முறையைக் கடைப்பிடிக்கிறது?' என்ற கேள்வி அடுத்து எழுகிறது. இலங்கை முஸ்லிம்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திலோ அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையிலோ வாழ்வதில்லை. அவர்கள் (ஒரு கூட்டாக வாழாமல்) இலங்கை முழுவதும் பரந்து கிடக்கின்றனர். ஒரு சமூகத்தின் பண்பாடு, அதன் சூழ்நிலையால் பெரிதும் பாதிக்கப்படுகிறதென்பது மனிதஇயல் சாஸ்திர அறிஞர்கள் கண்ட முடிவு. இலங்கை முஸ்லிம்களிடையேயும் பல வேறுபாடுகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. பரந்து வாழ்கின்ற இவர்களிடையே சில வேற்றுமைகள் இருந்த போதிலும் அவை கடந்து, தென்படும் ஒரு வித ஒருமைப்பாடுதான் இவர்கள் பாரம்பரியத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

ஒரு சமூகம் இடம் பெயர்ந்து இன்னொரு இடத்திற் போய் வாழ நேர்ந்தால் அது தன் பண்பாட்டு முறையையே காலகதியில் மாற்றிக் கொள்கிறது. இதற்கு உதாரணமாக, ஆப்பிரிக்காவில் வாழ்ந்த நீக்ரோ மக்கள் அமெரிக்காவில் பலவந்தமாகக் குடியேற்றப்பட்ட பின்பு ஒரு சில நூற்றாண்டுகளுக்குள்ளேயே அவர்கள் மேல்நாட்டுப் பண்பாட்டு முறையைக் கடைப்பிடிக்கப் பழகிவிட்டனர். இவ்வாறே இங்கிலாந்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்து சென்ற ஆங்கில மக்கள் சூழ்நிலைக்கேற்பத் தங்கள் வாழ்க்கை முறையை அமைத்துக் கொண்டனர். தென்னாபிரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, அமெரிக்க சமுதாயங்களை ஆராயும் போதும் இந்த உண்மை புலப்படுகிறது. ஆனால், உலகில்

பல்வேறு பாகங்களில் இருக்கும் இஸ்லாமிய சமுதாயங்களை நோக்கும் போது, இந்த உண்மை ஓரளவுக்கு இருந்தாலும் இவ்விஸ்லாமிய சமுதாயங்களிடையே ஒருவித ஒருமைப்பாட்டையும் நாம் காணத்தான் செய்கிறோம். சீனாவிலுள்ள முஸ்லிம்க்கும், ஆப்பிரிக்காவில் வாழும் ஒரு நீக்ரோ முஸ்லிம்க்கும் வாழ்க்கை முறையிற் சில வேறுபாடுகள் இருந்தாலும், அவர்களிடையே இருக்கும் ஒற்றுமைகளையும் நாம் மறக்க முடியாது. அந்தந்த நாட்டிலுள்ள பண்பாட்டு முறையின் செல்வாக்குத்தான் இந்த வேற்றுமைகளுக்குக் காரணம். ஆனால் இவர்களிடையே இருக்கும் - ஒற்றுமைக்குக் காரணம் என்ன? இதுதான் இஸ்லாத்தின் தனித்துவம். இவர்கள் எல்லோரும் இஸ்லாமிய சமயத்தைக் கடைப்பிடிப்பதே இந்த ஒற்றுமைக்குக் காரணம். இஸ்லாம் ஒரு வாழ்க்கை வழி. மனிதன் எப்படி வாழ வேண்டுமென்று இஸ்லாம் வரையறுக்கிறது. அன்றாட சமூக, அரசியல், பொருளாதார வாழ்க்கையில் ஒருவன் எப்படி வாழ வேண்டுமென்று இஸ்லாம் திட்டவட்டமாகக் கூறுகிறது. மனிதன் பண்பட்டவனாக வாழ்வதற்கு அவன் எப்படி எப்படி வாழ வேண்டுமென்றும் கூறுகிறது. இஸ்லாத்தின் கோட்பாடுகளுக்கும், சட்டதிட்டங்களுக்கும் அமையவே ஒரு முஸ்லிம்தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்கிறான். அவன் எந்தப் பாகத்தில் வாழ்ந்தாலும் சரி இஸ்லாமிய சட்டங்களுக்கு முரணான வாழ்க்கையைக் கடைப்பிடிக்க மாட்டானென்பது திண்ணம்.

ஆண்டவனின் திருமறையாகிய திருக்குர்ஆனை பின்பற்றி ஒழுகி நடப்பதாற்றான் முஸ்லிம்களிடையே இந்த ஒருமைப்பாட்டை நாம் காண்கிறோம். இஸ்லாத்தில் கூறப்படாததும், இஸ்லாமிய தத்துவங்களுக்கு முரண்படாததுமான வாழ்க்கை முறையை முஸ்லிம்கள் கடைப்பிடிக்க இஸ்லாம் இடமளிக்கிறது. இதனாற்றான் பலவகையான பண்பாட்டு முறைகளில் ஊறித் திளைத்திருக்கும் முஸ்லிம்கள் சில நடைமுறைப்பழக்கங்களில் வேறுபட்டிருக்கின்றனர்.

முஸ்லிம்களிடையே இருக்கும் ஒருமைப்பாட்டிற்கு இன்னொரு காரணமும் இருக்கிறது. எட்டாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 13-ம் நூற்றாண்டு வரை ஸ்பெயினிலிருந்து சமர்க்கந்து வரையும் இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்யம் ஒரு தனி உலகமாகத் திகழ்ந்ததே இதற்குக் காரணம். இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்யத்தின் நிழலிலே வளர்ந்த இம்முஸ்லிம்கள் இஸ்லாமிய உலகுக்கே உரியதான ஒரு தனிப்பட்ட கலாச்சாரத்தை வளர்த்து வந்தனர். எரிந்து கொண்டிருக்கும் நெருப்பில் பலவகையான மரங்களை அடுக்கினால், எப்படி அவையெல்லாம் சிறிது நேரத்தில் ஒரே தன்மையுடைய நெருப்புத் தணல் ஆகின்றனவோ அகேபோல இஸ்லாமிய உலகிலே வந்து சேர்ந்த பல தரப்பட்ட மனிதரும் இஸ்லாமிய கலாச்சாரம் என்ற தணலுடன் ஒன்றிவிட்டனர். மத்திய ஆசியாவில் அநாகரிக வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்த மங்கோலியர்களும், துருக்கியர்களும் இஸ்லாமிய ஆட்சிப் பீடத்தைக் கைப்பற்றிய போதிலும், அவர்களை இஸ்லாமிய கலாச்சாரம் வெற்றி கொண்டது. பிறகு இவர்களுடைய தலைமையிற்றான் இஸ்லாமியக் கலாச்சாரம் வளரத் தொடங்கியது.

அன்றைய முஸ்லிம் மக்கள் விஞ்ஞானக்கலை, இலக்கியம் போன்ற துறைகளில் செய்த சாதனைகள் தான் இஸ்லாமிய கலாச்சாரம் சிறப்புற்று விளங்குவதற்குக் காரணமாக இருந்தன. இஸ்லாமிய உலகிலே வளர்ந்த கலைகள் இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்யத்தில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களை மட்டும் பாதிக்கவில்லை. பிற நாடுகளில் வாழ்ந்து வந்த முஸ்லிம்களையும் அவை வெகுவாகப் பாதித்தன. இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்யம் மகோன்னதமாக இருந்த காலத்திற்றான் இலங்கைக்கு அரேபியர்கள் வாணிபம் செய்ய வந்தனர். பிற நாடுகளுக்கு வாணிபம் செய்யச் சென்ற முஸ்லிம்கள் தாய் நாட்டுடன் இருந்த தொடர்பை விட்டு விடவில்லை. இலங்கைக்கு வந்து சேர்ந்த முஸ்லிம்களும் தாய்நாட்டுத் தொடர்பை விட்டுவிடவில்லை. இதற்குப் பல சரித்திரச் சான்றுகள் உள்ளன. அன்றைய உலகம் வியக்கத்தக்க முறையில், இஸ்லாமிய உலகில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் செய்த சாதனையில் இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கும் பங்குண்டு. பக்தாத்

நகரின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு இலங்கை முஸ்லிம்களின் தாய்நாட்டுடன் தொடர்பு குறைந்து கொண்டே வந்தது. இருந்தாலும் இவர்கள் பாரசீகத்துடனும், வட இந்திய முஸ்லிம் வட்டத்துடனும் தொடர்பு வைத்திருந்தனர். இதனால் பாரசீக, இந்திய கலாச்சாரத்தினால் ஓரளவு பாதிக்கப்பட்டனர். தென்னாட்டில் பகாமணி அரசர்களின் கை ஓங்கிய பிறகு தென்னாட்டு முஸ்லிம்களின் செல்வாக்கு இலங்கை முஸ்லிம்களிடையே அதிகரித்தது. தென்னாட்டு முஸ்லிம்கள் இலங்கையுடன் அதிக வர்த்தகம் செய்யத் தொடங்கினர். இதன் காரணமாக இலங்கையில் தென்னிந்திய முஸ்லிம்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்தது. போர்த்துக்கீசருடைய காலத்தில் இவ்வர்த்தகம் ஓரளவு தடைப்பட்டு இருந்த போதிலும், ஒல்லாந்தர் ஆட்சி காலத்தில் திரும்பவும் புத்துயிர் பெற்று வளரத் தொடங்கியது. தமிழ் மொழியிலும், தமிழ் நாட்டு மரபிலும் ஊறிப் போயிருந்த இத்தென்னிந்திய முஸ்லிம்கள் எண்ணிக்கையில் கூடியதால் இவர்களுடைய பண்பாட்டு முறையையே இலங்கையில் தொன்று தொட்டு வாழ்ந்து வந்த அராபிய முஸ்லிம்களும் கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கினர். இலங்கை முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி தமிழாக இருப்பதற்கும் இது காரணமாக இருக்கலாம். பண்டைய இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்யத்தின் பிரஜைகளாயிருந்த முஸ்லிம்களின் வழித்தோன்றல்களாகிய இவர்கள் தென்னிந்திய பண்பாட்டினால், பாதிக்கப்பட்டாலும் தாங்கள் கடைப்பிடித்து வந்த பாரம்பரியத்தைக் கைவிடவில்லை. தமிழ் நாட்டு முஸ்லிம்களுக்கு இலங்கை முஸ்லிம்களுக்குமிடையே ஒரு சில வேறுபாடுகள் இருந்தால் இதுதான் அதற்குக் காரணம்.

இன்றைய இலங்கை முஸ்லிம்கள் பண்டைய அராபிய, பாரசீகக் கலைப்பண்புகளையும், தமிழ்நாட்டு பண்பாட்டு முறையையும் பாரம்பரியமாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்று துணிந்து கூறலாம்.

மட்டக்களப்பு முஸ்லிம்களின் பேச்சுத் தமிழ்!

தமிழ், பேச்சு வழக்கிலுள்ள ஓர் உயிருள்ள மொழி. பண்டைய காலந் தொட்டு - சமஸ்கிருதம், கிரேக்கம் ஆகிய மொழிகள் பேச்சு வழக்கிலிருந்த காலந் தொட்டு - தமிழ் இன்றும் அழியாமல் வழங்கி வருகிறது. ஆகவே நெடுங்காலமாக வழங்கி வந்த இம்மொழியில் பிறமொழிச் சொற்கள் கலந்திருக்கலாம். இந்த உண்மையைப் பண்டைய தமிழ் மக்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள். இப்பிற மொழிச் சொற்களுக்குத் திசைச் சொற்கள் என்று பெயரிட்டார்கள். இப்பிற மொழிச் சொற்கள் தமிழில் கலந்திருந்த உண்மையை அறிந்த தமிழ் மக்கள் இச்சொற்களுக்கு இலக்கணம் கூட அமைத்தார்கள்.

பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழில் சேர்வதால் தமிழின் தூய்மை கெட்டுவிடும்; தமிழ் மொழியின் மரபு தெரியாதவர்கள், தமிழில் வேற்றுமொழிச் சொற்களைப் புகுத்துகின்றனர் என்றெல்லாம் ஒரு சில தமிழ் மொழி அபிமானிகள் கூப்பாடு போடுவதை நாம் அறியாமலில்லை.

தமிழ் பேச்சு வழக்கிலுள்ள ஒரு மொழி, வளர்ந்து வரும் சமுதாயத்தில் வழங்கி வரும் ஒரு மொழி. சமுதாய வளர்ச்சிக் கேற்ப மொழியும் வளர வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பண்டைய கிரேக்கம், இலத்தீன் மொழிகள் அழிந்தது போல அழிந்து விட வேண்டியதுதான். ஆங்கில மொழி இன்று உலக மொழியாக மாறுவதற்குக் காரணம் அது தன் வளர்ச்சிக்குத் தேவையானவற்றைப் பிற மொழிகளிலிருந்து பெற்றதே.

தமிழ் மொழியில் பிற மொழிச் சொற்கள் புக வேண்டுமென்று சொல்லும்போது, வேண்டுமென்றே புகுத்த வேண்டு

மென்பது அர்த்தமல்ல. தமிழ் மொழி பேசுகிறவர்கள் பிற மொழி பேசுபவர்களோடு பழக வேண்டியிருக்கிறது. பிற மொழி பேசும் மக்களுடன் நாம் தொடர்பு கொள்ளும் போது நாம் அவர்களுடைய மொழியை அறிய முற்படுகிறோம். இதனால் நம்மை அறியாமலேயே நாம் அவர்களுடைய மொழிச் சொற்களை உபயோகிக்கிறோம். இது இயற்கையாக ஏற்படுகிற ஒரு சொல். பேச்சு வழக்கிலுள்ள எந்த ஒரு மொழியும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

பண்டைய காலந் தொட்டு, தமிழில் வட மொழிச் சொற்கள் கலந்திருக்கின்றன என்ற உண்மையை மறக்கவோ அல்லது மறுக்கவோ முடியாது. இதே போலத் தமிழ் நாட்டுடன் வர்த்தகஞ் செய்து வந்த பாரசீகர்கள், அரபியர்கள் இவர்களுடைய மொழிச் சொற்களும் தமிழோடு இரண்டறக் கலந்திருக்கின்றன. சர்க்கார், அம்பாரம், சிப்பந்தி, சுமார், வாபஸ் ஆகிய சொற்கள் அரபிச் சொற்கள்.

இன்று உலகம் சுருங்கி விட்டது. பல்வேறுபட்ட மொழிகளைப் பேசும் மக்களுடன் இருக்கும் தொடர்பு இன்னும் நெருக்கமாகி விட்டது. ஆகவே பேச்சு வழக்கிலுள்ள ஒரு மொழி பிறமொழி மக்களின் தொடர்பினால் ஓரளவாவது பாதிக்கப்படுகிறதென்றால் அதை மறுக்க முடியாது.

இனி இலங்கை முஸ்லிம்கள் தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் உபயோகிக்கும் சொற்களைக் கேட்டு ஒரு சிலர் - ஒரு சிலர் என்ன பெரும்பாலும் எல்லாத் தமிழர்களும் எள்ளி நகையாடுகின்றனர். ஒரு குறிப்பிட்ட தாய் மொழியைக் கொண்ட ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தார் பேசும் மொழியில் மாத்திரம் ஏன் இப்படிப்பட்ட சொற்கள் இருக்க வேண்டும் என்று ஆராய முற்படாமல் கேலி செய்தல் ஒரு சமூகத்தையே இகழ்ச்சி செய்வதற் கொப்பாகும். ஒவ்வொரு சமூகத்தவரும் மற்றவருடன் தொடர்பு கொள்ள ஏற்படுத்திய சாதனமே மொழி. ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்து மக்கள் மாத்திரம் ஒரு சில சொற்களை உபயோகிக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களுக்கு மாத்

திரம் ஒரு தனிப்பட்ட வரலாறு இருக்கிறது என்பது புலனாகும்.

ஈழத்து முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் தாய் மொழி தமிழாயிருந்த போதிலும், அவர்களுக்கென்றே ஒரு வரலாறு இருக்கிறதென்பதை யாரும் மறுக்க மாட்டார்கள். இவர்களுடைய வரலாற்றைப் பின்னணியாகக் கொண்டு நாம் இவர்களது பேச்சு - வழக்கு மொழியை ஆராய முற்படுவோமானால், ஒரு சில உண்மைகள் புலனாகும். தமிழ் நாட்டுடன் வர்த்தகஞ் செய்ய வந்த அராபியர் தமிழ் நாட்டிலேயே குடியேறினார்கள் என்பதும், இந்நாட்டு மக்களுடன் திருமணத் தொடர்பு கொண்டதின் காரணமாகத் தமிழையே தாய் மொழியாகக் கொண்டார்கள் என்பதும் பிறகு வர்த்தகக் காரணமாக இலங்கைக்கு வந்த இவர்கள் இங்கும் குடியேறியிருந்த அரபியர்களுடன் தொடர்பு வைத்ததன் காரணமாக இவர்களது தாய் மொழியும் தமிழாக மாறியது என்பதெல்லாம் வரலாற்றுண்மைகள். இவர்களது வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த மொழி ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவோமானால் இவர்கள் பேச்சு வழக்கில் உபயோகிக்கும் சொற்களுக்கு விளக்கம் காண்பதோடு இவர்களைப் பற்றிய ஒரு சில வரலாற்றுண்மைகளையும் நாம் அறிய முடியும்.

ஈழத்து முஸ்லிம்கள் உபயோகிக்கும் சில சொற்களை ஏன் ஏனைய தமிழ் மக்கள் உபயோகிப்பதில்லை? அதே நேரத்தில் இதே சொற்கள் எப்படி தென்னிந்திய முஸ்லிம்களிடையேயும் வழங்கப்படுகின்றன? என்ற கேள்விகளுக்கு விடை காண முற்படும்போது இவர்களைப் பற்றிய வரலாறு தெளிவாகின்றது. ஈழத்து முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கையில் அரபிய பாரசீக, வடஇந்திய முஸ்லிம்களின் செல்வாக்கு எவ்வளவு தூரம் இருக்கிறது என்பதை இவர்களது பேச்சு வழக்கு மொழியை ஆராயும் போது அறிய முடிகிறது. உதாரணமாக ஒரு பெண் அழகாயிருக்கிறாள் என்பதை இலங்கையிலுள்ள ஒரு முஸ்லிம் கூறும்போது அவள் எவ்வளவு 'பசுந்தாயிருக்கிறாள்' என்கி

றார். 'பசந்து' என்ற வார்த்தை 'அழகு' என்ற கருத்தில் பாவிக்கப்படுகின்றது என்பது இதிலிருந்து பெறப்படுகிறது. அழகு என்ற வார்த்தை, உர்து மொழியில் 'பசந்த்' என்று சொல்லப்படும். ஆகவே, 'பசந்து' என்ற இந்த வார்த்தை உர்து மொழியின் 'பசந்த்' என்ற வார்த்தையிலிருந்து வந்திருக்கலாமல்லவா? தந்தையை முஸ்லிம்கள் 'வாப்பா' என்பார்கள். உர்து மொழியில் தந்தைக்கு 'பாப்' என்று சொல்வார்கள். இந்த பாப் என்ற உர்து அடிச் சொல்லிலிருந்து 'வாப்பா' என்ற இந்த சொல் பிறந்திருக்கலாம். இல்லையா? இன்னுமொரு உதாரணம் சித்தப்பாவை முஸ்லிம்கள் 'சாச்சா' என்பார்கள். உர்து, இந்தி மொழிகளில் 'சாச்சா' என்ற வார்த்தை மாமாவைக் குறிக்கும்.

எனவே ஈழத்து முஸ்லிம்கள் எப்பொழுதோ ஒரு காலத்தில், வட இந்தியாவுடன் தொடர்பு வைத்திருந்திருக்க வேண்டும் என்ற உண்மை புலனாகிறது. ஐந்து பேர் இருந்து உணவு உண்ணும் ஒரு பாத்திரத்தை முஸ்லிம்கள் 'சஹன்' என்பார்கள். சஹன் என்ற இந்த வார்த்தை பாரசீக மொழியிலிருந்து வந்தது. தாயைக் குறிக்கும்போது 'உம்மா' என்று முஸ்லிம்கள் உபயோகிக்கும் சொல் அரபு மொழியின் உம்முன் (தாய்) என்ற சொல்லிலிருந்து வந்திருக்கலாம். மேலும் முஸ்லிம்கள் அன்றாடம் உபயோகிக்கும் பெரும்பான்மையான சொற்கள் அரபுச் சொற்களிலிருந்து வந்தவையே. உதாரணமாக நசீப் - விதி; மையத்து - சவம். சக்காத்து - கொடை; முசாவர் - பிரயாணி - 'சபர்' - (பிரயாணஞ் செய்பவர்) என்ற அரபுச் சொல்லிலிருந்து வந்தது. பக்கீர் - ஏழை. சந்தாக்கு - பாடை (சந்தாக்க என்ற வார்த்தையிலிருந்து பெறப்பட்டது) சபூர் - பொறுமை. இதைக் கிழக்கிழங்கை முஸ்லிம்கள் 'சவுறு' என்பார்கள். கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்கள் 'எங்கே' என்ற அர்த்தத்தில் பாவிக்கும் 'எய்ன' என்ற சொல் அய்ன (எங்கே) என்ற அரபுச் சொல்லிலிருந்து வந்திருக்க வேண்டும். மேற்கூறப்பட்ட சொற்களை ஆராயுமிடத்து, ஈழத்து முஸ்லிம்கள் எவ்வளவு தூரம். அரபியர்களுடனும், வட இந்திய, தென் இந்திய முஸ்லிம்களு

டனும் தொடர்பு வைத்திருந்தனர் என்பது தெரிய வருகின்றது. முஸ்லிம்களின் பேச்சுத் தமிழில் அரபுச் சொற்கள் அதிகமாக இருப்பதற்கு அவர்கள் ஆதியில் அரேபியாவிலிருந்து வந்ததும் அவர்களது வாழ்க்கையில் சமயத்தின் அதிக செல்வாக்கும் ஆண்டவனின் திருமறையாகிய குர்-ஆனின் மொழி அரபாயிருந்தலுமே காரணமாயிருக்கலாம். முஸ்லிம்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் சமயம் எவ்வளவு செல்வாக்கு பெற்றிருக்கிறது என்பதற்கு அவர்கள் உபயோகிக்கும் அரபுச் சொற்களே சான்று பகரும்.

இனி இக்கட்டுரையில், மட்டக்களப்பு முஸ்லிம்களின் பேச்சுத் தமிழையே குறிப்பாக - எழுதுவதற்குக் காரணங்களில் லாமலில்லை. முஸ்லிம்கள் இலங்கையில் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பரந்து வாழ்கிறார்கள். ஆகையால் இவர்களைச் சமய அடிப்படையில் ஒரு சமூகம் என்று கூற முடியுமேயல்லாமல், வேறு ஒரு சமூகத்தைக் குறிப்பிடுவது போல் ஒரு சமுதாயம் என்று கூற முடியாது. ஒரு சமுதாயத்தின் தோற்றமும் - வளர்ச்சியும் - அது வாழும் இடத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது. ஒரு சமுதாயத்தின் கொள்கைகள், கோட்பாடுகள், அபிலாஷைகள், அதன் மொழி, சமயம், இவையெல்லாம் அது தோன்றிய மண்ணில் வேரூன்றியிருக்கின்றன. சுருங்கச் சொன்னால் ஒரு சமுதாயத்தின் பொருளாதார அடிப்படையே அதன் கால தேச எல்லையைப் பொறுத்திருக்கிறது. இடம் விட்டு இடம் பெயர்ந்து சென்ற சமூகங்கள், புதிய பழக்க வழக்கங்களையும் புதிய கோட்பாடுகளையும் புதிய தொழில்களையும், காலக்கிரமத்தில் ஏற்படுத்திக் கொண்டன என்பது வரலாற்றுண்மை. இலங்கையில், முஸ்லிம்கள் எல்லாப் பாகங்களிலும் பரந்து வாழ்வதால் தாங்கள் வதியும் சூழ்நிலையினாலும் பிறச் சமூகங்களினாலும் பாதிக்கப்பட்டமையால் இவர்களிடையே அநேக வேற்றுமைகள் இருக்கின்றன. இப்படி வாழ்வதனால் 'சமுதாய ஆராய்ச்சி' என்ற வரம்பிற்குள் இவர்களை வைத்து ஆராய முடியாது. கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களைப் பொறுத்த வரையில் அவர்கள் கூட்டமாக ஒரே இடத்தில் வசிப்பதனால்

இவர்கள் தொன்றுதொட்டு பழகி வந்த பழக்கங்கள் சிதையாமல் காப்பாற்றப்பட்டு வருகின்றன.

மேலும் இத்தகைய ஒரு சமுதாயத்தின் சமுதாய அமைப்பைப் பின்னணியாக வைத்து இவர்கள் பழக்க வழக்கங்களையும் கோட்பாடுகளையும் பேச்சு மொழியையும் ஆராயும் போது ஒரு சில வரலாற்றுண்மைகளும் தெளிவாகின்றன. எனவே தான் ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தை ஆராய்கிறது இக்கட்டுரை.

இத்தொடரில் ஏற்கனவே வந்த கட்டுரைகளையும் போல முஸ்லிம்களிடையே வழங்கும் சொற்களுக்கு இலக்கண விளக்கம் கொடுக்க நான் முற்படவில்லை. ஒரு சமுதாயத்தில் தொன்று தொட்டு வழங்கி வரும் சொற்களை வைத்து அச்சமுதாய அமைப்பை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம். அத்துடன் ஒரு சில வரலாற்றுண்மைகளும் வெளிப்படுமானால் அதன் விளக்கத்தை வாசகர்களுக்கே விட்டு விடுகிறேன்.

மட்டக்களப்பு முஸ்லிம் சமுதாயம் நிலமான்ய முறை அடிப்படையில் தோன்றிய ஒரு சமுதாயம்; இச்சமுதாயத்தின் முக்கிய மூலதனம் நிலம். இவர்கள் பிரதான தொழில், கமத்தொழில். இத்தொழிலுடன் சேர்ந்த இன்னும் பிற தொழில்களையும் இவர்கள் செய்வர். கரையோரத்தில் வசிப்பதனால் மீன் பிடித்தலும் இவர்களில் ஒரு சிலர் தொழிலாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். இவர்கள் வாழும் வீடுகளெல்லாம் அச்சமுதாயத்தின் தேவைகளுக்கேற்ப கட்டப்பட்டிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது. நெற்றானியங்கள் அடுக்கி வைப்பதற்கென்றே அறைகள் கட்டப்பட்டிருக்கும். இவர்கள் வீட்டை 'ஊடு' என்றுதான் அழைப்பார்கள். வீட்டைச் சுற்றி நாற்புறமும் வேலி கட்டியிருப்பார்கள். இவ்வேலி கட்டுதல் கரையோரப் பகுதிகளில் வாழும் எல்லா மக்களிடையேயும் இருந்து வரும் ஒரு வழக்கம். இவ்வேலியிலுள்ள வாசலுக்கு மரத்தால் செய்யப்பட்ட ஒரு கதவு போடப்பட்டிருக்கும். இதைத் 'தல வாசல்' என்பார்கள். தலைவாசலே இப்படித் தலவாசலாக

மாறியிருக்கிறது. இவ்வேலிக்கு வெறும் கம்புத் தடிகள் மட்டுமிருந்தால் இதை 'கடப்பு' என்பார்கள். கடந்து போக வேண்டியதனால் இதற்குக் கடப்பு என்று பெயர் வைத்திருக்கலாம். இனி வீட்டிலுள்ளே உள்ள வாசலை 'உள்ளூட்டு வாசல்' என்பார்கள். இந்த வாசலினுள் அந்நியர் யாரும் போவதில்லை. வீட்டிற்கு முன்னிருக்கும் முற்றத்தை 'வாசற்கடை' என்பார்கள். வீட்டின் பின்புறம் 'கொல்லை' அல்லது 'கோடி' என்று சொல்லப்படும். வீட்டிலுள்ள பெண்கள் அதிகமாகப் புளங்கும் இடம் ஆதலால் இதைப் 'புளக்கடை' என்றும் சொல்வார்கள். முஸ்லிம் பெண்கள் அதிகம் வெளியில் செல்லாததனால் இவர்கள் வீட்டின் பின்புறத்தில் அதிகம் புளங்க வேண்டியிருப்பதாகிறது. இந்தப் புளக்கடையை அழகாக வைத்திருப்பார்கள். பெரும்பாலும் இவர்களுடைய வீடுகள் மூன்றறைகளைக் கொண்டதாயிருக்கும். அறைகளுக்கு முன் ஒரு நிண்ணையிருக்கும். இத்திண்ணையைச் சுற்றிச் சுவரெழுப்பிக் கூரை போடப்பட்டிருந்தால் இதை 'மண்டபம்' என்பார்கள். வீட்டிலுள்ள மூன்றறைகளுக்கும் மூன்று பெயர்களிருக்கும் 'சாப்பூடு', 'உள்ளூடு', 'ஆலவூடு' என்று கூறப்படும். ஆண்கள் மட்டும் உபயோகிக்கும் அறையைச் சாப்பூடு என்பார்கள். வீட்டு ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் பொதுவான இடம் தான் இந்த உள்ளூடு என்ற அறை. ஆலவூடு பெண்களுக்கே சொந்தமான அறை. அந்தப்புரம் என்று கூறுவோமே அது போல ஆலவூட்டுக்குள் சொந்தப் புருஷர்கள் போவதையும் பெண்கள் குறைவாகவே மதிப்பர். அதனால் ஆண்கள் அப்பக்கம் போவதில்லை.

சாப்பூட்டில் தான் பெரும்பாலும் வீட்டு ஆண்கள் இருப்பார்கள். அந்நிய ஆண்கள் வந்து கதைத்துக் கொண்டிருப்பதும், இந்த சாப்பூட்டில்தான். வீட்டைக் கட்டும் முறையையும், வீட்டில் இவர்கள் நடமாடும் முறையையும் நாம் அவதானிக்கும் போது இவர்களது அன்றாட வாழ்க்கையில் ஆண், பெண் உறவு எவ்வளவு கட்டுப்பாடோடிருக்கிறது என்பது விளங்கும். இக்கட்டுப்பாட்டுக்குக் காரணம், இவர்களின் சமுதாய

அமைப்பா அல்லது இஸ்லாமிய சட்டங்களா என்று முடிவாகக் கூற முடியாது.

வீட்டிலுள்ள சட்டி முட்டி சாமான்களை இவர்கள் 'ஏனம்' என்று கூறுவார்கள். இனி அரிவாள் மணையை 'அருவாமனை' யென்றும் தேங்காய்த் துருவலைத் 'திருவிலக்குத்தி' என்றும், உப்புச் சிரட்டையை 'உப்பூத்தி' (உப்பை ஊற்றுவதனால் வந்த பெயர்) என்றும், பாக்கு வெட்டியைப் 'பாக்கட்டி' என்றும் சுண்ணாம்புக் கிண்ணத்தைக் 'கிள்ளவரு' (கிள்ளியெடுப்பதனால் இந்தப் பெயர் வந்திருக்கலாம்.) என்றும் துலாவை 'திலாந்து' என்றும் கூறுவார்கள். இவர்களுடைய பேச்சு வழக்கிலுள்ள சொற்களை ஆராயும் போது, ஒருண்மை புலப்படுகிறது. அதாவது, இவர்கள் உபயோகிக்கும் இந்தச் சொற்கள் தமிழ் மொழியினின்றும் பெறப்பட்டவையே என்பது தெளிவாகிறது. உப்பை ஊற்றிவைப்பதனால் அதை உப்பூத்தி யென்றார்கள். சுண்ணாம்பைக் கிள்ளி யெடுக்க வேண்டியதானால் அதைக் 'கிள்ளவரு' என்றார்கள். ஏனைய பாகங்களைப் போலல்லாமல், மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் வாழும் முஸ்லிம்களின் பேச்சு மொழியில் தூய தமிழின் செல்வாக்கு அபரிமிதமாக இருக்கிறது. பொறுமை என்ற வார்த்தைக்கு அரபியில் 'சபூர்' என்று சொல்லப்படும். மற்றப் பாகங்களில் வாழும் முஸ்லிம்கள் அதை அப்படியே உச்சரிப்பார்கள். அவர்களது பேச்சு மொழியில் உந்து அரபி மொழிகளிலுள்ள 'ப' (Ba) என்ற ஒலி மிகுதியாகவே காணப்படும். 'பதுவா', 'பைத்து', 'லெப்பை' போன்ற வார்த்தைகளை இவர்கள் 'ப' (Ba) ஒலியுடனேயே உச்சரிப்பார்கள். ஆனால் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில், அவர்கள் இந்த 'ப' (Ba) ஒலிக்குப் பதிலாக 'வ'வையே உபயோகிப்பார்கள். உதாரணமாக 'லெப்பை' என்ற வார்த்தையை 'லெவ்வை' 'இலவை' என்றும் 'சபூர்' என்பதைச் 'சவுறு' என்றும் 'பாங்கு' என்பதை 'வாங்கு' என்றும் 'இப்லீஸ்' என்பதை 'இவ்லீசு' என்றும் கூறுவார்கள். மட்டக்களப்பு முஸ்லிம்களிடையே இன்னொரு சிறப்பு என்னவென்றால், அரபுப் பதங்களை, அப்படியே

தமிழாக்கம் செய்வார்கள். 'மஃரிப்' என்பது அரபியில் பொழுத டையும் நேரம் என்று பொருள். மட்டக்களப்பு முஸ்லிம்கள் இந்த நேரத்தில் 'மகரிக்கை' என்பார்கள். 'மிஸ்கின்' என்பது அரபியில் ஏழையைக் குறிக்கும். இவர்கள் ஏழையைக் குறிப்பதற்கு, 'ஏழை மிசுகின்' என்பார்கள். ஒருவர் இறக்கும் போது தன் இனப்பந்துக்களுக்குக் கூறும் வார்த்தைகளை அரபியில் 'ஓசியத்து' என்று கொள்ளப்படும். மட்டக்களப்பு முஸ்லிம்கள் இதை 'வசியத்து' என்று சொல்வார்கள். மேலும் இவர்கள் தூய தமிழ் வார்த்தைகளை தங்களுக்கே சிறப்பான முறையில் மாற்றி உபயோகிக்கிறார்கள். 'அலமாடி' என்று பெண்கள் உபயோகித்தும் ஆபரணம் உண்மையில் 'அலகு + மூடி' என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டதே. 'பெத்தா' என்று இவர் 'தாயின் தாயாரைக்' கூப்பிடுதல், உண்மையில் பெற்றவர், பெற்றவள் என்ற கருத்திலிருந்து தோன்றிய வார்த்தையாயிருக்கலாம். 'சாங்கம்' 'கிறுகிபோதல்' 'வெங்கனி' ஆகிய சொற்கள் மட்டக்களப்புத் தமிழரிடையேயும் வழங்கும் சொற்கள்.

மட்டக் களப்பு முஸ்லிம்களின் பேச்சுத் தமிழை ஆராயுமிடத்து இவர்களது வாழ்க்கையில் தமிழ் மக்களது செல்வாக்கு எவ்வளவு இருக்கிறது என்பது தெரிய வருகிறது. ஆதியில் அரபியர்கள் இங்கு வந்து குடியேறியபோது இங்குள்ள தமிழ் மக்களுடன் திருமணத் தொடர்பு வைத்தார்கள் என்பதற்கு இவர்களது இந்தப் பேச்சுத் தமிழிலுள்ள சொற்றொடர்களே ஆதாரம். இவர்கள் உபயோகிக்கும் ஆபரணங்களான அட்டியல், கற்கட்டு மோதிரம், பூட்டுக்காப்பு, தண்டை, குடு ஆகியன தமிழர்களுக்கும் பொது. மேலே கூறப்பட்டது போல் அரபுப் பதங்களைத் தமிழாக்கம் செய்வதும் அரபு, உர்து மொழிகளிலுள்ள 'ப' (Ba) எழுத்து தமிழிலில்லாமையால் 'வ' கரத்தை உபயோகித்தல் ஒரு பொருளின் உபயோகம் பொறுத்து, அதனைப் பெயரிடுதல் ஆகியன இவர்களுக்கே சிறப்பான ஒரு பண்பைக் காட்டுகிறது. மேலும் முஸ்லிம்களுக்கும், தமிழர்களுக்கும் பொதுவான பெயர்களான தம்பி ராசா, சின்னராசு, வெள்ளைத்தம்பி, பொன்னம்மா, வெள்ளம்மா

போன்ற - பெயர்கள் இவர்கள் தமிழர்களுடன் எவ்வளவு நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டுகின்றன. இவர்களிடையே வழங்கும் பழமொழிகளும், தமிழும் அரபும் கலந்ததாயிருக்கும். 'ஆக்கின சோத்தையும் மவுத்தான மையத் தையும் வைத்திருக்கப் படாது' 'பக்கத்துக்குப் போய் முடப் பக்கீர்ட காலிலா விழுவது' எவள் பெண்டி எவனோடு போனாலென்ன', 'இலவைக்கு நாலுபணம்', போன்ற பழ மொழிகள் முஸ்லிம்கள் எப்படி தமிழையும், அரபு மொழியையும் தங்கள் பேச்சு மொழியில் சேர்த்து உரையாடுகிறார்கள் என்பதற்குத் தகுந்த உதாரணம்.

சமூகம் என்பது மக்களின் கூட்டுச் சேர்க்கை. மக்களின் ஒன்றுபட்ட உழைப்பினால்தான் சமூகம் வளர்கிறது. மனிதன் தனித்திருக்க முடியாது. இதே மாதிரித்தான் மொழியும். இன்றைய உலகில் வளர்ச்சி பெற்று வரும் மொழிகள் எல்லாம் பல மொழிகளின் கூட்டுறவினாலேயே வளர்ந்திருக்கின்றன. பிற மொழிச் சொற்கள் புகாமல் ஒரு மொழியை வளர்த்து விட நினைப்பது மொழி வரலாற்றின் அறியாமையையே காட்டுகிறது. மக்கள் அன்றைய வாழ்க்கையில் உபயோகிக்கும் ஒரு சாதனமே மொழி. மனிதர்கள் தனித்து வாழ்வதில்லை. அவர்கள் பிற மொழியாளர்களுடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. காலக் கிரமத்தில் பிறமொழிச் சொற்களைத் தாங்களும் உபயோகிக்கத் தொடங்குகிறார்கள். ஆகவே அவர்களையறியாமலேயே பிற மொழிச் சொற்கள் அவர்களது மொழியிலும் நுழைகின்றன. இதைத் தடுத்து நிறுத்துவது இயற்கைக்கு மாறான செய்கை. மனிதனுக்காக மொழியேயொழிய மொழிக்காக மனிதனல்ல. காலப்போக்கில் எப்படி பாரசீக அரபுச் சொற்கள் தமிழ் மொழியில் இரண்டறக் கலந்தனவோ அதேபோல ஈழத்து முஸ்லிம்களின் பேச்சு வழக்கிலுள்ள சொற்களும் தமிழோடு சேர்வதை எந்த பண்டிதப் பரம்பரையினராலும் தடுக்க முடியாது. இயல்பாக யாவருக்கும் பொருள் விளங்கும் சொல், திரிந்து வழங்கும் சொல் தமிழ் நாடு அல்லாத பிற நாடுகளில் வழங்கும் மொழிகளில் உள்ள சொல்,

வடமொழிச் சொல், இவைகள் எல்லாம் செய்யுளில் சேர்க்கப்படும் சொல் என்பது தொல்காப்பியக் கூற்று.

'இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என்று அனைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே.'

வடமொழி, ஆங்கிலம், பாரசீகம், அரபு மொழிச் சொற்கள் தமிழில் கலக்க முடியுமானால் ஈழத்து முஸ்லிம்களின் பேச்சு வழக்கு மொழிச் சொற்கள் ஏன் கலக்க முடியாது?

(1959-ம் ஆண்டு தினகரனில் 'இலங்கையின் பிரதேச மொழி வழக்கு' என்ற பொருள் பற்றி நடந்த விவாதத்திற்கு எழுதிய கட்டுரை.)

முஸ்லிம் பண்பாடு

திருந்திய அறிவு நிலையால் ஏற்படும் மனநிலையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு சமூகத்திலுள்ள மக்கள் சில பழக்க வழக்கங்களையும் கோட்பாடுகளையும் வளர்த்து அதன் படி ஒழுக்குவதே பண்பாடு. இந்தக் கோட்பாடுகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் நாம் பண்பாட்டு அமைப்பு என்றும் கூறலாம். சமூக வாழ்வுக்கு வேண்டிய முக்கிய பழக்க வழக்கங்கள் இந்தப் பண்பாட்டு அமைப்புக்குள் அடங்கும். உதாரணமாக சமூகத்தில் பெண்கள் இப்படித்தான் நடக்க வேண்டும் அல்லது பிள்ளைகள் இந்த முறையில்தான் வளர்க்கப்பட வேண்டும்' என்று ஒரு 'சமூகத்தில் குறிப்பிட்ட' சில பழக்க வழக்கங்கள் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்தால் அதைத் தான் நாம் பண்பாட்டு அமைப்பு என்று கூறுகிறோம். ஒரு மக்களின் பண்பாடு அவர்கள் நடையுடை பாவனை, மொழி, இசை, சிற்பம், சமயக் கொள்கைகள் போன்றவைகளில் பிரதிபலிக்கும்.

முஸ்லிம்கள் என்று நாம் சொல்லும்போது ஒரு குறிப்பிட்ட சமயத்தைப் பின்பற்றும் மக்களைத்தான் குறிக்கிறோம். இஸ்லாம் சமயத்தைப் பின்பற்றும் ஒருவன் 'முஸ்லிம்' என அழைக்கப்படுகிறான். உலகின் பல பாகங்களிலும் முஸ்லிம்கள் வசிப்பதனால் அவர்களெல்லோரும் ஒரே பண்பாட்டை அனுஷ்டிக்கவில்லை. ஏனென்றால் பல வேறுபட்ட சூழ்நிலைகளில் வாழும் இவர்கள் பலவகையான பண்பாடுகளையும் நாகரிகங்களையும் வளர்த்து வருகிறார்கள். ஆகையால் இவர்களுக்கு ஒரு பொதுவான பண்பாடு இல்லை. ஆனால் இஸ்லாம் சமயத்தைப் பின்பற்றுவதனால் இவர்களிடம் ஒரு வித ஒற்றுமையும் இருக்கத்தான் செய்கிறது. இதன் அடிப்படையில் எழுந்ததுதான் இஸ்லாமிய சகோதரத்துவம். ஆகவே ஒரு

மக்களின் பண்பாட்டை அவர்கள் இனத்திலிருந்து தான் அறிய முடியும். 'முஸ்லிம்' என்று சொல்லும்போது நாம் ஓர் இனத்தைக் குறிக்கவில்லை.

அடுத்து, 'இனம்' என்றால் என்ன என்ற கேள்வி எழுகிறது. 'இனம்' என்ற சொல்லை நாம் சரியாக விளங்குவதில்லை. 'சாதி, மொழி, சமயம் இவைகளைக் கொண்டுதான் நாம் ஒருவனுடைய இனத்தை அநேகமாகக் கணிக்கிறோம். இது தவறு. இவைகளை மட்டும் கவனித்தால் எத்தனையோ பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முடியாத நிலைக்கு வருவோம்.

உதாரணமாக ஆங்கிலேயனொருவன் ஒரு நீக்ரோப் பெண்ணை மணஞ் செய்தால் அவர்களுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளை இருவருடைய சாயலையும் கொண்டிருக்கும். இந்தப் பிள்ளை ஆங்கிலேயத்தைத் தனது தாய்மொழியாகக் கொண்டு கிறிஸ்தவ மதத்தையும் பின்பற்றினால் இதை ஆங்கில இனத்தைச் சேர்ந்தது என்று சொல்ல முடியாதல்லவா? எனவே ஒருவனுடைய இனம் அவனுடைய உடற்சாயலிலிருந்துதான் அறிய முடியும். 'மனிதவியல்' தத்துவ வாதிகள் ஒருவனுடைய இனத்தை இப்படித்தான் கணிப்பார்கள். அவன் இனத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு மொழி, மதம் போன்றவைகள் உதவலாம். ஆனால் அவைகளால் மட்டும் ஒருவனது இனத்தை ஐயந்திரிபற நிர்ணயிக்க முடியாது. இந்த வரைவிலக்கணத்தின்படி 'முஸ்லிம்' என்பவன் ஓர் இனத்தைச் சேர்ந்தவன் அல்லன். ஓர் ஆங்கிலேய முஸ்லிமுக்கும் ஒரு நீக்ரோ முஸ்லிமுக்கும் கடலளவு வேறுபாடுகள் இருக்கும். அதே நேரத்தில் இருவரிடமும் ஒருவித ஒற்றுமையும் இருக்கிறது என்பதையும் உணரத்தான் செய்கிறோம்.

இஸ்லாம் என்பது வாழ்க்கை முறையாகும். மக்கள் எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதை நன்கு வரையறுத்துக் கூறுவதே இஸ்லாத்தின் நோக்கம். சமூகம், அரசியல், பொருளாதாரம் போன்ற எல்லாத் துறைகளிலும் மனிதன் எப்படி

அன்றாட வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டும் என்பதைத் திட்டவட்டமாகக் கூறுகிறது. இஸ்லாமியப் பண்பாடு ஒரு தனி மனிதனின் லட்சியமாகவோ அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட மக்களின் குறிக்கோளாகவோ அமையாது மனித சமுதாயத்தையே பண்படுத்தக் கூடியது. இஸ்லாம் மனித சமுதாயம் முழுவதற்குமே ஒரு பொதுவான சமயம். இஸ்லாமியப் பண்பாடு என்று நாம் சொல்லும்போது அது மனித சமுதாயம் முன்னேறுவதற்கு எப்படிப்பட்ட பண்பாட்டை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று கூறுகின்றது. மனிதன் பண்பட்டவனாக வாழ்வதற்கு அவன் எப்படி யெப்படி நடக்க வேண்டும் என்று வரையறுத்துக் கூறுகின்றது. ஆகவே உலகத்திலுள்ள முஸ்லிம்களனைவரும் திருக்குர்ஆனில் சொல்லப்பட்ட சட்டங்களுக்கு மாறாக வாழ மாட்டார்கள். வாழவும் கூடாது. இதனால் உலக முஸ்லிம்களனைவரிடமும் ஒருவித - ஒற்றுமையிருக்கிறது என்பது புலப்படுகின்றது. இஸ்லாம் சமயத்தைப் பின்பற்றி வாழ்வதனால் அவர்களெல்லாரும் ஒரு குறிப்பிட்ட முறைப்படி வாழ்வார்கள். சமயக் கொள்கைகள், கோட்பாடுகள், லட்சியங்கள், கருத்துக்கள் போன்ற அநேக துறைகளில் இவர்களிடம் அன்றாட வாழ்க்கையின் ஒற்றுமையிருப்பதைக் காணலாம்.

ஆனால் முஸ்லிம்கள் உலகத்தின் பல பாகங்களிலும் வசிப்பதனால் அவர்கள் வாழும் நாட்டின் சூழ்நிலை, அந்நாட்டு மக்களின் நாகரிகம், மொழி, பண்பாடு, இவைகளால் பெரிதும் பாதிக்கப்படுகின்றனர். இந்தக் காரணங்களினால் அவர்களிடையே அடிப்படை ஒற்றுமைகளிருந்தாலும், வேற்றுமைகள் பலவும் உள. இவர்களுக்கும் இவர்களுடன் சேர்ந்து வாழும் ஏனைய மக்களுக்கிடையில் பல ஒற்றுமைகளிருக்கும். 'ஒரே சூழ்நிலையில் வாழ்பவர்களிடம் ஒரே வித பண்புகள் காணப்படும் என்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது' என்று 'ஃபைஃப்' (Fife) என்ற பிரபல ஆங்கில ஆசிரியர் கூறியிருக்கிறார். ஆகவே ஒரே இடத்தில் ஒரே சூழ்நிலையில் வாழும் பல சமயத்தைச் சேர்ந்த மக்களிடையே வேற்றுமைகளைவிட

ஒற்றுமைகள் தான் அதிகம் இருக்கும். மதம் ஒருவனுடைய வாழ்க்கை முறையைச் சிறிது மாற்றினாலும் பெரும்பாலும் அவன் தன்னைச் சார்ந்த மக்களுடன் வாழ்ந்து வந்த வாழ்க்கை முறையையே பின்பற்றுவான். ஓர் இனத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் வாழும் இடத்தில் குடியேறினாலும் ஆரம்பத்தில் அவன் அவ்வின அந்நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை முறையிலிருந்து வேறுபட்டவனாகவே வாழக்கூடும். நாளடைவில் அவ்வின, மக்களின் பழக்க வழக்கங்களை தன்னையறியாமலேயே அவன் பின்பற்றுவான். அப்படி ஒரு குறிப்பிட்ட பண்பாட்டைப் பின்பற்றிய ஒருவன், தான் கடைப்பிடித்து வந்த சமயக் கொள்கைகளை விட்டு விட்டு பிற சமயத்தைப் பின்பற்றினால் அவனுடைய பழக்க வழக்கங்களிலும் கருத்துக்களிலும் சில மாறுதல்கள் தென்படலாம். ஆனால் அவன் வாழ்க்கை முற்றிலும் மாறிவிடாது. அவன் தன் மூதாதையரும், தனது இனத்தாரும், தானும் பண்டு தொட்டு அனுஷ்டித்து வந்த பழக்க வழக்கங்களையே அனுஷ்டித்து வருவான்.

இந்தியாவில் வாழும் பத்துக் கோடி முஸ்லிம்களும் அரேபியாவிலிருந்து வந்தவர்களல்லர். இந்தியக் கலாச்சாரத்தில் ஊறிப் போயிருந்தவர்களும், இந்துக்களாக இருந்த மக்களுமே இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவி முஸ்லிம்களாக மாறினர். இவர்களில் ஒரு சிலர் அரேபியாவிலிருந்தும், பாரசீகத்திலிருந்தும், ஆப்கானிஸ்தானிலிருந்தும் வந்திருக்கலாம். ஆனால் பெரும்பான்மையோர் இந்தியர்களே. இவர்கள் இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவிய உடனே அரேபிய பாரசீக மக்களின் வாழ்க்கை முறையைக் கடைப்பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் வாழ்க்கையிலும் கருத்திலும் சில மாறுதல்கள் தோன்றத் தான் செய்தன. குர்ஆன் சொன்ன பிரகாரம் இவர்கள் வாழத்தான் செய்தார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் ஐந்து நேரம் ஆண்டவனைத் தொழுதல், வருடத்தில் ஒரு மாதம் நோன்பு நோற்றல் முதலிய வற்றை அனுஷ்டித்தனர். உலகத்தில் பல பாகங்களிலும் வசிக்கும் முஸ்லிம்களிடம் இந்த ஒற்றுமையைக் காணலாம்.

ஆனால் அதே நேரத்தில் இந்தியப் பண்பாட்டில் வளர்ந்த இந்திய முஸ்லிம்கள், தங்கள் சமய அடிப்படை நியதிக்கு முரணில்லாத பழக்க வழக்கங்களைக் கைவிடவில்லையென்பது குறிப்பிடத் தக்கது. உமருப்புலவரால் பாடப்பெற்ற 'சீறாபுராணம்' கம்பராமாயண வடிவமைதியை ஒத்திருக்கிறதே தவிர, அரேபிய இலக்கியத்தையல்ல.

இந்திய முஸ்லிம்களில் பெரும்பான்மையான மக்கள், முன்பு இந்துக்களாக இருந்தவர்களே. இஸ்லாம் சமயத்தைப் பின்பற்றிய இவர்கள், இஸ்லாமிய பண்பாட்டுக்கும் இந்தியர் பண்பாட்டுக்கும் பொதுவான ஒரு பண்பாட்டை வளர்த்து வருகின்றனர். ஆகவே இரண்டு பண்பட்ட நாகரிகங்களின் பண்புக் கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட இந்திய முஸ்லிம்களின் பண்பாடு மற்றைய நாகரிகங்களுக்கும், முக்கியமாக இஸ்லாமிய பண்பாட்டுக்கும் பொதுவான ஒரு பண்பாட்டை வளர்த்து வருகின்றன. ஆகவே, இரண்டு பண்பட்ட நாகரிகங்களின் பண்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட இந்திய முஸ்லிம்களின் பண்பாடு, மற்றைய நாகரிகங்களுக்கும், முக்கியமாக இஸ்லாமிய பண்பாட்டுக்கும் தனது தொண்டை ஆற்ற வல்லமையுடையது. சர்.ஜோன் மார்ஷல் என்ற இந்திய வரலாற்றாசிரியர், இந்தப் பண்பாட்டு ஒற்றுமையைப் பற்றிக் கூறும்போது பின்வருமாறு கூறுகிறார். 'மனித சமுதாயமே இதுவரையில் கண்டிராத ஓர் உன்னதமான சரித்திர உண்மையை நாம் இந்தியாவில் காண முடிகிறது. மொழி, கொள்கை, கருத்து, நாகரிகம், பண்பாடு இவைகளிலெல்லாம் வேறுபட்ட இரு நாகரிகங்களாகிய இந்திய - இஸ்லாமிய நாகரிகங்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு பண்பாட்டை வளர்த்து வருவது என்பதே அது.'

இந்தியாவில் பரவிய இஸ்லாம் பாரசீகம் மூலம் வந்ததனால் பாரசீகப் பண்பாட்டின் பண்புகளைப் பெரும்பாலும் தன்னுள்ளடக்கி 'இந்திய முஸ்லிம்' பண்பாட்டுக்கு ஒரு புது

மெருகைக் கொடுத்தது. பாரசீகம், இந்தியா போன்ற நாடுகளின் மூலம் இஸ்லாம் ஏனைய கிழக்கு நாடுகளுக்குப் பரவியதால், இந்நாட்டு மக்களின் பண்புகளால் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டது. ஆகவே இலங்கை போன்ற நாடுகளில் வாழும் முஸ்லிம்களின் பண்பாடு அரேபிய பண்பாட்டைவிட பாரசீக இந்தியப் பண்பாட்டினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது புலனாகின்றது.

தென்னிந்திய முஸ்லிம்களின் பண்பாடு பெரும்பாலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டையொட்டியே வளர்ந்திருக்கிறது. இவர்கள் பண்பாட்டில் அரேபிய இஸ்லாமிய பாரசீகப் பண்பாடுகளின் பண்புகள் நிறைந்திருந்தாலும் இவர்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டிலேயே வளர்ந்திருக்கின்றனர். ஆனாலும், தமிழ்ப் பண்பாட்டில் ஊறியிருக்கும் இந்துக்களைவிட இவர்கள் எவ்வளவோ வகையில் மாறுபட்டவர்களாகவே இருக்கின்றனர். இஸ்லாத்தைப் பின்பற்றிய இவர்கள் இஸ்லாத்துடன் சேர்ந்து வந்த பண்பாட்டையும் பின்பற்றியதே இதற்குக் காரணம். அதனாற்றான் தங்களுக்கே உரியதான - இஸ்லாமிய, அரேபிய, பாரசீக, தமிழ்ப் பண்புகளைக் கொண்ட ஒரு புதிய பண்பாட்டை வளர்த்து வருகின்றனர். இந்தக் கூற்று இலங்கை முஸ்லிம்களுக்குப் பெரிதும் பொருந்தும்.

ஏறக்குறைய ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன் இலங்கையில் முஸ்லிம்கள் இருந்திருக்கின்றனர் என்பதற்கு ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. இவர்கள் அரேபியாவிலிருந்து வியாபாரஞ்செய்ய வந்தவர்களாக இருக்கலாம். காலத்துக்குக் காலம் இந்திய முஸ்லிம்களின் வருகையால் இவர்கள் எண்ணிக்கை பெருகிக் கொண்டே வந்தது. இவர்கள் தாய்மொழி தமிழாக இருப்பதே இதற்குச் சான்றாகும். மேலும் இவர்கள் பண்பாட்டில், 'இந்திய - பாரசீகப் பண்பாட்டின்' பண்புகள் அதிகமாக இருப்பதைக் காணலாம். இவர்கள் சிங்கள மக்களிடையே வாழ்ந்தாலும் தங்கள் பண்பாட்டை வளர்த்துக் கொண்டு தான்

வருகின்றனர். இஸ்லாமிய பண்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பண்புகளையும் அநேகமாகக் கொண்ட தங்களுக்கே உரியதான புதுப் பண்பாட்டினை வளர்த்து வருகின்றனர் இலங்கை முஸ்லிம்கள். இப்பண்பாடு, இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தோன்றியிருந்தாலும், தமிழ்ப் பண்புகளைக் கொண்டது. இஸ்லாமிய சமயத்துக்குத் தொடர் பில்லாத அநேக பழக்க வழக்கங்கள் இன்று இலங்கைச் சோனகரிடம் நடைமுறையில் இருந்து வருகின்றன. உதாரணமாக, கிழக்கு மாகாணத்தில் வசிக்கும் முஸ்லிம்களின் திருமண சம்பிரதாயங்களுக்கும் இஸ்லாம் சமயத்துக்கும் எந்தவிதத் தொடர்புமில்லை. சூழ்நிலை காரணமாக இலங்கைச் சோனகரிடம் சில வேற்றுமைகள் தென்பட்டாலும் தங்களுக்குப் பொதுவான பண்பாட்டினை வளர்த்து வருகின்றனர் என்பது கண்கூடு. உதாரணமாக ஒரு கிழக்கு மாகாண முஸ்லி முக்கும், ஒரு தென் மாகாண முஸ்லிமுக்கும், பழக்க வழக்கங்களில் சிற்சில வேறுபாடுகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. ஆனாலும் பொதுவாக இவர்கள் எல்லோரும் ஒரேவித பண்பாட்டையே அனுஷ்டித்து வருகின்றனர்.

திருமண சம்பிரதாயங்களில் இந்த வேறுபாட்டை நாம் காண முடிகிறது. கிழக்கு மாகாணத்தில் நடைபெறும் முஸ்லிம் திருமணங்களில் இந்துக்களின் தமிழ்த் திருமணத்தில் உள்ளதுபோல், மாப்பிள்ளை மேளதாளங்களுடன் அழைத்துச் செல்லப்படுவார்.* தென் மாகாண முஸ்லிம்களிடம் இந்தப் பழக்கங்கள் இல்லை (தமிழர் பழக்க வழக்கங்களை நாம் கிழக்கு மாகாண முஸ்லிம்களிடையே அதிகமாகக் காணலாம்). மேலும் மட்டகளப்புச் சோனகரிடம், களிக்கம்பு அல்லது கோலாட்டம் அடித்தல், ஊஞ்சலாடுதல், மெத்தை வீடுகட்டுதல், குரவையிடுதல், கவிபாடுதல், திருமணத்தில்

* ஆசிரியர் எழுதிய 'இலங்கை முஸ்லிம்களின் திருமண சம்பிரதாயங்கள்' என்ற நூலை வாசிக்கவும்.

செப்புக் கொண்டு போதல், கால் மாறுதல், பரசம் கொண்டு போதல், வெற்றிலை பாக்கு வைத்து அழைத்தல் போன்ற இந்தப் பழக்க வழக்கங்கள் பெரும்பாலும் திராவிடர் பண்பாட்டிலிருந்து வந்தவையே. மேலும் இலங்கைச் சோனகரிடம் உள்ள 'தாலி கட்டுதல்' 'சீதனம் கொடுத்தல்' 'சடங்குக் கல்யாணம்' போன்ற சம்பிரதாயங்கள் பெரும்பாலும் தமிழரிடமிருந்து வந்தவையே.

இலங்கைச் சோனகரின் தாய்மொழியும் தமிழே என்றாலும் அதே நேரத்தில் இஸ்லாத்தின் கோட்பாடுகள் இவர்கள் அன்றாட வாழ்க்கையைப் பெரிதும் பாதிப்பதனால், சமய வாழ்க்கையில் தமிழர் பண்பாட்டுக்கு முற்றிலும் வேறுபட்ட பண்புகளை நடைமுறையில் அனுஷ்டித்து வருகின்றனர். இஸ்லாமிய கொள்கைகளுக்கும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கும் எங்கே முரண்பாடு தோன்றுகிறதோ, அங்கேயெல்லாம், இஸ்லாமிய கோட்பாடுகளைத் தான் முஸ்லிம்கள் அனுஷ்டிக்கின்றனர். இவ்விரு பண்பாட்டுக்கு மிடையில், முரண்பாடு தோன்றாத விடத்தில், இவர்கள் தமிழ்ப் பண்புகளைக் கடைப்பிடிக்கத் தவறவில்லை. 'மாப்பிள்ளை' பெண்ணுக்கு 'மஹர் கொடுத்தல்' போன்ற சில திருமணப் பழக்கங்கள் முஸ்லிம்களுக்கே சொந்தமானவை. முஸ்லிம்கள் அனுஷ்டித்து வரும் சட்ட திட்டங்கள் இஸ்லாத்தில் வரையறுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக, 'சக்காத் கொடுத்தல்' (தானம் செய்தல்) நோன்பு நோற்றல், திருமணத்தில் 'நிக்காஹ்' செய்தல், வீவாக ரத்து, மரணசாசனம், மற்ற வழியுரிமை (Intestate succession), மரணச் சடங்குகள் போன்ற முக்கிய பழக்க வழக்கங்களை இஸ்லாமிய கோட்பாடுகளின் விதிப்படியே செய்கின்றனர். இவர்கள் வாழ்க்கையை இஸ்லாம் எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கின்றது என்பதற்கு, இவர்கள் பேசும் மொழியில் அநேக அரபு வார்த்தைகள் புகுந்து, 'அரபுத் தமிழ்' என்று வழங்குமளவிற்கு இவர்கள் தாய் மொழியாகிய தமிழ் மாறுபட்டு வருகின்றது. இவர்கள் நடையுடை பாவனை உணவு வகைகள், சமூக பழக்க

வழக்கங்கள் போன்ற அநேக பண்புகளில் மற்றைய இலங்கைச் சமூகத்தினின்றும் மாறுபட்டவர்களாகவே வாழ்கின்றனர்.

மத வாழ்க்கைக்கும், வாழும் நாட்டு முறைக்கும் முரண்பாடுகள் தோன்றும் பொழுதெல்லாம் மதக் கோட்பாடே தலைதூக்கி நிற்கும். மதக் கோட்பாடு, வாழ்க்கை முறையுடன் முரண்படாது நிற்கும் பொழுது, தமது பாரம்பரிய வாழ்க்கை முறைகளையே ஒவ்வொரு நாட்டு முஸ்லிமும் அனுஷ்டித்து வருகின்றான். இலங்கை முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களது மதச் சார்பற்ற வாழ்க்கை முறைகளை ஆராயும் பொழுது அங்கு தமிழ் நாட்டு பண்பினைக் காணலாமென்பது மனிதவியல் அறிந்த எல்லோருக்கும் தெரிந்ததாகும்.

(1959-ம் ஆண்டு தினகரன் பத்திரிகையினால் நடத்தப்பட்ட தமிழ் விழா மலருக்கு எழுதிய கட்டுரை.)

காதி நீதி மன்றங்களின் தன்மையும் முஸ்லிம்கள் நிலையும்

(1963-ம் ஆண்டு, நீதிபதி ஒருவரின் தீர்ப்பினால் காதிகளின் நியமனங்கள் ரத்து செய்யப்பட்டது. இதனால் ஏற்பட்ட அனர்த்தங்களை இக்கட்டுரை விளக்கியது. இக்கட்டுரை 'தினகரனில்' வெளியான பிறகு முஸ்லிம் நீதிபதிகளின் அறிவுரைக்கேற்ப காதிகள் நீதிபரிபாலன சபையினால் நியமிக்கப்பட்டனர்)

எதிர்கால முஸ்லிம் சமூகத்தைப் பாதிக்கக் கூடிய ஒரு பெரும் பிரச்சினை இன்று முஸ்லிம்களை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இப்பிரச்சினை சம்பந்தமாக இன்று முஸ்லிம்களிடையே அமைதி நிலவுகிறது. இதன் தாக்கத்தைப் பாாமர முஸ்லிம்கள் உணராமலிருக்கலாம். ஆனால் கற்றறிந்தவர்கள் - அதுவும் முஸ்லிம் வழக்கறிஞர்கள் - இது சம்பந்தமாக மௌனம் சாதிப்பது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. தினகரன் 23.3.63-ல் வெளியான செய்தியின்படி, இலங்கை 'ஐமா அதே இஸ்லாமிய' சங்கத்தினர் இது சம்பந்தமாக எடுத்த தீர்மானங்கள் வரவேற்கத் தக்கன. மேலும் வதுளை முஸ்லிம் முன்னேற்றச் சங்கம் இது விஷயமாகக் கூறும் கருத்துக்களும் ஆராயப்பட்ட வேண்டியவை.

ஓரிரு சங்கங்கள் இப்பிரச்சினையை அலசி ஆராய்வதால் மட்டும் பயனில்லை. முஸ்லிம்கள் அனைவரும் ஒருமித்து இப்பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவினைக் காண வேண்டும். முக்கியமாக, முஸ்லிம்களின் சமய சம்பந்தமான நலன்களைப் பாதுகாக்கவும், அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை கூறவும் கைத்தொழில் உள்ளாட்டு, கலாசார மந்திரியால் நிறுவப்பட்ட இஸ்லாமிய - சமய ஆலோசனை மன்றம்' இது சம்பந்தமான

முயற்சிகளை எடுக்க வேண்டும். இம்மன்றத்தின் உறுப்பினர் என்ற முறையில், இப்பிரச்சினையை விளக்கும் நோக்குடன் இக்கட்டுரையை வரைகின்றேன்.

அண்மையில் இலங்கையில் உயர் நீதி மன்றத்தில் நடந்த ஒரு வழக்கு விசாரணையில் அளிக்கப்பட்ட தீர்ப்பின் காரணமாக இன்று இலங்கையிலுள்ள காதி நீதி மன்றங்களெல்லாம் தற்காலிகமாகச் செயல்படாமலிருக்கின்றன. 1937-ம் ஆண்டில் காதி நீதிமன்றங்கள் நிறுவப்பட்ட நாள் தொடக்கம் இன்று வரை இப்படியொரு பிரச்சினை முஸ்லிம்களை எதிர்நோக்கவில்லை. உயர் நீதிமன்றத்தில் அண்மையில் நடந்த ஒரு வழக்கு விசாரணையில் தீர்ப்பளிக்கும் போது உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி பர்ணாண்டு அவர்கள் பின்வருமாறு கூறினார்கள்.

“இவ்வயர் நீதி மன்றத்தின் தீர்ப்பினால் முஸ்லிம் சமூகம் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்ட போகிறது என்பதை நான் அறியாமலில்லை. காதிகளும், காதிகள் சபையும் மந்திரி யொருவரால் நியமிக்கப்படுதல் இலங்கையின் அரசியலடிப்படை அமைப்புச் சட்டத்திற்கு முரண்பட்டது என்ற உண்மையை என்னால் கூறாமலிருக்க முடியாது.”

இத்தீர்ப்பின் பலாபலன்களை உணர்ந்த பதிவுப் பணியாளர் முதல்வர் (Registrar General) காதி நீதிமன்றங்களைத் தற்காலிகமாக நிறுத்தும்படி உத்தரவு பிறப்பித்தார். இலங்கையின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 88-வது பிரிவின்படி தேசாதிபதி 1946-ம் ஆண்டில் காதிகள் நியமனத்தில் தனக்கிருந்த உரிமையை மந்திரியொருவருக்குக் கொடுத்ததன் விளைவாக 'காதிகள்' - நீதி வழங்கும் உத்தியோகத்தர்கள் - என்ற முறையில் அவர்களது தீர்ப்புகள் சட்டத்திற்கு முரண்பட்டவை என்பதை நாம் விளக்கத் தேவையில்லை.

உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் விளைவாக, ஒரு பெண் தனது கணவனுக்கு எதிராக விவாகரத்து கோரும் பட்சத்தில் காதிகளின் தீர்ப்பு சட்டத்திற்குட்பட்டதாயில்லை. அதே பெண் மறுதாரம் செய்ய நேர்ந்தால் அவள் 'இருமனை வாழ்வு' என்ற

குற்றச்சாட்டுக்கு இலக்காகிறாள். அவளது கணவன் சட்டத்தின் கண்களுக்குக் கணவனாகவே இருக்கிறபடியால், அவள் மறுவிவாகம் செய்வதற்கு உரிமையற்றவளாகிறாள். அப்படி மறுவிவாகஞ் செய்த பெண்ணின் குழந்தைகள் முறைப்படி பிறந்த குழந்தைகளல்ல என்ற நிந்தனைக்கும் ஆளாக வேண்டியிருக்கிறது. இந்தத் தீர்ப்பு எவ்வளவு தூரம் முஸ்லிம் சமூகத்தைப் பாதித்திருக்கிறது என்பது சொல்லாமலேயே விளங்கும்.

சமாதான நீதிபதிகள் என்ற முறையில் காதிகள் நீதிமன்றங்களில் விசாரிக்கப்படும் வழக்கு விசாரணைகளுக்கு வேண்டிய உறுதிப் பத்திரங்களில் கைச்சாத்திடும் அதிகாரம் பெற்றவர்கள். இவ்வுறுதிப் பத்திரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட வழக்கு விசாரணைகளில், காதி நீதிபதிகள் அளித்த தீர்ப்புக்களெல்லாம் சட்டத்திற்குள் அடங்க மாட்டா. மேலும் சமாதான நீதிபதிகள் என்ற முறையில், காதிகளின் முன்னிலையில் நீதிபதிகள் கூட உத்தியோகம் ஏற்பதற்கு முன்னால் செய்த பணியேற்பு உறுதியுரையும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாததாகி விடுகிறது. உத்தியோகப் பொறுப்பு ஏற்றுக் கொள்ளும் போது நீதிபதிகள் எடுக்கும் இந்தப் பணியேற்புரை உறுதி, ஏற்றுக் கொள்ளப்பட முடியாதென்றால், நீதிபதிகள் என்ற முறையில் அவர்கள் அளித்த தீர்ப்புக்களும் சட்டப்படி ஏற்றுக் கொள்ளப்பட முடியாததாகிவிடுகின்றன. காதிகளின் நியமனம் சட்டத்திற்கு விரோதமானது என்ற தீர்ப்பின்படி, இவர்கள் காதிகளின் முன்னிலையில் எடுத்த உறுதியும் சட்டத்திற்கு அடங்க முடியாது.

உயர் நீதிமன்றத்தில் அளிக்கப்பட்ட தீர்ப்பில், காதிகளும் காதிகள் சபையும் நிருவகிப்பது நீதிபரிபாலனமே என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறப்பட்டது. முஸ்லிம்கள் அல்லாதவரைப் பொறுத்தவரையில் இது சம்பந்தமான வழக்கு விசாரணைகளை மாவட்ட நீதிபதிகளே நடத்தி வருகின்றனர். இவர்கள் குறைந்தது ஆறுவருட அநுபவமுள்ள வழக்கறிஞர்களிடையே இருந்தே நியமிக்கப்படுகிறார்கள். காதிகள் நீதி வழங்

கும் உத்தியோகஸ்தர்களல்ல என்று கூறுவதனால் அவர்களது அதிகாரங்களும், கடமைகளும் நீதியின்பாற்பட்டவையல்ல என்று கூறிவிட முடியாது. எந்தக் கோணத்திலிருந்து பார்த்தாலும் அவர்கள் நிருவகிப்பது நீதியே என்பது விளங்கும். ஆகவே இலங்கையின் அரசியலமைப்புச் சட்டப்படி காதிகளும் காதிகள் சபையும் நீதிசேவைக் கமிஷன்' ஒன்றினால் மட்டும்தான் நியமிக்கப்பட முடியும்.

காதிகள் நியமனத்தில் 'இஸ்லாமிய சட்டம்' கூறுகின்ற எந்தத் தகுதியும் இடம் பெறுவதாக இல்லை. இஸ்லாமிய சட்டத்தைப் பற்றியோ அல்லது நாட்டின் சட்டங்களைப் பற்றியோ அதிக அறிவு இல்லாதவர்களே இன்று காதிகளாகக் கடமையாற்றுகிறார்கள். இஸ்லாமிய சட்டத்தின் படி, காதியாக நியமிக்கப்படும் ஒருவருக்குக் குறைந்தது ஐந்து தகுதிகளாவது இருக்க வேண்டும்.

'மின்ஹாஜ் அத் - தாலி பின்' என்ற நூலில் கூறியுள்ளது போல், நீதிபரிபாலிக்கும் ஒருவர், ஒரு முஸ்லிமாயும், வயது வந்த ஆணாகவும், எவ்விதக் களங்கமுமற்ற நடத்தை யுடையவராகவும், கல்வியறிவுடையவராயும், முக்கியமாக சட்டம் சம்பந்தமான விஷயங்களில் அறிவுடையவராயும் இருத்தல் வேண்டும்.

குர்ஆனையும் அதன் சட்ட திட்டங்களையும் அறிந்த ஒருவராலேயே, இப்படியொரு நிருவாகத்தைச் செய்ய முடியும். மேலும் இச்சட்டங்களின் பொதுவான அம்சத்தையும், குறிப்பான அம்சத்தையும், அவைகளுக்கு விளக்கம் கொடுக்க வேண்டியது அவசியமா இல்லையா என்பதையும் இதற்கு முன்வந்த சட்டங்களோடு இவை முரண்பட்டவையா அல்லது இதன்பின் வந்த சட்டங்கள் இவைகளோடு முரண்பட்டவையா என்பதையும் இவர்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும். இஸ்லாமிய சட்டத்தை நிருவகிக்கும் ஒருவர், இச்சட்டங்களுக்கு ஆதாரமாக நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுடைய காலத்திலிருந்த வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொள்வதா

அல்லது நாயகம் அவர்களுக்குப் பின் வந்த முதல் சந்ததியாரின் வாழ்க்கையோடு நின்று விடுவதா அல்லது ஹதீஸ்களைக் கோவை செய்த செய்தியாளர்களின் குறிப்புக்களையெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்வதா? அப்படி ஏற்றுக் கொள்வதாயிருந்தால் அவைகளில் எவ்வளவு உண்மை இருக்கிறது என்பவற்றையெல்லாம் அறிந்திருத்தல் வேண்டும்.

அறபு மொழியை நன்றாகக் கற்றறிந்த ஒருவராலேயே இஸ்லாமிய சட்டங்களுக்கு விளக்கம் கொடுக்க முடியும். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் முதற்கொண்டு அவருக்குப் பின் வந்த சட்டத் தீர்ப்பாளர்கள் வரையுள்ள தீர்ப்புக்களின் அடிப்படைத் தத்துவத்தை இவர்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும். இச்சட்டத் தீர்ப்பாளர்களுடைய தீர்ப்புக்களில் என்னென்ன வேற்றுமைகள் இருக்கின்றன என்பதோடு, இவர்கள் இத்தீர்ப்புக்களை வழங்குவதற்கு ஆதாரமாயிருந்த காரணங்கள் எவை என்பதையும் உணர்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

மேலே கூறப்பட்ட தகுதிகளுடையவர்களை இந்நாட்களில் காண்பது அரிதாயிருக்கலாம். ஆனால் எழுத்தறிவே இல்லாதவர்கள் காதிகளாகக் கடமையாற்றுவதற்கு இது காரணமாயிருக்கக் கூடாது. சாதாரண மக்கள் தீர்ப்புச் சான்றாளர்களாகக் (Jurors) கடமையாற்ற முடியுமென்றால் ஏன் அவர்கள் காதிகளாகக் கடமையாற்ற முடியாது என்ற கேள்வி எழலாம். தீர்ப்புச் சான்றாளர்களாகக் கடமையாற்றுபவர்கள் முக்கியமாகக் கவனிப்பது ஒரு வழக்கிலுள்ள உண்மைகளையே. ஒரு வழக்கிலுள்ள உண்மைகளையும், சட்டங்களையும் விளங்குவதற்கு இரு பக்கத்து வழக்கறிஞர்களோடு உயர் நீதிமன்றத்து நீதிபதி யொருவரும் இவர்களுக்கு உதவியாக இருப்பார். காதி நீதிமன்றங்களில் இந்நிலைமை இல்லையென்பதை விளக்கத் தேவையில்லை. இலங்கையின் உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பைப் பயன்படுத்தி, இம்முறையைச் சீர்படுத்த முயல வேண்டும்.

காதி நீதிமன்றங்களைப் பற்றிய பிரச்சினை மும்முரமாக இருக்கும் இவ்வேளையில் இவைகளின் தோற்றத்தையும்

வரலாற்றையும் அறிவது அவசியமாகிறது. பிற சமயத்தவரைப் போலல்லாமல் முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களது விவாகச் சட்டங்கள் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தவை. முஸ்லிம்களுடைய விவாக சம்பந்தமான வழக்குகளை விசாரித்துத் தீர்ப்பளிப்பதற்கு அவர்களுக்கென்றே தனிப்பட்ட முறையில் ஒரு நீதிமன்றம் இருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை, உயர்நீதிமன்றத்தில் 1925-ம் ஆண்டில் வந்த ஒரு வழக்கு உணர்ச்செய்தது. இவ்வழக்கில் அரசாங்கத்தின் சார்பாக வழக்காடிய அக்பர் (பிற்காலத்தில் நீதிபதியானார்) அவர்கள் தான் 1929-ம் ஆண்டு அமுலுக்கு வந்த சட்டத்தை இயற்றியவர்.

இச்சட்டத்தின்படி முஸ்லிம்களின் விவாகரத்து சம்பந்தமான வழக்குகளை விசாரிப்பதற்கு 'காதிகள்' என்ற உத்தியோகஸ்தர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். ஒரு முஸ்லிம் கணவனாலோ அல்லது மனைவியினாலோ தாக்கல் செய்யப்படும் வழக்கை விசாரித்துத் தீர்ப்பளிப்பதோடு, 'மஹரை'ப் பற்றிய பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கும் காப்புச் செலவை நிர்ணயிப்பதற்கும் காதிக்கு அதிகாரமளிக்கப்பட்டது. நல்ல குணவியல்பும் தகுதியும் வாய்ந்த எந்த ஒரு முஸ்லிம் ஆண்மகனையும் காதியாக நியமிப்பதற்கு தேசாதிபதிக்குப் பூரண அதிகாரமிருந்தது. இதேவித அதிகாரம் தான் நீதிமன்றச் சட்டத்தின் கீழ் நீதிபதிகளையும் மாவட்ட நீதிபதிகளையும் நியமிக்கும் உரிமை தேசாதிபதிக்கு இருந்தது.

கிராமச் சங்கச் சட்டத்தின்படி கிராம நீதிமன்றங்களையும், கிராமத் தீர்ப்பாளர்களையும் நியமிக்கும் அதிகாரம் தேசாதிபதிக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இம்மூவகைக் குற்ற நடுவர்களின் நியமனம் தேசாதிபதியின் கையிலிருந்தது என்பதை இதனால் அறிகிறோம். ஆனால் இதில் வியப்புக்குரிய விஷயம் என்னவென்றால், கிராம நீதிமன்றத் தீர்ப்பாளர்கள் அவ்வப்பகுதி மாகாணக் காரியாதிக்காரியால் மேற்பார்வை செய்யப்பட்டு வருதலும் காதிகள் அரசாங்கப் பதிவாளர் - முதல்வரால் (Registrar General) மேற்பார்வை செய்யப்பட்டு வருதலுமேயா

கும். 1943-ம் ஆண்டில் காதிகள் நியமனத்தில் தனக்கிருந்த அதிகாரத்தை தேசாதிபதி, அரசாங்க மந்திரியொருவருக்குக் கொடுத்தார். பதிவாள - முதல்வரை மேற்பார்வை செய்த மந்திரிக்கே இவ்வரிமை கொடுக்கப்பட்டது. இப்படி அதிகாரம் பெற்ற முதலமைச்சர் தொழில், கைத்தொழில், வர்த்தக அமைச்சராகிய ஜி.சி.எஸ். கொறியா அவர்களே.

1946-ம் ஆண்டில் இலங்கையின் அரசியலமைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் நீதி சேவைக் கமிஷனொன்று ஸ்தாபித்தபோது கிராம நீதிமன்றத் தலைவர்கள், நீதிபதிகள், மாவட்ட நீதிபதிகள் ஆகிய நீதிபரிபாலன உத்தியோகஸ்தர்களது நியமனத்தில் தனக்கிருந்த அதிகாரத்தைத் தேசாதிபதி இக்கமிஷனுக்குக் கொடுத்தார். ஆனால் காதிகளைப் பொறுத்த வரையில் அவர்களது நியமனத்தில் தேசாதிபதிக்கிருந்த உரிமை ஒரு அமைச்சருக்கே கொடுக்கப்பட்டது. தேசாதிபதி ஒரு பிரகடனத்தின் மூலம் இதனைச் செய்தார்.

1951-ம் ஆண்டில் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் கொண்டு வரப்பட்ட முஸ்லிம் விவாக, விவாக - ரத்துச் சட்டத்திலும் இந்த நிலைமை உள்ளடக்கப்பட்டது. இந்த நிலைமைதான் சட்டப்படி கூடாது என்று உயர் நீதிமன்றம் அண்மையில் அளித்த தீர்ப்பில் கூறியது. உள்நாட்டு அமைச்சர்தான் இந்நியமனங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்றில்லை. பதிவாள முதல்வரின் இலாகா எந்த அமைச்சின் கீழ் வருகிறதோ அந்த அமைச்சரே இந்நியமனங்களைச் செய்வார் என்பதும் இச்சட்டத்திலிருந்து பெறப்பட்டது. உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பில், காதிகள் நியமனத்தில் அமைச்சருக்கும் இந்த அதிகாரம் சட்டப்படி கூடாது என்றும் இவ்வதிகாரத்தைக் கொடுக்க ஏதுவாயிருந்த தேசாதிபதியின் பிரகடனமும் சட்டப்படி பிழையானது என்றும் கூறப்பட்டது. இத்தீர்ப்பைக் கூறும்போது உயர் நீதிமன்றத்து நீதிபதி பெர்னாண்டு அவர்கள் பின்வருமாறு கூறினார்.

“இலங்கையின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் 8-வது பிரிவின் கீழ், தேசாதிபதிக்கு சட்டமியற்றும் அதிகாரம்

கொடுக்கப்பட்டதென்றும் இலங்கையின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கே முரணாகச் செல்லக்கூடிய சட்டங்களை அவரால் இயற்ற முடியாது என்பதை நான் இங்கே கூறக்கடமைப்பட்டுள்ளேன். எனவே அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி காதி என்ற உத்தியோகஸ்தர் நீதிபரிபாலனம் செய்யும் உத்தியோகஸ்தரே என்பது இதிலிருந்து பொருள்படுகிறதென்றால், இவ்வுத்தியோகஸ்தரது நியமன அதிகாரத்தை அமைச்சர் ஒருவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டதற்கு ஆதாரமாயிருந்த தேசாதிபதியின் பிரகடனமும் சட்டப்படி முறையற்றது என்பதே எனது கருத்து."

உயர் நீதிமன்றத்தின் இத்தீர்ப்பின் விளைவாக இன்றுள்ள நிலைமையையே மாற்ற வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இலங்கை பிரித்தானிய ஆட்சியின் கீழிருந்த போது அவ்வாட்சியின் பிரதிநிதியாக இருந்த ஒருவர் இப்பதவி பற்றிக் கொடுத்த விளக்கம் நினைவுறுத்தற்குரியது. 1937-ம் ஆண்டில் இலங்கையின் முதலமைச்சர் (Chief Secretary) காதி கள் நீதிபரிபாலனஞ் செய்யும் உத்தியோகஸ்தர்கள் என்றும் அவர்கள் உள்ளூர் அரசியலில் ஈடுபட முடியாது என்றும் கூறினார். காதி நீதிமன்றம் முஸ்லிம்களின் விவாகரத்து வழக்குகளை விசாரிப்பதற்கென்றே தனிப்பட்ட முறையில் அமைக்கப்பட்ட மன்றம். இம்மன்றத்தில் கடமையாற்றும் காதி, பொது நீதிமன்றங்களில் கடமையாற்றும் நீதிபதிகளும் மாவட்ட நீதிபதிகளும் செய்யும் கடமைகளையே செய்கிறார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. இதே கடமையைச் செய்யும் கிராம நீதிமன்றத் தலைவர்களும் நீதிசேவைக் கமிஷனாலேயே நியமிக்கப்படுகின்றனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1925-ம் ஆண்டில் உயர் நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கப்பட்ட ஒரு வழக்கில் நீதிபதி பர்ட்றம் அவர்கள் தீர்ப்பளிக்கும் போது கூறிய வார்த்தைகளை இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவு கூருதல் அவசியமாகிறது.

"இஸ்லாமிய சட்டத்தின்படி 'காதி' என்பவர் நீதி பரிபாலனஞ் செய்யும் உத்தியோகஸ்தர்களைப் போலல்லாமல், மத

சம்பந்தமான விஷயங்களையே பரிபாலனஞ் செய்பவர் என்பதும், சிறுபான்மை முஸ்லிம்கள் வாழும் நாடுகளில், மத ஆசாரங்களை அறிந்தவர்கள் மாத்திரமே இப்பதவியை வகிக்கத் தகுதி உடையவர்கள் என்பதும் வெறும் கற்பனைக் கதை. இஸ்லாத்தில் எல்லாச் சட்டங்களும் புனிதமானவை. இஸ்லா மிய அடிப்படையில் தோன்றிய முஸ்லிம் நாடுகளில் நாட்டின் தலைவரைத் தவிர்த்து, இச்சட்டங்களுக்கு விளக்கம் கொடுத்து நீதிபரிபாலனஞ் செய்யும் தகுதியுடையவர்கள் காதிகளே. அந்நாடுகளின் சட்டங்களும் இவர்களை நீதிபதிகள் என்றே ஏற்றுக் கொள்கின்றன'' என்று நீதிபதி பர்ட்டும் தனது தீர்ப்பில் கூறினார்.

1937-ம் ஆண்டில் முதலமைச்சர் விடுத்த தீர்ப்பு தளர்த்தப் பட்டது. 1938-ம் ஆண்டில், பதிவாளர் - முதல்வர், காதிகள் உள்ளூர் அரசியலில் ஈடுபடலாம் என்று ஒரு அறிக்கையை விடுத்தார்.

உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் விளைவாக இன்று ஏராளமான தாய்மார்கள் தங்கள் காப்புச் செலவைப் பெற முடியாத நிலையிலிருக்கின்றனர். தம் பிள்ளைகளின் அன்றாட வாழ்க்கையின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாத நிலையிலிருந்து அவஸ்தைப்படுகின்றனர். காதி நீதி மன்றங்கள் தற்காலிகமாக மூடப்பட்டதன் விளைவாக, எத்தனையோ தாய் தந்தையர் தங்கள் பிள்ளைகளை மணமுடித்து வைக்க முடியாத நிலையிலிருக்கின்றனர். தாய் தந்தையரற்ற அனாதைப் பெண்பிள்ளைகள் திருமணம் செய்ய முடியாத நிலையிலிருக்கின்றனர்.

நாட்டின் தலைவர்களும், முஸ்லிம் சமூகத் தலைவர்களும் இப்பிரச்சினையை அலசி ஆராய்ந்து ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வருவது நாட்டுக்கும், குறிப்பாக, முஸ்லிம் சமூகத்துக்கும் செய்யும் சேவையாயிருக்கும்.

முஸ்லிம்களின் அரசியல் எழுச்சி

இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் 1977-ம் தொடக்கம் இது காலவரையும் அரசாட்சி செய்து கொண்டிருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சியைப் பொதுத் தேர்தலில் தோற்கடித்து, இலங்கையின் பத்தாவது பாராளுமன்றத்தில் ஒரு புதிய அரசாங்கத்தைப் பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணி நிறுவியதற்குக் காரணம் சிறிலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் என்றால் அதை யாராலும் மறுக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாது. 225 அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட பாராளுமன்றத்தில், எந்தக் கட்சிக்கு 113 ஆசனங்கள் கிடைக்கின்றதோ, அந்தக் கட்சியே ஆளும் தகைமை பெற்றிருக்கிறது. 105 ஆசனங்களையே வெற்றி வெற்றி பொ.ஜ.ஐ. முன்னணிக்கு அரசாங்கம் அமைப்பதற்கு முஸ்லிம் காங்கிரசின் 7 ஆசனங்களும், ஒரு சுயேச்சைக் குழு ஆசனமும் தேவைப்பட்டது. இந்த நாட்டின் தலை விதியை நிர்ணயிக்கும் அளவுக்கு இலங்கை முஸ்லிம்கள் ஓர் அரசியல் சக்தியாக வளர்ந்து விட்டார்கள் என்றால், அதற்கு முக்கிய காரணம் எல்லாம் வல்ல இறைவனும், இரண்டாவதாக, தன்னுடைய உயிரையே பணயம் வைத்து, பிற்போக்கு சக்திகளினதும், இனவெறியர்களினதும், ஆட்சியாளர்களின் அடி வருடிகளினதும் கண்டனங்களுக்குள்ளாகி, இரவும் பகலும், ஓயாது உழைத்த ஜனாப் அஷ்ரபையே சாரும். யார் என்ன சொன்னாலும் ஜனாப் அஷ்ரப் இன்று இலங்கை முஸ்லிம்கள் அனைவரதும் தனிப்பெரும் தலைவராக ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டு விட்டார். முஸ்லிம்களுக்கு இந்த அந்தஸ்தையும், இந்த அரசியல் சக்தியையும் பெறுவதற்கு எத்தனை ஆண்டுகள் சென்றிருக்கின்றன. தனிப்பட்ட முறையில் சில முஸ்லிம் தலைவர்கள், முஸ்லிம்களைப் பகடைக் காய்களாக வைத்து, தங்களுக்கு வேண்டியவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். ஆனால், இது

தான் முதல் முறை ஒரு சமூகமே தலைமைப் பீடத்தில் அமர்ந்திருக்கிறது.

ஆயிரத்து இருநூறு வருடங்களாக இந்நாட்டில் சிங்கள, தமிழ் மக்களுடன் அந்நியோன்னியமாகப் பழகி, சுமுகமாக வாழ்ந்து, இந்த நாட்டின் நன்மை தீமைகளில் பங்கு பற்றி, வெளிநாட்டு, உள்நாட்டு வர்த்தகத்தின் மூலம், இந்நாட்டின் பொருள் வளத்தைப் பெருக்கி, அந்நியர்களின் படையெடுப்பு களினின்றும் இந்நாட்டின் சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றி, கடைசியில், சுதந்திரம் கிடைப்பதற்கு, சிங்கள சமூகத்தவருக்குப் பக்க பலமாக நின்று, இந்நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டு வரும் முஸ்லிம்களை வேற்றுநாட்டவர் என்றும், இந்த நாட்டில் முஸ்லிம்களுக்கு எவ்வித உரிமையும் இல்லை என்றும், சில இன வெறியர்களின் கூற்று முஸ்லிம்களை அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்தியது. இந்தத் தேர்தல், ஓர் உண்மையை மாத்திரம் நிலை நாட்டியது. அதாவது, தீவிர வாத போக்குடைய இனவெறியர்களுக்கு அரசியலில் இடம் இல்லை என்பதே. சிங்கள பாமர மக்கள் இவ்வின வெறியர்களைத் தூக்கி எறிந்து விட்டார்கள்.

இலங்கை முஸ்லிம்களின் நல் வாழ்வுக்கு எமது மூதாதையர் பாடுபட்டார்கள் என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஆனால் அவர்கள் தனிப்பட்ட முறையிலும், தனி இயக்கங்களின் மூலமும், முஸ்லிம்களின் கோரிக்கைகளை, அன்றிருந்த அரசாங்கங்களின் முன் வைத்தார்கள். அவர்கள் அமைத்த இயக்கங்கள், பெரும்பாலும், முஸ்லிம்களின் சமூக இயக்கங்களாக இருந்தனவே யொழிய, தனிப்பட்ட அரசியல் இயக்கங்களாக இருக்கவில்லை. இவ்வியக்கங்களின் தலைவர்கள், அரசாங்கத்தில் அமைச்சர் பதவிகளைப் பெற்ற பிறகு, அவ்வரசாங்கங்களுக்குத் தான் உழைத்தார்கள். சமூகத்தைப் பற்றி அவர்களுக்கு நினைக்கக் கூட நேரமிருக்கவில்லை. தம்முடைய உறவினர்களுக்கும், தம்மை அண்டிப் பாடியவர்களுக்கும் மாத்திரமே சலுகைகள் செய்தார்கள்.

1883-ம் ஆண்டில், ஆட்டுப்பட்டித் தெருவில் சிங்கள இன வெறியர்களால் முஸ்லிம்கள் தாக்கப்பட்டபோது, அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவதற்கு அன்று ஒரு முஸ்லிம் அங்கத்தவர்கூட இருக்கவில்லை. இச்சம்பவத்தைக் கடுமையாக விமர்சித்தார், 'முஸ்லிம் நேசனில்' அதன் ஆசிரியர் சித்திலெப்பை. அப்பொழுதுதான், சட்ட சபையில் ஒரு முஸ்லிம் அங்கத்தவர் இருக்க வேண்டும் என்ற தேவையை முஸ்லிம்கள் உணர்ந்தனர். இதையே ஆறு வருடங்களாக முஸ்லிம் நேசனில் எழுதி வந்தார் சித்திலெப்பை. அவருடைய விடா முயற்சியின் காரணமாக, 1889-ம் ஆண்டில் ஒரு முஸ்லிம் அங்கத்தவர் சட்ட சபைக்கு நியமிக்கப்பட்டார். எம்.சி. நஹ்மான் பத்து வருடகாலம் அங்கத்தவராயிருந்தார். அவருக்குப் பிறகு 1899-ம் ஆண்டில் அஹமது லெப்பை முஹம்மது ஷரீப் என்பவர் நியமிக்கப்பட்டார். இவருக்குப் பிறகு, டபிள்யூ.எம். நஹ்மான் அவர்கள் சட்டசபை அங்கத்தவராக நியமனம் பெற்றார். 1915-ம் ஆண்டு, சிங்கள - முஸ்லிம் கலவரம் நடந்த சமயத்தில், இக்கலவரத்திற்கு மூல காரணம் முஸ்லிம்களே என்று அன்று சட்ட சபையில் அங்கத்துவம் வகித்த சேர்.பொன் இராமநாதன், குற்றஞ் சாட்டினார். நஹ்மான் இதனை எதிர்த்து வாதாடினார் என்றாலும், பொன்னம்பலத்தின் பேச்சுவன்மையின்முன் இவருடைய கருத்துக்கள் எடுபடவில்லை. இக்கலவரத்தினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்ட முஸ்லிம்கள், சட்ட சபையில் மூன்று அங்கத்தவர்கள் வேண்டும் என்று முறையிட்டார்கள். ஆகவே, 1924-ம் ஆண்டு சட்ட சபையில் மூன்று அங்கத்தவர்கள் இடம் பெற்றார்கள். இக்கால கட்டத்தில்தான் முஸ்லிம் சங்கங்கள் தோன்றின. முஸ்லிம் லீக், சோனகர் சங்கம், மலாயா சங்கம் போன்ற சமூக அடிப்படையிலான சங்கங்கள் தோன்றின. டொனாமூர் கமிஷனர்கள் இந்நாட்டில் சர்வஜன வாக்குரிமையை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்த காரணத்தினால், முஸ்லிம்களின் பிரதிநிதித்துவம் ஒன்றாகக் குறைந்தது. 1936-ம் ஆண்டில் நடந்த பொதுத் தேர்தலில், அரச சபையில் ஒரு முஸ்லிம்கூட அங்கத்தவராக இருக்க வாய்ப்பிருக்க வில்லை.

ஜனநாயக அடிப்படையில் முஸ்லிம்களுடைய பிரதிநிதித்துவம், பூஜ்யமாகவே இருந்தது. நியமனம் மூலம்தான் இரண்டு முஸ்லிம்கள் அங்கத்தவர்களாக வர முடிந்தது.

1944-ம் ஆண்டில் கொழும்பில் நடந்த இடைத் தேர்தலில், டாக்டர் கலீல் வெற்றி பெற்றமையினால், தேர்தல் மூலம் ஒரு முஸ்லிம் தான் வர முடிந்தது. ஏ.ஈ. குணசிங்காவின் வெற்றி நீதிமன்றத்தினால் தள்ளுபடி செய்யப்பட்ட காரணத்தினால் தான் இவ்வெற்றி ஒரு முஸ்லிமுக்குக் கிடைத்தது. இது எதைக் காட்டுகிறதென்றால், முஸ்லிம்கள் தனித்தனியேயும், தனித் தனி இயக்கங்களின் மூலமும், பிரிந்திருந்த காரணத்தினால் அவர்களுடைய அரசியல் செல்வாக்கு அரசியல் வட்டாரங்களில் செல்லுபடியாகவில்லை. இலங்கைக்கு சுதந்திரம் வழங்கப்பட வேண்டுமென்றால், சிறுபான்மையின மக்களின் ஒத்துழைப்பு, பெரும்பான்மையின மக்களுக்கு இருத்தல் அவசியம் என்று பிரித்தானிய அரசாங்கம் திட்டவட்டமாகக் கூறிவிட்டது. ஜி.ஜி. பொன்னம்பலத்தின் தலைமையில் ஒன்றுபட்ட இலங்கைத் தமிழர்கள் சிறுபான்மை இனத்தவர்களுக்கு 50 - 50 பிரதிநிதித்துவம் வேண்டும் என்று வாதாடிய வேளையில், சிங்களத் தலைவர்களான, டி.பி. ஜயத் திலக்காவும், டி.எஸ். சேனாநாயக்காவும் முஸ்லிம் அங்கத்தவர்களான ஸி.பி.ஜாயா, சேர் ராசித் பரீத், டாக்டர் கலீல் இவர்களை அணுகி தம்முடைய சுதந்திர விஞ்ஞாபனத்துக்கு உதவுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தனர். இது நடந்தது 'சிங்கள மட்டும்' அமைச்சரவை இருந்த நேரத்தில். இவ்வமைச்சில் ஒரு சிறுபான்மையின அங்கத்தவரும் இருக்கவில்லை. பிறகு ஜயத்திலக்காவின் இராஜிநாமாவுக்குப் பின், மகாதேவா என்ற தமிழர் மட்டும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார். அன்றைய முஸ்லிம் தலைவர்கள் தம்முடைய முழு ஆதரவையும், சுதந்திர மசோதாவுக்குக் கொடுத்தார்கள். இதனால், சமூகத்திற்கு எதுவும் கிடைக்கவில்லை. இவ்வொரு சிலருக்கு, முக்கியமல்லாத அமைச்சர் பதவிகள் கிடைத்தன. இவர்கள் பெரும்பான்மைக் கட்சிகளில் சங்கமமாகி விட்டதனால், அவர்கள் கொடுப்பதைப் பெற்றுக்

கொண்டு திருப்தியடைந்தார்கள். பாராளுமன்றத்தில் முஸ்லிம் களுக்காகக் கூச்சல் போட்டார்கள். இல்லையென்று சொல்ல வில்லை. பாலைவனத்தில் போட்ட கூச்சலுக்கு இது ஒப்பாக இருந்தது.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சியில்தான் இந்த நிலை இருந்ததென்றால், சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியிலும், இதே நிலைதான். தபால் மந்திரியாக இருந்த மரைக்கார் நகைப்புக்கு உள்ளானார். பெரும்பாலும் ஒரு சமூகத்தின் தலைவர்கள் தம்முடைய அயராத உழைப்பினாலும், சமூக சேவையினாலும், தலைவர்கள் ஆனார்கள். தென்னாபிரிக்காவின் நெல்சன் மென்டெலா, போலந்தின் 'வெலசோ, போன்றவர்கள், தம்முடைய உழைப்பினால் உயர்ந்தவர்கள். ஆனால் இலங்கை முஸ்லிம் தலைவர்களைப் பொறுத்தளவில், ஒருவர் அரசாங்கத்தில் அமைச்சர் பதவி பெற்ற பிறகுதான், அவரைத் தலைவராக முஸ்லிம் சமுதாயம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அப்பதவி போன பிறகு அவரை, யாரும் மதிப்பதில்லை. மகாத்மா காந்தி, நேரு போன்றவர்கள் சிறையிலிருந்தாலும், அவர்கள் தலைவர்களே. பதியுத்தீன் மஹ்மூத், கல்வி அமைச்சரான பிறகுதான், அவரை முஸ்லிம் சமூகம் தலைவராக ஏற்றுக் கொண்டது. அதற்கு முன் அவரைத் தலைவராக யாரும் ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. 1965-ம் ஆண்டு அவரிருந்த கட்சி பொதுத் தேர்தலில் தோல்வியுற்றபின், 'இஸ்லாமிய சோஷலிச முன்னணி' என்றொரு இயக்கத்தை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் தோற்றுவித்தார். கல்முனையில் நடந்த இடைத் தேர்தலில், இஸ்லாமிய சோஷலிச முன்னணிக்கு எவ்வளவு ஆதரவிருந்தது என்பதை பிற இனத்தவருக்கு உணர வைத்தார். 1970-ம் ஆண்டில் 'நடந்த பொதுத் தேர்தலில், 'இஸ்லாமிய சோசலிச முன்னணி' தனது முழு ஆதரவையும் எதிர்க்கட்சியினருக்குக் கொடுத்தது. தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற ஐக்கிய முன்னணி மிகவும் சூட்சுமமாக இ.சோ.மு. யைக் கலைத்தது. இதற்கு இரண்டு காரணங்களைக் காட்டலாம். ஒன்று, இ.சோ.மு. இலங்கை முஸ்லிம்களின் முழு ஆதரவைப் பெறவில்லை. 'சோஷலிஸம்' என்ற

வார்த்தை கம்யூனிஸத்துடன் தொடர்புடையதாகலால், பெரும் பான்மையான முஸ்லிம்கள் இதனை விரும்பவில்லை. இரண்டாவது இது ஓர் அரசியல் கட்சியாக இயங்காமல் ஒரு இயக்கமாக இயங்கியதே. அமைச்சர் பதவியைப் பெற்ற பதியுத்தீன் மஹ்மூதும் பேரினவாதக் கட்சியுடன் சங்கமமாகி விட்டார். தனிப்பட்ட முறையில் அவர் முஸ்லிம் சமூகத்திற்குத் தன்னாலான சேவையைச் செய்தார். இச்சேவையை அரசாங்கம் ஒரு கொள்கையாகக் கடைப்பிடித்ததா என்றால் அதுதான் இல்லை.

1977-ம் ஆண்டு புதிய அரசாங்கம் நிறுவப்பட்ட சமயம், முஸ்லிம்கள் ஓர் அரசியல் சக்தியாக இருந்தார்களா என்பது சந்தேகத்திற்கிடமான செய்தி. 1978-ம் ஆண்டில் அரசாங்கம் கொண்டு வந்த புதிய அரசியல் யாப்பில் முஸ்லிம்களுக்கும், ஏனைய சிறுபான்மையினத்தவர்களுக்கும் பாதகமாயமைந்த சில விதிமுறைகள் புகுத்தப்பட்டன. 12.5% வாக்குகள் பெறாத ஓர் அரசியல் கட்சி அங்கீகாரம் பெற முடியாதென்பது, முஸ்லிம்கள் ஓர் அரசியல் கட்சியாக எதிர்காலத்தில் இயங்க முடியாதென்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. தேர்தல் தொகுதியில் முஸ்லிம்களுக்கிருந்த செல்வாக்கு மாவட்ட ரீதியில் வரும்போது, மிகவும் குறைந்து விடுகிறது. அடுத்து, மக்கள் இம்முறைப்படி, கட்சிகளுக்குத்தான் வாக்களிப்பார்கள். தங்கள் விருப்பு வாக்குகளைக் கட்சியைச் சேர்த்தவர்களுக்கு அளிக்கலாம். எனவே, கட்சிக் கொள்கைக்கு உடன்படாத எந்த அங்கத்தவரையும் கட்சியிலிருந்தும், பாராளுமன்றத்திலிருந்தும் விலக்கக் கட்சித் தலைவருக்கு அதிகாரம் உண்டு. தன்னுடைய சமூகம் எந்த இன்னலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டாலும் வதைத்துக் கொல்லப்பட்டாலும் எந்த ஒரு முஸ்லிமும் தன்னுடைய பாராளுமன்றப் பதவியை இழக்க விரும்புவாரா? மாவட்ட ரீதியில் முஸ்லிம்களுடைய அரசியல் செல்வாக்கு குறைந்ததனால், மாவட்ட அங்கத்தவர்கள் முஸ்லிம்களுடைய பிரச்சினைகளை உதாசீனம் செய்ததில் தவறில்லை. முஸ்லிம்கள் அரசியல் அனாதைகளாக்கப்பட்டார்கள். ஆகவே, அரசாங்

கத்தில் இருந்த 13 அங்கத்தவர்களும், 13 விதமாகச் செயல்பட்டார்கள். சில சமயங்களில் ஒருவரோடு ஒருவர் மோதவும் செய்தார்கள். ஒருவரை யொருவர் வஞ்சித்தும், புறம்பேசியும் செயல்பட்டார்கள். இவர்கள் குழுவாக செயல்படவேயில்லை. இவர்களுக்கே திரும்பவும் வாக்களித்த முஸ்லிம் சமுதாயம் இன்னும் தன்னுடைய அடிமை மனப்பான்மையிலிருந்து வெளிப்படவே யில்லை. மலைநாட்டுப் பிரதேசத்தில், ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு முஸ்லிம் வாக்கும் ஒரு தமிழ்த் தலைவரின் கையை ஓங்க வைத்தது என்பதை இப்பொழுதாவது, எமது முஸ்லிம்கள் உணர்ந்தார்களா? இதுகால வரையும் அவருடைய ஒவ்வொரு செய்கையும் முஸ்லிம் சமூகத்துக்கு எதிராகவே இருந்தது.

ஆனால் இன்றைய நிலை அப்படியல்ல. முஸ்லிம் காங்கிரஸ் இன்றைய அரசாங்கத்தில், சம அந்தஸ்துள்ள ஒரு பங்காளியாகவே இருக்கிறது. இந்நிலைக்குக் காரணம் முஸ்லிம் காங்கிரஸின் தலைவர் அஷ்ரப் என்றால் யாராலும் மறுக்க முடியுமா?

முஸ்லிம் காங்கிரஸ், முன்னைய முஸ்லிம் இயக்கங்களைப் போலல்லாமல் ஓர் அரசியல் இயக்கமாகவே ஆரம்பித்தது. ஒரு முஸ்லிம் அரசியல் இயக்கம், முஸ்லிம்களுக்கு அத்தியாவசியமானது என்ற உண்மையை முதலில் எடுத்துக் கூறியவர் முன்னாள் நீதிபதியாக இருந்த ஜனாப் ஹுசெயின் அவர்கள். 1978-ம் ஆண்டில் அமுலாக்கப்பட்ட யாப்பில் இருந்த ஊழல்களையும் அவை எவ்வாறு முஸ்லிம்களைப் பாதிக்கும் என்பதனை உலகறியச் செய்தவர் ஜனாப் ஹுசெயின் அவர்களே. முஸ்லிம் காங்கிரஸ் வளர்வதற்குரிய தத்துவார்த்த ரீதியான விளக்கத்தையும் கோடிட்டுக் காட்டினார். அதனை செயல்முறையில் காட்டினார் ஜனாப் அஷ்ரப். முதலாவது மாகாணத் தேர்தலில் தன்னுடைய அரசியல் சக்தியைக் காட்டிய முஸ்லிம் காங்கிரஸ், பின்னர் நடந்த தேர்தல்களில் கிழக்கு மாகாணத்தின் முஸ்லிம்களின் ஏகபோக உரிமை பெற்ற இயக்கமாக மாறியது. 1988-ல் நடந்த ஜனாதிபதித்

தேர்தலிலும், 89-ல் நடந்த பொதுத் தேர்தலிலும், முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தன்னுடைய அரசியல் நிலையை ஸ்திரப்படுத்தியது. இலங்கையின் அரசியல் கட்சிகளில் மூன்றாவது ஸ்தானத்தில் இருந்தது. இன்று ஓர் அரசாங்கத்தைத் தோற்கடித்து இன்னொரு அரசாங்கம் உருவாவதற்கு முழுக் காரணம் முஸ்லிம் காங்கிரசே. முஸ்லிம் காங்கிரஸின் தலைவர் ஜனாப். அஷ்ரப். இவ்வரசாங்கத்தில் சங்கமமாகி விடவில்லை. முஸ்லிம் சமூகத்தின், ஏகபோக பிரதிநிதியாக விளங்குகிறார்.

முன்னைய முஸ்லிம் தலைவர்கள் விட்ட பிழைகளான, தம்முடைய உறவினர்களுக்கும், நண்பர்களுக்கும், சகாக்களுக்கும் அண்டி வாழ்ந்தவர்களுக்கும், பதவிகளைப் பிரித்துக் கொடுக்காமல், மு.கா. தலைவர் எங்கெல்லாம் இஸ்லாமிய உணர்வுள்ள தகுதி வாய்ந்த படித்த முஸ்லிம்கள் இருக்கிறார்களோ அவர்களைத் தேடிப் பிடித்து பதவிகளை வழங்க வேண்டும். இன்று பிரிந்து நிற்கும் முஸ்லிம்களை ஒன்று சேர்ப்பதற்கு எல்லா வழிவகைகளையும் கையாள வேண்டும். ஜனாப் அஷ்ரப், பொது ஜன ஐக்கிய முன்னணியின் ஓர் அமைச்சர் மட்டுமல்ல, அவர் முஸ்லிம்களின் தலைவரும் கூட. முஸ்லிம்களுடைய கல்விப் பிரச்சினைகளை ஆராய வேண்டும். முஸ்லிம் ஆசிரியர்களுடைய பிரச்சினைகள் வகுக்கப்பட வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, நாடிமுந்து, சொத்திமுந்து பிறந்த மண்ணிலிருந்தே விரட்டுப்பட்டு இன்று எவ்வித வசதியுமில்லாமல், அகதி முகாம் என்று கூறப்படுகின்ற புதை குழிகளிலிருந்து உடனடியாக தாங்கள் வாழ்ந்த ஊர்களுக்குப் போவதற்குரிய வசதிகளைச் செய்ய வேண்டும். மாணவர் சம்மேளனம் ஒன்று கூடி மாணவர்களுடைய பிரச்சினைகள் அலசி ஆராயப்படல் வேண்டும். முஸ்லிம்களின் அறிவுக் களஞ்சியங்களான ஆசிரியர்களை உடனடியாகக் கூட்டி அவர்களுடைய பிரச்சினைகள் அலசி ஆராயப்படல் வேண்டும். பள்ளி வாசல்களில் பேஷ் இமாம்கள், சில சமயங்களில் மிகவும் மரியாதை குறைவாக நடத்தப்படுகிறார்கள். உலமாக்கள் சபை ஒன்று உருவாக்கப்படல் வேண்டும்.

முகம்மது சமீம்

முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள், முஸ்லிம் தொழிலாளர்கள், முஸ்லிம் கல்விமான்கள், பொறியியலாளர்கள், டாக்டர்கள் இவர்களை யெல்லாம் ஒரு முகப்படுத்தி, முஸ்லிம் சமூகத்தை ஒரு பலமுள்ள சமுதாயமாக மாற்ற வேண்டும். முஸ்லிம் காங்கிரசின் தலைமைத்துவம் இவ்வரும்பணியை மேற்கொள்ள வேண்டும். அரசியல்வாதிகள் மாத்திரம் தான் தலைவர்களல்ல. அதன் சிந்தனையாளர்களும் எழுத்தாளர்களும் தான் நிரந்தரமான தலைவர்கள். அதிகாரம் போன பிறகு அரசியல்வாதிகள் அனாமதேயங்களாகி விடுகின்றனர். அதிகாரம் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் எழுத்தாளர்கள்தான் என்றைக்குமே சமூகத்தின் வழிகாட்டிகள்.

முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைவர் ஜனாப் அஷ்ரப், ஓர் இயக்கத்தின் தலைவர் மட்டுமல்ல, ஓர் அமைச்சர் மட்டுமல்ல, இன்று அவர் முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் தனிப் பெருந்தலைவர். இனிமேல் அவருடைய செயல்களும் அப்படியே இருக்க வேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திப்போமாக.

(1994-ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற பொதுசனத் தேர்தலில் முஸ்லிம் காங்கிரஸ் வெற்றி பெற்ற பொழுது எழுதிய கட்டுரை.)

இலங்கையில் ஐம்பதாண்டு நிறைவுபெற்ற சுதந்திர மலர்

வட - கிழக்குப் பிரதேசம்
வரலாறும் பாரம்பரியமும்

இலங்கையின் வரலாறு பற்றி பல கோணங்களிலிருந்து ஆய்வு பெறும் நூல்கள் வெளியாகும் இக்கால கட்டத்தில் வடகிழக்குப் பிராந்தியத்தைப் பற்றிய இந்நூல் இன்றைய ஒரு தேவையைப் பூர்த்தி செய்கிறது. வட - கிழக்குப் பிரதேசத்தைப் பற்றியும், பிரதேச சபையைப் பற்றியும் சர்ச்சைகள் எழும் இத்தருணத்தில், வட - கிழக்குப் பிரதேசம் பற்றிய வரலாறு அதன் கலை இலக்கிய, கலாசாரப் பண்பைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை ஒருங்கு சேர்த்து, அதன் தனித்துவத்தை நிலைநாட்டுமுகமாக இத்தொகுப்பு நூல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலுக்கு வாழ்த்துரை வழங்கிய அமைச்சர் அஷ்ரப், இந்நூலின் நோக்கம் பற்றியும், அதில் அடங்கியுள்ள கட்டுரைகள் பற்றியும் சுருக்கமாகக் கூறுகிறார்.

“வடக்கு - கிழக்கு மாகாணம் மூன்று சமூகத்தவர்களையும் கொண்டது. இப்பிரதேசம் பல மொழிகள், கலாசாரங்கள், பொருளாதார முறையில், அரசியல் வரலாற்றுப் பின்னணிகளைக் கொண்ட ஒன்றாகும். அந்த வகையில் இப்பிரதேசத்தில் வாழும் பல்வேறுபட்ட மக்களினதும், தொல்லியற்கருவூலங்கள், வரலாறு, பண்பாட்டு மரபுகள், நாட்டார் வழக்காறுகள், சமூக பொருளாதார அம்சங்களைத் தாங்கி சுதந்திர பொன்விழா ஞாபகார்த்த மலர் வெளிவருவது மகிழ்ச்சி தருகிறது. இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள

கட்டுரைகள் இப்பிரதேசத்தில் வாழுகின்ற சகல மொழி பிரதேச மக்களையும் பிரதிபலிக்கின்றன. மும்மொழிகளிலும் கட்டுரைகள் அமைந்து இப்பிரதேசத்தின் ஒற்றுமைக்குக் கட்டியம் கூறுமாற் போல் காணப்படுகின்றன.”

அமைச்சரின் இவ்விளக்கம் வடக்கு - கிழக்கு மாகாணத்தின் தனித்தன்மையை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இப்பிரதேச மக்களின் வரலாறு பண்பாட்டு மரபுகள், சமூக பொருளாதார அமைப்பு போன்றவை இவர்களிடையே உள்ள ஒற்றுமையையும் தனித்தன்மையையும் காட்டுகிறது.

இந்நூலின் பதிப்பாசிரியர் ஜனாப் நஹியா, தன்னுடைய பதிப்புரையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“இப்பிரதேசத்தின் பண்டைய பெருமையும், உயர்வும் இக் கட்டுரைகளில் பளிச்சிடுகின்றன. இலங்கையின் பன்முகப் பாங்கான வளர்ச்சிக்கும், செழுமைக்கும் இத்துறைகள் எம் மட்டு உதவ முடியும் என்பதை நாம் இப்போது உணர்கிறோம்.”

இந்நூலின், அடிநாதம், ‘வேற்றுமையில் ஒற்றுமையைக் காண்போம்’ என்பதே. நாட்டின் எதிர்கால வளர்ச்சியும், சுபிட்சமும் மக்களின் ஒற்றுமையில் தான் தங்கியிருக்கிறது என்பதோடு பிரிவினை சக்திகளுக்கு மக்கள் இடமளிக்கக் கூடாது என்ற அறிவுரையையும் இந்நூலில் நாம் கூறலாம். வட - கிழக்குப் பிரதேசத்தின் வரலாறு பற்றிய பல கட்டுரைகள், ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் இருக்கின்றன. புஷ்பரட்ணம் எழுதிய ‘தொல்லியல் கருவூலங்கள்’ என்ற அத்தியாயத்தில் ‘வரலாற்றுப் பெருமை வாய்ந்த நல்லூர் இராசதானியின் நினைவுச் சின்னங்கள்’, எப்படி மறைக்கப்பட்டுள்ளன என்ற உண்மையைப் பற்றிக் கூறுகிறார். பண்டைய நகரங்களான அநுராதபுரம், பொலன்னறுவை ஆகிய நகரங்களின் புராதன சின்னங்கள் பாதுகாக்கப்பட்டது போல், நல்லூர் சின்னங்கள் பாதுகாக்கப்படவில்லை என்கிறார் கட்டுரை ஆசிரியர். தொல்லியல் ஆராய்ச்சியில் நிபுணத்துவம் பெற்ற புஷ்பரட்ணம்,

நல்லூர் பிரதேசத்திலிருந்த மன்னர்காலக் கட்டிடங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறார். 'மந்திரி மனை', 'சங்கிலியன் தோப்பு கல்தோரணவாசல்' கோப்பாய் சங்கிலியன் கோட்டை, சட்டநாதர் ஆலயம், பூதவராயர் கோயில், வீரமா காளியம்மன் கோயில் போன்றவை அக்காலத்தில் பிரசித்தி பெற்ற இடங்களாக அமைந்திருந்தன. நல்லூரில் இருந்த இப்புராதனக் கட்டிடங்கள், யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சி செய்த, முதலில் போர்த்துக்கேயரினாலும், பின்னர் டச்சுக் கம்பெனியாராலும் இடித்து அழிக்கப்பட்டன. பொதுவாக கத்தோலிக்க மதம் பரப்பிய போர்த்துக்கேயர் ஆரம்ப காலத்தில் இங்கிருந்த இந்து ஆலயங்களை இடித்து அவ்விடங்களில் அல்லது அவற்றுக்கு அருகில் தமது கத்தோலிக்க தேவாலயங்களை அமைத்தனர்.

கிழக்கு மாகாணத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியைப் பற்றிக் கூறப் புகுந்த செல்லத்துரை குணசிங்கம், அங்கே கிடைக்கப் பெற்ற கல்வெட்டுகளில் அடங்கியிருந்த விபரங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறார்: இக்கல்வெட்டுச் சாசனங்கள் 'சோழர் காலத்துக்குரியது என்று கூறுவதோடு' இச்சாசனங்களிலிருந்து இலங்கை வரலாறு பற்றி இதுவரை அறியப்படாதிருந்த பல வரலாற்றுச் செய்திகள் வெளிக் கொணரப்பட்டன' என்று கூறுகிறார். சோழர் காலத்தில் கிழக்குலகுக்கும் மேற்குலகுக்கும் இடையில் இருந்த வர்த்தகத்தில் இலங்கை ஒரு கேந்திரஸ்தானமாக அமைந்திருந்ததையும், திருகோணமலைத் துறைமுகம் தென்கிழக்காசிய வர்த்தகத்தில் பெற்றிருந்த சிறப்பையும் ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

யாழ்ப்பாண நகரத்தின் வரலாறு பற்றிப் பேராசிரியர் இந்திரபாலா எழுதிய ஆங்கிலக் கட்டுரையில் 'கிறிஸ்துவுக்கும் முற்பட்ட காலத்தில், யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில், குடியேற்றங்கள் இருந்தன என்ற உண்மையை தொல்பொருள் ஆராய்ச்சிகள் கூறுகின்றன' என்று கூறுகிறார். பதினமூன்றாம், பதினான்காம் நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் யாழ்ப்பாண இராச்சியம், இலங்கையில் அன்றிருந்த இராச்சியங்களுள் ஒரு முக்கிய இராச்சியமாகத் திகழ்ந்தது என்பது வரலாறு.

பதின்மூன்றாம், பதினான்காம் நூற்றாண்டுகளில், 'சிங்கை நகர்' என்று பெயர் பெற்றிருந்த யாழ்ப்பாண நகரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட ஆரிய சக்கரவர்த்திகளைப் பற்றிய குறிப்புக்கள், தென்னிந்தியாவில் கி.பி. 1435-ல் கண்டெடுக்கப்பட்ட 'திருமண்குளி' கல்வெட்டு சாசனத்திலும், 'திருப்புக்ஷம்' என்ற நூலிலும் காணக் கிடைக்கின்றன என்று பேராசிரியர் கூறுகிறார். 'யாழ்ப்பாணப் பட்டினம்' என்ற பெயர் போர்த்துக்கேய ஆவணங்களிலிருந்து நாம் அறிந்தாலும், உண்மையில் தென்னிந்தியாவில் இராமநாத புரத்தை ஆண்ட சேதுபதி மன்னர்களால் வழங்கப் பெற்ற, பதினேழாம் நூற்றாண்டுக்குரிய, 'காணி கொடைப் பொருள்' பற்றிய சாசனத்தில், 'யாழ்ப்பாணப் - பட்டினம்' என்ற வார்த்தை பிரயோகப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. ஏப்ரல் 25, 1863-ம் ஆண்டு லண்டனில் வெளியான 'லண்டன் டைம்ஸ்' என்ற பத்திரிகையாழ்ப்பாணத்து மக்களைப் பற்றிக் கூறும்போது,

"தமிழ் மொழியின் தாயகமாகிய மதுரை, எதிரிகளின் படையெடுப்புக்களினால் சீரழிந்த நிலையில் இருந்தபோது தமிழ் மொழியின் தூய்மை கெடாமல் பாதுகாத்து வந்த யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர், தமிழினத்தின் பூச்செண்டு போலத் திகழ்ந்தார்கள்."

என்று கூறியது. 'கிழக்கு நாடுகளிலேயே, யாழ்ப்பாணத்து மக்களைப் போன்ற சுறுசுறுப்புள்ள, ஒழுக்கமுள்ள, அறிவுள்ள ஒரு சமூகத்தைக் காண்பது அரிது'' என்றும் எழுதியது.

'அடங்காப் பற்று வன்னிமைகள்' என்ற தலையங்கத்தில், 'இலங்கையில் பிரித்தானியரின் ஆட்சி ஏற்படுவதற்கு முன்பல நூற்றாண்டுகளாக நிலைபெற்ற குறுநில அரசுகளைப் பற்றிய கட்டுரையில் பேராசிரியர் பத்மநாபன், 'அடங்காப் பற்று, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, புத்தளம் ஆகிய பகுதிகளைச் சேர்ந்த வன்னிநாடுகள்'. தமிழ் வன்னியராலேயே ஆளப்பட்டு வந்தன' என்ற வரலாற்றுண்மையை ஆதாரங்களுடன் நிலைநாட்டுகிறார். 'வையாபாடல், கோணேசர் கல்

வெட்டு, யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை போன்ற நூல்கள் வன்னியர்களின் முன்னோர்கள் தமிழகத்திலிருந்தும் வந்து இலங்கையின் பகுதிகளைக் கைப்பற்றி ஆட்சி புரிந்தார்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றன. 'மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம்' என்ற நூல், 'கலிங்க மாகன் பொலநறுவை இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றியபோது அதன் பகுதிகளைப் படையாட்சி வன்னியருக்குப் பகுத்துக் கொடுத்தான் என்று கூறுகிறது. வட இலங்கையிலுள்ள வன்னிமைகள் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தினுள் அடங்கியிருந்தன என்று பேராசிரியர் கூறுகிறார். ஆகவே, யாழ்ப்பாணக் குடாநாடும், 'வன்னி' என்று கூறப்படுகின்ற வடபிரதேசமும், பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்து ஆரிய சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சியில் இருந்தன என்ற உண்மை இங்கே நிலைநாட்டப்படுகின்றது. சிங்கள நூலான சூளவம்சமும் வன்னிப் பிரதேசத்தைப் பற்றிக் கூறுகின்றது.

பேராசிரியர் பஸ்தியாம்பிள்ளை, 'மேல் நாட்டாரின் ஆட்சியின் கீழ் தமிழர்கள்' என்ற ஆங்கிலக் கட்டுரையில், பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு வந்த கால கட்டத்தில் வட பிரதேசமும், யாழ்ப்பாணக் குடாநாடும் ஒரு தனி இராச்சியமாக இருந்தது' என்று கூறுகிறார். 'சிங்கள ஆதிக்கத்திற்கும், ஊடுருவலுக்கும் எதிராக இவ்விராச்சியத்தைப் பாதுகாத்து வந்தார்கள் என்று கூறுகிறார். தென்னிந்தியத் தமிழர்களிலிருந்தும் வேறுபட்டிருந்த இலங்கைத் தமிழர்கள், இலங்கையில் ஏனைய பாகங்களில் வாழ்ந்த சிங்கள மக்களில் நின்றும் மொழி, மதம், பண்பாடு, மரபு ஆகியவைகளிலிருந்தும் வேறுபட்டே வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு மட்டும் தான் தமிழர் தாயகமாக விளங்கவில்லை. இலங்கையின் கிழக்குப் பிரதேசம், மன்னார், வவுனியா ஆகிய இடங்களும் தமிழர் வாழ்ந்த இடங்களாக அன்று கணிக்கப்பட்டு வந்தன. இலங்கை, போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், பிரித்தானியர் ஆகியோரின் ஆட்சிக்குட்பட்ட காலத்திலும், சுதந்திர இலங்கையிலும், இப்பிரதேசங்கள் தமிழர் வாழும் பிரதேசமாகவே கணிக்கப்பட்டு வந்தன.

இலங்கையை ஆட்சி புரிந்த பிரித்தானியர், தமிழர்கள் வாழும் பிரதேசத்தைத் தனி நிர்வாகப் பிரிவாகவே நடத்தினர். சிங்களவர் பிரதேசத்தினின்றும் வேறுபடுத்தியே நிர்வகித்தனர். பத்தொன்பதாம், இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில், தமிழர்கள் கல்வியில் துரித முன்னேற்றமடைந்தனர். இதன் காரணமாக ஆங்கிலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த பிரித்தானியருக்கு இவர்களுடைய கல்வியறிவு நாட்டைப் பரிபாலிப்பதற்குப் பெரிதும் பயன்பட்டது. ஜனநாயக அரசியல் முறை இலங்கையில் படிப்படியாகப் புகுத்தப்பட்ட பிறகு, பெரும்பான்மை இனமான சிங்கள சமூகம், சிறுபான்மை இனமான, தமிழர்கள் நிர்வாக உத்தியோகத்தில் தங்களுடைய நாட்டின் சனத்தொகை விகிதாசார எண்ணிக்கையிலும் அதிகமாக இருத்தலைக் கண்டு, பொறாமைப்பட்டனர். இப்பொறாமை இரு சமூகங்களுக்குமிடையில் இருந்த நல்லெண்ணத்தையும், நாட்டையும், பாதித்ததோடு, இவ்விரு சமூகத்தவரும், ஒருவரையொருவர் எதிரிகளாக கணித்ததோடு, வன்முறை செயல்களிலும் ஈடுபடக் காரணமாயமைந்தது.

மக்களுடைய வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் அறிவதற்கு அவர்களுடைய மதவழிபாட்டையும், மதக் கோட்பாடுகளையும், அவர்களின் மன்னர்கள், மக்களின் மதவாழ்க்கையை மேம்படுத்துவதற்காகக் கட்டிய கோயில்களும், ஆலயங்களும் உதவுகின்றன. 'ஆயிரம் தூண்களைக் கொண்ட கோணேஸ்வரம்' என்ற ஆங்கிலக் கட்டுரையில், சி.எஸ். நவரத்தினம், இலங்கையின் கீர்த்தி பெற்ற ஆலயங்களைப் பற்றிக் கூறும் போது, விஜயனும், அவனுடைய சகாக்களும் இலங்கைக்கு வருமுன்னரே, சைவ வழிபாட்டுக் கோயில்களான, மகாதித்த விலுள்ள திருக்கேதீஸ்வரம், சிலாபத்திலுள்ள முன்னேஸ்வரம், மாந்தோட்டையிலுள்ள தொண்டேஸ்வரம், கொட்டியாரிலுள்ள திருக்கோணேஸ்வரம் காங்கேசன்துறையிலுள்ள, நகுலேஸ்வரம் ஆகிய கோயில்கள் இருந்ததாகக் கலாநிதி போல் ஈ பீரிஸ் கூறிய கூற்றை மேற்கோள்காட்டி, தமிழர்களின் தொன்மையை விளக்குகிறார். இந்திய பண்டைக்கால காவி

யங்களான, இராமயணமும், மகாபாரதமும், இலங்கையில் சைவ வழிபாடு இருந்ததாகக் கூறுகின்றன. இலங்கையை ஆண்ட இராவணன், கோணேஸ்வர கோயிலின் பக்தன் என்று, தென்னிந்திய சைவ நாயன்மார்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். தென்னிந்தியாவில் சைவ வழிபாட்டுத் தலங்களான திருவண்ணாமலை, பழனி, சுவாமிமலை, திருத்தணி, திருப்பரங்குன்றம், நாயன்மார்களுடைய தேவார திருப்பதிகங்களில் இடம் பெற்றதைப் போல் இலங்கையிலுள்ள சைவ வழிபாட்டுத் திருத்தலங்களான, கோணமலை சுதிரமலை, உகந்தமலை, கந்தசுவாமிமலை, கீரிமலை, சிவனொளிபாதம், குதிரைமலை, நாயன்மார்களின் பக்திப் பாடல்களில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. 'திருமந்திரம்' எழுதிய திருமூலர் இலங்கையை சிவபூமி என்று கூறுகிறார். கோணேசு கல்வெட்டிலிருந்து, திருக்கோணேஸ்வரக் கோயில், ஏறக்குறைய 4558 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்று அறியக் கிடக்கிறது. யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை, இளவரசன் விஜயன், கோணேஸ்வரக் கோயிலைப் புதுப்பித்ததாகக் கூறுகிறது. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருஞான சம்பந்தருடைய பாடல்களில், திருக்கோணேஸ்வரம் குறிப்பிடப்படுகிறது.

கலாநிதி சிற்றம்பலம், 'ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் கால இந்து ஆலயங்கள்' என்ற கட்டுரையில், வீரமாகாளி அம்மன் கோயில், சட்டநாதர் கோயில், தையல் நாயகி அம்மன் கோயில், சாலை விநாயகர் கோயில் ஆகியன நான்கு திசைகளிலும், காவல் தெய்வங்களை வழிபடுவதற்காகக் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் என்று கூறுகிறது. எனவே, இக்காலத்தில் இப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களின் தெய்வ வழிபாட்டை இக்கோயில்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் பல நூற்றாண்டுகளாக முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையை, 'ஐரோப்பிய ஆட்சியில் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள்' என்ற தலைப்பில் எழுதிய அப்துல் ரஹீம் எடுத்துக் கூறுகிறார். யாழ்ப்பா

ணத்தில் 'உசன்' என்ற இடத்தில் முஸ்லிம்கள் குடியேறியதையும், நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயில் அமைந்துள்ள பகுதியில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள், அவ்விடத்தை விட்டும் வெளியேறி, நாவாந்துறையில் குடியேறியதை, இக்கட்டுரை ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

'அம்பாறை மாவட்ட முஸ்லிம்களின் வரலாற்று பாரம்பரியத்தைக் கூறப் புகுந்த, எம்.என்.ஏ. காதர், தென்கிழக்குப் பிராந்தியத்தில் ஆயிரம் வருடங்களுக்கு மேலாக முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்ற வரலாற்றுண்மையை ஆதாரங்களடன் நிலைநாட்டுகிறார். கி.மு. 100 வருடங்களுக்கு முன், ருஹுனு பிரதேசத்தை ஆண்ட துட்ட காமினிக்கு, அரசியக் கப்பல்கள் தென்கிழக்குக் கரைக்கு தங்க தளவாடங்களைக் கொண்டு வந்தன என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். பொலன்னறுவையைத் தலைநகராகக் கொண்டு இலங்கையை ஆண்டு வந்த சிங்கள அரசர்கள் கிழக்குக் கரையோரப் பிரதேசத்தைப் புறக்கணித்தே வந்திருக்கிறார்கள். சோழர், இலங்கையை ஆட்சி செய்த காலத்தில்தான், வெருகலுக்கு அருகாமையிலுள்ள சின்ன முகத்துவாரம் ஒரு முக்கிய துறைமுகமாக விளங்கியது. இக்காலத்தில்தான் தமிழர் இப்பகுதியில் குடியேறினர். பின்னர், மீன்தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த திமிலர், முக்குவர் என்ற சாதியினர் இப்பிரதேசத்தில் குடியேறினர். 'தமிழ்க் குடியேற்றம் இடம் பெற்ற காலம் முதல் முஸ்லிம் மக்களின் குடியேற்றமும் ஓர் அம்சமாக இருந்து வந்திருக்கிறதென்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். இப்பிரதேசத்தில் முஸ்லிம்கள் விவசாயத்தில் ஈடுபடுவதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் இங்கே காணிநிலம் இருந்தமையும் வாவி குளங்கள் தூர்ந்த நிலையில் இருந்தமையும் காரணமாயிருக்கலாம். மட்டக்களப்புத் துறைமுகங்களில் அரிசி, நெல், தானியம் என்பன அதிகளவு ஏற்றுமதியானதும் ஒரு காரணமாயிருக்கலாம். டச்சுக் கம்பெனியார், கண்டி மன்னனின் வெளிநாட்டுத் தொடர்பை முற்றாக ஒழித்த காரணத்தினால், முஸ்லிம்களின் உள்நாட்டு வியாபாரம் வளர்ந்தது. இவ்வர்த்தகத்தில் அரிசி ஒரு முக்கிய பண்டமாக இடம் பெற்றது.

சம்மாந்துறையின் பூர்வீகத்தைப் பற்றிய வரலாறு ஏ.எல். எம். யாஸீன் எழுதிய கட்டுரையில் அடங்கியிருக்கிறது. இத்துறையில் வியாபாரம் காரணமாக முஸ்லிம்கள் தோணிகளில் வந்திறங்கிய காரணத்தாலும் தோணிகளுக்கு 'சம்பான்' என்ற மலாயப் பெயர் இருந்த காரணத்தினாலும் இது 'சம்பான் துறையாகப்' பெயர் பெற்றது என்ற கருத்தை ஆசிரியர், ஏற்றுக் கொள்வதாயில்லை. ஆசிரியரின் கருத்துப்படி 'சம்பா' என்ற நெல் இங்கே உற்பத்தி செய்யப்பட்டதனால், இந்நெல்லை ஏற்றுமதி செய்த இத்துறைமுகத்திற்கு 'சம்பாந்துறை' என்ற பெயர் வந்திருக்கலாம் என்பது இக்கட்டுரையாசிரியரின் கருத்து.

முஸ்லிம்கள் எங்கெல்லாம் குடியேறினார்களோ அங்கெல்லாம், தம்முடைய அன்றாட ஐவேளைத் தொழுகைக்கு மஸ்ஜித்துகளை அமைத்தார்கள்; மார்க்க சேவை புரிந்து இறைவனடி சேர்ந்த இறைநேசர்கள் அடக்கப்பட்ட ஸ்தலங்களை கண்ணியப் படுத்தினார்கள். அம்பாறை மாவட்ட மஸ்ஜித்துகளையும் ஸியாரம்களையும், விரிவாக எழுதுகிறார். யு.எல். அலியார். இப்பள்ளி வாசல்களும், ஸியாரம்களும் முஸ்லிம்களுடைய வரலாற்றை எழுதுவதற்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன என்ற கருத்தை யாரும் ஏற்றுக் கொள்வர். முஸ்லிம்கள் தங்கள் மதக்கல்விக்காக ஸ்தாபித்த 'மக்தாப்களைப் பற்றியும், மத்சாக்களைப் பற்றியும், இவ்வாசிரியர் பிறிதொரு கட்டுரையில் விளக்கமாகக் கூறுகிறார்.

ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றை அறிவதற்கு சாசனங்களும், இலக்கியங்களும் எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு முக்கியம், அம்மக்களின் மரபு வழக்கங்களும், மத அனுஷ்டானங்களும். முக்கியமாக மக்கள் மத்தியில் வழங்கி வந்த கதைகளும், கவிதைகளும் எமக்கு அவர்களுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றி அறிவதற்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன. கவிஞர்கள் எழுதிய கவிதைகளைவிட பாமர மக்கள் மத்தியில் வழக்கத்திலிருந்த 'நாட்டார்' பாடல்கள் என்று நாம் குறிப்பிடுகின்ற நாட்டுப்

பாடல்கள் அவர்களுடைய வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கிற தென்றால், அது மிகையாகாது. வன்னிப் பிரதேசத்தில் வழக்கிலிருந்த நாட்டார் பாடல்களில் அமைந்துள்ள கண்ணகி வழிபாடு பற்றிய கலாநிதி பாலசுந்தரத்தின் ஆய்வுக் கட்டுரை, எமக்கு இக்கருத்தை வலியூட்டுகின்றன. சிலப்பதிகாரக் காலத்திற்கு முன்பே, கண்ணகி வழிபாடு இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் இருந்ததாகக் கட்டுரை ஆசிரியர் கூறுகிறார். 'சிங்கள நாட்டார்' இலக்கியத்தில் கண்ணகி (பத்தினி) வழிபாட்டின் பொருட்டு முப்பத்தைந்து நூல்களுள்ளன எனவும், இவை 'பன்திஸ்கோள்முறை' என அழைக்கப்படுகின்றது என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். இலங்கையை ஆண்ட கஜபாகு மன்னனே (கி.பி. 136 - 183) இவ்வழிபாட்டை இலங்கைக்குக் கொண்டு வந்தான் என்று மகாவம்சம் கூறுகிறது. இது பற்றிய விளக்கங்களை, சிங்கள இலக்கிய நூல்களான, 'இராஜாவலிய' 'இராஜரத்தினாகர', 'கஜபகத்தாவ' என்பவைகளில் காணலாம்.

தென்னிந்தியாவிற்கும், இலங்கைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருந்ததற்கு ஆதாரமாக இக்கண்ணகி வழிபாட்டை நாம் கூறலாம். திராவிடத் தெய்வமாகிய 'அன்னை' காலத்திற்குக் காலம் வெவ்வேறு பெயர்களைப் பெற்று வந்துள்ளாள். ஆரியர், பௌத்தர், சமணர்கள் என்பவரே இப்பெயர் மாற்றங்களுக்கு காரணமாவர். கண்ணகி கதையின் தோற்றமும், கண்ணகி வழிபாட்டின் தோற்றமும் கி.பி. 2-ம் நூற்றாண்டளவில் ஏற்பட்டவை என்பது ஆசிரியரின் கருத்து. எனவே தென்னிந்தியத் திராவிடருக்கும் இலங்கைச் சிங்களவருக்கும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக கலாசார மட்டத்தில் நெருங்கிய தொடர்பிருந்தது எனக் கொள்ளலாம்.

'தென்னிந்தியாவிலிருந்து காலத்திற்குக் காலம் மக்கள் குடியேற்றம் இலங்கைக் கரையோரப் பகுதிகளில் நடைபெற்றது' என்பது ஜேம்ஸ் செல்கர்க் என்பவரின் கருத்து. 'வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் மட்டக்களப்பு மாநிலத்தில் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்தார்கள்' என்று கலாநிதி ஆனந்த குருகே தன்னுடைய 'இராமாயண சமூகம்' என்னும் நூலில் கூறுகிறார்.

சேனன், குத்திகள் என்ற இரு சேர நாட்டு வீரர்கள் அநுராதபுரியை ஆண்ட காலத்தில், சேர நாட்டுத் தமிழ் குடிகள் பல இலங்கையில் குடியேற்றப்பட்டன. அப்படிக் குடியேறிய சேர நாட்டு மக்கள் இங்கு வாழ்ந்த மக்களுடன் இணைந்து வாழ்ந்தனர் என்பதற்கு மட்டக்களப்பில் அவர்கள் தொடர்பால் எழுந்தனவாய் இன்றும் நிலவுகின்ற சேர நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்கள் ஆதாரமாக உள்ளன.

எனவே, சேர நாட்டிலிருந்து இலங்கையில் குடிபெயர்ந்த மக்கள், தமது குல தெய்வ வழிபாடாகிய கண்ணகி வழிபாட்டையும் தம்முடன் கொண்டு வந்திருக்கலாம். எனவே, கி.பி. 136 - 183-ம் ஆண்டு வரை இலங்கையை ஆண்ட முதலாம் கஜபாகு, கண்ணகி சிலையைக் கொண்டு வருவதற்கு முன்பே இலங்கையில் கண்ணகி வழிபாடு மக்கள் மத்தியில் பிரபல்யம் பெற்றிருந்தது. சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குச் சிலை எடுத்த பெருவிழாவிலே கலந்து கொண்டு, இலங்கை திரும்பிய கஜபாகு மன்னன் 'பத்தினி' விழா கொண்டாடினான். இவ்விழாவில் 'நாகதெய்யோ' 'விஷ்ணுதெய்யோ', 'கதிர்காம தெய்யோ' என்ற தெய்வங்களும் இடம் பெற்றன. தமிழ் இந்துக்களுக்கும் சிங்கள பெளத்தர்களுக்கும், இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு மேலாக தொடர்பு இருந்ததை இதிலிருந்தே நாம் அறியலாம்.

ந. ஞானவேல் என்ற ஆசிரியர், வன்னியில் இருந்து வந்த 'சிறுதெய்வ வழிபாட்டு' மரபுகள் பற்றி எழுதுகிறார். இவைகளைப் பற்றிக் கூறும்போது "ஈழத்து சைவ மக்களிடத்தில் இருவகையான வழிபாட்டு மரபுகள் இருந்து வந்தன" என்றும், 'ஒன்று ஆகம முறையில் அமைந்த பெருந்தெய்வ வழிபாட்டு முறை' என்றும், மற்றது ஆகம முறைக்கு அப்பாற்பட்ட கிராமிய சிறுதெய்வ வழிபாட்டு முறையென்றும் கூறுகிறார். சிறுதெய்வ வழிபாட்டு முறையில் 'ஐயனார்' வழிபாட்டு முறை, வன்னியிலுள்ள தமிழ் மக்கள் மத்தியிலும் சிங்கள மக்கள் மத்தியிலும் பிரபல்யமாக இருந்து வந்திருக்கிறது.

முகம்மது சமீம்

தமிழ் மக்களைப் போலவே வன்னிச் சிங்கள மக்களும் ஐயனாரைத் தமது வேளாண்மைக் காவல் தெய்வமாகக் கருதி வழிபட்டு வந்துள்ளனர். இதே போலத்தான் வன்னிப் பிரதேசத்தில் இன்றும் வழக்கிலிருக்கும் 'நாகதம்பிரான்' வழிபாடு, இலங்கையின் ஆதிக் குடிகளுள் ஒன்றான நாகரினால் ஆற்றப் பட்டு வந்த மரபு.

வட - கிழக்குப் பிரதேசத்தின் மக்களின் சமுதாய அமைப்பு பற்றிய 'கட்டுரைகள், பேராசிரியர்கள், பத்ம நாதன், கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோரால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இங்கே வாழும் முஸ்லிம் மக்களுடைய பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றி, ஜே.எம். ஷம்சுத்தீன் 'தென்கிழக்குப் பிரதேச முஸ்லிம்களின் வாழ்வியலும் பண்பாடும்' என்ற கட்டுரையில் விளக்கியிருக்கிறார்.

தமிழரின் சாதி வழமையில் 'தேச வழமை' முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது. 'இலங்கைத் தமிழரின் மரபு வழியான சட்ட நெறிகளுள் இரண்டாவது இடத்தைப் பெறுவது முக்குவரின் சாதி வழமையாகும்', என்று பேராசிரியர் பத்மநாபன் கூறுகிறார்.

"முக்குவரின் சாதிவழமை புத்தளத்திலும், மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்திலும், வழக்கிலிருந்து வந்தது' புத்தளத்தில் வாழ்ந்த ஏனைய தமிழ் மக்கள் வேறுபட்ட பழக்க வழக்கங்களைப் பின்பற்றி வந்தனர் என்றாலும் மட்டக் களப்புப் பிரதேசத்தைப் பொறுத்தவரையில் முக்குவரின் சாதி வழமையே எல்லாத் தமிழருக்கும் பொதுவான சட்ட நெறியாகக் கொள்ளப்பட்டது. கற்பிட்டி, மன்னார் போன்ற இடங்களில் வாழும் பரவர் சாதியினர் தமக்கே உரித்தான சட்ட நெறியைப் பின்பற்றினர். சேர நாட்டிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலே நிலவிய நெருங்கிய வாணிப, கலாசாரத் தொடர்புகளின் பயனாகவே முக்குவரின் குடியேற்றங்கள் இலங்கையிலே வெவ்வேறு காலங்களில் ஏற்பட்டன. மட்டக்களப்பு, புத்தளம், யாழ்ப்பாணம் ஆகிய பகுதிகளிலே முக்குவர் வாழ்ந்து

வருகின்றனர். மட்டக் களப்பு முக்குவரின் தலைவர்கள் அரசியலிலே ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்துள்ளனர். மட்டக்களப்பில் வாழும் தமிழர்களில் உயர் குடிகளாகக் கொள்ளப்படும் வேளாளர், முக்குவர், சங்கமர் ஆகிய மூன்று சமூகத்தவரும், மூன்றில் இரண்டு சதவிகிதமாக உள்ளனர்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, 'யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் கலாசார தத்துவ அடிப்படை' என்ற ஆங்கிலக் கட்டுரையில், யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழரிடையே சாதி அமைப்பு முறைதான் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது என்கிறார். எல்லாக் கருத்து நிலையையும் விட சாதி அமைப்பில் தோன்றிய கருத்து நிலைதான் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இச்சாதி அமைப்பில் வெள்ளாளரின் ஆதிக்கம்தான் காணப்படுகிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் கல்வி வளர்ச்சி காரணமாக தாழ்ந்த சாதியினரும் பயனடைவார்கள் என்ற குறுகிய எண்ணத்தினால் உயர் சாதியினர், இவர்களுடைய கல்வி வளர்ச்சியைத் தடை செய்தனர்.

சைவமும் தமிழும் ஒன்று என்ற கருத்து நிலையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அடித்தளமே சைவ சித்தாந்தம்தான் என்று, ஆறுமுக நாவலர் போன்றவர்கள் நிலைநாட்ட முயன்றனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இச்சைவ மரபைப் பேணிக் காப்பதற்கு ஓர் இயக்கமே தோன்றியது. இச்சைவ மரபில் தோன்றிய தமிழுக்கு கிறிஸ்தவர்களும், முஸ்லிம்களும் பௌத்தர்களும் ஆற்றும் பணி நிராகரிக்கப்பட்டது. இக்கருத்து நிலையின் பிரதிபிம்பமாக அரசியலில் தோன்றிய பொன்னம்பலம் இராமநாதன், இச்சைவத் தமிழ் மரபை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார்.

பேராசிரியர் கைலாசபதி, 'தமிழ் சமூகத்தவரிடையே கலாசார மொழி உணர்வு' என்ற கட்டுரையில், 'தமிழரிடையே உள்ள இவ்வுணர்வை, 'அரசியல் - பொருளாதார பின்னணியிலிருந்து பிரிக்க முடியாது' என்கிறார். தமிழர்களின் இக்கலாசார - மொழி உணர்வு, இந்தியாவில் தோன்றிய இந்து மத இயக்கங்களான ஆரிய சமாஜ், பிரஹ்ம சமாஜ், இராம

கிருஷ்ண இயக்கம் போன்றவைகளாலும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ், வங்காளப் பிரிவினை, ஸ்வதேசிய இயக்கம், தென்னிந்தியாவில் தோன்றிய திராவிட இயக்கம் போன்றவைகளாலும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்தில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார்களின் மதப் பிரசாரங்களினால், தமிழ் மக்களிடையே இரண்டு பாதிப்புக்கள் ஏற்பட்டன. ஒன்று, கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளினால் ஆங்கிலக் கல்வி பெற்ற ஒரு வகுப்பினர், கிறிஸ்தவருடைய கருத்துக்களை ஏற்றனர். இரண்டாவது ஒரு சமூக - மத மறுமலர்ச்சி இயக்கம் மக்களிடையே பரவியது. இம்மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் பிரதிநிதியாக ஆறுமுக நாவலர் தோன்றினார். ஆறுமுக நாவலர் தோற்றுவித்த 'சைவபரிபாலன சபை', யாழ்ப்பாணத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாண இந்துக் கல்லூரி தோன்றுவதற்குக் காரணமாயமைந்தது.

யாழ்ப்பாண மத்தியதர வர்க்கத்தினரிடையே தோன்றிய இம்மத விழிப்புணர்ச்சி, மொழியிலும், இலக்கியத்திலும் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கியது. ஆங்கில காலனித்துவ ஆட்சிக்கு எதிராக செயல்பட்ட ஒரு கலாசார இயக்கம் என்று கூறினால் அது மிகையாகாது. இலங்கையிலும், தென்னிந்தியாவிலும் தோன்றிய சுதந்திர இயக்கங்களும், அதனடியாக இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்ததும், தமிழரிடையே இன்னொரு முக்கிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. தமிழிலக்கிய மரபின் ஏகபோக உரிமை கொண்டாடிய, தமிழ்உயர்சாதி பண்டித வகுப்பினருடைய ஆதிக்கத்திலிருந்து, தமிழ் இலக்கியத்தை விடுவித்தனர். தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர்; இச்சாதியினரின் இலக்கியத் தாக்கத்தினால், தமிழ் இலக்கியம் வெவ்வேறு முனைகளில் வளரத் தொடங்கியது. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு தமிழிலக்கியத்தில், முற்போக்குக் கருத்துக்கள் தோன்றுவதற்கு இத்தாழ்ந்த சாதியினரின் பங்கு மிகவும் முக்கியமானது.

இத்தொகுப்பில் முக்கிய இடத்தைப் பெறும் ஓர் அங்கம் தான், தமிழரிடையே இருக்கும் இசை மரபும், நாட்டுக்

கூத்தும், குரவைக் கூத்தும் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள். நாட்டுக் கூத்தைப் பற்றிய கட்டுரையில் கலாநிதி மௌனகுரு, 'வளர்ச்சியடைந்த கூத்து, தமிழர் மத்தியில் நிலமான்ய சமூகத்தைப் பிரதிபலிப்பதுடன் அதனைச் சுட்டிக் காக்கும் உள்ளடக்க உருவங்களைப் பெற்றுள்ளது'' என்கிறார். நிலமானிய முறையின் அடிப்படையில் தோன்றிய கூத்துக்களைப் பலவகையாகப் பிரிக்கிறார் ஆசிரியர். இக்கூத்துக்களில் வடமோடி, தென்மோடி கூத்துக்களே இன்றும் நிலவி வருகின்றன என்பது ஆசிரியரின் கருத்து. வரலாற்று ரீதியாக இக்கூத்துக்களை ஆராய்ந்த கட்டுரை ஆசிரியர், மட்டக் களப்பு மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான கலையாக அமைந்த இக்கூத்து, கிராமிய மக்களின் முழு அம்சங்களையும் பிரதிபலித்தது'' என்கிறார். 'ஆரம்பத்தில் இக்கூத்துக்களை சமூக அமைப்பின் உயர்நிலையிலிருந்தோரே ஆடினர்' என்றும் காலப் போக்கில் குறைந்த வகுப்பினரும் ஆடத் தொடங்கினர்'' என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

மட்டக் களப்புக்கே உரித்தான ஒரு கலாசார மரபுதான். குரவைக் கூத்தும், குலவை போடுதலும். இது பற்றிய கட்டுரையில் சி. பாலசுந்தரம், 'மட்டக் களப்பு மாநிலத்தில், 'குரவை' 'நலவை போடும்' வழக்கும், அம்மரபுச் செய்யுள்களும் பண்டு தொட்டு நிலவி வருகின்றன'' என்று கூறுகிறார். குரவை குரவையாட்டம், குரவையார்தல், குரவை நாடகம், குரவைக் கூத்து ஆகிய சொல்லாட்சிகளும் அவை பற்றிய செய்திகளும், பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. சிலப்பதிகாரத்தில், அரங்கேற்றுக் காதையில் கூத்தியல் இலக்கணங்கள் விரிவாக்கக் கூறப்படுகின்றன. மட்டக் களப்பில், குலவை போடுதல் ஒரு மங்களகரமான நிகழ்ச்சியாகவே கருதப்படுகிறது. திருவிழாக்களிலும், அப்பிரதேச மக்களது சமூக நிகழ்ச்சிகளிலும், சமயச் சடங்குகளிலும், சம்பிரதாயங்களிலும், குலவை போடுதல் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது. குலவை போடும் நிகழ்ச்சியில் ஒரு வகையான குரலோசை எழுப்பப்படுகிறது. இக்குலவை ஓசையை தமிழ்ப் பெண்கள் மாத்திரம்

செய்வதில்லை. முஸ்லிம் பெண்களும், ஒரு மங்களகரமான நிகழ்ச்சி நடைபெறும் பொழுது இக்குலவை ஓசையைச் செய்வார். இதைக் 'குரவையிடுதல்' என்று கூறுவர். இக்குரவையிடும் வழக்கம் அரேபியாவிலும், வட ஆப்பிரிக்கா முஸ்லிம் நாடுகளிலும் இருந்து வந்ததாக ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். இதன் அடியொட்டிய குரவைக் கூத்தும், சிலப்பதிகாரம் போன்ற பண்டைய நூல்களில் காணலாம். இக்குரவைக் கூத்து, பெரும்பாலும் மட்டக் களப்புப் பிரதேசத்திற்கே உரித்தான ஒரு மரபு.

கூத்தைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது, பேராசிரியர் மரியசேவியர் அடிகள் தென்மோடி நாட்டுக் கூத்து' என்ற கலைவடிவத்தை கத்தோலிக்க சமயக் கலைஞர்கள் சிறப்பான முறையில் பேணி வளர்த்து வந்திருக்கிறார்கள்' என்று கூறுகிறார். இவர் 'தென்மோடி, வடமோடி என்ற வேறுபாடு கத்தோலிக்க சமயத்திலிருந்துதான் வந்தது' என்று கலாநிதி மௌன குருவின் கருத்துக்கு மாறுபட்ட ஒரு கருத்தை முன் வைக்கிறார். 'போர்த்துக்கேயர் ஆட்சியில் யாழ்க்குடா நாட்டில் பணியாற்றிய இயேசு சபைக்குரவர்கள், தென் இந்திய தொடர்புடையவராயிருந்த காரணத்தால், தென்னிந்திய கூத்துப் பாணியை இங்கே கொண்டந்தார்கள்' என்று கூறுகிறார். இவருடைய கூற்று இன்னும் ஆராயப்பட வேண்டிய தொன்று.

'இலங்கைத் தமிழரின் இசை மரபு' பற்றிக் கூறும்போது, பேராசிரியர் சிவசாமி, 'இலங்கைத் தமிழரின் இசை மரபுகள் நீண்ட கால வரலாறும் பல அம்சங்களும் கொண்டவை'யென்றும் காலத்திற்குக் காலம் அரசியல், சமூகம் முதலியவற்றில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், தாக்கங்கள் முதலியனவற்றிற்கேற்பச் சிறப்புற்றும், சிறப்புக் குன்றியும் நிலவி வந்துள்ளது' என்று கூறுகிறார்.

இலங்கைத் தமிழரின் முன்னோர்கள் பெரும்பாலும் தமிழகத்திலிருந்து இங்கு புலம் பெயர்ந்து வந்தபோது அங்கு நிலவிய சமூக, பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் கொண்டு வந்திருக்கலாம். தமிழருடைய இசை மரபும் இதில் ஒன்று.

புதிய சூழலுக்கேற்ப அவை மாற்றங்களும் வளர்ச்சியும் பெற்றிருக்கலாம். 'காலப் போக்கில் புதிய மண்வாசனை பெற்று நிலவி வந்துள்ளன எனலாம்' என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். ஐவகை நிலங்களில் வாழ்ந்த அக்காலத்துத் தமிழரின் வாழ்க்கையோடு ஒன்றிணைந்த கலையாகவே இசை நிலவி வந்துள்ளமையை பண்டைய நூல்களிலிருந்து அறியக் கூடியதாக இருக்கிறது. பாட்டினைக் குறிப்பிட்ட பண்ணிற்கு ஏற்ப இசைக்கும் போது யாழ் போன்ற இசைக் கருவிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. மட்டக் களப்பு மண்ணின் தவப்புதல்வன் என்று வர்ணிக்கப்படுகின்ற விபுலானந்த அடிகள், இசையைப் பற்றி பல ஆய்வுகளை நடத்தி அதன் பயனாக 'யாழ்நூல்' என்ற பெரிய ஆய்வு நூலை வெளியிட்டார். இந்நூல் இலங்கையை விட தமிழ் நாட்டில் மிகவும் பிரபல்யம் அடைந்தது. இசையைப் பற்றிய நூல்களிலே இது ஒரு மிகச் சிறந்த நூல் என்று இன்றும் தமிழ் நாட்டில் போற்றுகின்றனர்.

இதில் ஒரு குறை என்னவென்றால், இப்பிரதேச மக்களின் அரசியல் வரலாறு, இலங்கை அரசியல் வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்காற்றிய தமிழ் முஸ்லிம் தலைவர்களின் வரலாறு, இலங்கை அரசியலில் பாதிப்பை ஏற்படுத்திய தமிழ் முஸ்லிம் தலைவர்களான, பொன்னம்பலம் இராமநாதன், பொன்னம்பலம் அருணாச்சலம், ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம், எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம், முஸ்லிம் தலைவர்களில் முக்கியமான அஷ்ரப் அவர்கள் இலங்கை அரசியலில் ஏற்படுத்திய பாதிப்பும், அரசியற் கட்சிகளான தமிழர் விடுதலை முன்னணி முஸ்லிம் காங்கிரஸ் ஆகியவைகளைப் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் இடம் பெற்றிருந்தால் இத்தொகுப்பு நூலுக்கு தங்க மகுடம் அணிவதாயமையும் இந்நூலின் மகுடமாகத் திகழும் அஷ்ரபின் கவிதை எதிர்கால சமூகத்திற்கு ஒளியாய் நின்று பயன் தருவதாயமையும் என்ற எனது திடமான நம்பிக்கையில் அக்கவிதையில் வரும் சில பாக்களை இங்கே தருகிறேன்.

புதிய தொரு பூந்தோட்டத்தில்
 தர்மச் சக்கரமும்
 வேலும், சிலுவையும்
 இளம்பிறையும்
 புத்தம் புதிய மலர்களாய்
 பூத்துக் குலுங்கிடவும் வேண்டும்
 சப்தங்களில் நீரோடைகள்
 சதா பெருகிடவும் வேண்டும்
 அவை கொணரும்
 சாந்தியில் எம் ஆன்மாக்கள்
 சங்கமித்திடவும் வேண்டும்!
 இளம் தென்றல் அது கண்டு
 இதயம் குளிர்ந்திடவும் வேண்டும்
 இகம் எல்லாம் அமைதியினால்
 இனிமை சேர்ந்திடவும் வேண்டும்

எமது இன்றைய இலக்கியப் பணி

ஓர் எழுத்தாளன் என்பவன் மனித குலத்தின் சட்ட அமைப்பாளன். தான் வாழும் சமுதாயத்தை உன்னிப்பாய் ஆராய்ந்து அந்த உணர்வுகளில் சங்கமமாகி அதற்கு விமோசனம் அளிக்கத் துடிக்கும் தனது எண்ணங்களை எழுத்தோவியங்களின் மூலம் படைப்பவனே மக்களின் எழுத்தாளன்.

மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் ஓர் அரசியல்வாதி ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்கே செயலாற்ற முடியும். அந்த அரசியல்வாதியின் கொள்கைகளும் அவனால் கொண்டு வரப்படும் சட்டங்களும் அவனுடைய காலத்திற்குப் பிறகு மக்களால் தூக்கியெறியப்படும். ஆனால் எழுத்தாளன் அப்படியல்ல. அவனுடைய எண்ணங்களும் கருத்துக்களும் சாஸ்வதமானவை. மக்களுக்காக மக்களின் நலனுக்காக மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக எழுதப்படும் அவனுடைய எழுத்துக்கள் நிலையானவை.

'நமக்குத் தொழில் கவிதை, நாட்டிற்கு உழைத்தல், இமைப்பொழுதும் சோராதிருத்தல்' என்று பாரதி கூறியது தனது சிந்தனா சக்தியை மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக உருவாக்கப்படும் இலக்கிய வளங்கள்; காலத்தால் அழியாது காலத்தின் ஏலத்தால் மலியாது இந்த வரைவிலக்கணத்தைக் கொண்டு இன்றைய இலக்கியப் படைப்புக்களை நாம் அணுகுதல் அவசியமாகின்றது. முன்பு இருந்த உத்வேகம் இன்று இலக்கிய உலகில் இருக்கின்றதா? அல்லது இலக்கியம் ஒரு மந்த நிலையை அடைந்து விட்டதா?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடைகாண வேண்டுமென்றால் நாம் இலக்கிய வரலாற்றில் பின்னோக்கிச் செல்ல வேண்டும். மனித வரலாற்றில் நாம் கண்ட உண்மை என்னவென்றால்,

ஒரு சமுதாயத்தில் கொந்தளிப்பும் அமைதியின்மையும் நிலவும் போது அங்கே இலக்கியம் மறைந்து விடுகிறது. தமிழ்நாட்டில் கி.மு. இரண்டாம் மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்ட அரசியல் குழப்பங்களுக்குப் பிறகு அமைதி நிலவிய காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள்தான் திருக்குறளும், சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும். பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்தில் மக்களிடையே சமாதானம் நிலவிய காலத்திற்குத் தான் நாயன்மார்களுடைய தேவார திருவாசகங்கள் தோன்றின. கம்பனுடைய மகா காவியம் தோன்றுவதற்குக் காலாக இருந்தது, சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் நிலவிய சமாதானமே. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட அந்நிய படையெடுப்புகளும் மக்கள் மத்தியில் நிலவிய அமைதியின்மையும் இராமாயணம் போன்ற இலக்கியப் படைப்புக்கள் தோன்றுவதற்கு வாய்ப்பில்லாமல் போய்விட்டது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிற்றான் ஆங்கில ஆதிக்கத்தின் பாதிப்பினாலும் ஆங்கில மொழியின் செல்வாக்கினாலும் புதிய இலக்கிய வடிவங்கள் தமிழில் தோன்றத் தொடங்கின. நாவல், சிறுகதை போன்ற புதிய இலக்கிய உருவங்கள் பெரும்பாலும் ஆங்கில நூல்களின் தழுவல்களாகவோ அவைகளை ஒட்டியதாகவோதான் இருந்தன. துப்பறியும் நாவல்களும், ராஜா ராணி கதைகளும் மேலோங்கியிருந்தன. சமூக உணர்வு, சமூகத்தைப் பற்றிய சிந்தனை, சமூகப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிய கருத்துக்கள் எழுத்து வடிவம் பெறுவதை இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில்தான் நாம் பார்க்கிறோம். இந்திய சுதந்திர இயக்கம் மகாத்மா காந்தியின் தலைமையில் இந்திய மக்கள் மத்தியில் பரவிய போது, இலக்கிய உலகையும் இது பாதித்தது. பாரதி போன்ற கவிஞர்கள், தமிழ் மக்களிடையே தோன்றி மக்கள் எண்ணங்களை அவர்களது உணர்ச்சிகளைக் கவிதைகளில் வடித்தார்கள். மக்களின் எண்ணங்கள் கலையுருவம் பெற்றன. மக்களைப் பற்றிய யதார்த்த இலக்கியம் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் பரவத் தொடங்கியது. எழுத்தாளர் இலக்கியங்கள் உருவம்

பெற்றன. 'மணிக்கொடி' எழுத்தாளர்கள் புதிய உத்திகளைக் கையாண்டார்கள். 'சிறுகதை மன்னன்' என்று புகழ் பெற்ற புதுமைப் பித்தன் சோஷலிச யதார்த்தத்தைத் தன்னுடைய சிறுகதைகளில் கையாண்டார். பிரக்ஞை ஓட்டம் கருத்துத் தொடர்களின் சம்பந்தம் என்ற புதிய உத்திகளை வைத்து மெளனி, லா.சா. ராமாமிருதம் போன்ற எழுத்தாளர்கள் தமது இலக்கியப் படைப்புக்களில் படைத்தார்கள்.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு தான் பாரதி போன்ற கவிஞர்களை மக்கள் இனம் கண்டார்கள். மகா கவிஞனாக பாரதி கணிக்கப் பட்டார்.

இலக்கிய சாம்ராட்டாக புதுமைப்பித்தன் உயர்த்தப்பட்டார். மக்கள் மத்தியில் இலக்கியத்தைப் பற்றிய ஒரு புதிய ஆர்வம், ஒரு புதிய உத்வேகம் எழுந்தது. புதிய கருத்துக்கள், புதிய சிந்தனைகள், மக்கள் முன் வைக்கப்பட்டன. தமிழகத்தில் எழுத்தாளர்கள் சங்கங்கள் தோன்றின. புதிய தலைமுறையினர் ஜனரஞ்சகமான தரமுள்ள இலக்கியங்களைப் படைக்க முற்பட்டார்கள். பலவித பிரசுர நிறுவனங்களும் தோன்றின. சுதந்திரத்திற்குப் பின் தோன்றிய சமாதானமும், சமூக அமைதியுமே இவைகளுக்குக் காரணமாயின என்று கூறினால் அதையாராலும் மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது.

தமிழகத்தை அடியொட்டி இலங்கையிலும் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் மத்தியில் ஓர் உணர்ச்சி, ஓர் உத்வேகம், இந்த ஐம்பதாம் ஆண்டுகளில், நாம் காண்கிறோம். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இந்தக் காலக்கட்டத்திற்குள் தோன்றியது. இடதுசாரி கட்சிகளும், இடதுசாரி கொள்கைகளும், தமிழகத்தை விட இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கின. அரசியலிலும், இடதுசாரி இயக்கங்களின் செல்வாக்கு வளரத் தொடங்கியது. 1956ம் ஆண்டில் மக்கள் ஐக்கிய முன்னணிக் கட்சி, ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய பிறகு தேசியவாதம் எல்லா முனைகளிலும் தனது வெற்றியை நிலை நாட்டியது. தனியார் ஸ்தாபனங்கள் தேசிய

மயமாக்கப்பட்டன. தேசிய மொழிகளான சிங்களம், தமிழ், தமது உரிய இடத்தைப் பெற்றன. 'தேசிய இலக்கியம்' என்ற புதிய கருத்து எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் பரவத் தொடங்கியது. சிங்கள மொழி அரசாங்க மொழியாகப் பாராளுமன்றத்தில் பிரகடனம் செய்யப்பட்ட பிறகு தமிழுக்கு இரண்டாவது ஸ்தானம் வழங்கப்பட்டது என்ற எண்ணம் தமிழ் மக்களிடையே ஒரு கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தியது. அரசாங்கத்தின் இந்தக் கொள்கையை எதிர்த்த இடதுசாரி கட்சியினரின் செல்வாக்கு தமிழ் மக்களிடையேயும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் வளர்ந்தது. மார்க்சிய கருத்துக்கள் இளம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களில் பரிணமித்தன. மக்களுடைய அபிலாஷைகளை அவர்களுடைய ஆசாபாசங்களை எழுத்துக்களில் வடித்தனர், இளம் எழுத்தாளர்கள். இப் புதிய சந்ததியினரை ஒன்று சேர்த்து ஒரு குடையின் கீழ் கொண்டு வந்தது மட்டுமல்லாமல் மக்களுடைய பிரச்சினைகளுக்குக் குரல் எழுப்பியது முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்.

இலக்கியத்தில் புதிய கருத்துக்களையும் புதிய உருவகங்களையும் அமைப்பதற்கு ஆதரவு அளித்தது இவ்வெழுத்தாளர் சங்கம். பிரபுத்துவ ஆட்சி முறையின் கையாட்களாக இருந்து வந்த பழைமை விரும்பிகள் பாரம்பரியம் என்ற போர்வையில் இப்புதிய எழுத்தாளர்களைச் சாடினர். இழிசினர் என்று இப்புதிய பரம்பரையினருடைய எழுத்துக்களை ஏளனம் செய்தனர். பண்டித வகுப்பினர், இலக்கணம் தான் முக்கியம் என்றும் இலக்கியத்துக்கு உருவம் தான் அவசியம் என்றும் வாதாடினர். கதையின் கருவூலம் தெய்வத்தைப் பற்றியதாக இருத்தல் வேண்டும். காதல் ஓவியங்களாக அமைதல் வேண்டும் என்றெல்லாம் பிதற்றினார்கள். இவர்களுடைய இந்த செல்லரித்துப் போன கருத்துக்களுக்கு எதிராகப் போர்க் கொடி உயர்த்தியது முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம். உருவத்தை விட உள்ளடக்கம் பற்றி எழுதும் இலக்கியங்கள்தான் மக்கள் இலக்கியம் என்றும் மக்கள் பேசும் மொழிகள் அப்படியே எழுதும் போது அது யதார்த்த உண்மை நிலையை எடுத்துக் காட்டுகிறது

என்றும், அதுதான் மக்கள் இலக்கியம் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்க வல்லது என்றும் வாதாடியது. அன்றைய அரசியல் நிலையில் பொது மக்களின் செல்வாக்கு ஆட்சியில் அதிகமாக இருந்த காரணத்தினால் இ.மு.எ.ச. எழுப்பிய குரல் மக்களின் மனதைத் தொட்டது. மக்களின் எண்ணங்களுக்குக் குரல் கொடுத்தது. இவ்வெழுத்தாளர் சங்கம். நாடு பூராவும் எழுத்தாளர் கருத்துப் பரிமாறல்களும் கூட்டங்களும் விவாதங்களும் நடைபெற்றன. பழைமை வாதிகளான பண்டித வகுப்பினருக்கும் புதிய மரபினர்களுக்குமிடையே ஏற்பட்ட மரபுப் போராட்டம் 1963ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்து இந்துக் கல்லூரியில் நடைபெற்ற சாகித்திய விழாவில் உச்ச கட்டத்தை அடைந்தது. இலங்கை இலக்கியம் தேசிய இயக்கமாகப் பரிணமித்தது. இலங்கை எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் தென்னிந்தியாவிலும், பிற மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு பல நாடுகளிலும் பரவலாக வந்தன. இ.மு. எ.ச. தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் தலைமை தாங்கி இலக்கிய உலகில் ஒரு புதிய சகாப்தத்தை ஏற்படுத்தி வந்த இக் காலகட்டத்தில் தமிழ்ப் பேசும் மக்களுக்குமிடையே இருந்த பிரச்சினைகள் வளர்ந்து வந்து ஒரு பெரிய இடைவெளி ஏற்பட்டு வந்தது. இனவாதம் தலை தூக்கத் தொடங்கியது. பிற்போக்கு சக்திகள் இந்த நிலைமையைப் பயன்படுத்தி அரசியலைக் கைப்பற்ற முனைந்தனர். அவர்களுடைய செல்வாக்கு அரசியலில் ஓங்கத் தொடங்கியது. அதே சமயம் இலங்கை மக்கள் இரு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரியத் தொடங்கினர். ஓர் இனம் ஒரு நாட்டு மக்கள் என்ற இ.மு.எ.ச. வின் குரல் பிற்போக்குச் சக்திகளினால் இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்டது. முற்போக்குவாதிகளின் செல்வாக்கு அரசியலில் குறையத் தொடங்கியது. எழுத்தாளர்கள் தனித்துவம் நலிந்தும் வாழத் தலைப்பட்டனர். இன வாதம் தலைவிரித்தாடத் தொடங்கியது. தமிழ் மக்கள் சிங்கள இனத் துவேசிகளால் இம்சிக்கப்பட்டார்கள். இனக்கலவரங்கள் அடிக்கடி தோன்றி சமுதாய இன ஒற்றுமையையே வேரோடு அழித்தது.

1983ம் ஆண்டில் நடந்த இனக் கலவரம் தமிழ் மக்கள் தம் உடைமைகளை இழந்தனர். உயிர் இழந்தனர், பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டனர். இரு சமூகம், இரு இனம், இரு நாடு என்ற கருத்துக்கள் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் வேரூன்றத் தொடங்கியது. தமிழ் மக்களின் விமோசனம் தனி நாடு பெறுவதில் மட்டும்தான் இருக்கிறது என்ற எண்ணம் வலுப் பெற்றது. தமிழ் மக்கள் பல வழிகளைக் கையாண்டார்கள். பாராளுமன்றத்தின் மூலம் இதைச் சாதிக்கலாம் என்று ஒருசில தலைவர்களும், துப்பாக்கியினால்தான் இதைச் சாதிக்க முடியும் என்று வேறு சிலரும் வாதிக்கத் தொடங்கினர். இதன் விளைவாகத் தமிழ் மக்கள் இரு பிரிவுகளாகப் பிரிந்தனர். தமிழ் மக்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளைக் கூட அரசாங்கம் நிராகரித்த காரணத்தினால் விவாதம் மூலம் உரிமைகளைப் பெறலாம் என்ற கோஷம் எழுப்பியவர்களின் செல்வாக்குக் குறைந்து மற்றக் கட்சியினரின் செல்வாக்குக் கூடியது.

இதனால் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் அமைதியின்மை நிலவத் தொடங்கியது. தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயுத பலத்தினால் தமது உரிமைகளைப் பெற முற்பட்ட போது அரசாங்கமும் தன்னுடைய ஆயுத பலத்தைப் பிரயோகித்தது. இதனால் பாமர மக்கள்தான் துன்புற நேர்ந்தது. மக்களின் இந்த நிலையை மறந்து அவர்களின் துயர நிலையை உணராமல் இலக்கியம் என்ற பெயரில் காதலையும் மோகத்தையும் பற்றி எழுதுவதைத்தான் 'நசிவு' இலக்கியம் என்கிறோம். மக்களின் யதார்த்த நிலையை அவர்கள் அனுபவிக்கும் சோகத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் போதுதான் அது மக்கள் இலக்கியமாகிறது.

இன்றைய இலக்கியப் போக்கைப் பார்க்கும் போது சாரமற்ற உணர்ச்சியற்ற இலக்கியத்தைத்தான் பார்க்கிறோம். மக்களின் போராட்டத்தை எவன் தன்னுடைய படைப்புக்களில் வடிக்கிறானோ அவனுடைய ஆக்கங்கள் தான் என்றும் அழியாமல் காலத்தால் சாகாமல் மக்களின் செல்வாக்கோடு நிலைத்து நிற்கும்.

இலக்கிய சங்கங்களின் இன்றைய பணி என்ன? எழுத்தாளர்களிடமிருந்து குமுறி வரும் இன்னல்களை சமுதாயத்தின் போக்கைப் பிரதிபலிக்கும் ஆக்க இலக்கியக் கருத்துக்களின் படைப்புக்களுக்கு ஆதரவு கொடுப்பது மட்டுமல்லாமல் மக்களின் இன்றைய பிரச்சினைகளுக்குத் தலைமைத்துவம் தாங்கி அந்தப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்குச் செயல்படுவது தான் இச்சங்கங்களின் கடமையாக இருக்க வேண்டும். மக்களுடைய எண்ணங்களைப் பிரதிபலிக்காமல் மக்களின் பிரச்சினைகளைப் பற்றி ஆராயாமல் வெறுமனே படைக்கப்படும் 'நசிவு' இலக்கியத்துக்கு ஆதரவு அளிக்கும் போது இப்படிப்பட்ட எழுத்தாளர் சங்கங்களுக்கு மக்களின் ஆதரவு இல்லாமல் போய்விடும். மக்களைப் பற்றி, அவர்களின் கதறல்களைப் பற்றி அவர்களது இன்றைய ஆசாபாசங்கள் பற்றி அவர்களின் கதறல்களையும் குமுறல்களையும் படைக்கும் இலக்கியக் கருத்தாற்றல்களுக்குத் தலைமைத்துவம் தாங்கி அவர்களை ஒருவழிப்படுத்தி செயற்படுத்துவதுதான் இலக்கிய சங்கங்களின் இன்றைய தலையாய பணியாகும்.

முற்போக்குக் கருத்துக்கள் என்றால் என்ன? நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் முற்போக்குக் கருத்துக்கள் என்று கூறப்பட்டவை இன்றைய சமுதாயத்துக்குப் பொருந்துமா? அன்று முற்போக்குச் சக்திகளின் இருப்பிடமாக இருந்த சோவியத் ரஷ்யா, மக்களாட்சி என்று கூறிக் கொண்டு மக்களை அடக்கி யொடுக்கி, மக்களை அடிமைகளாகவும், பல இன மக்களை சர்வாதிகார ஆட்சியின் கீழ், அவர்களுக்கு எவ்வித சுதந்திரமும் மில்லாமல் நடத்திய உண்மையை இன்றைய சம்பவங்களால் அறிகிறோம். இன்று அவ்வல்லரசு சின்னாபின்னமாகியதை நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். வர்த்தக ஸ்தாபனங்களும், உற்பத்தி நிறுவனங்களும் அரசாங்கத்தால் நடத்தப்பட்ட காரணத்தால், ஒரு சிலர் சுரண்டிப் பிழைக்கவும் பாமர மக்கள் பல இன்னல்களை அனுபவிக்கவும் இவைகள் உதவியாயிருந்தன என்பதை அறிவோம்.

இன்றைய சமுதாயத்தில் மக்களது நோக்கங்கள் என்ன? அவர்களது ஆசைகள் என்ன? இவ்வகளை உணர்ந்து அவ்வணர்ச்சிகளைத் தன்னுடைய எழுத்தோவியங்களில் எவன் பிரதிபலிக்கிறானோ அவனே மக்களின் எழுத்தாளன் என்று கணிக்கப்படுவான். இன்று தொழிற் ஸ்தாபனங்களும், வர்த்தக நிறுவனங்களும் மக்கள் மயமாக்கப்படுவதை மக்கள் விரும்புகிறார்கள். மக்களின் எண்ணங்களுக்கு மாறாகச் செயல்படும் போது நாம் அவர்களை பிற்போக்குவாதிகள் என்று கூறுகிறோம்.

எனவே இன்றைய முற்போக்குக் கருத்துக்கள் என்றால் என்ன? அவை எதைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்ற கேள்வியை எழுத்தாளர்களே நிர்ணயிக்கட்டும். அப்பொழுதுதான் சமுதாயம் முன்னேறும். காலத்துக்குக் காலம் கருத்துக்கள் மாற வேண்டும். எதிர்காலச் சமூகம் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்று தீர்க்கதரிசனத்தோடு செயல்படும் எழுத்தாளர்களை மக்கள் என்றென்றும் தம் இதயத்தில் வைத்துப் போற்றுவர்.

இலங்கை சாகித்திய மண்டலமும் தமிழ் இலக்கியமும்

(1964ம் ஆண்டு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க
இரண்டாவது மகாநாட்டில் பேசியது)

மகாநாட்டிற்கு வந்துள்ள எழுத்தாள நண்பர்களே!

ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் இரண்டாவது மகாநாடு இது. முதல் தமிழ் எழுத்தாளர் பொது மகாநாடு நடந்து இப்பொழுது ஒன்றரை வருடங்கள் ஓடிவிட்டன. இந்த ஒன்றரை வருட காலத்தில் ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியில் பிரமாதமாக எதுவும் நடக்க வில்லையென்றாலும், அதன் வளர்ச்சி முன்னிலும் அதிக வேகம் பெற்றிருக்கிறது என்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது. மனித வரலாறு என்ற கடலில் ஒரு நீர்த்துளியைப் போன்றது இந்தக் கால எல்லை. இந்தக் காலத்தில் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தில் புரட்சிகரமான மாறுதல்கள் எதுவும் நடக்கவில்லையென்றாலும், ஒரு சலசலப்பு தோன்றி மறைந்ததை இங்கு வந்திருக்கும் எழுத்தாளர்களும், வாசகர்களும் மறந்திருக்க மாட்டார்களென்று நினைக்கிறேன். ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்திலே ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்தி விட்டோம், ஒரு பெரும் பிரச்சினையைக் கிளப்பி விட்டோம், ஒரு புதிய இலக்கியத்தையே தொடங்கி விட்டோம் என்று ஒரு சில மரபுக்காரர்கள் எண்ணினார்கள். பாவம் வரலாறு தெரியாதவர்கள். இப்படிப்பட்ட சலசலப்புக்கள் இலக்கியத்தில் மட்டுமல்ல, பொதுவாக வாழ்க்கையில் எந்தத் துறையிலும் இப்படிப்பட்ட சலசலப்புக்கள் - ஏற்படுவதுண்டு. அவை தானாகவே நிற்பதுமுண்டு. இது இயற்கை. ஒரு சிலருக்குப் பூதாகாரமாகத் தோன்றிய இப்பிரச்சினை, ஒரு பெலுண் வெடிப்பதைப் போல், உண்மை என்ற ஊசி பட்ட மாத்திரத்தி

லேயே 'டப்'பென்று வெடித்து விட்டது. அது வெறுமையானது என்பது பிறகுதான் எல்லோருக்கும் தெரிந்தது. வானவெளிப் பயணத்தில் உலகத்தையே அதிர்ச் செய்யப் போகிறோம், என்று ஒரு பெலுனை அனுப்பி அது வெடித்துக் காற்றோடு போய் விட்டதைக் கண்டு ஏமாற்றமுற்றவர்களைப் போல், இதற்குக் காரணகர்த்தாக்களாக இருந்தவர்களும், இது வெடித்ததைக் கண்டு பெரும் ஏமாற்றம் அடைந்தனர். ஆகவே சாகித்திய மண்டலத்தின் உண்மை நிலையும் இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கும், இலக்கியத்திற்கும் அது எவ்வாறு சேவை புரிய முடியும் என்பதையும், எழுத்தாளர்கள் கூடியிருக்கும் இப்படியொரு மகாநாட்டில் கூறினாற்றான் சாகித்திய மண்டலம் பற்றிய தப்பான அபிப்பிராயமும் நீங்கும்; அத்துடன் அதன் உண்மை நிலையையும் உணர்த்த முடியும்.

சாகித்திய மண்டலம் சமீபத்தில் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு ஸ்தாபனம். ஈழத்து இலக்கியத்தை வளர்ப்பதற்கும், ஊக்குவிப்பதற்குமே இத்தாபனம் நிறுவப்பட்டது. ஸ்தாபன ரீதியாக இலக்கியத்தை வளர்க்க முடியுமா? என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஆம் முடியும். அப்படியென்றால், எழுத்தாளனின் சுதந்திரம் என்னாவது? எழுத்தாளன் சுயமாகச் சிந்திப்பவன், அவன் ஒரு சுதந்திரச் சிற்பி. அவனுடைய சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது, அவனுடைய சுற்பனையைச் சிறை செய்வது போன்றதும், அவனுடைய ஆக்கத்தையே அழித்து விடுவது போன்றதுமாகும் என்று ஒரு சிலரின் தனி மனித வாதக் கூற்றுகளுக்குரிய பதிலைப் பின்னர் ஆராய்வோம். ஒரே கருத்துக்களைக் கொண்டவர்களும், ஒரே எண்ணங்களையுடையவர்களும், ஒரே நோக்கத்தையும், லட்சியத்தையும் உடையவர்கள் ஒன்றுபட்டு ஸ்தாபன ரீதியாக, இயக்கப் பூர்வமாக எவ்வளவோ சாதிக்க முடியும். இதற்குத் தகுந்த உதாரணச் சின்னமாக விளங்குவது இம்மகாநாட்டைக் கூட்டும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமே. தொழில்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் நாம் ஆத்ம திருப்திக்காகவோ அல்லது கலாரசனையை மக்களிடம் உண்டு பண்ணுவதற்காகவோ எழுத்தில் ஈடுபடவில்லை. எழுத்

தையே தொழிலாக - அன்றாட சீவனத்தின் - உபகரணமாகக் கொண்டு வாழ்பவர்கள் எம்மில் ஒரு சிலர்தான் இருக்கிறார்கள். அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை மறந்து, இலக்கியத்தில் - எழுத்துத் துறையில் - ஈடுபடுவதற்குக் காரணமில்லாமலில்லை. ஒரு கொள்கைக்காக, ஓர் இயக்கத்திற்காக - ஒரு லட்சியத்திற்காக, நாம் எழுத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். ஒரே கொள்கையை, ஒரே லட்சியத்தைக் கொண்டவர்கள், எங்கெங்கோ இருந்தது, தனித்தனியேயிருந்து இலக்கியம் படைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். சந்தர்ப்பத்திற்கு வாய்ப்பேதுமில்லாமல் இருக்கும் இவர்களை ஒன்றுபடுத்திச் செயலாற்ற வல்லது இப்படிப்பட்ட சங்கங்கள்தான். ஓரிடத்தில் சந்தித்து, கருத்துக்களைப் பரிமாறுவதற்கும் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்கும் இதுபோன்ற மகாநாடுகள் பெரிதும் உதவுகின்றன. இப்படிப்பட்ட வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்துவதற்காக வென்றாலும் நாம் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். பண்டைய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே, தமிழ்ச் சங்கங்கள் எவ்வாறு தமிழிலக்கியத்தை வளர்த்தன என்பதை நாம் இங்கு விளக்கிக் கூறத் தேவையில்லை. தமிழிலக்கியத்தின் அமர சிருஷ்டிகளான திருக்குறளும், கம்பராமாயணமும் அரங்கேற்றப்பட்டது. இத்தகைய சங்கங்களில்தான் இந்தியக் கலைகளின் வரலாற்றில் உச்சஸ்தானமாகக் கொள்ளப்பட்ட குப்த சாம்ராஜ்ய காலத்தில், நாலந்தா சர்வகலாசாலை இந்தியக் கலைகளின் இருதய பீடமாக அமைந்தது. கிரேக்க இலக்கியத்தின் அமர சிருஷ்டிகள் தோன்றாவதற்கு 'லைசியம்' என்ற ஸ்தாபனம் காரணமாக இருந்ததென்றால் அது மிகைப்படக் கூறியதாகாது.

பல நூற்றாண்டு காலமாக அந்நியராட்சியில் அடிமைப்பட்டுச் சிறுமையுற்றிருந்த மக்கள், அரசியல் சுதந்திரம் பெற்றதும் அவர்களிடம் ஒரு வித புதிய உத்வேகம் தோன்றுவது இயற்கை. இந்த வேகத்தை எல்லாத் துறைகளிலும் காணலாம். அந்நியர் அடக்கு முறையினால் தேக்கமுற்றிருந்த மக்களின் உணர்ச்சிகள் அரசியற் சுதந்திரம் என்ற மடை திறந்ததும்,

பிரவாகமெடுத்து தங்கு தடையின்றி ஓடுவது இயற்கை. இப்படி வெளிநிப் பாயும் இந்த உணர்ச்சிகள் ஒழுங்கற்ற முறையில் சென்று தேய்ந்து மறைவதைத் தடுக்கு முகமாக, அவைகளை ஓர் ஒழுங்கு முறையில், கால்வாய்களைப் போன்ற - ஒரு கட்டுப்பாட்டுடன் பாயச் செய்தாற்றான் பயனுண்டு. அதுவும் பண்டைய காலத்தில் அரசியல், கலாசாரம் ஆகியவற்றில் பெருமையுடன் வாழ்ந்த மக்கள் இடைக் காலத்தில் அடக்கப்பட்டும், சுரண்டப்பட்டும், அல்லலுற்றுத் திரும்பவும் சுதந்திரம் அடையும் போது இவர்களுடைய வேகம் இன்னும் பலம் வாய்ந்ததாகவே இருக்கும். அந்நியர் ஆட்சியின் காரணமாக மக்களின் மொழியும், கலைகளும் அடங்கப்பட்டு மக்களும் தங்கள் பாரம்பரிய வாழ்க்கையை மறந்து பண்பாடற்ற நிலையில் வாழ்ந்து, சிந்தனையைச் சுட்டறுத்து அடிமை மனப்பான்மையில் வாழப்பழகி விட்ட மக்களை, தேசிய உணர்வும், பாரம்பரிய வாழ்வில் நம்பிக்கையும் கொண்டவர்கள் இவர்களைப் பழைய பண்பாட்டு முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு முன்னேற்றப் பாதையில் வழி நடத்திச் செல்வது மிகவும் கடினமான செய்கை. இதனாற்றான் சமீபத்தில் சுதந்திரம் அடைந்த நாடுகளான இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் மக்கள் மனதிலிருந்து மறைந்து போயிருந்த கலைகளை வளர்க்க ஒரு கலாச்சார அமைச்சே நிறுவப்பட்டது. அந்நியர் ஆதிக்கத்தால் மறைத்து வைக்கப்பட்ட தேசிய கலைகளை வளர்ப்பதோடு மக்கள் தேசிய உணர்வையும் உண்டு பண்ணும் நோக்கத்துடனேயே இவ்வமைச்சு அமைக்கப்பட்டது. இலங்கை சாகித்திய மண்டலம் இவ்வமைச்சின் கீழேயே செயல்படுகின்றது.

இலக்கியத்தை வளர்க்குமுகமாக அரசாங்கத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த ஸ்தாபனம் ஒரு முக்கிய பிரச்சினையை எழுப்புகிறது. அரசாங்கத்துக்கும் எழுத்தாளனுக்கும் உள்ள தொடர்பென்ன? எழுத்தாளன் சுயமாகச் சிந்திப்பவன். அவன் மனதில் எழுகிற உணர்ச்சிகளுக்கு எழுத்துருவம் கொடுக்கிறான். எழுத்தாளனின் சுதந்திரம் என்றால் என்ன? தான்

விரும்பியபடியெல்லாம் அவனுக்கு எழுத முடியுமா? எழுத்தாளனுக்குச் சுதந்திரம் இருக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் அந்தச் சுதந்திரம் காட்டாறு போல் கட்டுகளற்று இருக்கக் கூடாது. உதாரணமாக இன்று அரசியல் சுதந்திரம், தனி மனித சுதந்திரம் என்று பேசுகிறவர்கள், நிர்வாணமாகத் திரியும் அளவிற்கு அந்தச் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்று வாதாட மாட்டார்கள். ஆகவே ஓர் எழுத்தாளனின் சுதந்திரமும் கட்டுப்பாடோடு இருக்க வேண்டும். மக்களின் காம உணர்ச்சிகளைத் தூண்டி விட்டு, அதையே மூலதனமாக்கி பணம் சம்பாதிப்பதிலேயே சுண்ணாங் கருத்துமாயிருக்கும் எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களைச் சமூகம் பாராதிருக்க முடியாது. இந்தத் துறையில் ஈடுபடுபவர்கள் குறுக்கு வழியில் பணம் சம்பாதிக்கலாம். மக்களின் காம இச்சையைத் தூண்டி விடக் கூடிய நிர்வாணப் படங்களைக் காட்டி, ஒரு சிலர் பணம் சம்பாதிப்பதைப் போல இச் செய்கை. சமூகத் துரோகம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இதே போலத்தான் ஆபாச இலக்கியமும், இவ்விலக்கியத்தைப் பார்த்து சமூகமோ, அல்லது அரசாங்கமோ வாளாயிருக்க முடியாது. ஆபாச இலக்கியம் பற்றி அண்மையில் சாகித்திய மண்டலமும் ஒரு முடிவு எடுத்தது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. எழுத்தாளனுடைய சுதந்திரம் ஒருவித கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லும் போது அவனுடைய சிந்தனையைக் கட்டுப்படுத்துவது என்று பொருளல்ல. எழுத்தாளனுடைய சிந்தனையைக் கட்டுப்படுத்த எந்த ஒரு ஸ்தாபனமும் முயல முடியாது. முயலக் கூடாது. அவனுடைய கற்பனையைத் தடுக்க எவருக்கும் உரிமையில்லை. எழுத்தாளனுடைய எழுத்துக்களைக் கட்டுப்படுத்த நினைக்கும் அரசாங்கம் அடக்குமுறை ஆட்சியைத் தான் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். எழுத்தாளனின் சிருஷ்டியில் அவனுக்குச் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும். இதை எந்த ஒரு இலக்கிய ஸ்தாபனமும் கட்டுப்படுத்த முடியாது, கட்டுப்படுத்தக் கூடாது. சாகித்திய மண்டலமல்ல, அது எதுவாயிருந்தாலும் ஓர் இலக்கிய கர்த்தாவின் இலக்கியப் படைப்புக்களை கட்டுப்படுத்த முடியாது. எழுத்தாளர்கள்

இப்படித்தான் எழுத வேண்டும், இதைப்பற்றித்தான் எழுத வேண்டும் என்று கூறுவதற்குச் சாகித்திய மண்டலத்திற்கு உரிமையில்லை.

அந்நியர் ஆதிக்கத்தினால் மக்களின் கலை - இலக்கிய வளர்ச்சி குன்றிப் போயிருந்தது. அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த சமுதாயம் சுதந்திரம் அடைந்ததும், அவர்களது உணர்ச்சிகள் கட்டுப்பாடின்றி ஓடும். இந்த ஓட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்துதல் அவசியம். சுதந்திரம் அடைந்த எந்த ஒரு சமுதாயமும் தன் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்திப் பயன்படக் கூடியதாக அமைக்க வேண்டும். மற்றைய துறைகளைப் போல், கலை, இலக்கியம் ஆகிய துறைகளிலும், ஒரு சுதந்திரமடைந்த அரசாங்கம் ஒரு வித அமைப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும். அரசாங்கத்திற்கும், எழுத்தாளனுக்கும் இடையே ஒருவித ஒருமைப்பாட்டைக் கொண்டு வருவதே, சாகித்திய மண்டலம் போன்ற ஸ்தாபனங்களின் கடமை. நாட்டின் நலம் கருதி, சமூக வளர்ச்சி கருதி, சாகித்திய மண்டலம் செயலாற்ற வேண்டும். நல்ல சிருஷ்டிகளுக்குப் பரிசுகள் வழங்குவதன் மூலம் சிறந்த படைப்புக்கள் தோன்றுவதற்குரிய வழி வகைகளைச் செய்யலாம்.

சிறந்த இலக்கியங்களைப் படைக்கும் எழுத்தாளர்களைக் கௌரவிப்பதினால் நல்ல இலக்கியங்கள வளர்வதற்கு வேண்டிய வழிவகைகளைச் செய்யலாம். எது சிறந்த இலக்கியம்? என்ற கேள்வி அடுத்து எழுகிறது. சாதாரண மனித உணர்ச்சிகளைப் படைத்தவன் தான் எழுத்தாளன், மனித உணர்ச்சி என்று சொல்லும் போது அவ்வுணர்ச்சி கீழ்த்தரமாயுமிருக்கலாம். சமீபத்தில் அமெரிக்காவில் ஒருவன் சிறு குழந்தைகளைத் தண்ணீரில் மூழ்கடித்துக் கொன்றதற்காகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டான். தண்ணீரில் குழந்தைகள் சாவதைக் காண அவனுக்கு இன்பமாயிருக்குமாம் என்பது அவன் மூலம் தெரிய வந்தது. இங்கிலாந்தில் இளம் பெண்களைக் கற்பழித்த பின் அவர்களுடைய கழுத்தை நெரித்துக் கொல்வதில் ஒருவன் இன்பங்கண்

டான். எழுத்தாளர்களும் மனிதப் பிறவிகள்தான். அவர்களிடமும் இவ்வகையான கீழ்த்தரமான உணர்ச்சிகள் தோன்றுவதில் ஆச்சரியமில்லை. ஈழத்தில் அண்மையில் வெளியான ஒரு கதையில் இப்படிப்பட்ட ஒரு குரூரமான எண்ணத்தையே நாம் ஆசிரியரிடம் காண முடிகிறது. வேகமாக வரும் ஒரு வாகனத்தின் முன் தள்ளி விட்டு அதன் கீழ் அவன் அடிபட்டு அரைபட்டுச் சாவதைக் காண்பதில் அக்கதாநாயகனுக்கு விருப்பமாம். தப்பித் தவறியாவது இதை யாரும் யதார்த்தம் என்று கூறிவிடாதீர்கள். ஆகவே ஒரு எழுத்தாளனுக்கு ஒரு முக்கிய கடமையிருக்கிறது. ஒரு சில எழுத்தாளர்கள் குப்பைக் கூளங்களிலிருந்து தமது கதைக் கருக்களைப் பெற்று விட்டு அவை உண்மை யதார்த்த நிலையைக் காட்டுகிறது என்கின்றனர். வாழ்க்கையின் நல்ல அம்சங்களையே எழுத்தாளர்கள் தம் சிருஷ்டிகளில் கையாள வேண்டும். எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்களும் உண்மையை இன்னும் ஆழமாகத் துருவிப் பார்க்க வேண்டும். உண்மையை - ஆழமாகச் சிந்திக்கும் பொழுது, அந்த உண்மை அவர்களது படைப்புக்களில் வெளிப்படும். 'ஒரு நிமிஷத்திற்கேனும் ஓர் எழுத்தாளன் மௌனம் - சாதிப்பா நேயானால் அதனால் ஒரு நாட்டிற்கே ஏற்படும் பெரும் நஷ்டம்' என்று ஒருவர் கூறுகிறார். ஆகவே ஓர் எழுத்தாளனுடைய கடமை. எவ்வளவு பார தூரமானது என்பதை ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் அறிந்திருக்க வேண்டும்.

எழுத்தாளனுடைய கடமையைப் பற்றிப் பேசும் போது எழுத்தாளனுக்கும் வாசகனுக்குமுள்ள தொடர்பை அறிவது அவசியம். எழுத்தாளனின் உறைவிடமாகவும், உரைகல்லாகவும் அமைபவன் வாசகனே. எமது எழுத்தாளர்களில் சிலர் வாசகனை மறந்து விடுகின்றனர். தமது உள்ள வெளிப்பாட்டை எழுத்துக்களில் வடித்து ஏதோ ஆத்ம திருப்தி அடைவதாக எண்ணுகின்றனர். ஓர் எழுத்தாளன் தனது எழுத்துக்களால் ஏதாவது பயன் விளைய வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பானாகில் அவன் வாசகனைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டியது அவசியம். எழுத்து வளர வேண்டுமானால் வாசகன்

புறக்கணிக்கப்படக் கூடாது. வாசகன்தான் ஓர் எழுத்தாளனை வளர்க்கிறான். இலக்கியம் சமுதாயத்தின் பிரதிபலிப்பு என்றால் எழுத்தாளன், சமுதாயத்தின் அங்கமாகிய வாசகனிடம் தனது எழுத்துக்கள் எவ்வாறு பிரதிபலிக்கின்றன என்பதை அறிய முயல வேண்டும். தனது எழுத்துக்களை வாசகன் எவ்வளவு தூரம் ரசிக்கின்றான், உணர்கின்றான் என்பதையறிந்து உணர்ந்து எழுத வேண்டும். வாசகனை மறந்து எழுதும் எழுத்தாளனுடைய ஆக்கங்களெல்லாம் காலத்தோடு காலாவதியாகின்றன. சமூகத்துக்குப் பயன்படாத கலைகளை மக்கள் சீக்கிரமே மறந்து விடுகின்றனர். எமது புராதன கலைச் சின்னங்களைப் போல், அவைகள் காப்பாரற்றுப் போய் விடுகின்றன.

எமது பெரும்பான்மையான வாசகர்கள் சாதாரண பாமர மக்களாயிருப்பதால் எழுத்தாளராகிய நாம் அவர்களை அறிய முற்பட வேண்டும். அவர்களுடைய மொழி, உணர்வுகள், அபிலாஷைகள், இவைகளை அறிந்திருக்க வேண்டும். தனது வாசகர்களாகிய மக்களை அறிந்து உணரும் சக்தி ஓர் எழுத்தாளனுக்கு இருக்க வேண்டும். ஒரு சில எழுத்தாளர்கள் மக்களை அறிய முற்படவில்லை. வளமையும், செழிப்பும் நிறைந்த மக்கள் மொழியை அவர்களால் உணர முடியவில்லை. ஜன சமூகத்திலிருந்து விலகி, வெகு தூரத்திலிருந்து கொண்டு எழுதும் எழுத்தாளர்களுடைய எழுத்துக்களில் உயிர் இருக்காது. உப்புச் சப்பற்ற பதார்த்தம் போன்றிருக்கும் அவர்களது எழுத்துக்கள். தனது எழுத்துக்களால் ஏதாவது பயன் விளைய வேண்டுமென்று ஓர் எழுத்தாளன் விரும்பினால் அவன் சமுதாயத்தையும், சமுதாயத்தின் மொழியையும் அறிய வேண்டியதவசியம். உங்களுடைய வார்த்தைப் பந்தல்களிலும், மொழியில் செய்யும் மாயாஜால வித்தைகளிலும் சமுதாயத்திற்கு அக்கரையில்லை. மக்கள் உங்கள் எழுத்துக்களை வாசிக்க வேண்டும். உணர வேண்டும். உங்கள் கருத்துக்கள்படி செயல்பட வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புவதாயிருந்தால் முதலில் நீங்கள் மக்களை அறிய வேண்டும். அவர்களை உணர வேண்டும்.

இலக்கியத்தைப் பற்றிய விளக்கங்களைப் புத்தகங்களில் படித்து விட்டு அவைகளை அளவு கோலாக வைத்து எமது இன்றைய இலக்கிய வளர்ச்சியையோ அல்லது இலக்கியப் பிரச்சினைகளையோ எடைபோட முயல்வது தவறு. எமது இன்றைய சமுதாயத்தில் இருக்கும் பிரச்சினைகளையறிந்தால், இலக்கிய வளர்ச்சியையும் அதில் தோன்றும் பிரச்சினைகளையும் ஒருவாறு அறியலாம்.

எமது கலைகளும், இலக்கியங்களும் யாருக்காகப் படைக்கப்படுகின்றன என்ற கேள்வி எழுகிறது. எமது கலைகளும், இலக்கியங்களும், சமுதாயத்திற்குப் பயன்பட வேண்டும். எம் இலக்கிய வளர்ச்சியை நோக்கும் போது, அவ்வக் காலங்களில், அவ்வச் சமுதாயங்களில் தோன்றும் பிரச்சினைகளைப் பிரதிபலிப்பனவாகவே யிருக்கின்றன. இலக்கியங்கள் அந்தச் சாதாரண மக்களுக்குப் பயன்படும்படியாக படைக்கப்படும் இலக்கியங்கள், அவர்களுடைய பிரச்சினைகளை அப்படியே இலக்கியத்தில் கையாளப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இப்படி உண்மை யதார்த்த நிலையைக் கூறும் போது அம்மக்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் உபயோகிக்கும் மொழியையே ஓர் எழுத்தாளன் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவன் படைக்கும் இலக்கியத்தில் உயிர் இருக்கும். உண்மையிருக்கும். சாதாரண பாமர மக்கள் இலக்கண மொழியில் பேசுவதைப் போல் காட்டும்போது அவ்விலக்கியம் செயற்கையுருவம் பெறுகிறது. ஆகவே ஓர் எழுத்தாளன் சாதாரண பாமர மக்களுடைய வாழ்க்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்டு எழுதும் போது, அவன் அம்மக்களுடைய மொழியை அப்படியே தத்ரூபமாகக் காட்டுவதை இழிசனர் இலக்கியம் என்று கூறுபவர்கள், உண்மை இலக்கியத்தின் நோக்கத்தை அறியாதவர்கள். ஓர் எழுத்தாளனுக்கு முக்கியமானது எது? மொழியா? அல்லது அவன் கையாளும் பொருளா? என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஓர் எழுத்தாளனுக்கு முக்கியமானது பொருள் என்றுதான் கூறுவேன். அவன் ஏதோ ஒரு பொருளை விளக்குவதற்காகத் தான் மொழியைக் கையாள்கிறான். இங்கே அவனுக்கு மொழி

ஒரு சாதனமே யொழிய அதுதான் அவன் நோக்கமல்ல. அவன் எழுதும் பொருள் எல்லோருக்கும் விளங்க வேண்டும். எந்த வாசகனை மனதில் வைத்து அவன் எழுதுகிறானோ, அந்த வாசகன் அவனுடைய எழுத்துக்களினால் பயனடைய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவன் எழுதுவதில்தான் என்ன பயன் இருக்கிறது? ஏதோ ஒரு பொருளைப்பற்றி அவன் எழுத நினைக்கும் போதே ஏதோ ஒரு நோக்கத்திற்காக - ஓர் இலட்சியத்திற்காகவே அவன் எழுத முற்படுகிறான். இந்த இலட்சியத்தை அவன் விரும்பினால் அவனுடைய எழுத்துக்களில் உயிர் இருக்க வேண்டும். உண்மையிருக்க வேண்டும். அவன் தான் எடுத்துக் கொண்ட பொருளை மறந்து, யாருக்கும் விளங்காத - பண்டிதர்கள் மாத்திரம் விளங்கி ரசிக்கும் மொழியில் எழுதினால் அவனுடைய இலட்சியம் கைகூடாமல் போவதுமல்லாமல் அவனுடைய படைப்பிலும் இயற்கையான ஓட்டம் இருக்காது. ஆகவே ஓர் எழுத்தாளனுக்குப் பொருள்தான் முக்கியம். மொழியல்ல, தான் கூற வந்த பொருளைக் கருத்தை - அழுத்தந் திருத்தமாகக் கூற வேண்டுமானால் அவனுடைய எழுத்திலும், யதார்த்தம் இருக்க வேண்டும். உதாரணமாக - அண்மையில் மலையாளத்தில் வெளியான 'செம்மீன்' என்ற நாவல் அகில இந்திய பரிசு பெற்றது. மலையாளத்துக் கரையோரத்தில் வாழும் மீனவர்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கையையும், அவர்களது எண்ணங்கள், கோட்பாடுகள், அபிலாஷைகள் ஆகியவற்றை அப்படியே தத்ரூபமாகக் காட்டுகிறார், தகழி சிவசங்கரன் பிள்ளை. மிக அற்புதமான சிருஷ்டியென்று எல்லோராலும் கணிக்கப்பட்ட இந்தப் படைப்பில் அவர் கையாளும் மொழி, அந்த மீனவர்கள் தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் உபயோகிக்கும் மொழியே. இது இழிசனர் வழக்கு இலக்கியம் என்று இதை எம்மால் ஒதுக்கி விட முடியுமா? ஆகவே ஓர் எழுத்தாளனுக்கு முக்கியமானது அவன் கருத்துக்களையொழிய மொழியல்ல.

இலக்கியத்தின் மூலஸ்தானம் எது? என்ற கேள்விக்கும் நாம் விடை காண வேண்டும். எந்த ஒரு இலக்கியப் படைப்

பும் சமுதாயத்தின் வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்டு, மனித அறிவினால் தத்துவ விளக்கங் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு சிருஷ்டி. இலக்கியத்திற்கு வேண்டிய மூலப் பொருட்களின் அரங்கமே மக்களின் வாழ்க்கை. அவை இயற்கை நிலையிலிருந்தாலும், அவை உயிருள்ளவையாகவும், வளம் பொருந்தியதாகவும் இருக்கின்றன. இவைகளுக்குக் கலை என்ற மெருகு பூசி இலக்கிய வடிவங்களாக அமைக்கும் போது, அவை அமரசிருஷ்டிகளாகின்றன. ஓர் இலக்கியக் கர்த்தாவுக்கு வற்றாத ஜீவநதியைப் போன்றது மக்கள் சமுதாயம். மக்களின் வாழ்க்கையை ஆதாரமாக வைத்து எழுதும் எழுத்தாளனுக்கு விஷயத்துக்குப் பஞ்சமேயிருக்காது. பண்டைய இலக்கியங்களிலிருந்து நாம் எமது இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு வேண்டிய கருத்துக்களைப் பெற முடியாதா? என்ற கேள்வி எழும்பலாம். பண்டைய இலக்கியங்கள் அவ்வக்கால சமுதாயத்தைப் பிரதிபலித்தன. அவைகளும் மக்கள் வாழ்க்கையிலிருந்து பெறப்பட்டவையே. அவைகளை நாம் மூலாதாரமாகக் கொள்ள முடியாது. எமது மூதாதையர் தங்கள் சமூகத்தின் வாழ்க்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதியவையே அவை. இவைகளில் இலக்கியத் தரமுள்ளதும் எமக்குப் பயன்படக் கூடியதுமான இவ் இலக்கியங்களை நாம் எடுத்தாற் போதும்.

எழுத்தாளர்கள் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது தாம் எழுத முனையும் பொழுது தாம் எடுத்துக் கொண்ட பொருளை எந்த நோக்கத்திலிருந்து பார்க்கிறோம் என்பதை முதலில் தெளிவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஈழத்திலே இன்று இரு பெரும் பிரிவுகளான சிங்கள - தமிழ்ச் சமூகங்களிடையே ஒற்றுமையை யேற்படுத்தி, ஒருவரை ஒருவர் அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்தவல்லவர்கள் எழுத்தாளர்களே. மொழி இன அடிப்படையில் இலக்கியத்தில் வேற்றுமையிருக்கக் கூடாது. அரசாங்கமும் தமிழ் - சிங்கள சாகித்திய மண்டலங்கள் - என்று தனித்தனியாக சபைகளை நிறுவவில்லை. சாகித்திய மண்டலத்தில் தமிழ்க் குழு என்று ஒன்றில்லை. இப்படியொரு குழு இருப்பதாக வெளியுலகுக்குக் காட்டி,

அக்குழுவை வழிநடத்திச் செல்லும் பணி, தம்மைத் தான் சார்ந்திருக்கிறது என்று நிலை தவறிய நிலையில் ஒரு சில அங்கத்தவர்கள் சமீபத்தில் கூறியது அப்பட்டமான பொய். அப்படியொரு குழு அங்கில்லை. அங்கு இருப்பதெல்லாம் ஒரே சாகித்திய மண்டலம்தான். ஈழத்து இலக்கியத்தை ஊக்கு விப்பதற்காகவும், வளர்ப்பதற்காகவும், ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு மண்டலம் அங்குள்ள அங்கத்தவரெல்லோரும் சாகித்திய மண்டல உறுப்பினர் என்றே கணிக்கப்படுகின்றனர்.

எழுத்தாளர்கள் என்ற முறையில் நாம் கூட்டுப் பணியில் இறங்க வேண்டும். இன, மொழி அடிப்படையில் ஈழத்தில் இருக்கும் வேற்றுமைகளையகற்றி, மக்களை ஒன்று படுத்தும் செயல் இரு சமூகத்து எழுத்தாளரைப் பொறுத்திருக்கிறது. இவ்விரு சமூகங்களின் கலாசார அடிப்படையையும், பழக்க வழக்கங்களையும் சமூக அமைப்பையும், வாழ்வு முறையையும், நம்பிக்கைகளையும், கோட்பாடுகளையும் நாம் ஊன்றிக் கவனிக்கும்போது, இவ்விரு இனங்களும் ஒரு மரத்துக் கிளைகள் என்பது புலனாகும். பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களில் ஒன்றான சிலப்பதிகாரத்தைச் சிங்கள மொழியில் மொழிபெயர்த்த ஆசிரியரே இன்று எம்மத்தியில் வீற்றிருக்கிறார். இவ்வாறான மொழிபெயர்ப்புகளால் இரு சமூகங்களும் ஒருவரையொருவர் அறியும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. ஒரு மொழியிலுள்ள நூல் இன்னொரு மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்படும் பொழுது அம் மொழிமக்களது, வாழ்க்கை முறை, அவர்களது கோட்பாடுகள், அபிலாஷைகள், எண்ணங்கள் ஆகியவற்றை மற்ற் சமூகத்திலும் பரவுதற்கு வாய்ப்பேற்படுகிறது. இத்தகைய மொழி பெயர்ப்புக்கள் மூலம், இவ்விரு சமூகத்தாரிடையே மறைக்கப்பட்டிருக்கும், இன, கலாசார ஒற்றுமையைப் பாமர மக்களிடம் உணர்த்த முடியும். நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு இவ்வொற்றுமை மிக அவசியம். இதே மொழி பெயர்ப்பு வேலைகளை இன்று சாகித்திய மண்டலம் செய்து வருகிறது என்பதை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

வெகு காலமாக அந்நியருக்கு அடிமைப்பட்டிருந்த நாம் சமீபத்தில்தான் சுதந்திரமடைந்தோம். சிங்கள இலக்கியத்தைப் பொறுத்த வரையில், இச்சுதந்திரம் சிங்கள மக்களிடையே ஒரு தேசிய உணர்வை ஏற்படுத்தி, சிங்கள இலக்கியம் வெள்ளப் பிரவாகமெடுத்து ஓடுவதற்குக் காரணமாயமைந்தது. தமிழிலக் கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் இவ்வுணர்வு சமீபத்தில்தான் ஏற்பட்டது. தென்னிந்திய தமிழிலக்கியத்தின் தாக்கத்தினாலும், அதன் செல்வாக்கினாலும், பாதிக்கப்பட்டிருந்த ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுடைய சிருஷ்டிகளில், தேசிய உணர்வையோ, மண்வாசனையையோ, நாம் காண முடியவில்லை. ஆனால் ஈழத்தில் வளர்ந்து வரும் தேசிய விழிப்புணர்ச்சியும், இலக்கிய ஆர்வமும் இவர்களை இவ்வட்டத்துள் இழுத்தன. தேசிய இலக்கிய அடிப்படையில் இன்று எமது நாட்டில் தமிழிலும் - இலக்கியங்கள் தோன்றுவது ஒரு நல்ல அறிகுறி. நாம் வாழும் நமது நாட்டினைப் பற்றிப் பேசாத இலக்கியம் நமது மக்களைப் பின்னணியாக வைத்து எழுதப்படாத இலக்கியம், நமது பிரச்சினைகளை விவரிக்காது இலக்கியம், நமது சூழ்நிலையைக் காட்டாத இலக்கியம், இலக்கியமாகாதென்ற உணர்வும் மக்களின் நல் வாழ்வே இலக்கியத்தின் நோக்கமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்ற தெளிவும் எமது எழுத்தாளர்களிடையே இருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. ஈழத்து இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்காக நிறுவப்பட்ட சாகித்திய மண்டலமும் இத்தகைய இலக்கியத்தையே வளர்க்க விரைகிறது.

எமது எழுத்தாளர்களை சமூக, பொருளாதார அடிப்படையில் வகுக்க முனையும் பொழுது, அவர்களெல்லோரும் மத்தியதர வகுப்பினரைச் சேர்ந்தவர்களே என்பது புலனாகும். தொழிலாள வகுப்பிலிருந்து ஒரு சிலர் தோன்றினாலும் இன்று அவர்களும் மத்தியதர வகுப்பில் கீழ் நிலையிலிருக்கின்றனர். எமது எழுத்தாளர்களில் பெரும்பான்மையானோர், ஏதோ ஓர் உத்தியோகத்தில் இருந்து கொண்டே இலக்கியம் படைக்கின்றனர். அவர்கள் எழுத்தை நம்பி வாழவில்லை. அதாவது ஊதியத்திற்காக எழுதவில்லை. வெறும் ஊதியத்திற்காக மாத்

திரம் எழுதப்படும் எழுத்துக்களில் நாம் இலக்கியத்தைக் காண்பதரிது. வெறும் பணத்திற்காக எழுதப்படும் எழுத்துக்கள், மார்க்கெட்டில் விற்கப்படும் ஏனைய பண்டங்களைப் போன்றது. அவைகளில் இலட்சியத்தையோ, நல்ல கருத்துக்களையோ காண்பது அபூர்வம். ஆனால் ஓர் இலட்சியத்திற்காக, ஒரு கொள்கைக்காக, இலக்கியம் படைக்கும் போது எழுத்தாளனின் உன்னத இலட்சியங்களைத்தான் நாம் காண்கிறோம். எழுத்தாளனின் உயர்ந்த கருத்துக்கள் அவனுடைய படைப்புக்களில் நாம் காண முடிகிறது.

எமது எழுத்தாளர்களை இன்று எதிர் நோக்கியிருக்கும் ஒரு முக்கிய பிரச்சினை, புத்தக வெளியீடென்பதே, தமது படைப்புக்களைப் புத்தகங்களாக வெளியிட்டவர்கள் பொருள் இழந்த அனுபவத்தை நான் இங்கு விளக்கிக் கூறத் தேவையில்லை. இப்புத்தக வெளியீடு இன்று ஈழத்து எழுத்தாளர்களை பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்கும் ஒரு முக்கிய பிரச்சினை. ஒரு முறை புத்தகம் வெளியிட்டவர்கள் தமது இரண்டாவது சிருஷ்டியை வெளியிட பயப்படுகின்றனர். எமது எழுத்தாளர்கள் தமது ஆக்கங்களைப் புத்தக உருவில் வெளியிட எவ்வளவு ஆசையாயிருக்கின்றனர் என்பது சமீபத்தில் இலங்கையில் வெளியாகியிருக்கும் நூல்களே சான்று பகரும். தனிப்பட்ட முறையில் எழுத்தாளர்கள் புத்தகங்கள் வெளியிட முடியாத நிலையிலிருக்கின்றனர். அதே நேரத்தில் புத்தக வெளியீட்டாரும் இவ்வேலையைச் செய்ய முன்வரத் தயங்குகின்றனர். ஆகவே எழுத்தாளர்கள் கூட்டு முயற்சியில் புத்தகங்களை வெளியிடுதல் நல்லது. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இப்படியொரு கூட்டு ஸ்தாபனத்தையேற்படுத்தித் தங்கள் முதற் புத்தகத்தையும் வெளியிட்டது ஈழத்து இலக்கிய உலகத்தில் ஒரு மைல்கல்லாக அமையும் என்பதை மறுக்க முடியாது. இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலமும், புத்தக வெளியீட்டாளர்களுக்கும், எழுத்தாளர்களுக்கும் பண உதவி செய்து, புத்தகங்களை வெளியிடத் தயாராயிருக்கிறது என்பதையும் இங்கே கூற விரும்புகிறேன்.

விமர்சனக் கட்டுரைகள்

முகமது சமீம் இலங்கை பதுளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். வரலாற்றுப் பாடத்தில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்றவர். கல்வி கற்ற சாகிராக் கல்லூரியின் விரிவுரையாளராகப் பதவி வகித்து சிலகாலம் அதிபராகவும் பணியாற்றினார். கல்வி அமைச்சில் பணிப்பாளராகவும் கடமையாற்றினார். தற்போது கொழும்பில் ஹரோ சர்வதேசக் கல்லூரியின் பணிப்பாளராகப் பணிபுரிகிறார்.

வரலாற்றிலும் தமிழ் இலக்கியத்திலும் மிகுந்த ஈடுபாடுள்ளவர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் வல்லவராகப் பல்வேறு நூல்களை எழுதியவர். அன்னாரின் இஸ்லாமிய கலாசாரம், முஸ்லிம்களின் திருமண சம்பிரதாயங்கள் பற்றிய நூல்கள் வெளிவந்த போதும் 'ஒரு சிறுபான்மைச் சமூகத்தின் பிரச்சனைகள்' என நான்கு பாகங்களாக வெளிவந்த அரசியல், சமூக, வரலாற்று நூல் அவரது மிகப் பெரிய படைப்பாகும்.

இந்நூலிலுள்ள கட்டுரைகள் அன்னாரின் பல்துறைக் கண்ணோட்டத்தையும் பரந்த ஆய்வறிவையும் அறிமுகப் படுத்தும்.